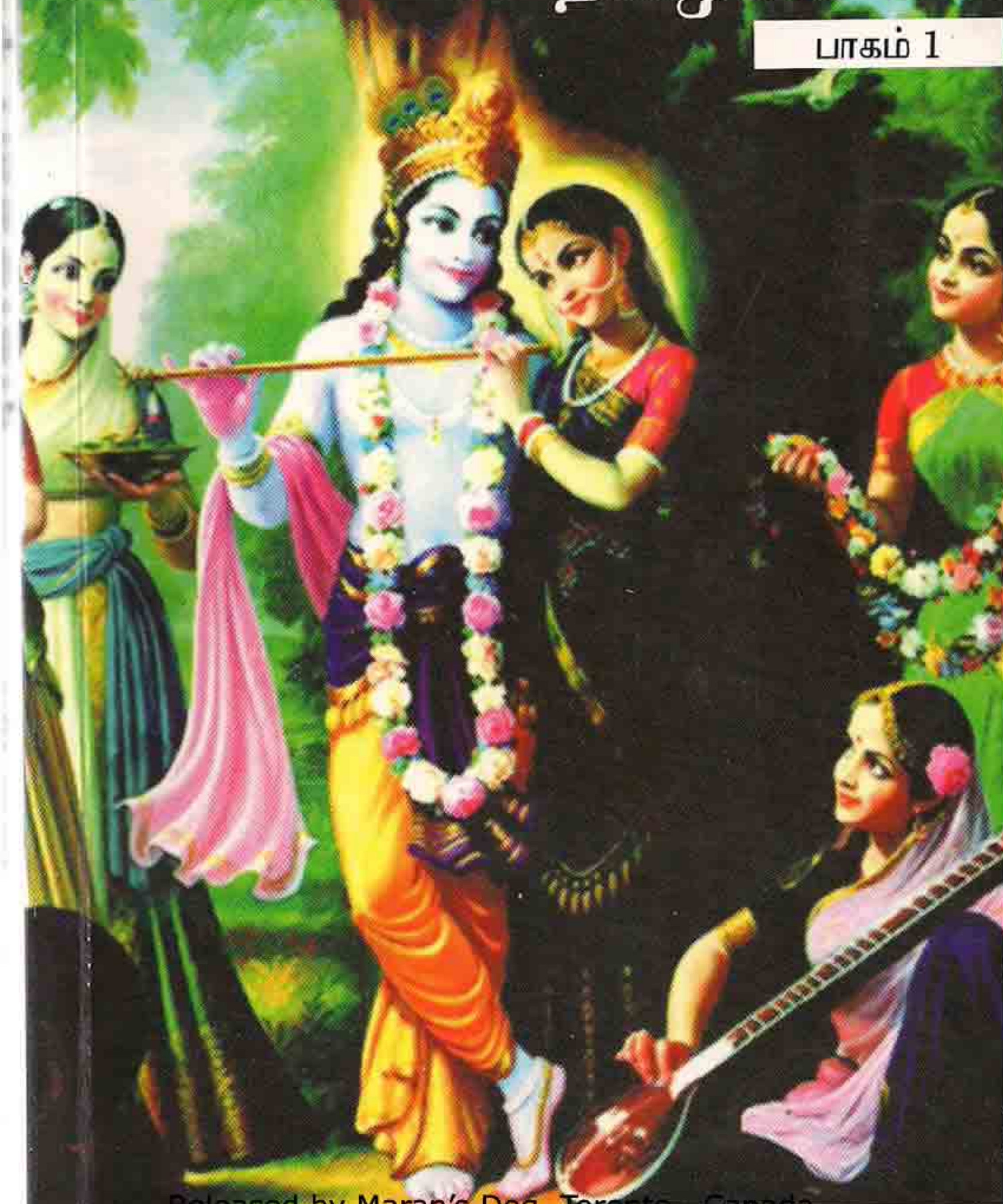

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

தமிழ் வசனம்

பாகம் 1

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

தமிழ் வசனம்

பாகம் -1

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada
ஸ்கந்தம் 1 அத்தியாயம் 1 முதல்
ஸ்கந்தம் 3 அத்தியாயம் 19 வரை

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

இஞ்சிக்கொல்லை
R. சிவராம சர்ஸ்திரிகள்
அவர்களால் 1908ல் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டது.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீ ராம நாம வங்கியின் ப்ராசாரப் பிரணப் பிரிவு
ராம மந்திரம் -2, வினாயகம் தெரு,
சென்னை - 600 033. ஃ: 24893736

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீமத் பாகவதம்
தமிழ் வசனம்

TITLE : SRIMAD BHAGAVATHAM,
TAMIL VACHANAM

AUTHOR : INZIKOLLAI R. SIVARAMA SASTRIGAL
WRITTEN IN 1908

SIZE : CROWN OCTAVE

EXTENT : 2736 PAGES CONSISTING OF
SEVEN VOLUMES

PRICE : RS.600/ SET

FIRST EDITION : 1996

SECOND EDITION : 2004

THIRD EDITION : 2007

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ பகவன் நாம போதேந்திர
ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அவர்களின்
பாத கமலங்களிலும்

பரனார் மஹாத்மா
ஸ்ரீ ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ப்ரேமி ஸ்வாமிகள்
அவர்களின்
பாத கமலங்களிலும்

சமர்ப்பணம்

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

ஸ்ரீ பகவன் நாம பப்ளிகேஷன்ஸ்

புத்தக விலைப்பட்டியல்...

அரியலூர், பழையபுறான கரத்தல்களையும், நாமசித்தாந்த சிவபுலகளையும் விலைவாசிப் பணியும்...

1800 ஸ்ரீமத் பாகவதம் ப்ரதி பத அர்த்தம்

700 ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் மூலம் தமிழில் பெரிய எழுத்தில்

600 ஸ்ரீமத் பாகவதம் வசனம் 7 பாகம்

550 ஸ்ரீமத் பாகவதம் மூலம் தமிழில் பெரிய எழுத்தில்

450 ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் மூலம் தமிழில்

350 ஸ்ரீ துளஸீ ராமாயணம் மூலமும் வசனமும்

300 ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் வசனம்

300 ஞானேஸ்வரி

250 ஸ்ரீமத் பாகவதம் மூலம் தமிழில்

200 நாராயணீயம் ப்ரதிபத அர்த்தம்

200 ஸ்ரீக்ருஷ்ண சைதன்யர்

200 கர்க ஸம்ஹிதை

200 நந்த நந்தன்

150 உஜ்ஜ்வல நீலமணி

140 பார்த்தஸாரதி

100 த்வாரிகாதீசன்

100 பகவான் வாசுதேவன்

100 திருப்பாவை உபன்யாஸம்

100 ஸ்ரீபகவன் நாம ரஸோதயம்

100 பக்த துகாராம் திவ்யசரித்திரம்

100 ஸ்ரீ மத் பாகவத கதாம்ருதம்

60 கீதகோவிந்தம் ப்ரதிபத அர்த்தம்

60 ஸ்ரீ ஞானேஸ்வர் திவ்ய சரித்திரம்

60 ஸ்துதி மணிகள்

60 ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை ப்ரதி பத அர்த்தம்

60 ராதே!பருந்தாவனராதே!!

60 பாதுகா ஸஹஸ்ரம் -பாகரங்கள்

60 ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்-பாகரங்கள்

50 நாராயணீயம் -பாகரங்கள்

50 ஹரி ஸங்கீர்த்தன மாலா

50 தர்ம சாஸ்திரம்

50 ஸ்ரீமத் பாகவத ஸங்க்ரஹம்

40 கோவிந்தபுரம் பஜன பத்ததி

40 தக்ஷிண ஸம்ப்ரதாய பஜன மாலா

40 ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸங்க்ரஹம்

40 ஏகநாதர் திவ்ய சரித்திரம்

40 ஸ்ரீ ருக்மிணி கல்யாணம்-பாகரங்கள்

35 தக்ஷிண ஸம்ப்ரதாய கல்யாண மாலா

35 அபங்க முத்தாரம்

35 நாம ஸங்கீர்த்தனாவளி

30 வ்ரஜ ரஸம்

30 ப்ரேம சாம்ராஜ்யம்

30 பக்தி

பஞ்சகீதை

ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாம்ருத ரஸாயனம்

ஸ்ரீக்ருஷ்ண கீதாம்ருதம்

சிவானந்த லஹரீ - ப்ரதிபத அர்த்தம்

ஸௌந்தர்ய லஹரீ - ப்ரதிபத அர்த்தம்

ஐயாவாளின் நாம அனுபவங்கள்

ஸ்ரீ சுந்தர காண்டம்

- 25 ஸ்ரீ ராம மாதூர்
 25 பக்த ரத்தினங்கள்
 25 பாண்டுரங்க லீலைகள் - பாசுரங்கள்
 25 கிருஷ்ண கர்ணாம்ருதம் - பாசுரங்கள்
 25 தியாகராஜர் அனுபவங்கள்
 25 ஸ்ரீ பத்ராசல ராமதாஸர் கீர்த்தனைகள்
 25 ஸ்ரீ த்யாகராஜ ஸ்வாமிகள் திவ்ய சரித்திரம்
 25 பக்தை மீரா
 25 பக்த ஸாம்ராஜ்யம்
 25 நாம ஸாம்ராஜ்யம்
 25 ஸ்ரீ லலிதா பஜனை கீர்த்தனைகள்
 25 மனாசே ஸ்லோக
 25 பகவன் நாம ரஸாயனம்
 20 ஸ்ரீ பாத ஸப்ததி
 20 ஸ்ரீ யாக்ஞவல்கியர் திவ்ய சரித்திரம்
 20 ஸ்ரீ துளசி தாஸர் திவ்ய சரித்திரம்
 20 ஸௌந்தர்யலஹரி - தமிழ் பாடல்கள்
 15 ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் திவ்ய சரித்திரம்
 15 குருவாயூரப்பன் அந்தாதி - பாசுரங்கள்
 15 தயாசதகம் - பாசுரங்கள்
 15 ஸம்க்ஷேப ராமாயணம் - பாசுரங்கள்
 15 ஸ்ரீ ஆண்டாள் கல்யாணம்
 15 ஸ்ரீ ராதா மாதவ - பஜனை பத்ததி
 15 நவராத்திரி கீர்த்தனைகள்
 15 பக்தி ஸந்தேஹ த்வாந்த பாஸ்கரம்
 15 ஸ்ரீ ப்ரும்மேந்திராள் திவ்ய சரித்திரம்

- 15 நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனைகள்
 15 ஸ்ரீ ப்ரும்மேந்திராள் கீர்த்தனைகள்
 15 ஸ்ரீ பத்ராசல ராமதாஸர் திவ்ய சரித்திரம்
 15 திருமாலை
 15 **Divine History**
 (Hindi, English, Malayalam, Telugu, Tamil)
 Sri Bodendral.
 Sri Sridhara Ayyaval
 Sri Sadguru Swamigal
 10 கீத கோவிந்தம்
 10 ஹரி பாட்
 10 ஸ்ரீ ஸமர்த்த ராமதாசர் திவ்ய சரித்திரம்
 7 திருவரங்கன் திருவந்தாதி - பாசுரங்கள்
 7 பரமார்த்த ஸ்துதி - பாசுரங்கள்
 7 நாமாயணம்
 6 ஸ்ரீ போதேந்திராள் கீர்த்தனைகள்
 6 ஸ்ரீ போதேந்திராள் நாம வந்தனம்
 6 நாமப்ரபாவம்
 5 ஸ்ரீ போதேந்திராள் அஷ்டோத்திரம்
 5 ஸ்ரீ ராம நாம மஹிமை
 5 அபங்கப்ரவாஹம்
 4 ஸ்ருதிகளிலிருந்து ராமநாமத்தின் பெருமை
 3 புருஷ ஸுக்தம்
 3 ஸ்ரீ ஸுக்தம்

100 Nos விநியோகவெளியீடு

- 75 ஸ்ரீ ராம நாமாவளி
 75 ஸ்ரீ நம ராமாயணம்
 75 ஸாதுக்கள் மஹிமை
 75 ப்ராத ஸ்மரண ஸ்தோத்திரம்
 100 நெய்க்குடத்தை
 100 பாசுரப்படி ராமாயணம்
 100 ஸ்ரீ ஸப்த ரிஷி ராமாயணம்
 100 ஸ்ரீ சந்திர ஸேகராஷ்டகம்
 100 ஸ்ரீபோதேந்திராள்சரித்திரசுருக்கம்

Sanskrit Prasadham

- தேவீ நாமஸ்தோத்திர மஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீ வாஞ்சியக்ஷேத்ர மாஹாத்மயம்
 ஸ்ரீ நடராஜ நாம மஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீ நடராஜ ஸ்தவ மஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீ பாலா ஸபர்யா
 ஸ்ரீசிவ நாம மஞ்ஜரீ
 ஸ்துதி த்ரயீ
 ஸ்ரீ மீனாக்ஷீ ஸ்தோத்ரமஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீஸ்கந்த ஸ்தவ மஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீதத்தாத்ரேய ஸ்துதிமஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீமத்த்யார்ஜுனக்ஷேத்ர மாஹாத்மயம்
 ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்துதிமஞ்ஜரீ
 ஆத்மநாதஸ்துதிமஞ்ஜரீ
 ஸ்ரீபகவதீஸ்துதிமஞ்ஜரீ
 அனுமன் நாற்பது
 கோபால விம்ஸதி
 ஸ்ரீமத் பாகவத ரஹஸ்யம்
 ஸ்ரீமத் ராமாயணரஹஸ்யம்
 கலியுக தர்ம சாஸ்திரம்
 பூஜா கல்பம்

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

- கோஸம்ரக்ஷணம்
 தினசரிராமாயணம்
 தினசரிபாகவதம்
 ஆசாரமும் ஆஹாரமும்
 பூஜா ராமாயணம்
 ஸ்ரீ வாசுதேவ ப்ரம்மம் திவ்ய சரித்திரம்
 மன அமைதி வேண்டுமா?
 ஜய கல்யாண ஸூக்தி லஹரீ
 நாமவைபவம்
 நாமச் சிறப்பு
 நாமவிசேஷம்
 ஸ்ரீபகவன் நாம மகிமை
 ஆயிரம் நாமக் குறிப்புகள்
 போதேந்திர அமுதம்
 ஸ்ரீ ஆலங்குடி சுவாமிகள் திவ்ய சரித்திரம்
 ஸ்ரீ சைதன்ய மஹாப்ரபு ஸஹஸ்ர நாமம்
 ஸ்ரீ த்யாகப்ரம்ம அஷ்டோத்திரம்
 100 / 100
 ஸ்ரீ கீதா ஸாரம் -பாசுரங்கள்
 நாரத பக்தித் த்ரம்
 நித்ய ஸ்லோக பத்ததி

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீமத் பாகவதம் - அட்டை மட்டை

1	8	15	22	29
2	9	16	23	30
3	10	17	24	31
4	11	18	25	
5	12	19	26	
6	13	20	27	
7	14	21	28	

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீமத் பாகவத ரகசியம்

1000 பக்கங்கள்

இந்த நூல் விற்பனைக்கு அல்ல

ஸ்ரீ ராம நாம வங்கியின்

நாம உதவிகளுக்கு

நாமத்தை ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு

ப்ரஸாதமாக வழங்கப்படுகிறது.

**ஸ்ரீமத்
பாகவதம்**

மூலம் தமிழில்

904

பக்கங்கள்

விலை

ரூ. 250/-

ஸ்ரீமத் ராமாயண

விஷயம்

ராமாயண ஸங்க்ரஹம்

(SANSKRIT)

தினசரி ராமாயணம்

சுந்தரகாண்டம்

ஸ்ரீமத் வால்மீகி

ராமாயணம்

மூலம் தமிழில்

899 பக்கங்கள்

விலை ரூ. 450/-

ஸ்ரீமத் பாகவத விஷயம்

கர்க ஸம்ஹிதை

நந்த நந்தன்

பார்த்தஸாரதி

பகவான் வாசுதேவன்

த்வாரிகாதீசன்

ஸ்துதி மணிகள்

ஸ்ரீமத் பாகவத ஸங்க்ரஹம்

தினசரி பாகவதம்

ஸ்ரீமத் பாகவத கதாம்ருதம்

**ஸ்ரீமத்
பாகவதம்**

பெரிய எழுத்தில்
மூலம் தமிழில்

1064 பக்கங்கள்

விலை ரூ. 550/-

ஸ்ரீமத் வால்மீகி

ராமாயணம்

தமிழ் வசனம்

7 பாகங்கள்

1322 பக்கங்கள்

விலை ரூ. 300/-

ஸ்ரீமத் ராமாயண

ரஹஸ்யம்

616 பக்கங்கள்

இந்த நூல் விற்பனைக்கு

அல்ல

ஸ்ரீ ராம நாம வங்கியின்

நாம உதவிகளுக்கு

நாமத்தை

ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு

ப்ரஸாதமாக வழங்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ துளஸ் ராமாயணம்

தமிழில் மூலமும் உரையும்

விலை ரூ. 350/-

764 பக்கங்கள்

8 வண்ணப்படங்கள் அடங்கியது

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ப்ரதி பத அர்த்தம்

மூல ஸ்லோகங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும், பதப்பிரிப்பும்

அர்த்தமும் தமிழில்,

7 பாகங்கள் - 6224 பக்கங்கள்

விலை ரூ. 1500/-

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :

ஸ்ரீ பகவன் நாமா
பப்ளிகேஷன்ஸ்
வெளியீடு :

நந்தலாவின் ஏழுத்துக்களில்

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

ஸ்ரீமத் பாகவத ரஹஸ்யம்

இராமாயண ரஹஸ்யம்

பகவான் வாசுதேவன்

நந்த நந்தன்

பார்த்தஸாரதி

த்வாரிகாதீசன்

கர்கஸம்ஹிதை

உஜ்வல நீலமணி

ஸ்ரீ ஞானேஸ்வர்

பக்த துகாராம்

ஏகநாதர்

ராதே!பருந்தாவன ராதே!!

வ்ரஜ ரஸம்

ப்ரேம சாம்ராஜ்யம்

பக்தி

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :

முன்னுரை

பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கலிகாலத்தில் பிறக்கப் போகும் ஜனங்களின் துக்கம், மனக்கவலை, அறியாமை இவற்றைப் போக்கி, அவர்களுக்கு பரம அனுக்ரஹம் செய்யவே, தன் திவ்ய லீலைகளை விவரிக்கும் ஸ்ரீ பாகவதத்தின் மூலம், ஸாதுக்களின் காதுக்கு அம்ருதமாயுள்ள தன் புகழை உலகில் பரவச் செய்தார். இந்த அம்ருதத்தை காதுகள் ஆகிய பாத்திரத்தில் வாங்கி அனுபவிக்கும் மனிதன், பக்திக்கும் முக்திக்கும் இடையூறாக இருக்கும் கர்மவாஸனையாகின்ற பந்தம் நீங்கப்பெற்று அவற்றை அடைகிறான் என்று ஸ்ரீபாகவதம் 9வது ஸ்கந்தம் 24வது அத்யாயம் 61,62 ஸ்லோகங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், ஸ்ரீபாகவதத்தில் கலியில் கலுஷிதமான ஜீவன்களுக்கு ஏற்ற பகவன் நாம கீர்த்தனம், பகவானிடம் உறவு கொண்டுள்ள ஸாதுக்களின் ஸங்கம், க்ருஷ்ண பக்தியை வளர்க்கும் கதாச்ரவணம் இவற்றின் மஹிமையே கூறப்பட்டு இருக்கிறது.

வியாசர் ஸகல ஸாஸ்திரங்களையும் வெளியிட்டும், மன நிம்மதியின்றி எல்லா ஸாஸ்திரங்களின் ஸாரமாக பகவத் குண கீர்த்தன பிரதானமான ஸ்ரீபாகவதத்தை வெளியிட்டார். அதன் பின்னரே அவர் நிம்மதியடைந்தார். இதில் வேதோபனிஷத் ஸாரமே நிரம்பியுள்ளது.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பாகவதமே பகவான். பகவானே பாகவதம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் அவதார கார்யம் முடிந்தவுடன் பாகவதத்திலே நுழைந்து விட்டான். பாகவதத்தில் நுழைந்த பகவானை அதை படிப்பதாலேயே பார்க்க முடியும்.

இந்த பாகவதாம்ருதம் யாவருக்கும் எளிதில் கிடைக்கும்படி ஸ்ரீ பாகவத்தின் பாவ அர்த்ததுடன் கூடிய இந்த தமிழாக்கத்தை வெளியிட்டிருக்கிறோம். யாவரும் படித்து அனுபவித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ண க்ருபைக்கு பாத்திரர்கள் ஆகும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

நாவுண்டு நீயுண்டு நாமம் தரித்து ஓத
பாவுண்டு நெஞ்சே பயமுண்டோ
பூவுண்டு வண்டு உறங்கும் சோலை மதில் அரங்கத்தே
உலகையுண்டு உறங்குவான் ஒருவனுண்டு.

இங்ஙணம்

“ஸ்ரீ பகவன் நாம பப்ளிகேஷன்ஸ்”

ஸ்ரீமத் பாகவதம்-தமிழ் வசனம்

பாகம்-1

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	பக்கம்
	1
ஸ்கந்தம் -1	
1. செளனக ப்ரச்னம்	67
2. ஸுலிதர் ப்ரத்யுத்தரம்	84
3. பகவதவதாரங்கள்	94
4. வியாசர் கவலை அடைந்தது	105
5. வியாசருக்கு நாரதர் உபதேசம்	111
6. நாரதருடைய முன் ஜன்மம்	123
7. அர்ஜுனன் அச்வஸ்த்தாமாவை சிஷித்தது	131
8. பகவானை குந்தி ஸ்தோத்திரம் செய்தது	144
9. பீஷ்மர் தர்மம் உரைத்தது	154
10. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் துவாரகை சென்றது	165
11. துவாரகா வாசிகள் பகவானை உபசரித்தது	172
12. பரீக்ஷித்தின் உற்பத்தி	181
13. த்ருதராஷ்டிரர் வெளியில் சென்றது	188
14. தர்மபுத்திரருக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்கள்	199
15. தர்மபுத்திரர் பரலோகம் சென்றது	206
16. பரீக்ஷித் தர்மத்தைத் கண்டது	216
17. பரீக்ஷித் மஹாராஜன் கலியை நிக்ரஹித்தது	223
18. பரீக்ஷித்துக்கு நேர்ந்த ப்ராஹ்மண சாபம்	230
19. கங்கை கரைக்கு சுகர் வந்தது	238

	பக்கம்
1. விராட்புருஷனுடைய அவயவங்கள்	245
2. பகவானிடத்தில் மனத்தை செலுத்தும் வகை	256
3. பகவத் குணங்களின் மேன்மை	269
4. பரீக்ஷித் ஜகத் சிருஷ்டியைப் பற்றி கேட்டது	274
5. ஜகத்சிருஷ்டி	279
6. விராட் புருஷனுடைய விபூதிகள்	288
7. பகவானுடைய லீலாவதாரம்	297
8. பரீக்ஷித்தின் கேள்வி	313
9. சுகருடைய மறுமொழி	318
10. தத்துவங்களின் உற்பத்தி உரைத்தது	328

ஸ்கந்தம்-3

1. விதுரருக்கும் உத்தவருக்கும் சம்வாதம்	338
2. உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரிதத்தை வர்ணித்தது	348
3. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்கள்.	355
4. விதுரர் மைத்ரேயரைச் சந்தித்தது	360
5. மைத்ரேயருக்கும் விதுரருக்கும் ஸம்வாதம்	366
6. விராட் ஸிருஷ்டி	375
7. விதுரருடைய பிரச்னங்கள்	381
8. ப்ரஹ்மதேவருடைய உற்பத்தி	388
9. ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ப்ரஹ்மதேவர் ஸ்தோத்திரஞ்	395
10. பத்து வகையான சர்க்கங்கள்	405
11. காலத்தின் ஸ்வரூபம்	410
12. ஸனகர் முதலியவர்களுடைய ஸிருஷ்டி	417
13. வராஹாவதாரம்	424
14. திதி தேவி கர்ப்பத்தை அடைந்தது	433
15. ஜய விஜயர்களுடைய சாபம்	442
16. ஜய விஜயர்களுக்கு அனுக்கிரகம்	455
17. திதிக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்தது	462
18. யக்ஞவராஹருக்கும் ஹிரண்யாக்ஷனுக்கும் யுத்தம்	467
19. ஹிரண்யாக்ஷவதம்	472

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

முன்னுரை

இது ஸ்ரீ பகவானுடைய அற்புத லீலைகளையும் அனந்த கல்யாண குணங்களையும் முக்கியமாய் வர்ணிக்கும் சுகருக்கு இது வ்யாச மஹர்ஷியால் சுகருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது, ஸ்ரீ சுகர் பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்குச் சொன்னார், அப்பொழுது சூதர் அவ்விடமிருந்து இக்கதையை ஸ்ரீ சுகபகவானின் அனுமதியின் பேரில் தெரிந்து கொண்டார். பிறகு அவர் நைமி சாரண்யத்தில் வசிக்கும் செளனகர் முதலிய மஹர்ஷிகளுக்குச் சொன்னார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் என்பது யாது?

ஸ்ரீமத் பாகவதம் என்ற புராணம் எல்லா வற்றிலும் மேலானது (1) ஸகல உபநிஷத்துக்களால் நிரூபிக்கப்படும் பரமாத்மா இதனால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார். (2) வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் விஸ்தாரமான வேதங்களைப் பிரித்தும் பாரதம் முதலிய இதிஹாசங்களைச் செய்தும் தனது மனது ப்ரஸன்னமாகாததால் பகவானுடைய குணங்களையே முக்கியமாக வர்ணிக்க வேண்டும் என்று இதைச் செய்தார். (3) கீதா, ஸஹஸ்ரநாம, ராமாயண, இந்த சப்தங்கள் தனியே உச்சரிக்கப்பட்டாலும், அவை

முறையே பகவத்கீதை, விஷ்ணு சகஸ்ரநாமம், ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணம் என்பவற்றையே குறிப்பிடுதல் போல பாகவதம் என்ற சப்தமும் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் குணத்தைச் சொல்லும் விஷ்ணு பாகவதத்தையே காட்டுகிறது. (4) மேலும் இது ஸகல லோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட பாதுங்கள் உள்ள ஸ்ரீசுகமஹர்ஷியாலும் அத்யயனம் செய்யப்பட்டது. (5) இது மோக்ஷத்தை விரும்பிய பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்கு சுகமஹர்ஷியால் மோக்ஷசாஸ்திரம் என்று உபதேசிக்கப் பட்டுள்ளது.

ஆட்சேபம்: "ஹேமாத்ரி என்னும் பெயருள்ள ஒரு ப்ரபுவினுடைய அரண்மனை வித்வான்களின் முக்கியரான போப தேவர் என்ற பண்டிதர் இருந்தார். அவர் கோபால பக்தனாக இருந்த அந்தப் ப்ரபுவை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக அவருடைய நியமனப்படி இந்தப் புராணத்தை எழுதி அரசனிடம் கொடுத்தார். அரசன் அதை முழுதும் மற்ற பண்டிதர்களுடன் பரிசோதித்து அதில் உள்ள பதச்சேர்க்கை முதலியவைகளால் ஆச்சர்யப்பட்டு அதனை உலகில் பரவச்செய்ய விரும்பி அதனை அனேகம் பிரதிகள் எழுதுவித்து பண்டிதர்களைக் கொண்டு வ்யாக்யானமும் செய்து பரவச்செய்தார்" என்ற ஒரு கதையை பெரியோர்களால் சொல்லக்கேட்டு இருக்கிறோம்; அப்படியிருக்க வ்யாஸர் செய்தார் என்பது பொருந்துமா? என்றால்:—

ஸமாதானம்: இந்த விஷ்ணுபாகவதம் போப தேவர் செய்ததன்று. ஹேமாத்ரி என்ற ப்ரபு ஒரு

நாள் சபையில் வித்வான்களை நோக்கி, "இரண்டு முகூர்த்தங்களில் பாகவதத்தின் அத்யாயச் சுருக்கங்களை ச்லோகமாகச் சொல்ல உங்களில் யார் சக்தியுள்ளவர்" என்று கேட்டார். அப் பொழுது போபதேவர் என்ற பண்டிதர் நாளைய தினம் சொல்கிறேன் என்றார். மறுநாள் பாகவதாத்யாயஸாரம் என்ற கதானுக்ரமணிகையை செய்து அந்த ப்ரபுவிடம் கொடுத்தார்.

அதன் முதல் ச்லோகம் பின்வருமாறு: "வித்வானாகிற போபதேவரால் மந்திரியாகிய ஹேமாத்ரியின் திருப்திக்காக இதில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் அத்யாய ஸாரம் நிரூபிக்கப் படுகின்றது." இதனால் ப்ரபு திருப்தி அடையாமலிருந்து அவருடைய நியமனப்படி பக்தி முத்தாபலம், பக்திலஹரி என்ற இரண்டு பக்தி கிரந்தங்களைச் செய்தார். அதனால் ப்ரபு பண்டிதரை மிகவும் கௌரவப்படுத்தினார்.

தவிர போபதேவர் செய்த க்ரந்தங்களின் விவரமானது பக்திமுத்தாபலம் என்னும் க்ரந்தத்தின் வியாக்யானத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. அதாவது ஸாஸ்திரங்களை படித்தவர்களுக்குள் சிறந்தவரான போப தேவரால் வ்யாகரணவிஷயமாக 10 க்ரந்தங்களும் மனிதர்களின் வைத்ய விஷயமாக 15 க்ரந்தங்களும் 16 வ்யாக்யானங்களும் ஸாஹித்ய விஷயமாக 3 க்ரந்தங்களும் செய்யப்பட்டன. அவைகள் யாவும் ஓல்லோராலும் கொண்டாடத்தக்கவைகளே. தவிரவும் இந்த போபதேவர் ஸ்ரீமத் பாகவத

க்ரந்தத்தை 22 தடவை படித்தார் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. அவரால் வேத வ்யாஸ ஸ்தோத்திரமும் ஸ்லோகமாக செய்யப் பட்டு இருக்கிறது. மேற்காட்டிய காரணங்களால் முன்னே சொன்ன ஆக்ஷேபத்துக்கு இடமே இல்லை. தவிரவும் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் முதல் ச்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீதரா சார்யாள் அவர்கள் "பாகவதம் என்பது வேறு என்று சந்தேகப்படக்கூடாது" என்பதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

ஆட்சேபம்: ஸ்ரீமத் பாகவதம் வ்யாசரால் செய்யப்பட்டது என்பது முற்றிலும் பொருந்தாது. அந்த மஹர்ஷியினால் செய்யப்பட்ட மஹா பாரதம், ஸ்காந்தம், விஷ்ணு புராணம் முதலிய கிரந்தங்கள் எளிதில் படிக்கக்கூடியவைகளாகவும் எளிதில் அர்த்தம் செய்து கொள்ளக்கூடியவைகளாகவும் இருக்கின்றன. இந்த பாகவதத்திலோ மேற்காட்டியவைகள் முற்றிலும் மாறி இருக்கின்றன. ஒருவரால் செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களில் இவ்வளவு மாறுதல்கள் இருக்க நியாயமில்லை. ஆகையால் இதன் கர்த்தா வ்யாஸர் அல்லர் என்பதேயாம்.

சமாதானம்: சொல்லிய ஆக்ஷேபம் சரியானதே. ஆனாலும், ஸ்ரீவ்யாஸ பகவான் ஸ்ரீ நாராயணனுடைய அவதாரம். அவர் வேத-ராசியை ஜனங்கள் அத்யயனம் செய்ய முடியாமல் புத்திக் குறைவுள்ளவர்களாக இருக்கும் காலத்தில் அக்குறையை நீக்குவதற்காக வேதங்களை நான்கு சாகைகளாகப்

பிரித்தார். அவற்றைப் படிப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் அதிகாரம் இல்லாத ஸ்திரீகள், சூத்ரர்கள் இவர்களுக்காக மஹாபாரதம், இதிஹாஸம் முதலியவைகளை எளிதில் அர்த்தமாகும்படி எளிய நடையில் எழுதி வெளியிட்டார். அப்படியே வேதார்த்தத்தை பகவத்கீதை, ப்ரம்ஹஸூத்திரம் இவைகளால் வெளியிட்டார். இப்படி மந்தாதிகாரிகளை உத்தேசித்து எளியவைகளைச் செய்தார். உத்தமாதிகாரியான வித்வான்களுக்கு உபயோகப்படும்படி ஸகல வேதங்களால் நிரூபிக்கப்படும் பரமாத்மாவை கடினமான சந்தர்ப்பத்தால் வர்ணித்தார். ஆகையால் அதிகாரி பேதத்தால் நடையின் பேதம் ஏற்பட்டதே ஒழிய கர்த்தாவின் பேதத்தால் ஏற்பட்டதல்ல.

ரகுவம்சம், மேகசந்தேசம், நளோதயம், ஹரிச்சந்திரோபாக்யானம், நளோபாக்யானம் இவைகள் மஹா கவியான காளிதாஸரால் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள். இவைகளின் பதங்கள், அவைகளின் சேர்க்கை, விருத்தி, பாகம் முதலியவைகள் வெவ்வேறாக காணப்படுகின்றன, அதனால் இவைகளை காளிதாஸர் எழுதவில்லை எனச் சொல்லக்கூடுமா?

மேலும், ஆத்மபோதம், ஸௌந்தர்யலஹரி இவைகள் ஸ்ரீமத் பகவத்பாதர்களால் செய்யப்பட்டவைகளானாலும், ஒன்றுக்கொன்று மேற்காட்டிய விஷயங்களில் மாறுபட்டுள்ளவைகளாக இருக்கின்றன. ஆகையால் ஸர்வக்ஞர்களாயும் பகவானுடைய அவதார பூதராயுமான வ்யாஸ மஹர்ஷியினுடைய வாக்கானது கங்காப் பிரவாஹம்

போலத் தடையற்றது.

ஆட்சேபம்: பாகவதம் என்பது தேவீபாகவதமே ஒழிய வ்யாஸ மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்டது அல்ல. ஏனென்றால் “ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை எழுதி ஸ்வர்ண ஸிம்ஹாஸனத்தில் வைத்துத் தானஞ்செய்பவருக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும்” மத்ஸ்ய புராணம். இதே விஷயத்தை ஸ்ரீ தராசார்யாள் முதலியவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி கொஞ்சம் யோசிப்போம். ஸ்வர்ண ஸிம்ஹாஸனத்துக்கும் ஸ்ரீமத் பாகவதத் திற்கும் என்ன சம்பந்தம். ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்கு கருடன் வாகனம் என்று பிரசித்தமே தவிர, சிங்கம் வாகனம் என்பது ஓர் இடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. வேறு வாகனமிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை; பகவானே நரஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தவராகையால் ஸிம்மம் என்று சொல்லி இருக்கிறதென்று யோசிப்போமானால் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாகிய ஸிம்மத்தின் மீது அவரை நினைப்பிக்கும் க்ரந்தத்தை வைத்து தானஞ்செய்வது நியாயமாகுமா? ஆகையால் தேவீபாகவதம் என்று சொல்வதே உக்தமம். ஸிம்மம் ஸ்ரீதேவியின் வாகனமாகையால், அதில் வைத்துத் தானஞ் செய்வது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் என்பது பொருந்தும்.

ஸமாதானம்: முன்னே காட்டியுள்ள ஆக்ஷேபம் முற்றிலும் பொருந்தாது. ஸகல ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ பகவானுக்கு, ஆஞ்சநேயர், குதிரை, யானை இவைகள் வாகனமாக இருக்கின்றன. இப்பொழுது தேவாலயங்களில் உத்ஸவ காலத்தில்

மேற்காட்டிய வாகனங்களில் பகவானை அலங்கரிப்பது வழக்கமாக இருந்துவருகிறது. “விஷ்ணுவின் வாகனங்களைச் சொல்கிறோம்: முதல்நாள் ஹம்ஸம், இரண்டாம் நாள் ஸிம்மம், முன்றாம் நாள் ஆஞ்சநேயர், நான்காம் நாள் ஆதிசேஷன், ஐந்தாம் நாள் கருடன், ஆறாம் நாள் யானை, ஏழாம் நாள் ரதம், எட்டாம் நாள் குதிரை, ஒன்பதாம் நாள் பல்லக்கு, பத்தாம் நாள் புஷ்பகம்” வைகாணஸ தந்திரம், - தெய்வீக யக்ஞாதிக்காரம், உத்ஸவ படலம். “பகவான் உத்ஸவ தினங்களில் ஹம்ஸம், ஸிம்மம், ஹனுமான், ஆதிசேஷன், கருடன், யானை, ரதம், குதிரை, பல்லக்கு, புஷ்ப மண்டபம் ஆகிய வாஹனங்களில் முறையே வீற்றிருந்து அர்ச்சாவதாரத்தின் மஹிமையை காண்பிக்கிறார்; அதீகாரிகை. இதே விஷயம் வைசம்பாயன காரிகையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் பகவானுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களை வர்ணித்து இருக்கும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் ஸ்ரீமந் நாரர்யண ஸ்வரூபமே தவிர வேறில்லை. அதை ஸிம்ஹாஸனத்தில் வைத்து தானம் செய்வதில் கொஞ்சமேனும் ந்யாய விரோதமில்லை; ‘ரிஷியின் அம்சம் இல்லாதவன் காவியம் எழுதமாட்டான்; விஷ்ணுவின் அம்சம் இல்லாதவன் அரசனாகிறதில்லை’ என்றபடி அரசன், விஷ்ணுவின் அம்சம் உள்ள வனாகையால் ஸிம்ஹாஸனத்துக்குரியவனாகிறான். அப்படி இருக்க பகவானுக்கு ஸிம்ஹாஸனம் உண்டென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? ஹேமாத்ரி முதலிய க்ரந்தங்களில் தானப் பிரகரணத்தில் ரோகிகளின் வ்யாதி நிவர்த்திக்காக, அந்தந்த வ்யாதிக்குத்

தக்கபடி ஒரே தேவதையை அநேக வாகனங்களில் பூஜித்து தானம்செய்யும்படி சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்போல் ஸம்ஸார வ்யாதியால் உபத்திரவம் அடைந்தவனுக்கு அதன் நிவர்த்திக்காக இம்மாதிரியான தானம் பிராய சித்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. தேவீ பாகவதம் முதலிய சக்தியை நிரூபிக்கும் க்ரந்தங்களில் தேவிக்கு ஸிம்மவாஹனம் என்று சொல்லப்பட்டு இருந்தாலும் ஸிம்மம் ஸ்ரீதேவியின் வாகனமே ஒழிய பகவானுடையதல்ல, என்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் ஸ்ரீதேவி மஹாவிஷ்ணுக்கு பத்னியாகையால் தான் பர்த்தாவினுடைய வாகனங்களில் தனிஷ்டப்படி ஒருவேளை கருடன்மீதும், ஒருகால் ஸிம்மத்தின்மீதும் பின்னர் யானைமீதும் ஏறி ஸஞ்சரிக்கலாமே ஒழிய அவருக்குச் சொந்தமான வாகனம் இன்னதென்று கல்பிப்பது பொருந்தாது. வீடு, தோட்டம், வயல், பணம், வேலைக்காரர்கள், வேலைக்காரிகள், வாகனம், பசு, ஆபரணம், கடன் இவைகளில் பர்த்தாவுக்கு அதிகாரமே ஒழிய பத்னிக்கு அதிகாரம் இல்லையென்று மனுஸ்மிருதி முதலிய வைகள் சொல்லுகின்றன. ஸ்திரீ ஒருபொழுதும் ஸ்வாதந்திரயத்தையடையத்தக்கவளல்ல. புருஷன் உடைய வாகனங்களில் அவர்களுடைய பத்னி ஏறினதால் அவைகள் அவர்களுடையதாகி விடுமா? அப்படி உலகத்தில் வழக்கமும் இல்லை.

ஆட்சேபம்: ஸ்ரீ வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் இந்தப் பாகவத சாஸ்திரம் எல்லா உபநிஷத்துக்களுக்கு ஸம்மானது என்று காட்டுவதற்காகவே ஸகல

வேதார்த்தங்களைச் ஸ்லோக ரூபமாகச் செய்தார். சில இடங்களில் வேதத்தில் உள்ளபதச் சேர்க்கையே காட்டி இருக்கிறார். வேதத்தின் அர்த்தம் அறியாமலேயே சம்பிரதாயப்படி படிப்பதால் மேலான பலன் கிடைப்பது போல் வேதத்திற்குச் சமமான ஸ்ரீமத்பாகவத கிரந்தத்தை தானஞ் செய்வதாலும் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் புத்தகதானத்திற்கே இவ்வளவு பலன் கிடைக்குமாகில், குருமுகமாக சாஸ்திரமுறைப்படி இதைத் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு முக்தி கிடைப்பது நிச்சயம் என்று பொருள். மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களும் இடையூராகிய பாபத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ள முடியும். அதனால் பாகவத தானத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று வியாசமஹர்ஷி சொன்னார். “புத்தியள்ளவன் கலியுகத்தில் தானத்தாலேயே பாபத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டும்” — விஷ்ணு ஸ்மிருதி. “மூவுலகத்திலும் தானத்தைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை. தானத்தால் ஸ்வர்க்கம், லக்ஷ்மி, சத்ருஜயம், வித்யை, ஸ்திரீகள், வ்யாதிநிவர்த்தி ஆகியவைகள் கிடைக்கும். — ஸௌர புராணம். இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும் தானமே முக்கியமானக்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. இதுவே மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனம் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்ம கைவர்த்த புராணம். க்ருதயுகத்தில் தபஸும், த்ரேதா யுகத்தில் ஞானமும், துவாபர யுகத்தில் யக்ஞமும், கலியுகத்தில் தானமும்க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் — மனுஸ்மிருதி. ஆகையால் தானமே மேலானது — ச்ருதி. “ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான்,

அர்ஜுனனுடைய வார்த்தையை கேட்டு தர்ம புத்திரரை தமது கையால் தடவிச் சொன்னதாவது, ஓ அரசனே ப்ருஹ்ம ஹத்யை, கள் குடிப்பது, திருடுவது, ஆசார்ய பத்னியைப் புணர்வது முதலிய பாபங்கள் தானத்தாலேயே நிவர்த்தியாகின்றன. புத்திரன், பணம், புண்ணியம் முதலியவைகள் தானத்தாலேயே கிடைக்கின்றன — ஸ்காந்தம்.

ஆட்சேபம்: பாகவதத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்த ஸ்ரீதராசார்யார் முதலானவர்கள் முதல் ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்பொழுது பாகவதலக்ஷணமாகக் காட்டிய வசனங்கள் பின் வருமாறு கண்டு கொள்க.

எந்தக் க்ரந்தத்தில் காயத்ரி மூலமாக தர்ம விஸ்தாரம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ விருத்ரா ஸூரனின் கதை எதில் இருக்கிறதோ அந்த 18000 க்ரந்தங்களுள்ளதே பாகவத புராணம் என்று சொல்லப்பட்டது. — மத்ஸ்ய புராணம். எதில் ஹயக்ரீவ ப்ருஹ்மவித்யை விருத்ராஸூர வதம் 18000 க்ரந்தங்கள் 12 ஸ்கந்தங்கள் ஆகிய இவைகள் இருக்கின்றனவோ எது காயத்ரியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறதோ அதை பாகவதம் என்று சொல்லுகிறார்கள் — ஸ்காந்தம். ஓ அம்பரீஷா! ஸம்ஸார பந்தம் நிவர்த்தியாக வேண்டுமானால் சுகரால் சொல்லப்பட்ட பாகவதத்தை பிறர் சொல்லக்கேட்கவேண்டும். தானாகவாவது படிக்க வேண்டும் — பத்மபுராணம். இது ப்ருஹ்ம ஸூத்ரங்களுடைய அர்த்தம்; மஹாபாரதத்தின் உண்மையான அர்த்தம் காயத்ரி மந்திரத்துக்கு

பாஷ்யம். புராணங்களுடைய ஸாரம் வேதத்தின் அர்த்தங்களால் நிறைந்தது. 12 ஸ்கந்தங்கள் உள்ளது; 100 விச்சேதமுள்ளது, 18000 க்ரந்தங்கள் உள்ளது; பாகவதம் என்ற பெயருள்ளது — கருட புராணம்.

இதில் சொல்லியுள்ள லட்சணங்கள் யாவும் தேவீ பாகவதத்தில் பொருந்தி இருக்கின்றனவே ஒழிய விஷ்ணு பாகவதத்தில் பொருந்தியவைகளாக இல்லை. மேலும் மஹா மாயா ரூபியான சக்தியின் மஹிமையால் மஹாவிஷ்ணு ஹயக்ரீவர். ஆனார். தேவீ பாகவதம் ஸ்கந்தம் 1. அத்யாயம் 5, ஹயக்ரீவபரமாத்மா அகஸ்தியமஹர்ஷிக்கு உபதேசித்த தேவீ விஷயமான க்ரந்தங்களுக்கு ஹயக்ரீவ ப்ருஹ்மவித்யையென்று பெயர். அந்த வித்யை விஷ்ணுபாகவதத்திலாவது, மற்ற புராணங்களிலாவது சொல்லப்படாததானாலும், தேவீபாகவதமே பாகவதமென்பதற்கு அர்த்தம்.

ஸமாதானம்: பாகவதம் என்றால் விஷ்ணு பாகவதமென்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ஹயக்கிரீவ ப்ருஹ்மவித்யை என்றால் ஹயக்ரீவ பரப்ருஹ்மத்துக்கு மற்றவர் சொன்ன வித்தை என்றாவது ஹயக்ரீவர் பிறருக்குச் சொன்ன வித்தை என்றாவது அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. ஹயக்ரீவர் பிறரிடம் உபதேசம் பெற்றார் என்றாவது பிறர்க்கு உபதேசித்தார் என்றாவது ஒரு க்ரந்தத்திலும் சொல்லவில்லை. பிரளய காலத்தில் எல்லா வித்தையும் காணாமல் கொண்டு

வந்தார், ஆதலால் ஹயக்கிரீவரால் கொண்டு வரப்பட்ட வித்யை என்றே அர்த்தம் செய்ய வேண்டும். மேலும் ப்ரஹ்ம சப்தத்துக்கு வேதம் என்று அர்த்தம் வைத்துக்கொண்டால் வேத வித்யை என்றும், உண்மை என்று அர்த்தம் கொண்டால் தத்வ ஞானம் என்றும், தபஸ் என்று அர்த்தம் கொண்டால் தபோ வித்யை என்றும், நான்கு முகங்கள் உள்ள ப்ருஹ்மதேவர் என்று அர்த்தங்கொண்டால் ப்ருஹ்மதேவருக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்ட ப்ருஹ்ம வித்யை என்றும், ப்ராஹ்மணர்கள் அர்த்தம் செய்யக்கூடிய வித்யை யென்று அர்த்தம் ஏற்படுகிறதே ஒழிய தேவீ விஷயமான வித்யை என்ற அர்த்தம் ஏற்படவில்லை. ஆகையால் ஹயக்ரீவ ப்ருஹ்மவித்யை விஷ்ணு பாகவதத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

ஆட்சேபம்: தேவீ விஷயமான க்ரந்தங்களில் அகஸ்திய மஹர்ஷிக்கு ஹயக்ரீவர் மகாவித்யை உபதேசித்தார் என்று சொல்லி இருப்பது பொருந்துமா?

ஸமாதானம்: பொருந்தும். ஹயக்ரீவரால் எடுத்து வரப்பட்டவைகளில் அகஸ்திய மஹர்ஷிக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரங்களும் சேர்ந்தவையாம். பூர்ணிமா திதியில் தானம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறது. சிவாலயங்களிலும், விஷ்ணு ஆலயங்களிலும் பஞ்ச பர்வங்களில் பூர்ணிமா திதியில் விசேஷமான ஆராதனம் செய்கிறார்கள். தேவீ ஆலயங்களில் பூர்ணிமா திதியில் யாதொரு விசேஷ ஆராதனமும்

நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. மேலும் ஏகாதசி, பூர்ணிமா இந்தத் தினங்களில் ஹயக்ரீவரை ஜயித்தவன் மகானுபாவனாக ஆகிறான். ஹயக்ரீவோபநிஷத் ப்ருஹ்ம ஸுத்திரங்களுடைய அர்த்தமே "பாகவதம்" என்ற கருட புராணத்தில் சொல்லிய லக்ஷணம், தேவீ பாகவதத்தில் கொஞ்சமேனும் இல்லை விஷ்ணு பாகவதத்திலேயே பொருந்தி இருக்கிறது.

ஸ்ரீமத் பாகவத மஹிமை

முன்னொரு காலத்தில் நைமிசாரண்யத்தில் வசிக்கும் செளனகர் முதலிய மஹர்ஷிகள் ஸூதரை நோக்கி கோரமாகிய இக்கலியுகத்தில் பிராணிகள் அதர்மத்தில் ஆசையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு பக்தி, ஞானம் வைராக்யம் விவேகம் ஆகிய இவைகள் எதனால் உண்டாகும்? எது பலவிதமான ச்ரேயஸ்ஸான தனங்களில் மேலானது? எது சுத்தமானவைகளுக்கும் பரிசுத்தியை உண்டு பண்ணுகிறது? எது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு மிகவும் பிரியத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியது? சிந்தாமணியானது இவ் வுலகத்திய சுகத்தை மட்டும் கொடுக்கும். மகேந்திரன் ஸ்வர்க்க ஸூகத்தை மாத்திரம் கொடுப்பான். ஆச்சார்யர்களுக்கு சந்தோஷ முண்டானால் யோகிகளுக்கும் கிடைக்க அரிய தான வைகுண்ட பதத்தையும் கொடுப்பார்கள். ஆனதால் அதைச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டார்கள்.

இதைக் கேட்ட ஸூதர் செளனகரை நோக்கி, உமக்கு இவ்விஷயத்தில் பிரியம் உண்டானதால் எது ஸம்சார தாபத்தை நிவர்த்தி செய்யுமோ, எது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுமோ, எது பக்தியை விசேஷமாக வருத்தி செய்கிறதோ, அதனை யோசித்துச் சொல்லுகிறேன். ஜாக்கிரதையாக கேளுங்கள். பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்கு சுகரால் உபதேசிக் கப்பட்ட ஸ்ரீமத் பாகவத சாஸ்திரமே சித்த சுத்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியது; ஜன்மாந்திரத்தில்

புண்ணியம் செய்தவன்தான் பாகவதத்தைக் கேட்பான், படிப்பான். சபையில் பரீக்ஷித்துக்கு சுகர் பாகவத கதையைச் சொல்லும் பொழுது தேவர்கள் அனைவரும் அமிர்த குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சுகரை நமஸ்கரித்து இந்த அமிர்தத்தை அரசன் புஜிக்கட்டும். நாங்கள் பாகவதமாகிய அமிருதத்தை பானஞ் செய்கிறோம். நீர் அமிர்த குடத்தை அரசனுக்கு கொடுத்துவிட்டு கதாமிருதத்தை எங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்டு சமீபத்தில் இருக்கும் சக்ரவர்த்தியானவர், ரத்னத்துக்கும், காசமணிக்கும் எவ்வளவு பேதமோ அவ்வளவு தாரதம்யம் பகவத் கதைக்கும் அமிருதத்துக் குமுள்ளது என்று யோசித்து தேவர்களை நோக்கி சிரித்தார். சுகரும், தேவர்கள் பகவத் பக்தி இல்லாதவர்கள் என்று நினைத்து கதாம்ருதத்தை தேவர்களுக்குக் கொடுக்க சம்மதிக்கவில்லை. ஆகையால் பாகவதக் கதையானது தேவர்களுக்கும் அரிதாயிற்று. பின்பு பரீக்ஷித்து மகாராஜனுக்கு ஸ்ரீமத் பாகவதக் கதையால் மோக்ஷம் கிடைத்ததைப் பார்த்து ப்ருஹ்மதேவர் ஆச்சரியம் அடைந்து ஸத்ய லோகத்தில் தராசைக் கட்டி மோக்ஷ சாதனங்கள் எல்லாவற்றையும் நிறுத்தார். ஸ்ரீமத் பாகவதமே பாரமுள்ளதாக இருந்தது. மற்றவை இலகுவாகவிருந்தன. அதனைக் கண்டு ஸகல மஹர்ஷிகளும் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை பகவானுடைய ஸ்வரூபமாக நினைத்தார்கள். அதனைப் படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் உடனே மோக்ஷம் கிடைக்கும். இந்த

க்ரந்தத்தை ஏழு தினங்களில் முழுமையும் விதிப்படி கேட்டால் ஸகல பலன்களும் ஸித்திக்கின்றன. இதனை ஸனகர் முதலான யோகிகள் நாரதருக்கு முன் காலத்தில் உபதேசித்தார். தேவர்ஷியாகிய நாரதரும் ப்ருஹ்மத்தை வர்ணிக்கும் இந்தக் க்ரந்தத்தை கேட்டார். ஏழு நாட்களில் இதைக் கேட்க வேண்டிய முறையும் நாரதருக்கு அவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டது, என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்ட செளனகர் ஸூதரை நோக்கி “ஏழு நாட்களில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்கும் முறையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பம் நாரதருக்கு உண்டான காரணம் என்ன? அவர் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர் அல்லவா? மேலும் ஸனகர் முதலிய ப்ருஹ்ம புத்திரர்களோடு நாரதருக்கு ஸம்வாதம் எவ்விடத்தில் நேர்ந்தது? இதற்குப் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அதனைக் கேட்டு ஸூதர் பின்வருமாறு விடை சொல்லலானார். “ஹே செளனகரே சுகர் என்னை அந்தரங்க சிஷ்யனாக நினைத்து எனக்கு எதனை உபதேசித்தாரோ அதனை உமக்கு சொல்லுகிறேன். முன் ஒரு காலத்தில் விசாலா நகரத்தில் நான்கு மஹரிஷிகள் ஸாது ஸங்கம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் தெய்வச்செயலால் தேவர்ஷியாகிய நாரதரும் வந்தார். அவர்கள் நாரதரைக்கண்டு,

ஒ ப்ருஹ்மபுத்திரரே! நீர் ஒரு விஷயத்திலும் ஆசை இல்லாதவர். அப்படி இருந்தும் மிக்க வேகமாக எவ்விடம் செல்லுகிறீர்? உம்முடைய முகம் வாடினதாகக் காணப்படுகிறது, அதற்குக் காரணம் என்ன? ஜனங்கள் பொருள் செலவழித்த காலத்தில் எப்படி வருத்தப்படுவார்களோ அப்படி சூன்ய சித்தராக இருக்கிறீர். நீர் இப்படி இருப்பது உசிதமல்ல. ஆதலால், அதன் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அதைக் கேட்டு நாரதர் விடை சொன்னதாவது:— “நான் பூமியையே எல்லாவற்றிலும் மேலானது என்று நினைத்து, புஷ்கரம், பிரயாகை, காசி, கோதாவரி, ஹரிக்ஷேத்திரம், குருக்ஷேத்திரம், ஸ்ரீரங்கம், இராமேச்வரம் முதலிய தீர்த்தங்கள் சென்று எங்கும் அலைந்தேன். அப்படியும் மனதுக்கு சந்தோஷம் ஏற்படவில்லை. இந்தப் பூமி முழுவதையும் கலி அதர்மத்துடன் வியாபித்துக் கொண்டுவிட்டான். அதனால் சத்யம், தபஸ், செளசம், தயை, கொடுப்பது ஆகிய இவை ஓர் இடத்திலாவது இருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. எல்லா ஜனங்களும் தங்கள் தங்கள் வயிறு நிரம்ப புஜிப்பதில் மாத்திரம் ஆசையுள்ள வர்களாகவும், கபடமாகப் பேசும் தன்மை உள்ளவர் களாகவும், பாஷண்டர்களிடத்தில் (வேதவிரோதிகள்) ப்ரீதி உள்ளவர் களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் ஸ்திரீகளே பிரபுவாயிருந்து அதிகாரம் செய்கிறார்கள். மைத்துனனே புத்தி சொல்லுகிறான். எல்லோரும் பெண்களை விலைக்குவிற்கிறார்கள்.

தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் கலகஞ்செய்து கொள் கிறார்கள். ஆசிரமங்கள், புண்ய தீர்த்தங்கள், நதிகள், தேவாலயங்கள் ஆகிய இவைகள் பெரும்பாலும் துஷ்டர்களால் கெடுக்கப்பட்டன. யோகி, சித்தன், ஞானி நல்ல கர்மாவைச் செய்பவன் ஆகிய இவர்கள் ஒருவரும் காணப்படவில்லை. நல்ல காரியங்கள் யாவும் கலியாகிய அக்னியால் எரிந்து சாம்பலாக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ஜனங்கள் அன்ன விக்ரயம் செய்கிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் வேதத்தை விற்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் பெரும்பாலும் விபசாரம் செய்கிறார்கள். இம்மாதிரியான கலியின் விளையாட்டை எங்கும் பார்த்துக் கொண்டு நான் யமுனையின் கரைக்கு வந்தேன். அதுதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் விளையாடின இடம். அவ்விடத்தில் ஒரு அற்புதத்தைக் கண்டேன். அதாவது யௌவன வயதுடைய ஒரு பெண் மனவருத்தத்துடன் அவ்விடம் இருந்தார். அவளுடைய பக்கத்தில் இரண்டு வயது சென்றவர்கள் பிரக்ஞை இல்லாதவர்களாக பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு படுத்திருக்கக் கண்டேன். அந்தப் பெண் அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தும், அழுது கொண்டும், தன்னைக் காப்பாற்றுகிறவர் யார் என்று பத்து திக்குகளையும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். வெகு தூரத்திலேயே அவர்களைப் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்து உண்மையை தெரிந்து கொள்ள விரும்பி அவர்களுடைய சமீபம் சென்றேன். அந்தப் பெண் என்னை நோக்கி, “ஓ சாதுவே க்ஷணகாலம் தூங்கள் இவ்விடம் இருக்கவேண்டும்.

என்னுடைய கவலையை தீர்க்க வேண்டும். தங்களைப்போல் உள்ள சாதுக்களை தரிசித்தால் ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தங்களுடைய தரிசனம் வரும் க்ஷேமத்தைக் காட்டுகின்றது. தங்களுடன் ஸம்வாதம் செய்தால் பலவகையிலும் கவலை தீர்ந்துவிடும்.” என்று தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

அதைக்கேட்டு அந்தப் பெண்ணை நோக்கி “நீ யார்? இவ்விருவர்களும் யார்? ஓ தேவி! நீ கவலைப்படும் காரணம் என்ன? இவைகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்” என்று கேட்டேன்.

அதனைக் கேட்டு அந்தப்பெண் சொன்னதாவது: எனக்கு பக்தி என்று பெயர். இவ்விருவரும் என்னுடைய புத்திரர்கள். ஒருவனுக்கு ஞானம் என்று பெயர். மற்றவனுக்கு வைராக்யம் எனப் பெயர். இவ்விருவர்களும் காலமஹிமையால் கிழத்தனத்தை யடைந்தார்கள். இந்தப் பெண்கள் கங்கை முதலிய நதிகள். என்னை சேவிப் பதற்காக வந்தவர்கள், மேலும் நான் தங்களிட த்தில் என் விஷயத்தை விஸ்தாரமாக தெரிவிக்க வேண்டியவளாக இருக்கிறேன். அதாவது நான் திராவிட (தமிழ்) தேசத்தில் பிறந்தவள். கர்நாடக தேசத்திலும், மஹாராஷ்ட்ர தேசத்தின் சில பாகங்களிலேயும் வளர்ந்தவள். கூர்ஜர தேசத்தில் கிழத்தனத்தை அடைந்தேன். மிக்க பாவியான கலியின் சாபத்தால் பாஷண்டர்கள் என்னுடைய அவயங்களை துண்டித்துவிட்டார்கள். ஆகையால் தேகபலம் குறைந்து புத்திரர்களுடன் மிகுந்த சிரமத்தை

அடைந்து இந்த பிருந்தாவனம் சேர்ந்தேன். இவ்விடம் வந்தவுடன் அழகான சரீரம் உள்ள யௌவனமுடையவளாக ஆனேன். இதோ படுத்துக்கொண்டு இருக்கும் இவ்விரு குழந்தைகளும் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் கிழத்தனமுள்ளவர்களாக இருப்பதால் அவர்களைப் பார்த்து நானும் துக்கிக்கிறேன். உலகத்தில் தாய் வயது சென்றவளாகவும் புத்திரர்கள் யௌவன முள்ளவர்களாகவும் இருப்பது பழக்கம். இப்பொழுது புத்திரர்கள் வயது சென்றவர்களாகவும், புத்திரர்களுடைய தாயாகிய நான் யுவதியாகவும் இருக்கக் காரணம் யாது? நாங்கள் நால்வரும் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தாங்கள் யோகிகளுக்குள் சிறந்தவர்களாகையால் இவ்விஷயத்தை அறிந்து சொல்ல வல்லமை உள்ளவராவீர். ஆதலால் என்னிடம் கிருபை வைத்து என்னுடைய சந்தேகத்தைத் தீர்க்கவேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

அதைக் கேட்ட நான் அந்தப் பெண்ணை நோக்கி “ஓ பால்யப்பெண்ணே நான் எல்லா விஷயத்தையும் ஞானக் கண்ணால் அறிந்து சொல்கிறேன். நீ கவலைப்பட வேண்டாம் ஸ்ரீ நாராயணன் உனக்குக் கேஷமத்தைச் செய்வார் என்று சமாதானம் செய்து ஒரு க்ஷணநேரத்தில் அவ்விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, பின்னும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து பின்வருமாறு சொன்னேன். பெண்ணே இந்தக்கலியுகம் மிகவும் மோசமானது. அதனால் நல்லொழுக்கம், யோகமார்க்கம், தவம் ஆகிய இவைகள்

கெடுக்கப்பட்டன. எல்லா ஜனங்களும் அசுரர்கள் போல் கெட்ட காரியத்தையே செய்கிறார்கள். ஸாதுக்கள் துக்கப்படுகிறார்கள். அஸாதுக்கள் சந்தோஷிக்கிறார்கள். இந்தக்காலத்தில் எவன் நல்ல காரியத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ அவனே தீரன் என்று சொல்லப் படுகின்றான். இந்தப் பூமி ஒவ்வொரு வருஷங்களிலும் முறையே ஸ்பர்சிக்க தகாதவர்களும் பார்க்கத்தகாதவர்களும் ஆதிசேஷனுக்குச் சமையாகிவிட்டாள். நல்ல கர்மங்கள் ஓரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. உன்னையும் உன்னுடைய புத்திரர்களையும் இக்காலத்தில் ஒருவரும் பார்க்கிறதில்லை. ஜனங்கள் விஷயங்களில் ஆசைக்கொண்டு காரியம் அகாரியம் என்ற பகுத்தறிவு இல்லாதவர்களாகி உன்னை ஆதரிக்காமல் உபேக்ஷித்தபடியால் நீ இளைத்திருக்கிறாய். இந்த பிருந்தாவனத்தின் மஹிமையால் நீ யுவதி ஆனாய். பக்தியானது இவ்விடத்தில் இல்லாததினால் இவர்களுக்கு கிழத்தனம் போகவில்லை என்று மறுமொழி சொன்னேன். அப்போது அந்தப்பெண் மிக்க பாபியான கலியை பரீக்ஷித்து மகாராஜன் ஏன் உலகத்தில் வைத்திருந்தார்? கலியுகம் வந்தவுடன் முன்னிருந்த ஸகல வஸ்துக்களின் ஸாரங்களும் எங்கே போயின? மிகுந்த தையுள்ள ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் ஏன் பார்த்திருந்தார்? என்று கேட்டாள். அதைக்கேட்டு நான் பின்வருமாறு சொன்னேன்: ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பூமியில் இருந்து வைகுண்டம் சென்ற தினத்திலேயே உலகத்தில் கலி வந்துவிட்டான். அப்பொழுது அரசனாக இருந்த பரீக்ஷித்து திக்விஜயம்

செய்துவரும் காலத்தில் வழியில் கலியைக் கண்டார் அவனும் அவரை சரணம் அடைந்தான்.

அவர் தவம், யோகம், சமாதி ஆகிய இவைகளால் அடையக்கூடாத உத்தமமான பிரயோசனம் பகவானுடைய நாமங்களை பஜனை பண்ணுவதனால் இக்கலியில் எல்லோருக்கும் கிடைத்திருக்கிறது என்று நினைத்து கலியுகத்தில் பிறக்கும் மனிதர்களுடைய ஸௌக்கியத்தின் பொருட்டே கலியைக் கொல்லவில்லை. கெட்ட காரியங்களைச் செய்வதனால் வஸ்துக்களுடைய ஸாரம் போய்விட்டது. ப்ராஹ்மணர்கள் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அரிசிக்கு ஆசைப்பட்டு பாகவத கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்ததால் கதையின் ஸாரம் போய்விட்டது. மேலும் ப்ராஹ்மணர்கள் மிக்க கோரமான பல காரியங்களையும் செய்து நாஸ்திகர்களாக (பரலோகத்தில் சிரத்தை இல்லாதவர்களாக) ஒவ்வொரு தீர்த்தக் கரைகளில் வஸிப்பதால் தீர்த்தத்தின் ஸாரம் போய்விட்டது. காமம், கோபம், லோப விஷயங்களில் ஆசை ஆகிய இவைகளால் கலங்கிய மனம் உள்ளவர்கள் தவம் செய்வதால் தவத்தின் ஸாரம் போய்விட்டது. மனிதர்கள் மனதை அடக்காமல் உலோபம் உம்பம் இவைகளை அடைந்து பாஷண்ட மதத்தை ஆசிரயித்தும் தியான யோகத்தின் ஸாரம் போய்விட்டது. வித்வான்களும் மோக்ஷத்தையடைய முயற்சியாமல் எருமைகள் போல் ஸ்திரீகளுடன் ரமித்து புத்திரர்களை உண்டு பண்ணுவதிலேயே சாமர்த்தியத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். பெரியோர்களுடைய சம்பிரதாயப்படியுள்ள விஷ்ணுபக்தி

ஒரிடத்திலும் இல்லை. இம்மாதிரி ஒவ்வொரு ங்களிலும் வஸ்துக்களின் ஸாரம் போய் விட்டது. ஆனால் இது யுகத்தின் தர்மம். எவர் மீது குற்றஞ் சொல்லக்கூடும்? அதனால் தானே சமீபத்தில் இருக்கும் புண்டரீ காஷன் (தாமரைக்கண்ணன்) இதை சகித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று சொன்னேன். இதனைக்கேட்டு அந்த பெண்ணானவள் "ஓ தேவ ரிஷியே! நீர் மிகவும் மேலானவர் என்னுடைய அதிர்ஷ்ட வசத்தால் நீர் இவ்விடம் வந்தீர். ஸாதுக்களுடைய தரிசனம் ஸகல சித்திகளையும் கொடுக்கும். தங்கள் உபதேசத்தால் ப்ராஹ்மணாதர் என்பவர் மாயையைக் கடந்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவராக விளங்குகிறார். மேலும் தங்களுடைய கிருபையால் துருவர் என்பவர் சாஸ்வதமாகிய (துருவ) பதத்தை அடைந்தார். ஆகையால் ஸகல கேஷமத்தைக் கொடுப்பவரும் ப்ராஹ்மதேவரின் புத்திரருமாகிய தங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அதனைக்கேட்டு நான் பின்வருமாறு சொன்னேன். "ஓ சிறு பெண்ணே! ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களை இடைவிடாது தியானஞ்செய்: துக்கம் ஒருபோதும் நேரிடாது. துச்சாதனன் முதலியவர்களால் செய்யப்பட்ட உபத்திரவித்திலிருந்து திரௌபதியைக் காப்பாற்றினார். கோப ஸ்திரீகளை ஸம்ரக்ஷித்தார். அவர் இப்பொழுது தேசாந்திரம் போகவில்லை. உன்னிடத்தில் தமது ப்ராணனைக்காட்டிலும்

விசேஷமான ப்ரியம் வைத்திருக்கிறார். பக்தியாகிய உன்னால் அழைக்கப்பட்டு அவர் நீசர்களுடைய வீட்டுக்கும் வருகிறார். கிருதயுகம், த்ரேதாயுகம், த்வாபரயுகம் இம்முன்று யுகங்களிலும் முறையே ஸத்யம், ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகள் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனங்களாக இருந்தன. இக்கலியுகத்தில் பக்தி மாத்திரத்தாலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கிறது; ஆனது பற்றியே ஞான ஸ்வரூபியாகிய பகவான் உனக்கு சரீரத்தை உண்டு பண்ணினார். பின்பு நீ ஒருகால் இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று பகவானைக் கேட்டாய். அப்பொழுது அவர் என் பக்தர்களை போஷிக்க வேண்டும் என்று ஆக்ஞாபித்தார். நீயும் அதனை ஒப்புக் கொண்டாய். அதனால் பகவான் சந்தோஷித்து முக்தியை உனக்கு ஊழியப் பெண்ணாக இருக்கும்படி செய்தார். பின்னும் ஞானம், வைராக்கியம் என்ற இவர்களை உன்னிடம் ஒப்படைத்தார். பின்பு நீ வைகுண்டத்தில் உன்னுடைய நிஜ ரூபத்துடன் இவர்களை போஷித்து வந்தாய். பூமியில் பக்தி விருத்தியாக வேண்டியதற்காக சாயா ஸ்வரூபமயமான ரூபத்துடன் முக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவர்களுடன் பூமிக்கு வந்தாய். கிருதயுகம், த்ரேதாயுகம், துவாபரயுகம் ஆகிய இம் முன்று யுகங்களிலும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் இருந்தாய். கலியில் முக்தி என்னும் பெண் பாஷண்டர்களாகிய வியாதியால் மிகவும் குறைந்துவிட்டாள். அவள் உன்னுடைய அனுமதியினால் வைகுண்டத்துக்கு மறுபடியும் சென்றாள்..

உன்னால் நினைக்கப்படும் போதெல்லாம் வைகுண்டத்திலிருந்து வருவதும் போவதுமாக இருக்கிறாள். ஞானம், வைராக்கியம் இவ்விருவர்களும் புத்திர சிநேகம் கொண்டு உன்னால் காப்பாற்றப்பட்டும், இக்கலியில் ஜனங்கள் அவர்களை உபேஷித்து விட்டபடியால் வயது சென்றவர்களாகி விட்டார்கள். ஆனாலும் உன்னுடைய கவலையை நான் போக்கடிக்கிறேன். இக்கலியுகத்துக்குச் ஸமமான யுகம் வேறில்லை. இந்த யுகத்திலும் ஒவ்வொரு ஜனங்கள் இடத்திலும் உன்னை ஸ்திரமாக இருக்கும்படி செய்கிறேன். அப்படிச் செய்யாவிடில் நான் விஷ்ணு பக்தன் அல்ல. கலியில் முக்கிய பாவிகளான ஜனங்களும் பகவத் பக்தியை பெற்று வைகுண்டத்தை அடைகிறார்கள். யமன், பிசாசங்கள், ராக்ஷதர்கள், அசுரர்கள் ஆகிய இவர்கள் பக்தி உள்ளவர்களை உபத்திரவிக்க மாட்டார்கள். பக்தியால் பகவான் வசப்படுவது போல தவம், வேதம், ஞானம், நல்லகர்மா இவைகளால் ஸ்வாதீனப் படுவதில்லை. அந்த விஷயத்தில் புண்ணியம் செய்தால் தான் பக்தி பண்ணவேண்டுமென்ற விருப்பமுண்டாகும். கலியில் பக்தியே மேலானது. பக்தியை நிந்தித்ததால் துர்வாஸர் துக்கத்தை அடைந்தார். அனேக விரதங்களாலும், புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுவதாலும், போகங்களாலும், யாகங்களாலும், முக்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது, என்று சொன்னேன். "இதனைக் கேட்டு பக்தியாகிய அந்தப்பெண் என்னை நோக்கி "ஓ நாரதரே நீர் மிகவும் மேலானவர். உம்மிடத்தில் எனக்கு மிகுந்த பிரீதி

உண்டாகி யிருக்கிறது. உம்மை ஒருபொழுதும் விடமாட்டேன். உம்முடைய மனதில் எப்பொழுதும் வசிப்பேன். தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால் என் கவலை தீர்ந்துவிட்டது. ஆனாலும் என்னுடைய இந்த புத்திரர்களுக்கு மூர்ச்சை தெளிய வில்லை. இவர்களை எழுப்பிவிடும்” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

அப்பொழுது எனக்கு அவளிடத்தில் தயை உண்டாயிற்று. பின்பு நான் அவ்விருவர்களுடைய காதில் உபநிஷத் வாக்கியங்களையும் கீதா வாக்கியங் களையும் சொல்லி “ஓ ஞானமே விழித்துக்கொள். ஓ வைராக்கியமே எழுந்திரு” என்று இரைந்து சொன்னேன். அப்பொழுது அவர்கள் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு எழுந்து இருந்தார்கள். ஆனாலும் பசி, தாகம் முதலிய வற்றால் வருத்தப்பட்டு மறுபடியும் படுத்துத் தூங்க யத்தனித்தார்கள். அது கண்டு நான் என்ன செய்கிறது என்று பகவானை த்யானஞ் செய்தேன். அப்பொழுது “ஓ மஹர்ஷியே! ஏன் விசனப்படுகிறீர். புண்ணிய கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பீர் ஆனால், இவர்களுடைய தூக்கமும் கிழத்தனமும் நீங்கும். அந்தக் கர்மங்களை சில ஸாதுக்கள் உபதேசிப்பார்கள். அதனால் பக்தியானது உலகம் முழுவதும் பரவிவிடும் என்று ஆகாசத்தில் இருந்து ஒரு தொனி உண்டாயிற்று. அதனை நானும் மற்றவர்களும் கேட்டு ஆச்சரியம் அடைந்தோம். பின்பு ஆகாச வாணியால் சொல்லப்பட்டபடி எப்பொழுது, எந்தவிடத்தில் எவர்கள் எந்த கர்மங்களை நமக்கு உபதேசிப்பார்களோ என்று நான்

யோசித்து ஞானம், வைராக்கியம் இவ்விருவர்களையும் அவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு ஒவ்வொரு புண்ய தீர்த்தங்ககளுக்கும் சென்று இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு மஹர்ஷிகளையும் கேட்டுக் கொண்டே சஞ்சரித்தேன். ஒருவரும் எந்தக் கர்மாவை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லவில்லை. சிலர் இதைச் செய்ய முடியாத காரியம் என்றும், பின்னும் சிலர் இதனைத் தெரிந்து கொள்வதே சிரமம் என்றும் சொன்னார்கள். சிலர் பேசாமலே இருந்துவிட்டார்கள். சிலர் இதனைக் கேட்டு இருந்த இடத்தைவிட்டே ஓடிப் போனார்கள். மேலும் எல்லா வேதங்களாலும், கீதா வாக்கியங்களாலும் விழித்துக் கொள்ளாத ஞான வைராக்கியங்கள் வேறு எந்த உபாயத்தால் எழுந்திருக்கப் போகிறார்கள்.? நாரத மஹர்ஷியாலும் அறியப்படாத விஷயம் மற்ற மஹர்ஷிகளால் சொல்லமுடியுமா? என்று ஜனங்கள் ரகசியமாக பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது எனக்கு யாதொரு நிச்சயமும் உண்டாக வில்லை. ஆனாலும் பதரிகா வனம் சென்று தவம் செய்யத் தொடங்கினேன். அவ்விடத்தில் மிக்க தேஜஸ்விகளான ஸனகர் முதலிய யோகிகளைக் கண்டேன். கண்டவுடன் விசேஷ ஆனந்தம் அடைந்து அவர்களை நோக்கி ஓ யோகி சிரேஷ்டர்களே! நான் செய்த பாக்ய விசேஷத்தால் தங்களைக் கண்டேன்.

நீங்கள் ஐந்து வயதுள்ளவர்களானாலும் முன்னோர்களுக்கும் முந்தியவர்கள். எப்பொழுதும்

வைகுண்டத்திலேயே இருப்பவர்கள். ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் லீலைகளை கானஞ் செய்பவர்கள். எப்பொழுதும் பகவானையே சரணமடைந்தவர்கள். ஆகையால் ஜரை (கிழத்தனம்) உங்களை உபத்திரவிப் பதில்லை. ஆகையால் என்னை அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும். ஆகாச வாணியால் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் எவை? பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகள் எல்லா வர்ணாச்சரமங்களிலும் ஸ்திரமாய் வசிக்கும்படி என்ன உபாயம் செய்யலாம் அதனைச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டேன். அப்பொழுது அவர்கள் என்னைப் பார்த்து ஒ தேவரிஷியே இவ்விஷயத்தில் லகுவான உபாயமொன்றிருக்கிறது. நீர் வைராக்கியத்தை அடைந்தவர்களுள் மேலானவர். பகவத் பக்தர்களுட் சிறந்தவர். ஆகையால் பக்தியை உலகத்தில் ஸ்தாபிப்பதற்கு நீர் தகுதியானவரே அனேக மகரிஷிகள் அனேக மார்க்கங்களை காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அவைகள் பெரும்பாலும் ஸ்வர்க்கத்தையே கொடுக்கக் கூடியவைகளாகவிருக்கின்றன. மேலும் ச்ரமப்பட்டு செய்யக் கூடியவைகளாயுமிருக்கின்றன; மோக்ஷத்தை கொடுக்கும் மார்க்கம் மிகவும் ரஹஸ்யமானது. அதனை உபதேசிப்பவர்கள் கிடைப்பதரிது. ஆகாச வாணியால் சொல்லப்பட்ட கர்மம் யாதெனில் ஜ்ஞான யக்ஞமேயாம். சிலர் திரவ்ய யஜ்ஞத்தை (யாகம்) அனுஷ்டிக்கிறார்கள். பின்னும் சிலர் தபோ யஜ்ஞத்தையும் மற்றும் சிலர் யோக யஜ்ஞத்தையும், இன்னும் சிலர் ஸ்வாத்யாய யக்ஞத்தையும் (வேதங்களை அத்யயனம் செய்வது) அனுஷ்டிக்கிறார்கள். இவைகளில் ஜ்ஞான யஜ்ஞமே

மேலானது. அது சுகரால் பரீக்ஷித் மஹாராஜனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட பாகவதத்தைக் கேட்பதேயாகும். அந்தப் பாகவத சாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பதால் பக்தி ஜ்ஞான வைராக்கியங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டமும் விலகும். மேலும், சிங்கத்தின் சப்தத்தைக் கேட்ட செந்நாய்கள் போலப் பாகவதக் கதையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் கலியின் தோஷங்கள் யாவும் ஒடுகின்றன. பக்தியானது, ஜ்ஞானம் வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளுடன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும், ஒவ்வொரு ஜனங்களிடத்திலும் நன்றாய் ப்ரகாசிக்கும் என்று உபதேசித்தார்கள்.

அப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து "ஓ ப்ரம்ஹ தேவரின் குமாரர்களே! வேதாந்த வாக்கியங்களாலும், கீதா பாடத்தாலும் விழித்துக் கொள்ளாத அவர்கள் பாகவத பாடத்தால் எழுந்திருப்பார்களா? என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் பின்வருமாறு விடை சொன்னார்கள். ஸ்ரீமத் பாகவத கதையானது உபநிஷத்துக்களின் ஸாரத்தால் செய்யப்பட்டதாகையால் இது மிகவும் மேலானது. பாலில் நெய் இருந்தாலும் அது எப்படி தனியாகத் தெரியவில்லையோ அதுபோல வேதத்தில் ஸாரமானது எங்கு இருந்தாலும் நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கவில்லை. ஆனாலும், அந்தப் பாலைக் காய்ச்சிக் கடைந்து அதிலிருந்து தனியாக நெய் எடுக்கப்பட்டால் அது தேவர்களுக்கு மிகவும் திருப்தியை உண்டு பண்ணுகிறது. தவிரவும் கரும்பில் அடி முதல் நுனி வரையில் சர்க்கரை இருந்தாலும் அதனைப் பிரித்தெடுத்த பிறகுதான் புஜிக்கக்

கூடியதாகிறது. அது போலவே வேதத்திலுள்ள ஸாரங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஸ்ரீமத் பாகவதம் செய்யப்பட்டது. இது பக்தி, ஞானம், வைராக்யம் இவைகளை உலகத்தில் ஸ்தாபிப்பதற்காகவே வெளியிடப்பட்டது. முன்னொருகால் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ மஹர்ஷி ஸ்ரீமத் மஹாபாரதத்தைச் செய்தும், வேதங்களை அத்யயனஞ் செய்தும் உபநிஷத்துக்களின் உண்மையான அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டும், பகவத்கீதையைச் செய்தும், அக்ஞானம் விலகாமல் தாபமடைந்து ஸரஸ்வதி நதிக்கரையில் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது உம்மால் நான்கு ச்லோகங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டன; அவைகளைக் கேட்டு அவர் உடனே கவலை தீர்ந்தவராக, அவைகளைக் கொண்டு பாகவதத்தைச் செய்தாரல்லவா? அப்படி இருக்க பாகவதத்தை கேட்பதால் துக்கம் விலகுமாவென்று நீரே கேட்பது மிகவும் ஆச்சர்யமாக விருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். பின்பு நான் அவர்களைக் கொண்டாடி, அவர்களை நோக்கி இந்த ஞான யஜ்ஞத்தை எவ்விடத்தில் செய்யலாம்? எவ்வளவு நாட்களில் பாகவதம் கேட்கப்படவேண்டும்? அதன்முறை எப்படி? பாகவத சாஸ்திரத்தின் மஹிமையை ஸகல வேதங்களும்றிந்த தாங்களே சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

அப்பொழுது அவர்கள், “ஓ நாரதரே! கங்கையின் ஸமீபத்தில் ஆனந்த வனமென்பது ஒன்று உண்டு. அது மிகவும் ஏகாந்தமான இடம். ஜலஸௌக்யமுள்ளது; அனேக மஹர்ஷிகள்

அவ்விடத்தில் வஸிக்கிறார்கள்’ அவ்விடத்தில் வஸிக்கும் பறவை முதலியவைகளுக்கும் இயற்கையான விரோதம் இல்லை. அவ்விடத்தில் பாகவத கதையைச் சொல்லுவதாகிய ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தை நீர் நடத்த வேண்டும், அவ்விடத்திற்கு பக்தியானவள் தன் புத்ரர்களுடன் வருவாள். அந்தக் கதையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர்கள் யௌவன வயஸை அடைவார்கள்’ என்று சொல்லி என்னை அழைத்துக் கொண்டு பாகவத கதையைக் கேட்பதற்காக ஆனந்தவனம் சென்றார்கள். அப்பொழுது இதனைக் கேட்டுப் பூலோகம், தேவலோகம், ப்ரஹ்மலோகம் ஆகிய இவ்விடங்களிலிருந்து பகவத பக்தர்கள் எல்லோரும் ஆனந்தவனம் சென்றார்கள். அன்றியும் ப்ரகு, வஸிஷ்டர், ச்யவனர், கௌதமர், மேதாதிதி, தேவலர், தேவராதர், பரசுராமர், விச்வாமித்ரர், சகலர், மார்க்கண்டேயர், பிப்பலாதர் முதலிய மஹர்ஷிகளும், வ்யாஸர், பராசரர் முதலிய யோகிகளும், சாயாசுகர், ஜாஜலி, ஜஹ்னு முதலியவர்களும் தங்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகள், புத்ரர்கள், சிஷ்யர்கள் முதலியவர்களுடன் கங்காதீரஞ் சென்றார்கள். மேலும் ஆறு சாஸ்திரங்களும், பதினேழு புராணங்களும், நான்கு வேதங்களும், கங்கை முதலிய நதிகளும், புஷ்கரம் முதலிய குளங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் பத்து திக்குக்களும், தண்டகை முதலிய வனங்களும், மேரு முதலிய மலைகளும் திவ்ய சரீரமுள்ளவைகளாய்க் கதையை கேட்பதற்காக அவ்விடம் வந்து கூடின. மேலும் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள் ஆகிய இவர்களும்

வந்தார்கள். எல்லோருக்கும் ஆசார்யர்களான ஸனகர் முதலியவர்களை ப்ரகுமஹர்ஷி தாம் நேரில் அழைத்து வந்தார். அப்பொழுது அந்த ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தில் நான் தீக்ஷை செய்து கொண்டு அந்தக் குமாரர்களுக்கு ஆஸனங் கொடுத்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்களைப் பூஜித்தேன். அங்கே ஒருபக்கத்தில் மஹர்ஷிகளும் மற்றொரு பக்கத்தில் தேவகணங்களும், இன்னொரு பக்கத்தில் வேதம் உபநிஷத் முதலியவைகளும், மற்றொரு பக்கத்தில் தீர்த்தங்களும், இன்னொரு பக்கத்தில் ஸ்திரீகளும், தங்களுக்குத் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்தார்கள். 'ஜய்' என்றும், 'நமஸ்காரம்' என்றும் சப்தங்கள் மிகுதியாயுண்டாயின, சங்க வாத்தியங்கள் முழங்கின. ஆகாசத்தில் தேவர்கள் விமானங்களிலிருந்து கல்பக விருக்ஷத்தின் புஷ்பங்களின் மழையைப் பெய்தார்கள். இப்படி எல்லோரும் ஒரே மனமாய் பாகவத மாஹாத்மியத்தைக் கேட்க விரும்பியிருக்கும் பொழுது என்னை உத்தேசித்து ப்ரஹ்ம குமாரர்கள் பின்வருமாறு சொன்னார்கள்: 'ஸ்ரீமத் பாகவத கதையை ஜனங்கள் எப்பொழுதும் கேட்கவேண்டும். அதனைக் கேட்டமாதிரித்தால் பகவான் மனதில் ஆவிர்ப்பவிக்கிரார். இது பதினெண்ணாயிரம் க்ரந்தங்களடங்கியது. பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்கள் உள்ளது. பரிக்ஷித்து மஹா ராஜனுக்கு சுகரால் உபதேசிக்கப்பட்டது. இதுவே மோக்ஷத்தை கொடுக்கக்கூடியது. மற்றப் பலவையான சாஸ்த்ரங்கள் புத்திக்கு மயக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன. எந்த வீட்டில் பாகவத கதை படிக்கப்படுகிறதோ

அதுவே புண்ய கேஷத்ரமாகும், அச்வமேதயாகங்கள், நூறு வாஜபேயங்கள் இவைகளை ஆயிரம் செய்தாலும், அதனாலுண்டாகும் புண்யமானது பாகவத கதையைப் படிப்பதனாலுண்டான ஸுகிருதத்தின் 16ல் ஒரு பாகத்திற்கும் ஸமமாகாது. ஒவ்வொரு நாளும் பாகவதத்தில் ஒரு ச்லோகத் தையாவது அதன் பாதியையாவது அவசியம் படிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வேதங்களின் முதல் மந்த்ரங்கள் வேத மாதாவாகிய காயத்ரீ மஹாமந்தரம், புருஷ ஸூக்தம், வேதங்கள், பாகவதம், த்வாதசாக்ஷரம், ஸூர்யன், ப்ரயோகம், ஸம்வத்ஸரமாகிய காலம், ப்ராஹ்மணர்கள், அக்னிஹோத்ரம், காமதேனு, த்வாதசி திதி, துளஸி, வஸந்தருது, புருஷோத்தமராகிய நாராயணர், ஆகிய இவர்களுக்குள் தாரதம்யமில்லை. எவன் ஒவ்வொரு நாளும், பாகவதத்தை படித்து அதன் அர்த்தத்தை தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவனுக்கு கோடி ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. தவிரவும், மரண காலத்தில் இந்தச் சுக சாஸ்த்ரத்தைக் கேட்பதால் வைகுண்டத்தையடைவார்கள். இந்தப் பாகவத புஸ்தகத்தை ஸ்வர்ண ஸிம்ஹாஸனத்தில் வைத்து விஷ்ணுபக்தர்களுக்குத் தானம் செய்கிறவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸாயுஜ்ய பதத்தையடைகிறான். பிறந்தது முதல் ஒரு பொழுதாவது பாகவத கதையைக் கேட்காதவன் சண்டாளனுக்கும், கழுதைக்கும் ஸமானென்று சொல்லப்படுகிறான். தவிரவும், அவனை பக்தர்கள் உயிருள்ள பிணமென்றும், பூமிக்குச்சமையாயிருப்பவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த கதையை இந்திரியங்களை

ஜயித்து, மனத்தை அடக்கி வெகுநியமத்துடன் கேட்கவேண்டுமாதலால் அவ்வளவு நியமத்தை அனுஷ்டிப்பது இக்கலி காலத்து ஜனங்களால் முடியாததாகுமென்றும், இவர்களுக்கு ஆயுஸ் மிகக் குறைந்ததென்றும் யோசித்து சுகர் ஏழு நாளில் இதைக் கேட்கவேண்டுமென்று ஒரு விதி நியமித்திருக்கிறார்.

அந்த விதிப்படி ஏழு நாளில் பாகவதத்தை கேட்பதனால் ஸகல யாகங்கள் செய்த பலன்களும், ஸகல வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்த பலன்களும், ஸகல தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்த பலன்களும் உண்டாகும் என்று எனக்கு உபதேசித்தார்கள் என்று ஸுதர் சௌனகர் முதலிய மஹர்ஷி களுக்குக் சொன்னார். இதைக் கேட்டுச் சௌனகர், பாகவத புராணம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்றும், மற்றவைகளைக் காட்டிலும் மேலானதென்றும், தாங்கள் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்தோம். அவ்வளவு மேன்மை அந்தச் சாஸ்த்ரத்திற்குக் கிடைத்த காரணமென்ன? சொல்ல வேண்டும் என்றார். அதனைக் கேட்டு ஸுதர் அவரை நோக்கிச் சொன்னார். “ஓ சௌனகரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பூமியை விட்டுத் தம் உலகம் போகும் முன்னிலையில் உத்தவர், பகவானை நோக்கித் தாங்கள் வைகுண்டம் சென்றால் பக்தர்களை யார் ஸம்ரக்ஷிப்பார்? கலியுகத்தில் ஜனங்கள் துஷ்டர்களாகிவிடுவார்கள்; நிர்குணமாகிய உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை ஜனங்கள் உபாஸிப்பது மிகவும் கஷ்டம். அதற்காகவே தாங்கள் பூமியில் அவதாரஞ் செய்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால்

இவ்வுலகத்திலேயே வஸிக்க வேண்டுமேயொழிய மேலுலகம் செல்லக் கூடாது என்று வேண்டிக் கொண்டார். இதனைக் கேட்டு பகவான், 'பக்தர்களுக்காக நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? என்று யோசித்து? தேஜோ ரூபியாக ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் ப்ரவேசித்தார். அதனாலேதான் அது எல்லாவற்றிலும் மேலானது. அதனைக் கேட்பதாலும், படிப்பதாலும் துக்கம், தூரித்ரியம், பாபம் முதலாகிய இவைகள் நிவர்த்தி யாகின்றன. ஏழு நாளில் இந்த க்ரந்தம் முழுவதையும் விதிப்படி கேட்டால் தேவர்களாலும் தாண்ட முடியாத விஷ்ணுவின் மாயையைக் கடந்து ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை அடையலாம். 'ஓ சௌனகர் முதலியவர்களே! இப்படி பாகவதத்தின் மஹிமையை வர்ணித்தவுடன் ஆனந்தவனத்தில் பக்தியின் புத்ரர்களான ஜ்ஞான வைராக்கியர்கள் மிக்க பலத்துடனும் அழகான சரீரத்துடனும் எழுந் திருந்தார்கள். பக்தியும், ஹே கிருஷ்ண!, ஹே கோவிந்த! ஹே முராரே! என்று சொல்லிக் கொண்டு விசேஷ சந்தோஷமடைந்தாள். பின்னும் அவர்களுடைய ஆஜ்ஞையால் பகவத்பக்தருடைய மனதில் வஸித்து வந்தாள். மேலும் அவ் விடத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தி நீருண்ட மேகம் போலக் கறுத்த திருமேனியோடு நான்கு கைகளிலேயும் சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்திப் பீதாம்பரத்தையுடுத்திக் கொண்டு துளசி மாலையால் அலங்கரிக்கப் பட்டுக் கோடி மன்மதனைப் போல அழகு உள்ளவராகி பக்தர்களுக்கு தர்சனங் கொடுத்தார். அப்பொழுது எல்லோரும் பரமானத்தத்தை யடைந்து பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். மேலும் ஸ்ரீமத் பாகவதமே மேலானதென்றும்

தெரிந்து கொண்டார்கள்.

ப்ராஹ்மணர்களுடைய பொருள்களை அபஹரிப் பதாகிய மஹாபாபங்களைச் செய்தவர்களும் ஏழு நாட்களில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்பதனால் பரிசுத்தராகி விடுகிறார்கள் என்பதில் ஸந்தேக மில்லை. துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் ஒரு பட்டணத்தில் ஆத்மதேவரென்ற ஒரு ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டரிருந்தார். அவர் ஸகல வேதங்களையும் அத்யயனஞ் செய்தவர். ஸூர்யன் போன்ற தேஜஸ் உள்ளவர். தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் குறைவின்றி நடத்தி வருபவர். ஆனால் அவர் மிகுந்த ஏழை. அவருக்குத் துந்துலீ என்ற பத்னியொருத்தியுண்டு. அவள் மிகவும் அழகுள்ளவள், மேலான குலத்தில் பிறந்தவள், ஆனாலும் வெகுவாகப் பேசுகிறவள், வீட்டு வேலைகளில் மிகவும் ஸாமார்த்திய முள்ளவள். சண்டையில் மிகுந்த ப்ரியமுள்ளவள். தான் சொன்னதே சரியென்று ஸ்தாபிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவள். அந்தத் தம்பதிகளிருவர்களும் பல வகையான தர்மங்களை அனுஷ்டித் தார்கள். அப்படியும் அவர்களுக்குப் பெண்ணாவது பிள்ளையாவது பிறக்கவில்லை. அதனால் கவலையடைந்து அந்த ப்ராஹ்மணன் வீட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் மத்யானகாலத்தில் ஒரு குளத்தில் ஸ்நானம் பண்ணித் தாஹத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு தெய்வச் செயலால் அவ்விடம் வந்த ஒரு ஸன்யாசியின் அருகிற் சென்று அவரை நமஸ்கரித்துப் பெருமுச்சு விட்டு அவருடைய பக்கத்தில் நின்றார். அவரைப் பார்த்து

ஸன்யாஸியானவர், ஓ ப்ராஹ்மண! நீர் ஏன் துக்கப்படுகிறீர் என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்டுப் ப்ராஹ்மணன் அந்த ஸன்யாஸியை நோக்கி, எனக்குப் புத்திரனில்லை என் வீட்டில் இருக்கும் பசுவும் மலடாயிருக்கிறது, என்னால் வைத்து வளர்க்கப்பட்ட மரமும் புஷ்பிக்கிறது மில்லை காய்க்கிறதுமில்லை, என் வீட்டிற்கு கொண்டு வந்த பழங்களும் காய்ந்து போகின்றன. குழந்தைகளில்லாமலும், பாக்யமில்லாமலும் இருக்கும் நான் பிழைத்திருந்து என்ன ப்ரயோஜனம் என்று சொல்லி மிகவும் கதறினார்.

அதனைக் கேட்டு அந்த ஸன்யாஸியானவர் அவருடைய நெற்றியில் எழுதப்பட்டிருக்கும் அக்ஷரங்களை வாசித்துப் பார்த்து ப்ராஹ்மணனை நோக்கி, ஓ ப்ராஹ்மண! உமக்கு ஏழு ஜன்மம் வரையில் பிள்ளை பிறக்காது, ஸகரர் என்னும் ராஜன் புத்ர சோகத்தை அடைந்தாரல்லவா? ஆகையால் பிள்ளை பிறக்கவில்லை யென்று நீர் வருத்தப்படுவது நியாயமில்லை. ஆகையால் குடும்பத்தின் ஆசையை யொழித்து ஸன்யாஸஞ் செய்துகொள்ளும் என்றார். அதனைக் கேட்டும் ப்ராஹ்மணன் கொஞ்சமேனும் அதற்கு ஸம்மதிக்காமல் விஷய ஸுகத்திலேயே ஆசைப்பட்டு பிள்ளை பிறக்கும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று பலவாறாக வேண்டிக் கொண்டார். ஸன்யாஸியானவர்; "ஓ ப்ராஹ்மண! தெய்வச் செயலை மாற்றுவதற்கு யாரால் முடியும்? அதனை மாற்ற முயன்றால் துக்கத்தையே அடையும்படி நேரிடும். ஆகையால் உமக்கு புத்ரஸுகம்

கிடைக்காது. ஆயினும் உமக்கு ஒரு பழத்தைக் கொடுக்கிறேன். இதனை உம்முடைய பத்னியிடம் கொடுத்து புஜிக்கும்படி செய்யும். உத்தமமான புத்ரன் பிறப்பான் என்று சொல்லிப் பழத்தைக் கொடுத்தார். ப்ராஹ்மணன் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு தம்முடைய வீட்டிற்கு வந்து தமது பத்னியிடம் கொடுத்து அவளை நோக்கி, இது முதல் ஒரு வருஷம் வரையில் ஒருவேளை போஜனம் செய்துகொண்டு, ஸத்யம், சௌசம், தயை, இவைகளில் தவறாமல் நியமத்துடன் நீ இருக்கவேண்டும். இப்பழத்தை புஜி. நல்ல பிள்ளை பிறக்கும், என்று சொல்லிவிட்டு, கிராமாந்தரம் போய்விட்டார். அந்தத் துந்துலீ என்பவள் தன்னுடைய தோழிகளின் முன்பாக இவ்விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லி வருத்தப்பட்டாள். எப்படியென்றால் இந்தப் பழத்தை நான் புஜித்த மாத்திரத்தில் வயிற்றில் கர்ப்பம் உண்டாய்விடும். வயிறு பெருத்துவிடும். ஆசாரம் குறைந்துவிடும். தேஹத்தில் வலிமை குறையும். வீட்டு வேலைகளை எப்படிச் செய்ய முடியும்? வயிற்றுக்குள்ளிருக்கும் கர்ப்பமானது வெளி வருவது மிகவும் கஷ்டம், ஒருக்கால் சிசு வயிற்றில் குறுக்காக விழுந்துவிட்டால் நான் உயிரையிழக்கும்படி நேரிடுமே! ப்ரஸவ காலத்தில் உண்டாகும் உபத்ரவத்தை நான் எப்படி ஸஹிப்பேன்? இந்த ஒருவருஷம் நியமமாயிருப்பது மிகவும் கஷ்டம். நான் ப்ரஸவித்திருக்கும்பொழுது வீட்டிலிருக்கும் எல்லா தனங்களையும், பர்த்தாவின் ஸஹோதரியானவள்

அபஹரித்துவிடுவாள். ப்ரஸவித்தபிறகு குழந்தையைக் காப்பாற்றுவது மிகவும் கடினம். ஆகையால், மலடியாகவாவது விதவையாகவாவது இருப்பதே மேலானதென்று நினைக்கிறேன். என்று சொல்லி அப்பழத்தை அவள் புஜிக்கவில்லை. பின்பு ப்ராஹ்மணன் தமது பத்னியை நோக்கிப் பழத்தை புஜித்தாயா என்று கேட்க அவள் புஜித்தேன் என்றும் அவருக்குச் சொன்னாள். இந்தச் சமயத்தில் அந்த துந்துலியின் ஸஹோதரி ஒருத்தி தெய்வச் செயலாய் அவள் வீட்டுக்கு வந்தாள். அப்பொழுது துந்துலீ அவளிடத்தில் இவ்விஷயம் முழுவதையும் சொன்னாள். அதைக் கேட்டு அவள் துந்துலியை நோக்கி நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நான் இப்பொழுது கர்ப்பமாயிருக்கிறேன், நான் ப்ரஸவிக்கிற வரையில் நீ வீட்டிற்குள்ளேயே இருந்து கர்ப்பிணியாகயிருப்பதுபோலப் பிறருக்குச் சொல்லிக்கொண்டு இரு. உன் வீட்டிலிருக்கும் பணம் முழுவதையும், நீ என் புருஷனுக்கு கொடுத்துவிடுவாயானால், எனக்குப் பிறக்கும் குழந்தையை உனக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன். உன் வீட்டில் வந்திருந்து, குழந்தையையும் வளர்க்கிறேன். இந்தப் பழத்தைப் பசுவுக்குக் கொடுத்து விடு, என்று சொன்னாள். அவளும் அப்படியே செய்தாள். பின்பு அவள் ப்ரஸவித்ததும் அந்தக் குழந்தையை அதன் தகப்பன் ரஹஸ்யமாகத் துந்துலியினிடம் கொடுத்தான். துந்துலியும் 'ஸுகமாய் ப்ரஸவித்தேன்' என்று தன்னுடைய பர்த்தாவிடம் தெரிவித்தாள். அந்த ஆத்மதேவர் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து

ஜாதகர்மம் முதலியவைகளைச் செய்தார். அப் பொழுது துந்துலியானவள் தனது பர்த்தாவை நோக்கி, 'ஸ்தனத்தில் பாலில்லை, எத்தனை நாள் அன்யர்களுடைய பாலைக் கொண்டு குழந்தையை வளர்க்க முடியும். என்னுடைய தங்கையின் குழந்தை இறந்து போய் விட்டதால் அவளுக்குப் பால் மிகுதியாயிருக்கிறது. அவளை வரவழைத்து வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு குழந்தையை வளர்க்கும்படி செய்ய வேண்டும்' என்று சொன்னாள், அவரும் அதற்கு சம்மதித்து அப்படியே செய்தார். அந்தக் குழந்தைக்கு துந்துகாரி என்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. அதற்குப்பின் மூன்று மாதம் கழித்து வீட்டிலிருந்த பசுவானது ப்ரஸவித்தது. நல்ல தேஜஸ்வியும், அழகுள்ளவனுமான புத்ரன் பிறந்தான். ஆனால் அக்குழந்தைக்கு காது மட்டும் பசுவின் காது போலிருந்தது, அதனால் அவனுக்கு கோகர்ணனென்னு பெயரிடப்பட்டது. அவன், வித்வானாயும், சுத்தனாயும், ஆசாரமுள்ளவனாய்மிருந்தான். துந்துகாரியோ மிகவும் துஷ்டனாகியும், திருடனாகியும், அசுத்தனாகியும், மஹா பாபியாகியுமிருந்தான். இப்படிச் சில காலம் சென்ற பிறகு துந்துகாரியானவன் தாஸிகள் இடத்தில் ஆசைப்பட்டுப் பணம் முழுவதையும் செலவழித்துத் தாய் தகப்பன் இருவர்களையும் அடித்து வீட்டிலிருக்கும் பாத்திரங்களையும் பிடுங்கிக் கொண்டு போனான். அப்பொழுது அவனுடைய தகப்பனாராகிய ஆத்மதேவர், அபுத்ரனாயிருப்பதே மேலானது; இந்தத்

துஷ்டப்பிள்ளையையடைந்து நான் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறேன். என்னை இப்பொழுது யார் காப்பாற்றுவார்கள்? என்று கத்தினார். அப்பொழுது கோகர்ணன் ஸம்ஸாரத்தின் துக்கங்களை அவருக்குச் செவ்வையாக எடுத்துரைத்து வைராக்யத்தை உண்டுபண்ணினான். பின்பு அவர் புத்ரனுடைய உபதேசத்தால் வீட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்று ஒவ்வொரு நாளும் பாகவதத்தில் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தைப் படித்து அதனால் ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸாயுஜ்யத்தையடைந்தார். பிறகு அந்தத் துந்துகாரியென்பவன், தாயாரை நோக்கி வீட்டில் பணம் எங்கேயிருக்கிறது? சொல்லு, இல்லாவிடில் உன்னை கொல்வேன், என்று அதட்டினான். அதனால் அவள் ஒருநாள் இரவில் ஒரு கிணற்றில் விழுந்து மரண மடைந்தாள். கோகர்ணனென்பவன் விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவனாகித் தீர்த்தயாத்ரை செய்து கொண்டிருந்தான். துந்துகாரியென்பவன் வீட்டிலேயே ஐந்து தாஸிகளை வைத்துக் கொண்டு அவர்களைப் போஷிப்பதற்காக கெட்ட காரியங்களையே செய்து வந்தான். அந்தத் தாஸிகள் நகை வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் அவனை நிர்ப்பந்தித்தார்கள். அதற்காக அவன் தேசாந்தரம் சென்று நல்லவஸ்தரங்கள் நகைகள் முதலியவைகளைத் திருடிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். இப்படி மிகுதியான பணத்தையும் நகைகளையும் இவன் திருடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்து அந்தத் தாஸிகள் ஒரு நாள் ராத்ரி இவன் இவ்வளவு வஸ்துக்களையும்

திருடிக்கொண்டு வந்திருப்பதனால் அரசனுடைய சேவகர்கள் இவ்விடம் வந்து நம்மை பிடித்துக் கொள்வார்களே என்று யோஜித்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் கயிறுகளால் இவனைக் கட்டி கழுத்தில் சுருக்கிட்டார்கள். அப்படியும் அவன் சீக்கிரத்தில் மரிக்கவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் அக்னியை அவன் முகத்திற்போட்டு உபத்ரவிக்க அவன் இறந்தான். பின்பு அவன் சரீரத்தை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஓரிடத்தில் அடக்கம் செய்தார்கள். மறுநாள் துந்துகாரி எங்கேயென்று கேட்பவர்களுக்குப் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்காக தேசாந்தரம் போயிருக்கிறானென்றும், ஒரு வருஷத்தில் திரும்பி வருவானென்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இறந்துபோன துந்துகாரி அவனுடைய பாபத்தால் ப்ரேத ஜன்மத்தையடைந்து வாயு சரீரத்துடன் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டு வெயில், குளிர், பனி, மழை இவைகளை ஸஹித்தும்; பசி, தாஹத்தால் துன்பத்தை யடைந்தும் மிகவும் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தான். சில காலத்தில் கோகர்ணன் துந்துகாரி இறந்து போனானென்பதைக் கேள்விப்பட்டு அவனை உத்தேசித்து கயாக்ஷேத்திரத்தில் ச்ரரத்தம் செய்ததுமின்றி ஒவ்வொரு தீர்த்தங்களிலும் அவனை உத்தேசித்துப் பிண்டதானம் முதலிய வைகளையும் செய்தான்.

பிறகு சில காலத்தில் தன்னுடைய பட்டணம் வந்து தன்னுடைய வீட்டின் திண்ணையில் அன்று ராத்ரிப் படுத்திருந்தான். அப்பொழுது

ப்ரேத ரூபியாயிருக்கும் துந்துகாரி, அவ் விடத்தில் படுத்திருக்கும் தன் பந்துவைப் பார்த்து, ஒருக்கால் ஆடுபோலவும், பின்னு மொருக்கால் யானை போலவும், எருமை போலவும், இந்திரன் போலவும், அக்னி போலவும், புருஷன் போலவும், பலவகையான ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டான். கோகர்ணன் அவனைப் பார்த்து, 'நீ, யார்? ப்ரேதமா அல்லது பிசாசமா, அல்லது ராக்ஷஸனா? என்று கேட்டான். இதைக்கேட்டு விடை சொல்லமுடியாமல் அழுது கொண்டு அது ஜாடை காட்டினது. அப்பொழுது கோகர்ணன் இருகையிலும் ஜலத்தையெடுத்து ப்ரோக்ஷித்தான். அதனால் அது தன்னுடைய பாபங்கள் விலகி விடை சொல்ல ஆரம்பித்தது. 'நான் உன்னுடைய ஸஹோதரன், எனக்கு துந்துகாரியென்று பெயர். நான் செய்த பாப கர்மங்களால் ப்ராஹ்மண ஜன்மம் போய்விட்டது; அனேக ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்துத் தாஸிகளைப் போஷித்து வந்தேன்; கடைசியில் அவர்களாலேயே கொல்லப்பட்டேன்; அதனால் ப்ரேத ஜன்மத்தை அடைந்து கஷ்டப்படுகிறேன்; நீ எனக்குப் பந்துவாகையால் என்னிடத்தில் தயைசெய்து என்னைக் காப்பாற்று' என்றது.

அதனைக் கேட்ட கோகர்ணன், 'ஓ' துந்துகாரியே உனக்காக கயாக்ஷேத்திரத்தில் விதிப்படி பிண்டதானஞ் செய்தேன். அப்படியிருக்க உனக்கு ப்ரேதமாயிருக்கும் தன்மை ஏன் போகவில்லை? இனி நான் செய்யவேண்டிய

தென்ன? என்று கேட்டான். அதைக் கேட்டு அந்த ப்ரேதமானது நூறு கயா ச்ரார்த்தம் செய்தாலும் என்னுடைய பாபம் நிவர்த்தியாகாது. ஆகையால் வேறு ஓர் உபாயத்தை யோஜிக்கவேண்டும் என்றது. அதைக்கேட்டு கோகர்ணன், உன்னுடைய பாபங்கள் விலக்கத் தகுந்த உபாயத்தை ஆலோசித்து அதை அனுஷ்டிக்கிறேன். அதுவரையில் நீ கவலையற்றவனாகியிரு என்று சொல்லிவிட்டு, ராத்ரி முழுவதும் அது விஷயமாக யோசித்தும் யாதொரு நிச்சயமும் தோன்றாதவனாயிருந்தான். காலையில் அந்தப் பட்டணத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் எல்லோரும் தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்த கோகர்ணனைப் பார்த்து, க்ஷேமம் விசாரித்தார்கள். கோகர்ணன் ராத்ரியில் நடந்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் அவர்களிடம் தெரிவித்தான். அவர்கள் யோசித்து ஒன்றும் தோன்றாமல் ஸூர்ய பகவானைக் கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். உடனே கோகர்ணன் ஸூர்யனை ஸ்தோத்திரம் செய்து அவர் வேகத்தைத் தடுத்துவிட்டான். அப்பொழுது ஸூர்யபகவான், ஏழுநாட்களில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்டால் ப்ரேதத்வம் நிவர்த்தியாகும் என்று அனுக்ரஹித்தார். அதனைக் கேட்டு கோகர்ணன் பாகவத கதையைப் படிப்பதற்கு முயற்சித்தான். அதனைக் கேட்பதற்காகப் பல தேசங்களிலிருந்தும், பல கிராமங்களிலிருந்தும் நொண்டிகள், கண்ணில் லாதவர்கள், ரோகிகள் ஆகிய இவர்கள் வந்தார்கள். இன்னும் அநேகம் பெரியோர்களும்

கூடினார்கள். அவ்விடத்துக் கருகிலிருந்த ஏழு கணுக்களுள்ள ஒரு மூங்கிலில் வாயு சரீரத்தை யுடைய அந்த ப்ரேதம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை கேட்பதற்காக வந்து சேர்ந்தது. அப்பொழுது கோகர்ணன் விஷ்ணுபக்தனாகிய ஒரு ப்ராஹ்மணனைக் கேட்பவராக வைத்துக் கொண்டு பாகவத கதையை வர்ணித்தார். முதல்நாள் கதை முடிந்தவுடன், அருகிலிருந்த மூங்கிலில் ஒரு கணு வெடித்ததுமின்றி ஏழாவது நாளில் ப்ரேதமானது தனது பூர்வ சரீரத்தைவிட்டு மேகம்போலக் கருத்த திருமேனியுடன், பீதாம்பரம், கிரீடம், குண்டலம், துளஸீமாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு திவ்ய ரூபத்தையடைந்து கோகர்ணனை நோக்கி "ஓ ஸாதுவே நான் உன்னால் க்ஷேமத்தை யடைந்தேன் என்று ச்லாகித்தது. இந்த சமயத்தில் விஷ்ணு தூதர்கள் வைகுண்டத்திலிருந்து விமானத்துடன் வந்தார்கள். எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே, துந்துகாரி அவ்விமானத்தில் ஏறினான். அப்பொழுது கோகர்ணன் விஷ்ணு தூதர்களைநோக்கி 'ஓ விஷ்ணு தாஸர்களே இவ்விடத்திலிருக்கும் எல்லா ஜனங்களும் ஸ்ரீமத் பாகவதக் கதையைக் கேட்டார்களே; ஆதலால் பலத்தில் பேதமுண்டாகக் காரணமென்ன என்று வினவினான். அதனைக்கேட்ட ஹரி தாஸர்கள், ஓ ஸாதுவே எல்லோரும் ச்ரவணம் பண்ணினவர்களானாலும் இந்த ப்ரேதமானது, செய்தது போல மற்றவர்கள் செய்யவில்லை; ஆகையால் தான் பலன் வேறாயிற்று. 'இது பலத்தைக் கொடுக்குமோ கொடாதோ என்று

சந்தேகப்பட்டு ஜபித்த மந்தரமும் பலவிடங்களில் மனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு செய்த ஜபமும்; விஷ்ணு பக்தர்களில்லாத தேசமும், பாத்ரமான ப்ராஹ்மணர்களில்லாத ச்ராத்தமும், வேதாத்யயனஞ் செய்யாதவனுக்குக் கொடுத்த தானமும், அனாசாரமுள்ள குலமும் ஆகிய இவைகள் ப்ரயோசன மற்றவைகள். குருவின் வார்த்தையில் நம்பிக்கையும், தன்னைத் தீனனாக நினைத்துக் கொள்வதும், மனனை அடக்கிக் கொள்வதும், கதையைக் கேட்பதில் ஸ்திரமான புத்தியும் ஆகிய இவைகளுடன் கதையைக் கேட்பது மேலானது. இன்னொரு தடவை இந்தக் கதையைக் கேட்டால் எல்லோருக்கும் வைகுண்டம் கிடைக்கும். ஓ கோகர்ணா! உனக்குப் பகவானாகிய கோவிந்தர் கோலோகத்தைக் கொடுப்பார் என்று சொல்லி வைகுண்டம் சென்றார்கள்.

பின்பு கோகர்ணன் ஆவணி மாதத்தில் மறுபடியும் படனத்தை நடத்தினான். அவர்களும் கேட்டார்கள். கதை முடிந்தவுடன் அநேக விமானங்களுடன் நாராயணமூர்த்தியே நேரில் வந்து சங்கத்தை ஊதினார். பின் அவர் கோகர்ணனைக் கட்டிக் கொண்டு தமக்குச் சமமாக அவனைச் செய்து மற்ற எல்லோர்களையும் விமானத்தில் வைத்துக் கொண்டு கோலோகம் சென்றார். ஸப்தாஹ யஞ்ஞத்தின் மஹிமை இப்பேர்ப்பட்டது. ஸப்தாஹ யஜ்ஞத்தால் கிடைக்கும் பலம் காற்று, ஜலம், இலை இவைகளைப் புஜித்து கடும் தபஸ் செய்வதாலும், யோகத்தாலும் அடையமுடியாது. இந்த இதிகாஸத்தை சித்ரகூட பர்வதத் திலிருக்கும் சாண்டில்ய மஹர்ஷியும் படித்து

பரமானந்தத்தையடைகிறார். இது மிகவும் பரிசுத்தமானது. ஒரு தடவை கேட்ட மாத்திரத்தில் ஸகல பாபத்தையும் நிவர்த்திக்கக் கூடியது. ச்ராத்த காலத்தில் படித்தால் பித்ருக்களுக்கு த்ருப்தி உண்டாகும். இதனை நித்யம் படித்தால் மோக்ஷமும் கிடைக்கும்.

ஓ செளனகீர் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை ஏழுநாளில் படிப்பதற்குச் சில விதிகள் உண்டு. எப்படியென்றால் முதல் ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரம் அறிந்தவர்களை கொண்டு நல்லமுஹூர்த்தம் பார்த்து அதில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி இந்த மாதத்தில் ஆரம்பிப்பது மேலானது. 'இன்னகாலத்தில் பாகவதம் படிக்க ஆரம்பிக்கப் போகிறோம், அதனைக் கேட்க தாங்கள் எல்லோரும் வரவேண்டும். ஏழு நாளுமிருக்க முடியாமல் போனால் ஒரு நாளாவது கேட்க வேண்டும். இந்த ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தில் ஒரு க்ஷணம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. ஆகையால் குடும்பத்துடன் எல்லோரும் வர வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு தேசங்களிலும் கிராமங்களிலும் பத்திரிகை மூலமாக ப்ரஸித்தப் படுத்தவேண்டும். வந்தவர்களுக்கு இடம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து உபசரிக்கவேண்டும். வாழை, மாந்தளிர் முதலிய மங்கள த்ரவ்யங்களால் மண்டபத்தை அவங்கரித்து நான்கு திக்குகளிலேயும் த்வஜங்கள் கட்டி வந்தவர்களுக்கு உட்காரத் தகுந்த இடங்களைச் செய்விக்கவேண்டும். மேலும் கதை சொல்பவருக்கு, திவ்யமான ஆஸனம் அமைத்து வைக்கவேண்டும். கதை சொல்லு

கிறவர் வைராக்ய முள்ளவராகவும், வேத சாஸ்திரங்களை யறிந்தவராகவும், விஷ்ணு பக்தராகவும், அதிக ஆசையில்லாதவராகவும், உதாரணம் சொல்வதில் ஸமர்த்தராயும், ப்ராஹ்மணராகியும் இருக்க வேண்டும். சொல்லுகிறவர்க்கு உதவி செய்வதற்காக அவர் போன்ற மற்றொருவர் அவருடைய பக்கத்திலிருக்கவேண்டும். சொல்லுகிறவர் வ்ரதம் — ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு க்ஷுளரம் செய்து கொள்ளவேண்டும். அருணோதயத்திற்குள் தம்முடைய நித்யகர்மங்களைச் சுருக்கமாகவாவது முடித்துக் கொண்டு கதையை ஆரம்பிக்க வேண்டும். மண்டபத்தில் ஸ்ரீமத் பாகவத புஸ்தகத்தையும் பகவானுடைய விக்ரஹத்தையும் நன்றாகப் பூஜித்து ப்ரதஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து கடைசியில், 'ஹே கிருஷ்ண! ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தில் முழுகியிருக்கும் தீனனாகிய என்னைக் காப்பாற்றும்' என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டும். பிறகு கதை சொல்லு பவருக்கு வஸ்த்ரம், ஆபரணம் முதலியவைகள் கொடுத்து, 'சுகரால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை அறிந்த ப்ராஹ்மணோத்தம! இந்தக் கதையை உபதேசித்து என்னுடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கும், என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பணம், வீடு, புத்ரன் இவைகளில் அபிமானத்தை யொழித்து சுத்தசித் தனாயிருந்து கதையை கேட்கவேண்டும். கதையைச் சொல்லுகிறவர் ஸூர்யோதயம் முதல் முன்றரை யாமம் கதை சொல்ல வேண்டும். மத்யா ன்னத்தில் மாத்யான்ஹிக கர்மத்திற்காக இரண்டு நாழிகை நிறுத்திவிட வேண்டும். மல மூத்ர

உபத்ரவமில்லாம லிருப்பதற்காக மிதமாய் புஜிக்க வேண்டும். கதை கேட்கிறவன் ஒரு தடவை ஹவிஸை புஜிக்கலாம். சக்தியிருந்தால் ஏழு நாள் உபவாஸமிருப்பது மேலானது. அல்லது நெய், பால், இவைகளை புஜிக்கலாம். பழங்களையாவது புஜிக்கலாம். எப்படியிருந்தால் கதை கேட்க விக்னமில்லாமலிருக்குமோ அப்படி சக்திக்கனுகுணமாக நடத்த வேண்டும். ஆனால் ஸ்திரீஸங்கம், பாயில் படுப்பது இவைகள் கூடாதெனவாம். ஒவ்வொரு நாளும் கதை முடிந்த பிறகே போஜனம் பண்ண வேண்டும். வேதங்களையும், பக்தர்களையும், ப்ராஹ்மணர்களையும் நிந்திக்க கூடாது.

இப்படி ஏழு நாளான பிறகு புஸ்தகத்தையும், அதன் கதையைச் சொல்லுகிறவர்களையும் பூஜித்து, கதை கேட்டவர்களுக்கு ப்ரஸாதம் (துளசி) கொடுக்கப்படவேண்டும். பின்பு மிருதங்கம், தாளம், வீணை முதலியவைகளோடு பகவானுடைய குணத்தைக் கானம் பண்ணவேண்டும். அதன் பிறகு கதை சொன்னவருக்கும், மற்ற ப்ராஹ் மணர்களுக்கும், யாசகர்களுக்கும் பணம் அன்னம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கவேண்டும். கேட்கிறவர்கள் ஸன்யாஸியாயிருந்தால் மறுநாள் பகவத் கீதையைப் படிக்கவேண்டும். கிரஹஸ் தராயிருந்தால் தசமஸ்கந்தத்தில் எவ்வளவு சுலோகங்களிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு ஹோமம் பண்ண வேண்டும். ஹோமம் பண்ணச் சக்தியில்லாவிட்டால், யஜ்ஞத்தின் மத்தியில் நேர்ந்த ஸகல தோஷங்களையும் நிவர்த்திப்பதற்காக விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தைப் படிக்கவேண்டும்.

அதன் பிறகு பன்னிரண்டு ப்ராஹ்மணர்களுக்கு போஜனம் செய்துவைத்து அவர்களுக்கு ஸுவர்ணம், பசு, இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டும். சக்தியிருக்குமானால் மூன்று பலம் தங்கத்தால் சிங்கத்தின் உருவத்தைச் செய்து அதில் பாகவத புஸ்தகத்தை வைத்து அதைப் பூஜித்து அதை ஆசார்யனுக்கு கொடுக்க வேண்டும். இது ஜ்ஞான யஜ்ஞமாம்.

ஓ செளனரே! ஆனந்த வனத்தில் ஸனகாதிகள் ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தை விதிப்படி முடித்தபிறகு தெய்வச் செயலால் அவ்விடம் சுகர் வந்தார். அவர் வ்யாஸருக்குப் புத்ரர் ஞானமாகிய ஸமுத்திரத்திற்குச் சந்திரன் போன்றவர். ஆத்ம லாபத்தால் பூர்த்தியடைந்தவர். எப்பொழுதும் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைப் படிப்பவர். பதினாறு வயதுள்ளவர். அவரைக் கண்டு அங்கிருந்த ஸதஸ்யர்கள் எல்லோரும் விதிப்படி பூஜிக்க அவர் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் முதலாவது ஸ்கந்தத்தின் இரண்டு மூன்று ச்லோகங்களில் குறிக்கப்பட்ட விஷயத்தை விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். அப்பொழுது பகவான் தம்முடைய பக்தர்களான ப்ரஹ்லாதர், மஹாபலி, உத்தவர் ஆகிய இவர்களுடன் அவ்விடம் வந்து அவர்களை அனுக்ரஹித்ததுமல்லாமல் ஜ்ஞான யஜ்ஞம் நடக்கும் இடத்தில் நாம் இப்படியே ஸான்னித்யம் செய்கிறோம்' என்று அனுக்ரஹித்தார். ஆனதால் ஸ்ரீமத் பாகவதமானது, ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்ரத்தில் முழுகிய ஜனங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று கர்ஜித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்.

இதனைக் கேட்டு செளனகர் ஸுதரை நோக்கி "ஸுதரே சுகர் பரீக்ஷித்துக்கு எந்தக் காலத்தில் உபதேசித்தார்? கோகர்ணர் படித்த காலம் எது? ஆனந்தவனத்தில் குமாரர்கள் சொன்ன ஸமயம் எது? என்று கேட்டார். அவற்றைக் கேட்ட ஸுதர், செளனகரை நோக்கி" செளனகரே! ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வைகுண்டம் சென்ற நாள் முதல் நூற்று முப்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகு கலியுகத்தில் புரட்டாசி மாதம் நவமியில் சுகர் பரீக்ஷித்துக்கு ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அது முதல் இருநூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீமத் பாகவத கதையைச் சொன்னார். அதில் இருந்து நூற்றுமுப்பது வருஷத்துக்குப் பிறகு (முவாயிரம் வருஷமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்) சுகல்பக்ஷ நவமியில் ப்ரஹ்மபுத்திரர்களான ஸனகாதிகள் சொன்னார்கள். நான்குவித புருஷார்த்தங்களை கொடுக்கிறதற்கு இக்கலியில் ஸ்ரீமத் பாகவத சாஸ்திரத்தைத் தவிர மேலானது ஒன்றுமில்லை. மிகவும் ரஹஸ்யமானது, ஸகல சாஸ்த்திரங்களுடைய ஸாரமானது. ஆகையால் இதனை பக்தியுடன் படியுங்கள் என்று ஸுதர் சொல்லி முடித்தார். (பத்ம புராணம், உத்ர காண்டம் அத்யாயம் ஒன்று முதல் ஆறுவரையில்)

பாகவத பேதங்கள்

அடியில் கண்டபடி ஒரு தமிழ் புஸ்தகத்தால் தெரியவருகிறது. எப்படி யெனில்: பாகவதமானது ஏழு வகையுள்ளது.

1. இதிஹாஸ பாகவதம்: இது வ்யாஸ மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்டது. 18,000 ஸ்லோகம் அடங்கியது. இதில் அத்யாயங்கள் 200 இருக்கின்றன. மேலும் இது 12 ஸ்கந்தங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. பரீக்ஷித் மஹாராஜனுக்குச் சுகரால் உபதேசிக்கப்பட்டது.

2. புராண பாகவதம்: இது நாரதரால் ருக்மிணீதேவிக்குச் சொல்லப்பட்டது. இதைச் செய்தவர் வ்யாஸ மஹர்ஷியே. மேலும் இது 600 அத்யாயங்களுள்ளது.

3. ஸம்ஹிதா பாகவதம்: வைசம்பாயனரால் ஜனமேஜயருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. 50,000 க்ரந்தங்கள் அடங்கியது. 1100 அத்யாயங்கள் அடங்கிய 12 கண்டங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டது.

4. உபஸம்ஹிதா பாகவதம்: இது ஸூதர் ஸனகருக்கு அகஸ்திய மஹர்ஷியால் உபதேசிக்கப் பட்டது. இதிலுள்ள 70,000 ஸ்லோகங்கள், 2,000 அத்யாயங்களாகவும் 100 பரிச்சேதங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

5. விஷ்ணு ரஹஸ்ய பாகவதம்: இது காச்யபருக்கு ஹாரீதரரால் சொல்லப்பட்டது. இடையிலே தண்டகங்கள் கலந்த 1,00,000 (லக்ஷம்) ஸ்லோகங்களுள்ளது. ஆயிரம் அங்கங்களுள்ளது. 10,000 அத்யாயங்களுள்ளது.

6. விஷ்ணு யாமள பாகவதம்: இது

பராசரால் மைத்ரேயருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இதில் 80,000 ஸ்லோகங்களிருக்கின்றன. மேலும் 800 அத்யாயங்களுள்ளது. 8 ஸ்தானங்களுள்ளது.

7. கௌதம ஸம்ஹிதா பாகவதம்: கௌதமர் கௌசிகருக்குச் சொன்னது. 100 அத்யாயங்கள் உள்ளது. 10,000 ஸ்லோகங்களுள்ளது. 4,00,000 ஸ்லோகங்களுள்ளது கௌதம ஸம்ஹிதையில் க்ரந்தலக்ஷண கண்டத்தில் பாகவத லக்ஷணமென்ற முதல் அத்யாயத்தில் மேல் காட்டிய விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸப்தாஹவிதி

முன்னொரு காலத்தில் பரமசிவன் பார்வதியை நோக்கி ஏ! பார்வதி! ஏழு நாட்களில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைப் படிப்பவன், முதலில் வ்யாஸரையும், சுகரையும் நமஸ்கரித்து மஹா விஷ்ணுவை த்யானம் செய்து கொண்டு, முதல் நாளில் முதலாவது ஸ்கந்தம் முதல் ஹிரண்யாக்ஷவதம் வரையில் படிக்க வேண்டும். இரண்டாம் நாளில் பரதனுடைய சரிதம் வரையிலும், மூன்றாம் நாளில் பகவான் ப்ரஹ்லாதரை அனுக்ரஹித்த கதை வரையிலும், நான்காம் நாளில் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரம் வரையிலும், ஐந்தாம் நாளில் ருக்மிணி கல்யாணம் வரையிலும், ஆறாம் நாளில் உத்தவருடைய ஸம்வாதம் வரையிலும், ஏழாம் நாளில் முடிவு வரையிலும் படிக்க வேண்டும். படிக்கும்போது அத்யாயத்தின் நடுவில் நிறுத்தக் கூடாது. அப்படி நிறுத்தினால் மறுபடியும் அந்த

அத்யாயத்தை அடிமுதல் படிக்க வேண்டும். படிக்கும்போது அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டே படிக்கவேண்டும். சொல்லுகிறவன் வடக்கு முகமாகவும் கேட்கிறவன் கிழக்கு முகமாகவும் அல்லது மாறுதலாகவும் இருக்கலாம். ஒவ்வொரு அத்யாயம் படித்தவுடனும் ஐந்து குந்துமணி நிறையுள்ள தங்கத்தைத் தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கவேண்டும். முழுவதும் முடிந்தபிறகு பசுவை தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கலாம். அந்தப் பசுவின் கொம்புகள் ஸ்வர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப் படவேண்டும். ஏ தேவீ! இம்மாதிரியான விதிப் பிரகாரம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை யார் படிக்கிறார்களோ, கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஸர்வாபீஷ்டமும் நிறைவேறும். இதனைப் படிக்குங்காலத்தில் ஸகல தேவர்களும், ஸகல மஹர்ஷிகளும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் பார்க்ஷதர்களும் மஹாவிஷ்ணுவும் அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் வஸிக்கிறார்கள், என்று சொன்னார். பத்ம புராணம், பாதாள காண்டம், அத்யாயம் 71.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் செய்யப்பட்ட காலம்

கலியுகத்தில் முதல் ஆயிரம் வருஷங்களில் ஸ்ரீமத் பாகவதம் செய்யப்பட்டது.

த்வாபர யுகத்தில் பகவான், வ்யாஸரூபியாய் அவதரித்து வேதங்களைப் பிரித்து, அவைகளை பைலர் முதலானவர்களிடம் ஒப்புவித்தார். பின்பு அவற்றைப் படித்தல், முதலியவைகளில் அதிகாரம் இல்லாத ஸ்த்ரீகள், சூத்ரர்கள் முதலியவர்

களுக்காக, அவைகளின் அர்த்தத்தையே, மஹா பாரதமாகச் செய்து வெளியிட்டார். மேலும் அவரால் மஹா புராணங்களும், உப புராணங்களும் வெளியிடப்பட்டன. கடைசியில் ஸ்ரீமத் பாகவதமும் செய்யப்பட்டது.

ஆக்ஷேபம்—பெரியோர்கள் ஆத்மச்லாகை (தன்னைத் தானே புகழ்வது) செய்து கொள்ள மாட்டார்களாகையாலும், இதிஹாஸ புராணங்களில் வ்யாஸ மஹர்ஷியை ச்லாகித்திருப்பதாலும் சொல்வது பொருந்துமா?

ஸமாதானம்:- அப்படியில்லை. வ்யாஸமஹர்ஷி வேதங்களைப் பிரித்துத் தாம் செய்த மஹா பாரதத்தைச் சுருக்கமாய்ச் செய்யும்படி தமது சிஷ்யர்களான வைசம்பாயனர், ஜைமினி யென்னும் இவர்களுக்கு ஆக்ஞாபனஞ் செய்தார். அவர்களும் தனியே பாரதச் சுருக்கம் செய்தார்கள். இப்பொழுது வழங்கிவரும் பாரதம் வைசம்பாயனர் செய்ததேயாம். மேலும் புராணங்கள், வெகு காலத்திற்கு முந்தியே மார்க் கண்டேயர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் செய்யப் பட்டிருந்தன. ஆனாலும் கால மஹிமையால் அவைகளில் சிலவற்றில் சில பாகங்களும் பின்னும் சிலவற்றில் சில ஸர்க்கங்களும் சிலவற்றில் ஸந்தர்ப்பம், விஷயம் இவைகளைச் சொல்லும்—ஸ்லோகங்களும் காணாமல் போயின. சில புராணங்கள் பூர்த்தியாகச் செய்யப்படாமலிருந்தன. இப்படி பற்பல வகையாக குறையுள்ள புராணங்களை வ்யாஸ மஹர்ஷி அந்தந்த புராண நடைக்குச்

சமமான நடையிலேதான் சீர்த்திருத்தினார். பின்னும் அவருடைய சிஷ்யர்கள் அவைகளுக்கு உபோத்காதம் (முகவுரை) அவைகளிலுள்ள ச்லோகம் முதலியவைகளின் ஸங்க்யை, அனுகர மணிகை, அந்தந்த புராணத்தைச் சொன்ன வர்கள், கேட்டவர்கள் அவர்களுக்குள் நேர்ந்த ஸம்வாதம் முதலியவைகளை எழுதிச் சேர்த்தார்கள்.

பின்பு அவைகளை விட மேலானதாக வ்யாஸ மஹர்ஷி ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைச் செய்து தம்முடைய புத்ரராகிய சுகருக்கு உபதேசித்தார். பின்பு ஸூதர் அந்த பாகவதத்தைச் சுகரிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டு சௌனகர் முதலிய மஹர்ஷிகளுக்குச் சொன்னார். ஆகையால் இந்த விஷ்ணு பாகவதம் வ்யாஸரால் செய்யப்பட்டதேயாம். மற்ற புராணங்கள் அவரால் சீர்த்திருத்தப்பட்டதேயாம்.

பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்குக் கலியும் வந்த பிறகு தர்ம புத்ரர் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்ததாக பாகவதம், விஷ்ணு புராணம், பாரதம் முதலிய வைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு முன்னமேயே பாகவதம் செய்யப்பட்டிருக்குமாகில் பரீக்ஷித்தின் சரித்திரம் அதில் சொல்ல நியாய மில்லை, ஆகையால் இது கலியுகத்தின் ஆரம் பத்தில் செய்யப்பட்டதேயாம்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைச் செய்தவர்

பாகவதத்தைச் செய்தவர் ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ மஹர்ஷி. வேதங்களைப் பிரித்த காரணத்தால் இவருக்கு இப்பெயருண்டாயிற்று. இவர் மஹா

விஷ்ணுவின் அவதாரம். இவருடைய பிதா பராசர மஹர்ஷி. இவருடைய தாய் ஸத்யவதி. இவள் வஸுவின் வீர்யத்தைப் புஜித்த மதஸ்யத் தினிடம் உண்டானவள். ஆனது பற்றி இவளுக்கு மதஸ்யகந்தி என்னும் பெயர் சிலகாலம் வழங்கின துண்டு. பராசர மஹர்ஷி ஒருக்கால் தீர்த்த யாத்திரை செய்துவரும் பொழுது வழியில் ஆற்றில் ஓடும் தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் வலையன் கன்னியான மதஸ்யகந்தியைக் கண்டார். மேலும் அவளுடைய லாவண்யத்தைக் கண்டு மோஹித்து அவளிடம் ஆசை கொண்டார். அப்பொழுது நல்வாசனையுண்டாகும்படி அனுகரஹித்தார். அதுமுதல் அவளுக்கு யோஜனகந்தியென்று பெயர் வழங்கினது. அவ்விருவர்களுக்கும் பிறந்தவர் வ்யாஸமக்ஷர்ஷி.

அவர் வேதங்களைப் பிரித்தும் ஸ்த்ரீ, சூத்ரர் களுக்காக ஐந்தாவது வேதமாகிய பாரதத்தையும் செய்தார். அப்படியும் அவர் மனத்திற்கு சந்தோஷ முண்டாகாததனால் கவலையுள்ளவராக ஸரஸ்வதீ நதிக்கரையில் சம்யப்ராஸமென்ற ஆச்ரமத்தில் வசித்தார். அப்பொழுது தெய்வச் செயலாய் அவ்விடம் வந்த நாரதரிடம் உபதேசம் பெற்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைச் செய்தார்.

கதை நடந்த க்ஷேத்ரம்

கலியுகத்தில், ஸூதர் நைமிசாரண்யத்தில் வஸிக்கும் சௌனகர் முதலிய மஹர்ஷிகளுக்கு இந்த பாகவத கதையைச் சொன்னார். மேலும்

ஸூத்ருடைய வரலாறு

“இந்த விராட்ரூபியான மஹாபுருஷனுடைய முகத்திலிருந்து ப்ராஹ்மண ஜாதியும், கைகளிலிருந்து க்ஷத்திரிய ஜாதியும், துடைகளிலிருந்து வைச்ய ஜாதியும், பாதங்களிலிருந்து சூத்ரர்களும் உண்டானார்கள். என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப் பட்டிருப்பது போல அவருடைய ரோமாஞ்சத்திலிருந்து (மயிர்க்கூச்சிலிருந்து) ஸூத்ர ஜாதியி உண்டாயிற்று. அவரே ரோமஹர்ஷணர். மஹா பாரத தாத்தபர்ய நிர்ணயம் - அத்யாயம் 90, பகவானுடைய கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும்போது பக்தி விசேஷத்தால் மயிர்க்கூச்சிலுண்டானபடியால் அவருக்கு ரோமஹர்ஷணர் என்று பெயருண்டாயிற்று. இவர் ஸூத்ர ஜாதியிற் பிறந்தவர் - அபியுக்தர்கள். அவருக்கு ஸ்ரீ வேத வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஸகல புராணங்களையும், இதிஹாஸங்களையும் உபதேசித்தார்.

பிறகு ரோமஹர்ஷணர் நைமிசாரண்யத்தில் வஸிக்கும் மஹர்ஷிகளுக்குப் புராணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் பலராமன் அவ்விடம் வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் ஸகல மஹர்ஷிகளும் எழுந்திருந்து விதிப்படி மரியாதை செய்தார்கள். அப்பொழுது ரோமஹர்ஷணர் மாத்திரம் ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. அதைக் கண்ட பலராமன் மிகவும் கோபங்கொண்டார். பிறகு அவர் 'தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவராகிய இந்த ரோமஹர்ஷணர் நம்மைக்கண்டு எழுந்திருக்காமலும், இந்த மஹர்ஷிகளின் முன்பாக உயரமான ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து

நைமிசமென்பது ஒரு புண்யக்ஷேத்ரம் ஆனது பற்றி அவ்விடத்தில் அநேக மஹர்ஷிகள் வஸிப்பார்கள். அநேக பெரியோர்கள் அவ்விடத்திற்கு வருவது முண்டு. ப்ராஹ்மதேவர் ப்ராஹ்மணர்களை நோக்கி இந்த மனோமயாகிய சக்ரத்தை ப்ரயோகிக்கிறேன்; இதனுடைய நேமி (முனை) எவ்விடத்தில் மமுங்குமோ அதுவே தபஸ் செய்ய தகுதியான க்ஷேத்ரம் என்று சொல்லி ஸூர்யனுக் கொப்பான சக்ரத்தை மனத்தால் ஸிருஷ்டித்து, பரமசிவனைக் குறித்து நமஸ்காரம் செய்து அதை ப்ரயோகித்தார். அதைப் பார்த்திருந்த ப்ராஹ்மணர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அதன்பின் சென்றார்கள். அது கீழே விழுந்து அதன் நேமி மமுங்கின இடத்திற்கு நைமிசமென்று பெயருண்டாயிற்று. அவ்விடத்தில் மஹர்ஷிகள் வஸித்தார்கள். வாயு புராணம். அந்த க்ஷேத்ரத்தை நைமிஷமென்று சொல்வதுண்டு. ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் கௌரமுகரென்ற மஹர்ஷியை நோக்கி ஒரு நிமிஷத்திற்குள் அஸூர ஸையங்கள் இவ்விடத்தில் கொல்லப்பட்டபடியால் இவ்விடத்திற்கு நைமிஷமென்று பெயருண்டாகட்டும். இது ப்ராஹ்மணர்கள் முக்யமாய் வஸிக்கும் இடம் என்று சொன்னார் வராஹபுராணம்.

மஹர்ஷிகளுக்கு உபயோகமாகிய மரங்கள் நிமிஷங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் ஏராளமாக இருக்குமிடமே நைமிஷமெனப்படுகிறது. அல்லது நிமிஷரென்னும் மஹர்ஷி தபஸ் செய்த இடமாகையால் நைமிஷமென்று அதற்குப் பெயருண்டாயிற்று. விஜயத்.

மிருக்கிறார், இவரை நிக்ரஹிக்கவேண்டும்' என்று எண்ணிக் கையிலிருந்த தர்ப்பத்தால் அவரையடித்தார். அதனால் ரோமஹர்ஷணரும் உடனே இறந்தார். அப்பொழுது மஹர்ஷிகளனைவரும் பலராமனை நோக்கி பிரபுவே! நீர் செய்தது தர்மத்திற்கொத்ததல்ல. இவருக்கு நாங்கள் ப்ரஹ்மா ஸனத்தைக் கொடுத்து அவருடைய தேஹத்தில் ச்ரமம் உண்டாகாமலிருக்கும்படியும், அவர் வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்கும்படியும் அனுக்ரஹித்திருந்தோம். நீர் லோகத்தை அனுக்ரஹிப்பதற்காக அவதரித்தவராகையால், எங்களுடைய வார்த்தை பொய்யாகமலிருக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். இந்த தோஷத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்காக நீர் ப்ராயச்சித்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றார்கள். அதைக் கேட்ட பலராமன் அவர்களை நோக்கி பிதாவிற்கும் புத்திரனுக்கும் பேதமில்லையென்று ஸ்ருதியில் சொல்லப் பட்டிருப்பதனால், ரோமஹர்ஷணருடைய குமாரராகிய உக்ரச்ரவஸ் என்பவர் அந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து உங்களுக்குப் புராண கதைகளைச் சொல்லட்டும். அவருக்கு எவ்வளவு நாள் கதை சொன்னாலும் தேஹத்தில் ச்ரமமில்லாமலிருக்கட்டும். மேலும் வெகுநாள் ஜீவித்திருப்பார் என்று சொல்லி தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றார். (பாகவதம் ஸ்கந்தம் 10, அத்தியாயம் 78)

மேல் காட்டியபடி ரோமஹர்ஷணருக்குப் பிறகு அந்த உக்ரச்ரவஸ், அந்த ஆஸனத்திலிருந்து மஹர்ஷிகளுக்குப் புராணங்களைச் சொல்லிக்

கொண்டிருந்தார். அந்த ரோமஹர்ஷணர் ஸுத ஜாதியில் பிறந்தவராகையால் அவருக்கு ஸுத ரென்று பெயருண்டு. அவருடைய பிள்ளைக்கும் ஸுதரென்று பெயர் வழங்கி வருகிறது. பல ராமன் பாரதயுத்தம் நடக்கும்போது நைமி சாரண்யஞ் சென்றார். ஆகையால் அதுவரையில் அவ்விடத்தில் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர் ரோமஹர்ஷணரேயாம். பிறகு அவருடைய புத்ரராகிய உக்ரச்ரவஸே புராணஞ்சொன்னார். ஆகையால் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைச் சொன்னவர் உக்ரச்ரவஸ் என்ற ஸுதரேயாம். இவர் ஸகல புராணங்களையும் இதிஹாஸங்களையும் அறிந்தவர். த்ரையாருணி, கச்யபர், ஸாவர்ணி, அகிருதவ்ருணர், சிம்சுபாயனர், ஹாரீதர் ஆகிய ஆறு பேர்களும் வ்யாசமஹர்ஷியின் சிஷ்யராகிய என் தகப்பனார் இடமிருந்து ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையை அத்யயனஞ் செய்தார்கள். நான் இவர்கள் எல்லோருக்கும் சிஷ்யனாக இருந்து எல்லா புராண ஸம்ஹிதைகளையும் தெரிந்து கொண்டேன் என்று ஸுதர் சொன்னார். (பாகவதம் ஸ்கந்தம் 12 அத்யாயம் 6, ச்லோகம் 5, 6)

சுகருடைய சரிதம்

முன்னொரு காலத்தில் மஹாமேரு பர்வதத்தில் ஸ்ரீவேத வ்யாஸ மஹர்ஷி உத்தமனாகிய புத்ரனையடைய வேண்டித் தபஸ் செய்தார். அதனால் பரமசிவன் ஸந்தோஷப்பட்டு அவரை நோக்கி 'ஓ மஹர்ஷியே உம்முடைய இஷ்டப் படி மிகுந்த தேஜஸுள்ளவனும், கீர்த்தியுள்ள

வனுமாகிய புத்ரன் உண்டாவான்' என்று அனுக்ரஹித்தார். பிறகு ஒருக்கால் ஒப்பற்ற ரூபமுள்ள கிருதாசி என்ற அப்ஸரஸ்த்ரீ அவ்விடம் வந்தாள். அவளைக் கண்டவுடன் இவருக்கு மன்மத தாபமுண்டாகியது. அப்பொழுது மஹர்ஷியானவர் கிளி வேஷத்தையெடுத்துக் கொண்டார். பிறகு மிகவும் தைர்யத்தால் மன்மத தாபத்தை மஹர்ஷியடக்க முயன்றும் அது குறையாமல் விருத்தியாயிற்று. மேலும் அவருடைய வீர்யம் நழுவினது. அதிலிருந்து உண்டான புத்ரர்தான் சுகரென்ற பெயரையடைந்தார். இவர் பிறந்தவுடனே கங்கா நதியானவள் திவ்ய சரீரத்துடன் அவ்விடம் வந்து அவருக்கு ஸ்னானஞ் செய்துவைத்தாள். ஆகாயத்திலிருந்து தண்டம், கிருஷ்ணாஜினம் ஆகிய இவைகள் விழுந்தன. விச்வாஸூ முதலிய கந்தர்வர்கள் கானஞ்செய்தார்கள், தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. இந்திரன் முதலிய லோக பாலர்களும் அவ்விடம் வந்ததுமின்றி புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். பரமசிவன் பார்வதியுடன் அக்குழந்தைக்கு விதிப்படி உபநயனம் செய்தார். மஹேந்திரன் அற்புதமான கமண்டலுவை கொடுத்தார் இவருடைய பிதாவாகிய வ்யாஸ மஹர்ஷி பிறந்தவுடன் ஸகல வேதங்களும் தோன்றியது போலச் சுகருக்கும் வேதங்களும், ஸகல புராணங்களும், இதிஹாஸங்களும் தோன்றின. மேலும் அவர் ப்ரஹஸ்பதி பகவானை ஆசார்யராகவரித்தார். ஆனதால் அந்தச் சுகர் எல்லாவித்தைகளையும் அப்யஸித்தவர். அவர் பால்யவயதுள்ளவரானாலும் தேவர்களாலும் மஹர்ஷிகளாலும் மற்றவர்களாலும்

கொண்டாடக் கூடியவராக இருந்தார். மேலும் அவருடைய மனஸானது மோக்ஷ தர்மத்திலேயே விருப்பமுள்ளதாக விருந்ததேயொழிய விஷயத்தில் செல்லவில்லை. பிறகு அவர் தம்முடைய பிதாவாகிய வ்யாஸ மஹர்ஷியை நோக்கி மோக்ஷ தர்மங்களைச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டார். அதைக்கேட்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் தன் புத்ரரை நோக்கி மோக்ஷ தர்மம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமர்னால் மிதிலா நகரத் தரசராகிய ஜனகரிடம் போய் தெரிந்து கொள்ளும் என்றார். அதைக் கேட்ட சுகர் அப்படியே மிதிலா நகரம் சென்று ஜனகருடைய அரண்மனைக்கு போகும் போது அவ்விடமிருந்த காவலாட்களால் தடுக்கப்பட்டார். ஆனாலும் கோபங்கொள்ளவில்லை. வெகுதூரம் நடந்து வந்ததால் சரீரத்திற்கு நேர்ந்த ச்ரமத்தையும், பசி தாஹம் இவைகளால் நேர்ந்த துக்கத்தையும் ஸஹித்தார். பிறகு அவ்விடமிருந்த ஒரு காவலாள் அவரை வணங்கி உள்ளே அழைத்து நிழலில் உட்காரச் செய்தான். அதனாலும் அவர் ஸந்தோஷிக்கவில்லை. பிறகு மந்திரியானவர் மிக வணக்கத்துடன் வந்து சுகரை வணங்கி அந்தப் புரத்திற் கழைத்துபோய் திவ்யமான ஆஸனத்தில் உட்காரவைத்தார். பிறகு மிகவும் ரூபவதிகளான சிறு பெண்கள் அனேகர்கள் அவ்விடம் வந்து உத்தமமாகிய அன்னத்தால், வாத்ய கோஷங்களாலும் நர்த்தனங்களாலும் பிரியமான வார்தைகளாலும் உபசரித்தார்கள். மேலும், அவரைத் தோட்டத்திற்கழைத்துப்போய் அழகான மரங்களையும், பக்ஷிகளையும், தாமரஸ ஓடை

களையும் காண்பித்தார்கள். இப்படி அவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டும் அவைகளில் பிரியப்படாமலேயே மோக்ஷ மார்க்கத்தையே த்யானித்துக் கொண்டு அன்றைய ராத்திரியைக் கழித்தார். மறுநாள் காலையில் ஜனகமஹாராஜன் இவரை சபைக்கு வரவழைத்து உபசரித்து மோக்ஷ தர்மத்தை உபதேசித்தார். (மஹாபாரதம், சாந்திபர்வம், அத்யாயம் 323 - 325)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதார காலம்

ஸ்ருஷ்டி முதல் 28வது மஹாயுகத்திற்குட் பட்ட த்வாபர யுகத்தின் முடிவில், தேவகியின் இடம் பகவான் அவதரித்தார். 28 வது மஹாயுகத்தில் த்வாபரயுகத்தின் கடைசியில் யதுவம்சத்தில் பகவான் அவதரிக்கப் போகிறாரென்று கர்க்காசார்யர் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறார். விஷ்ணு புராணம் 5வது பாகம், அத்யாயம் 23.

மேற்காட்டிய த்வாபர யுகமானது நிகழும் கலியுகத்திற்கு முந்தியேயாம். பகவான் பூலோகத்தில் கிருஷ்ணனாக அவதரித்து 125-வருஷங்கள் பூமியில் வஸித்து, பிறகு வைகுண்டம் சென்றார். ஓ ப்ரபுவே! யதுவம்சத்தில் அவதரித்து 125 வருஷங்களாயின. ஸ்ரீமத் பாகவதம், ஸ்கந்தம் 11 அத்யாயம் 6.

“வஸுக்கள், அச்வினீ தேவர்கள், மருத்துக்கள், ஆதித்யர்கள், ருத்ரர்கள், ஸாத்யர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் மஹேந்திரனனான். என் முகமாகப்

பின்வருமாறு விக்ஞாபனம் செய்கிறான். கெட்ட நடத்தையுள்ள அஸுரர்களைக் கொன்று பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்தி செய்தீர். ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கும் எல்லாத் தேவர்களும் உங்களால் யஜமானனுள்ளவர்களாக ஆகட்டும். நீங்கள் பூமியில் அவதரித்து 125 வருஷங்கள் ஆயின. உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் வைகுண்டம் வரலாம் விஷ்ணு புராணம் பாகம் 5, அத்யாயம் 37.

இப்படித் தேவர்கள் ப்ரார்த்தித்தவுடன் ஸ்ரீ பகவான் உத்தவரை நோக்கி, இன்றைய முதல் 7வது நாளில் ஸமுத்ரம் இந்தப் பட்டணத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும். அவ்வுலகத்தை நான் விட்டவுடன் இவ்வுலகம், மங்களகார்யமற்றதும், கலியினால் அவமதிக்கப்பட்டதுமாய் விடும் ஸ்ரீ மத் பாகவதம் ஸ்கந்தம் 11, அத்யாயம் 7.

“என்றைய தினத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஸ்வர்க்கம் சென்றாரோ அன்றைய தினமே கலியுகம் வந்தது. விஷ்ணு புராணம் பாகம் 4, அத்யாயம் 24.

இதனால் தேவர்கள் ப்ரார்த்தித்தவுடன் தாமதம் இன்றிப்பகவான் வைகுண்டஞ் சென்றாரென்று தெரிய வருகிறது.

ஆகையால் 28 வது மஹாயுகத்தில் த்வாபரயுகத்தின் கடைசி பாகத்தில் பகவான் அவதரித்து 125 வருஷங்கள் பூலோகத்தில் வஸித்தார். பின்பு வைகுண்டம் செல்லும்போது கலி வந்து விட்டது (த்வாபரயுகம் முடிந்தது.)

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

“என்றைய தினம் ரோஹிணி நக்ஷத்திரமோ அன்றைய தினம் ராத்திரி இருட்டில் தேவகியினிடம் பகவான் அவதரித்தார். பாகவதம் ஸ்கந்தம் 10, அத்யாயம் 3.

“நான் வருஷா காலத்தில் ச்ராவண மாஸத்தில் க்ருஷ்ண பக்ஷத்திய அஷ்டமி திதியில் தேவகியினிடம் அவதரிக்கப் போகிறேன் விஷ்ணு புராணம், பாகம் 5, அத்யாயம் 1.

“ச்ராவண மாஸத்தில் க்ருஷ்ணபக்ஷத்திய அஷ்டமி திதியில் ரோகிணி நக்ஷத்திரத்தில், அர்த்தராத்திரி காலத்தில், சந்த்ரோதயமாகும் ஸமயத்தில், அபிஜித் முஹூர்த்தத்தில், தேவகியிடம் மஹாவிஷ்ணு வானவர் அவதரித்தார். அதே காலத்தில் அவருடைய மாயையும் யசோதையினிடம் கோகுலத்தில் புத்ரியாகப் பிறந்தாள். ஹரிவம்சம் பாகம் 1, அத்யாயம், 25.

மேற்காட்டிய ப்ரமாணங்களால் 28 வது மஹாயுகத்தில் த்வாபர யுகத்தில் 8, 63, 875வது வருஷத்தில் ச்ராவண மாஸத்தில் கிருஷ்ண பக்ஷம் அஷ்டமி திதியில், ரோகிணி நக்ஷத்திரத்தில், அர்த்தராத்திரியில், பகவான் அவதரித்தாரென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பகவான் அவதரித்த காலம் முதல் நிகழும் 24 வது பரிவிருத்தியில் ஸுபானுவருஷம் வரையில் 5230 வருஷங்கள் ஆயினவென்று பெரியோர்களால் சொல்லப் படுகிறது.

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம:
அத்யாயம்-1

சௌனக ப்ரச்னம்.

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

“எதனிடமிருந்து ஸகல ப்ரபஞ்சங்களும் உண்டா கின்றனவோ, எதனால் காப்பாற்றப்படுகின்றனவோ, எதனிடத்தில் லயிக்கின்றனவோ, அது ப்ரஹ்மம்” என்ற ச்ருதியில் சொல்லியபடியுள்ள துஸ்த லக்ஷணமுள்ளவரும், அன்வய வ்யதிரேகங்களால் ஸகல ஜகத்காரணரும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரும், ஸ்வயமாய் ப்ரகாசிப்பவருமான எந்தப்பரமேச்வரர், நான்கு முகங்களுள்ள ப்ரஹ்மதேவருக்கு வேதங்களை மனத்தால் உபதேசித்தாரோ, (அந்த வேதங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில், வித்வான்களும் மோஹிக்கிறார் கள்.) தேஜஸ், ஜலம், பூமி ஆகிய இவைகள் ஒன்றில் ஒன்று மாறுதலாகத் தோன்றுகிறது போல் எந்தப் பரமாத்மாவிடம் (அவர் ஸத்யராகையால் முக்குணங் களுடைய கார்யமும், ஸத்யமாகத் தோற்றுகிறதோ, அந்த ஸத்ய ஸ்வரூபியாகிய பரமாத்மாவைத் த்யானிக்கிறோம். அவர் தம்முடைய தேஜஸினால் மாயாகார்யமாகிய ப்ரபஞ்சத்தைத் தாண்டினவர்.

2. வேதவ்யாஸ மஹாமுனியால் செய்யப்பட்டதும், அழகு பொருந்தியதுமான, ஸ்ரீமத் பாகவத க்ரந்தத்தில் மோக்ஷத்தைக் கூட விரும்பாமல் செய்யும், ஈச்வரரு டைய ஆராதனரூபமாகிய உத்தம தர்மமானது காட்டப் பட்டிருக்கிறது. பிறருடைய மேன்மையை ஸஹிக்காம

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

லிருப்பதாகிய மாத்ஸர்யமில்லாத ஸாதுக்களால், அறியக்கூடியதும் (ஜீவன், மாயை, ஜகத் என்னுமிவைகள் பரமாத்மாவைவிட வேறானவையல்ல) மேலான ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், மூன்று வகையான தாபங்களைப் போக்கக்கூடியதும், உண்மையுமான வஸ்துவானது இதில் நன்றாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற சாஸ்த்ரங்களாலும் இதர ஸாதனங்களாலும் ஈச்வரனை ஹிருதயத்தில் நிலைக்கச் செய்யமுடியுமா? ஆகையால் அவைகளால் என்ன பிரயோஜனம். இந்த ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்க விரும்பிய புண்யவான் களுடைய மனத்தில் கேட்ட க்ஷணத்திலேயே பாகவான் ஸ்திரமாக வஸிக்கிறார்.

3. வேதமாகிய கல்பக விருஷம் அதனுடைய பழம் ஸ்ரீமத் பாகவதமேயாம். இது வைகுண்டத்திலிருந்து நாரதரால் எனக்கும், என்னால் சுகருக்கும், அவர் முகமாகப் பூமியிலும் நமுவியது. (பரவிற்று) இது அமிருத த்ரவமுள்ளது (ருசியுள்ளது) ரஸரூபமாயுள்ளது. ஓ! ரஸத்தையறிந்தவர்களே! அதன் விசேஷ பாவனையில் ஸாமார்த்தியமுள்ளவர்களே! மேற்காட்டிய பழத்தை முக்தர்களாக இருக்கும் பொழுதும், அடிக்கடி புஜியுங்கள்.

4-231/2. ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் க்ஷேத்ரமாகிய நைமிசமென்னும் வனத்தில், சௌனகர் முதலிய மஹர்ஷிகள், ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைவதற்காக, ஆயிரம் வருஷங்கள் ஸத்ரமென்னும் யாகத்தை யனுஷ்டித்து வந்தார்கள். அப்பொழுது ஒருநாள் அவர்கள் காலையில் அக்னிகார்யங்களை முடித்துக் கொண்டு, எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டு, ஸுகமாய்

உட்கார்ந்திருக்கும் ஸூதரை நோக்கி மிக்க ப்ரீதியுடன் "ஓ பாபமற்றவரே! புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள், த்ர்மசாஸ்த்ரங்கள் இவைகளை நீர் படித்திருப்பதுடன் அவ்வவற்றின் அர்த்தத்தைப் பிறருக்கும் தெரியும்படி சொல்லியுமிருக்கிறீர். ஓ ஸாதுவே! வேதங்களை யறிந்தவர்களுக்குச் சிறந்தவராகிய வ்யாஸபகவானுக்கு தெரிந்தவைகளும், பரம்(ஸகுணப்ரஹ்மம்) அபரம் (நிர்குணப்ரஹ்மம்) இவைகளை நன்றாய் அறிந்த மற்ற மஹர்ஷிகளுக்குத் தெரிந்தவைகளும், அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் தங்களால் உண்மையாக அறியப்பட்டவைகளே! ஆசார்யர்கள், ரஹஸ்யமான விஷயத்தையும், ப்ரியனாகிய சிஷ்யனுக்குச் சொல்வது வழக்கம். ஆகையால் [எப்பொழுதும் க்ஷேமத்தையே கொடுப்பது இன்னதென்று ஸகல க்ரந்தங்களைப் படித்து தாங்கள் நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டதை எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்.] ஓ ஸபைக்ஞரியவரே! இந்தக் கலியுகத்தில் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் அதிக காலம் ஜீவித்திருப்பதில்லை; சோம்பலுள்ளவர்கள்; அதிலும் மிகவும் மந்தபுத்தியுள்ளவர்கள்; தவிரவும் பாக்யக் குறைவுள்ளவர்கள்; (விக்னங்களால் வருத்தப்பட்டவர்கள்)வியாதி முதலியவைகளால் துன்பமடைந்தவர்கள்; ஆகையால் வெகுகாலம் அநேக சாஸ்த்ரங்களைக் குருமுகமாய்க் கேட்கவும், அவைகளில் சாரத்தை தாமாகத் தெரிந்துகொள்ளவும் சக்தியற்றவர்கள்; பலவகை கர்மங்களைச் சொல்லும் அநேக சாஸ்த்ரங்களோ, தனித்தனியே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன. ஆனதால் எதனால் பரமாத்மாவின் ப்ரஸாதம் ஸித்திக்குமோ அந்த ஸாரமான விஷயத்தை தங்களுடைய புத்திக்குத் தோன்றியபடி எடுத்து உபதேசிக்க வேண்டும்.

அதனால் ஸகல ப்ராணிகளும் கேஷமத்தையடைவார்கள். ஓ! ஸூதரே! தங்களுக்கு இவ்விஷயம் யாவும், தெரிந்த வையே. நமக்கு கேஷமமுண்டாகட்டும். அளவில்லாத, ஐச்வர்யம் முதலியவைகளுள்ள, ஸாத்வதர்களுக்கு நாதனாகிய புருஷோத்தமன், தேவகியினிடம் வஸுதேவருக்குப் புத்ரனாக எதனைச் செய்வதற்காக அவதரித்தாரோ அந்தச் சரிதத்தைக் கேட்க விரும்பும் எங்களுக்கு தாம் உபதேசிக்கவேண்டும். எந்த பகவான் பூமியில் அவதரித்ததால் ப்ராணிகளுக்கு கேஷமம், ஐச்வர்யம், இவைகள் கிடைத்தனவோ, கோரமாகிய ஸம்ஸாரத்தை (இறப்புப்பிறப்பை) அடைந்தவன் எவருடைய திவ்யநாமங்களை உச்சரித்த மாத்ரத்தில் அதிலிருந்து விடுபடுகிறானோ, எவருடைய நாமத்தை கண்டு பயமும் பயப்படுகிறதோ, மேலும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களான முனிகள் எவருடைய பாதங்களையே ஆச்ரயித்திருக்கிறார்களோ, எவருடைய பாதத்திலிருந்து உண்டான கங்கையின ஜலமானது, தர்சிப்பவர்களையும், தொடுகிறவர்களையும், ஆசமனம் செய்பவர்களையும், பரிசுத்தர்களாகச் செய்கிறதோ; புண்ய ச்லோகர்களால் கொண்டாடக்கூடிய அந்தப் பகவானுடைய சரிதம் ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்குமாகையால் சுத்தனாக வேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள எவன்தான் அதைக் கேட்கமாட்டான். ஆகையால் நாரதர் முதலிய ஞானிகளால், எப்பொழுதும், கானஞ் செய்யப்பட்டதும், ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவர்த்திப்பதுமான, மேலான அந்த சரிதத்தை கேட்க நாங்கள் மிகச் சரத்தையுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். ப்ரஹ்மா,ருத்ரன், முதலிய மூர்த்தி பேதத்தைத் தரிப்பவரும், தம்முடைய மாய மஹிமையால் லீலைகளைச் செய்வருமாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதார கதைகளைச் சொல்ல

வேண்டும். அவைகளைப் போதிக்க தூங்கள் வல்லமையுள்ளவர்களே. உத்தமச்லோகராகிய பகவானுடைய சரிதத்தைக்கேட்கக் கேட்க எங்களுக்கு போதுமென்ற திருப்தியுண்டாகிறதில்லை, பகவானுடைய சரிதமானது, கேட்பவர்களான ரஸிகர்களுக்கு அடிக்கடி இன்பத்தை கொடுக்கும். ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவானவர் மாயையால் மனிதனாக அவதரித்து, பலராமனுடன் சேர்ந்து மனிதர்களால் செய்யமுடியாத கோவர்த்தன பர்வதத்தை தூக்கியது முதலிய லீலைகளைச் செய்தாரல்லவா? இப்பொழுது கலியுகம் வந்துவிட்ட படியால், நாங்கள் விஷ்ணுவின் பதத்தையடைய விரும்பி மேல் சொல்லிய பகவானுடைய சரிதத்தைக் கேட்பதற்காகவே தீர்க்க ஸத்ரஞ் செய்வதான காரணத்தைக் கொண்டு இந்த நைமிசாரண்யத்தில் வஸிக்கிறோம். ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட விரும்பியவர்களுக்கு ஓடக்காரன் கிடைத்தாற்போல அதர்மத்திற்கு பந்துவாகிய இந்தக்கலியைக்கடக்க விரும்பிய எங்களுக்கு, உம்முடைய தர்சனம் தெய்வச்செயலால் நேர்ந்தது. தர்மத்தைக் காப்பாற்றி வந்தவரும், யோகிகளுக்கு அதிபதியுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மனித சரீரத்தைவிட்டு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யடைந்தபின்பு தர்மம் யாரைச் சரணமடைந்தது சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டார்கள்.

நோட்டு.

ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவான் பாகவத சாஸ்த்ரத்தைச் செய்யவிரும்பி இடையூறின்றி முடியவேண்டியதற்காக பெரியோர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயப்படி பரமாத்மாவை ஸ்மரிப்பதாகிய மங்களத்தைக் காட்டுகிறார். - ஸ்ரீ தரியம்.

1-1. எவரிடமிருந்து-ஸ்ரீ பாதராயணர் என்னும் வ்யாஸ பகவான், ஸகல ஜனங்களையும், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து நிவர்த்தித்து, அனுக்ரஹிப்பதற்காக வேதாந்தத்தாலே அறியக்கூடியதும், மற்றப்ரமாணங் களுக்குப் புலப்படாததுமான பரப்ரஹ்மத்தை எல்லா வர்ணத்தார்களும் அறியச்செய்ய நினைத்து, ஸ்ரீமத் பாகவதமென்னும் க்ரந்தத்தை நாரதருடைய உபதேசத் தால் செய்யவிரும்பினார். அது, விக்னமில்லாமல் முடியவேண்டியதற்காக பரமாத்மாவை த்யானஞ் செய்தார். “எதனிடமிருந்து இந்த ப்ரபஞ்சம் உண்டாகின்றதோ” - “இந்த ஆகாசரூபமாகிய ஆனந்த மில்லாமற்போனால் எவன் ஜீவிப்பான்” என்ற அன்வயவ்யதிரேகச்ருதிகளால் ப்ரஹ்மம், ஜகத்காரண மென்றும், அர்த்தேஷு, அபிக்ஞ: என்று அன்வயஞ் செய்து, ஸகல பதார்த்தத்தையறிந்தவர் என்று அர்த்தஞ்செய்வதால், ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எல்லா வற்றையும் அறிந்திருப்பது முதலிய ஸகலகல்யாண குணங்களிருப்பதாயும், காட்டப்பட்டது. பரமாத்மா வானவர், ப்ரஹ்மதேவருக்கு தேஜஸ், ஜலம், பூமி இவைகளை ஒன்றோடொன்று கலந்து ஸிருஷ்டிக்கும் வகையை உபதேசித்தது போல ப்ரீதியுடன் வேதத்தையும் உபதேசித்தார். “வேதங்கள் முடிவில்லாத துகள்” என்றபடி வேதங்களை பூராவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாததாயால், தடையற்ற ஞானமுள்ள யோகிகளும் மோஹிக்கிறார்கள். “அந்த விஷ்ணுவின் மேலான பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்க்கிறார்கள்.” என்றபடி நித்திய ஸூரிகள், நாராயணனுடைய திவ்ய மங்களதேஹத்தின் ஒப்பற்ற காந்தியை தர்சித்து மோஹிக்கிறார்கள். மேல்காட்டிய மூன்று பூதங்களுடைய த்ரிவிருத்தகரண ஸ்ருஷ்டியானது,

எவரிடத்தில் பொய்யாக இருக்கிறதோ (அது பகவானிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிற தில்லையென்று கருத்து) மேலும் எவர் தன்னுடைய தேஜஸினால் ஸகல தோஷங்களையும் நாசம் செய்கிறாரோ முக்காலத்திலும் இருப்பவராகையால் எவர் நித்யரோ, ருத்ரன் முதலியவர்களைவிட சிறந்தவராகையால் பரனோ, அந்த ப்ரஹ்மத்தை த்யானிக்கிறோம்- பாகவத சந்த்ரிகா.

ஒருகால் அஸூரர்கள் பூமியில் அரசர்களாகப் பிறந்து அந்த பாரத்தால் பூமி மிக வருத்தமடைந்தாள். அப்போது ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலிய தேவர்கள், பூமிக்கு நேர்ந்த ச்ரமத்தை நிவர்த்திக்குபடி ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவை வேண்டிக்கொண்டார்கள். பகவான், அவர்களுடைய ப்ரார்த்தனைக்கிசைந்து, வெகுசாலமாய் தபஸ் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸத்யவதியினிடம் பராசரருக்கு புத்ரனாக அவதரித்தார். இவர்தான் வ்யாஸரென்று சொல்லப்படுகிறார். இவர் மந்தபுத்தி யுள்ள ஜனங்களிடத்தில் மிகுந்த கருணையுள்ளவராய் வேதங்களை பிரித்து அதன் அர்த்தத்தை நன்றாய் காட்டுவதற்காக ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களைச்செய்தார். பின்பு அதைப் படிக்கத்தகாத ஸ்த்ரீகள் சூத்ரர்களுக்காக புராணங்களையும் வெளியிட்டார். பின்னும் அவர் வேதத்தின் அர்த்தத்தை நன்றாய் காட்டுகிறதும் 12 ஸ்கந்தமுள்ளதும், 18,000 க்ரந்தங்களடங்கியதுமான பாகவத புராணத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்து, தான் எப்பொழுதும் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத் காரமுள்ளவரானாலும் இயற்கையில் விக்ன ஸம்பந்தமில்லாதவரானாலும், க்ரந்தாரம்பத்தில் செய்யவேண்டிய ஸம்ப்ரதாயத்தை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக, நாராயண

ஸ்மரணமாகிய மங்களத்தைச் செய்தார். அதாவது பரணைத் த்யானஞ்செய்கிறோம். க்ரந்தத்தின் ஆரம்பத்தில் நமஸ்கரிக்ககூடிய தேவதைகள் இருவகையானவைகள். 1. ஆதிகாரிகதேவதை-ஸூரியன் முதலிய க்ரஹங்கள். 2. அபிஷ்டதேவதை.- பகவான். இருவகையான தேவதைகளின் ஸ்வரூபியும் ஸகல கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவருமான ப்ரமாத்மாவே இந்த பாகவத ஸாஸ்த்ரத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறார். நாராயணனைவிட பரன் வேறொருவருமில்லை "அந்த புண்டரீகாக்ஷணே தேவன், அந்த நாராயணனே பரன்" - ஹரிவம்சம்.

"ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பரணை யடைகிறான்"

-ச்ருதி.

இவர் ஜகத்திற்கு காரணமாயிருப்பவர், "எவரிடமிருந்து இந்த பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ, எவரால் உண்டானவைகள் ஜீவிக்கின்றனவோ, எவரிடம் லயிக்கின்றனவோ? அதுவே ப்ரஹ்மம்" -ச்ருதி.

நான் எல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானம், என்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகின்றன. எல்லா பிராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனும், காப்பாற்றுகிறவனும், நாசஞ்செய்கிறவனும், நானொருவனே" -ஸ்மிருதி.

மேல்காட்டிய அன்வயத்தால் விஷ்ணுவே ஜகத் காரணரென்று ஏற்படுகிறது.

ஆக்ஷேபம்: ருத்ரன் முதலியவர்களும், ஜகத்திற்குக்

காரணமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அப்படிக்கிருக்க மேற்காட்டியது எப்படி பொருந்தும்.

ஸமாதானம்: வேதத்தில் சிலபாகத்தில் அப்படி சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், பெரும்பாலும் விஷ்ணுவே ஜகத்காரணம் என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது 'எல்லா வேதங்களும் எந்துபதத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ' -ச்ருதி.

"ஸகல வேதங்களாலும் அறியக்கூடியவன் நானே" -ஸ்மிருதி.

ஆக்ஷேபம்:- பரமானுவே ஜகத்காரணம், என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?

ஸமாதானம்:- அப்படியல்ல, ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் ஆகமத்திற்கும் விரோதமில்லாத யுக்தியால், ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லக்கூடும். புத்ரனுக்கு பிதாவே காரணமென்று தெரியவருகிறதல்லவா? அது போல் ப்ரஹ்மதேவர் முதலியவர்களுக்கு சேதனனே காரணமாயிருக்க வேண்டும், மாயை முதலியவைகள் அசேதனமாகையால் அவைகளைக் காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. இந்தவிஷயம் ச்ருதியில் பலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பரமானுவே ஜகத்திற்கு காரணமென்று சொல்பவர்கள் ச்ருதி விருத்தமான யுக்தியைக் காட்டுவதனால் அது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதல்ல. அந்த ப்ரமாத்மா எல்லாவற்றையும் பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் அறிந்தவர். அதனால் ப்ரஹ்மதேவருக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தவர். அவருடைய அனுக்ரஹமில்லாதவரையில் ப்ரஹ்ம தேவர் முதலியவர்களும் மோஹிக்கிறார்கள். தேஜஸ்,

ஜலம், பூமி, இவைகளின் கார்யம் எப்படி ஸத், அஸத் இவைகளைவிட வேறாக ஆகிறதில்லையோ? பகவானால் செய்யப்படுகிறபடியால் ஈச்வர ஸிருஷ்டி, ஜீவஸ்ருஷ்டி, ஜடஸ்ருஷ்டி, ஆகிய இவைகள் மூன்றும் பொய்யானதல்ல. மாயைக்கடந்த ஆனந்தானுபவ ரூபராயுமிருக்கும் பரமபுருஷனைத் த்யானிக்கிறோம். தேஜஸ் ஒன்றானாலும், தான் தன் கார்யமான பூமி முதலியவைகளில் பிரவேசித்து சிலகாலத்தில் வெளிப்படுவது போல, பகவான் ஜகத்தை ஸிருஷ்டித்து, அவைகளில் பிரவேசிக்கிறார். பின்பு பக்தர்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காக கிருஷ்ணன் முதலிய அவதாரஞ் செய்கிறார். இதுவே ஈச்வர ஸிருஷ்டியென்பதும், ஸூர்யன் முதலிய தேஜஸினால் ஜலத்தில் அனேக ப்ரதிபிம்பங்கள் ஸ்தூலசரீரம் முதலிய உபாதிகளால் ஈச்வரனுடைய ப்ரதிபிம்பங்களாகிய ஜீவர்கள் உண்டாகிறார்கள். இதுவே ஜீவஸர்க்கம் எனப்படும். மண்ணினால் குடம் முதலியவைகளை யுண்டு பண்ணுவதுபோல ஈச்வரன் அஹங்காரம் முதலியவைகளை ஸிருஷ்டிக்கிறார். இதுவே ஜடஸர்க்கம், - விஜயத் வஜீயம்:

1-4: லக்ஷணம்- இருவகை (1) துஸ்தலக்ஷணம்- மேற்காட்டியது 2. ஸ்வரூப லக்ஷணம்-ஸத்யஸ்வரூபி. ஸகலத்தையும்றிந்தவர் ஸகல சக்தியுள்ளவரென்பது அன்வயம்- ஆகாசம் முதலிய கார்யங்களின் ஸத்தை யானது, ஆத்மாவின் ஸத்தையால் என்பது. வ்யதிரேகம்-எதிலில்லாததால் அது இல்லையோ அது (உதா) ஆகமஸத்தையில்லாததனால் ஆகாசபுஷ்பங்களில்லை- ஸ்ரீ த.

பரமாத்மா, ஸத்ரூபியாய் எல்லாவற்றிலும் அனுவ்ருத்தித்திருப்பதால் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிறார் (உதா) மண்ணானது அதன் கார்யமாகிய குடம், மடக்கு, தோண்டி முதலியவைகளிலும், தங்கமானது அதன் கார்யமாகிய குண்டலம் முதலிய நகைகளிலும், படர்ந்திருக்கிறது- ஸ்ரீ த.

5. அறிந்தவரும் - ப்ரதானம் (மாயை) ஜகத்காரணமானாலும் அதல்லவென்று காட்டப்பட்டது. "மாயை ஜடமாகையாலும், வேதத்தில் ஸிருஷ்டிக்க ஸங்கல்பித்தாரென்று சொல்லியிருப்பதாலும், அம்மாதிரியான ஸங்கல்பம் மாயையினிடம் ஏற்பட ந்யாயமில்லாததனாலும், மாயை ஜகத்காரணமல்ல- வ்யாஸஸூத்ரம்.

2-1 ப்ரகாசிப்பவர்.- இதனால் சேதனனாகிய ஜீவனைவிட மேலானவரென்று காட்டப்பட்டது.

2-2 உபதேசித்தாரோ.- "எல்லாவற்றிற்கும் முந்தி ஹிரண்யகர்ப்பர் உண்டானார். அவர் ஸகல பூதங்களுக்கும் ஒரே யஜமானனாக விருந்தார். அவர் பூமியையும் அந்தரிக்ஷத்தையும், காப்பாற்றிவந்தார் என்ற ச்ருதிப்படி ப்ரஹ்மதேவருக்கும் மேலானவரென்று காட்டப்பட்டது. எவர் முதலில் ப்ரஹ்மாவை யுண்டு பண்ணுகிறாரோ, எவர் அவருக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறாரோ, அந்த ஸ்வப்ரகாசரான தேவனை மோக்ஷமடைய விரும்பிய நான் சரணமடைகிறேன்." - ச்ருதி.

மனதால்- ப்ரஹ்மதேவர் பிறரிடத்தில் வேதாத்ய யனஞ் செய்தாரென்று ஓரிடத்திலும் சொல்லப்

படாமலிருந்தாலும் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்ப மாத்ரத் தால் ப்ரஹ்மதேவருக்கு வேதங்கள் தோன்றினவென்று தூத்பர்யம்.

வேதங்கள்.— ப்ரஹ்மா தானாக வேதங்களைத் தெரிந்துகொண்டவரல்லவென்பது கருத்து.— ஸ்ரீ த.

ப்ரஹ்மதேவருக்கும் ஞானத்தையுடதேசித்தவரும், இயற்கையில் அளவற்ற நித்ய ஞானமுள்ளவரும், எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்பவரும் மற்ற தேஜஸை அபேக்ஷியாமலேயே ப்ரகாசிப்பவரும். ஸத்ய ஸ்வரூபியாயுமுள்ள பரமாத்மாவே ஜகத்காரணம், அவரே திவ்ய மங்களஸ்வரூபி, அவரை த்யானிப்பதால் ஸகல க்ஷேமங்களும் கிடைக்கும்.

இந்த புராணத்தில் காயத்ரியின் அர்த்தமாகிய ப்ரஹ்மவித்யை நன்றாய் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.— அந்த காயத்ரீ, வேதமாதா, இது வேதத்தையே ப்ரமாண மாய் கொண்டது. “எதில் காயத்ரியை அனுஸரித்து தர்மங்கள் விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றனவோ, எதில் வ்ருத்ராஸூரவதத்தின் கதை சொல்லப்பட்டிருக் கிறதோ அது பாகவதமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதை எழுதி ஸுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட ஸிம்ஹ ப்ரதிமையுடன் புரட்டாசி மாஸத்திய பெளர்ணமியில் எவன் தானஞ்செய்கிறானோ அவன் உத்தமகதியை யடைகிறான். இது 18,000 க்ரந்தங்களுள்ளது” — மத்ஸ்யபுராணம், “ஓ அம்பரீஷ! உனக்கு ஸம்ஸார பந்தம் நிவர்த்தியாக வேண்டுமானால் சுக்ஸ்வாமியால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை பிறர் சொல்லக் கேளும் தானாகவாவது படியும்,” — பத்மபுராணம்,

ஸகலஜகத்தையும், படைத்து அவைகளைக் காப்பாற்று கிறவர் என்றாலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசர் என்றாலும் காயத்ரியின் அர்த்தமானது காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 6. மாறுத— கோடைகாலத்தில் மாத்யாஹ்னவேளையில் வனம் முதலிய சூன்யமாகிய விடங்களில், வெயிலை ஜலமென்று நினைத்து தாஹமுள்ள ஜனங்கள் அதனால் தாஹத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலாமென்று அதையனுஸரிக்கிறார்கள்ல்லவா? அவ்விடத்தில் தோற்றுகிற ஜலமானது வாஸ்தவமல்ல. ஆச்ரயமாகிய தேஜஸ் உண்மையானதால் (வ்யவஹாரகாலத்தில்) ஜலமிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதுபோல ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், ஆகிய முக்குணங்களால் உண்டாகியிருக்கும் ஸிருஷ்டிகள் யாவும், ஸத்யமன்று. ஆச்ரயமாகிய ஆத்மாவின் ஸத்தையால் ஸத்தாகத் தோற்றுகிறது. ஸ்ரீ த, 11.— வ்யாச மஹா— வ்யாச மஹாமுனியால் செய்யப்பட்ட இந்தப் பாகவதமென்ற க்ரந்தத்தில் பக்தியாகிய தர்மம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆபீசார ப்ரயோகமாகிய ச்யேனயாகம் போல் இது பாபமுள்ள தல்ல. மோக்ஷஸாதனமாகையால், மிகவும் மேலானது. மாத்ஸர்யம் முதலிய துர்க்குணமில்லாத ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கக்கூடியது. இதனால் நித்ய வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவே அறியக்கூடியவர். அவரே அக்னிமுதலிய ரூபமாகவிருந்து ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கிறார். முவ்வகையான தாபத்தைப் போக்கு கிறார், புண்யசாலிகள் இந்த கிரந்தத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்று விருப்பிய க்ஷணத்திலே அவர்களுடைய ஹிருதயத்திலே பகவான் ஸ்திரமாக வஸிக்கிறார். மற்ற க்ரந்தங்கள் இதுபோல பக்தியையுண்டுபண்ணி அதனால் ஈச்வரனை மனத்திலிருக்கச் செய்கிறதில்லை. ஆகையால் இதுவே உத்தமமானது.—சந்திரிகா. அழகு—

“தோஷமற்ற ஸகல புராணங்கள் பாகவதமில்லாத காலத்தில் ஸாதுக்களுடைய ஸபையில் ப்ரகாசிக்கும்” என்றபடி பந்தகமாகாத “ஓ அர்ஜுன! நீ செய்கிறதையும், புஜிக்கிறதையும், ஹோமஞ்செய்கிறதையும் தானஞ்செய்கிறதையும், தபஸ்செய்வதையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடு”- பகவத்கீதை. என்றபடி பலனையுத்தேசியாமல் செய்யும் கர்மங்களே மேலானவைகள். அவைகளே கபடமற்ற தர்மங்கள். “பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லுவது முதலிய பக்தியே மனிதர்களுக்கு மேலான தர்மம். அதனாலேயே பகவான் ஸந்தோஷப்படுகிறார்” என்றபடி பக்தியே மேலானதர்மம்.- விஜயத்வஜீயம். மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களுக்கு மிகரமணீயமானது- ஸ்ரீத. 28- அமிருதத்ரவ- மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய பக்திரஸமுள்ளது. இதை சரீரம் போகும்வரையில் பாணஞ்செய்யுங்கள். சந்த் செய்யப்பட்ட-கர்த்தா வினுடைய மேன்மையால் க்ரந்தத்திற்கு மேன்மை காட்டப்பட்டது. அறியக்கூடியதும்.- ஞானகாண்டத்தை உயர்ந்ததென்று காட்டப்பட்டது.- புண்ய 23- புண்யம் செய்யாதவர்களுக்கு ஸ்ரீமத் பாகவதத்தை கேட்கவேண்டுமென்ற ஆசையுண்டாகாது. 24- ஸ்திரமாக.- தேவதாகாண்டத்தைவிட மேலானதென்று கருத்து. மேற்காட்டியபடி கர்ம காண்டம் தேவதாகாண்டம். ஞானகாண்டம் மூன்று பாகங்களடங்கிய வேதார்த்தம் முழுவதும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருப்பதால் ஸகல சாஸ்த்ரத்தை விட இது மேலானது. ஆகையால் ஸாதுக்கள் முகமாய் கேட்டுத் கொள்ள வேண்டும்- ஸ்ரீத. பரவிற்று- சிஷ்ய பரம்பரையாய். நகக்கிவிடாமல் ஜாக்ரதையாய் கொண்டுவரப்பட்டதென்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சுகருக்கு உபதேசஞ்

செய்தது முதலியவைகள் பாகவதஞ்செய்த காலத்திற்கு பிந்திய காலத்தில் நடந்ததானாலும் வருங்கார்யமும் நடந்தது போலவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீத அமிருதம் சுகமென்றால் கிளியால் சொத்தப்பட்ட பழம் மிசாஸமுள்ளதென்று பிரஸித்தம் அமிருதம்- மேலான ஆனந்தம் அதேரஸம், அதையுடையது,” அவரே ரஸம், ரஸத்தை யடைந்தே இவன் ஆனந்தமுடையவனாக ஆகிறான்” ச்ருதி. ரஸரூப:- மற்ற பழங்களில் எப்படி மேற்புறத்தில் தோலும் அதற்குள்ளே ரஸமுமிருக்கிறதோ? அப்படி இதில் தோல் முதலிய ரஸமற்ற பாகங்களில்லை;

ஆஷேபம்- பழமென்றும் அதையே ரஸமென்றும் சொல்வது பொருந்துமா? ரஸமுள்ள பழமென்று சொல்ல வேண்டாமா?

ஸமாதானம்:- மற்ற பழங்கள் போல தோல் முதலியவைகளில்லாமல் ரஸமாகவே இருக்கிறதென்பதை காண்பிப்பதற்காக ரஸமென்று சொல்லப்பட்டது. பூமியில் விழுந்த ரஸமென்றால் அது த்ரவரூபமாய் போய்விடாமல் புஜிக்கதக்க பழமென்பதால் காட்டப்பட்டது முக்தர்- ஆத்மாவித்திலேயே ரமித்து கொண்டிருப்பவர்களும், மற்ற க்ரந்தங்களில் ஆசையில்லாத வர்களுமான மஹர்ஷிகளும் பகவானிடம் யாதொரு காரணமுமில்லாமல் பக்தி செய்கிறார்கள். இம்மாதிரியான குணமுள்ளவர் ஸ்ரீமத் பாகவதம், ஸ்கந்தம், 1- “அத்யாயம்” 7. ஸ்வர்க்க லோகத்தை- ஸ்வர்காய- பகவான். அவரே லோகம் (பக்தர்களுக்கருப்பிடம்) அவரை யடைவதற்காக- ஸ்ரீத ஸ்வர்க்க- மேலான ஆனந்தம், அப்பேர்ப்பட்டலோகம் பரமபதம், அதையடைவதற்காக- ஸத்ரம்- எந்த யாகத்தில் ரித்விக்குகளே யஜமானர்களாக விருக்கிறார்களோ

அது முனி.. ஸத்ரம்—ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுகிறது.
—விஜ. அக்னி—நித்ய நைமித்திக ஹோமங்களை—
முனி. புராணங்கள் 1.ப்ரஹ்ம புராணம் 2.
பாத்மம். 3. விஷ்ணுபுராணம். 4. சிவபுராணம் 5.
நாரதபுராணம் 6. மார்கண்டேயம், 7. ஆக்னேயம். 8.
பவிஷ்யபுராணம். 9. ப்ரஹ்மகைவர்த்தம். 10 லிங்க
புராணம் 11. வராஹபுராணம் 12. ஸ்காந்தம்.
13. வாமனம். 14 கூர்மபுராணம். 15.
மத்ஸ்யபுராணம். 16.கருடபுராணம். 17. ப்ரஹ்மாண்டம்.
18வது ஸ்ரீமத் பாகவதபுராணம். 24—பல—
அனேகசாஸ்த்ரங்களை அப்யஸித்தாலும் அவ்வளவு
பலன் கிடைக்கிறதில்லை யென்று கருத்து ஸ்ரீ த.
3—31 கேஷம.—ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் கதையைக்
காலதாமதமின்றிக் கேட்க வேண்டுமென்று
விரும்பி சுருக்கமாய் ஆசிர்வாதஞ் செய்தார்கள்.
“ஒரு முஹூர்த்தமாவது ஒரு க்ஷணமாகிலும் ஸ்ரீ
வாஸுதேவரை ஸ்மரிக்காமலி ருப்பதே
கெடுதிக்கு காரணம்.— ஸ்ரீ த. 32—ஸாத்—பகவத்
பக்தர்கள். ஸ்ரீ த. 4—14 நாரதர்— இவர்
ப்ரஹ்மதேவருடைய மனத்திலிருந்து உண்டா
னவர். இவர் தேவர்ஷி இவருடைய குணங்கள்
மஹாபாரதம் ஸபாபர்வத்திலும், சாந்திபர்
வத்திலும் நன்றாக வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.
இவர் கானவித்தையை அப்யஸித்த கதை அத்புத
ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்
ஞானத்தை பிறகுக்குபதேசிப்பதாலும், அக்ஞானத்தைப்
போக்குவதாலும் நாரதரென்ற பெயரை
யடைந்தார். 21— உத்தம்—எவருடைய பெயரை
உச்சரித்த மாத்ரத்தில் புண்யம் கிடைக்குமோ,
அவர் சொல்லவேண்டும்— மஹர்ஷியின் கேள்விகள்
ஆறு.

அவைகளில் 1. சாஸ்த்ரங்களுடைய ஸாரமானது
எது, 2. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் செய்த கார்யங்கள்
எவை, 3 ஸ்ரீருஷ்டி முதலிய லீலைகள், 4 அவதார
கதைகள். 5. பகவானுடைய சரிதம், 6. தர்மத்தை
ஸம்ரக்ஷித்தது. ஸ்ரீ த.

அத்யாயம்-2.

ஸூதர் ப்ரத்யுத்தரஞ் சொன்னது.

ரோமஹர்ஷணருடைய புத்ரரான ஸூதர் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுடைய நல்வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்து அவர்களுடைய கேள்வியை ச்லாகித்துப் ப்ரத்யுத்தரஞ் சொல்ல ஆரம்பித்துப் பின்வருமாறு தன் குருவை வணங்கினார்.

2-31/2. சுகர் அதி பால்யவயதிலே (உபநயனஞ் செய்யப்படாமலிருக்கும் வயதிலே) கர்மமார்க்கத்தில் விருப்பமில்லாதவராய், துறவியாகப் பேர்கும்பொழுது, பிதாவாகிய வ்யாஸர் பிள்ளையை விட்டுப் பிரியமன மில்லாதவராய் ஓ! புத்ரா! என்று உரக்க அழைத்தார். அப்பொழுது மரங்கள் விடைகூறின. (மரங்களின் ரூபமாயிருந்து பிதாவின் ப்ரீதியைக் குறைப்பதற்காகச் சுகரே அப்படிக்கூறினார் என்பதாம்) அவர் ஸகல ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில் வசிப்பவர், அந்த சுக மஹாயோகியை நமஸ்கரிக்கிறேன். எவர் ஸம்ஸாரமாகிய இருட்டைக்கடக்க விரும்பிய ஜனங்களிடத்தில், கருணை வைத்து ஒப்பற்ற, மஹிமையுள்ளதும், ஸகல வேதங்களின் ஸாரமாயும், நிகரில்லாததாயும், ஆத்ம தத்துவத்தைக் காட்டுவதில் தீபமாயுள்ளதுமான, ரஹஸ்யமாகிய புராணத்தை வெளியிட்டாரோ, வ்யாஸருடைய புத்ரரும், முனிகளுக்குக் குருவுமாகிய அந்தச்சுகருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். நாராயண ரையும், மனிதர்களுக்குச் சிறந்தவரான நரனையும், ஸரஸ்வதி தேவியையும், வ்யாஸரையும் நமஸ்காரஞ் செய்து பின்பு (ஜயத்தை) க்ரந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

4-35. 'ஓ மஹர்ஷிகளே! நன்றாய்க் கேட்டீர்கள், தாங்கள் கேட்டவிஷயம் உலகத்திற்கே மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. எதனால் பரமாத்மா ஸந்தோஷி ப்பாரோ அம்மாதிரி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விஷயமாகக் கேட்டீர்கள். பலனை உத்தேசியாமல் இடையூறின்றி ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவிடத்தில் செய்யும் பக்தியே மேலான தர்மம். அதனால் பரமாத்மா மிகவும் ஸந்தோஷமடை கிறார். பகவானாகிய வாஸுதேவரிடத்தில் பக்தி செய்தால், வைராக்யமும் காரணமற்ற உண்மையான ஞானமுமுண்டாகும். புருஷர்கள் குறைவின்றி தங்களுக்குரிய தர்மங்களை யனுஷ்டித்தும் அதனால் பகவானுடைய கதையைக்கேட்க வேண்டுமென்ற ஆசையுண்டாகாவிட்டால் அது பயன்படாததேயாகும். மஹாவிஷ்ணுவின் கதையாகிய அமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்தும் (கதையைக் கேட்டும்) சித்தமுருகுதல், ஆனந்தத்தால் கண்ணீர் பெருகுதல், மயிர்க் கூச்சலிடல், என்னும் இவைகள் எவனுக்கு உண்டாகவில்லையோ, அவன் ஆத்மதத்துவத்தை பலதடவை குருமுகமாகக் கேட்டாலும் அதன் உண்மையை அறியமாட்டான். (பகவத்பக்தி, வைராக்யம், ஆத்மஞானம், என்னும் இவைகளே மேலான தர்மமென்று கருத்து). மோக்ஷத் திற்கு உபயோகமாகிய தர்மத்திற்கு இரண்டாவது புருஷார்த்தமாகிய அர்த்தம் பலனென்றும் தர்மத்தை விட்டுப்பிரியாத அந்த அர்த்தத்திற்குக் காமம் ப்ரயோஜன மென்றும் சிலர் சொல்வது மஹரிஷிகளால் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. இது பிரசித்தமான விஷயம். இந்திரியங்களை திருப்தி செய்வதே (விஷயானுபவம்) காமத்திற்கு பலனென்று சொல்வதும் சரியல்ல. ஆனால் ஜீவிப்பதற்குப் போதுமான அளவு விஷயத்தை அனுபவிப்பதே பலனாம். தத்துவத்தைத் தெரிந்து

கொள்ள விரும்பியவனுக்கு கர்மங்களால் கிடைக்கும் பலன் பயன்படாது. உண்மையை அறியவேண்டுமென்ற விரும்பமே அவனுக்குப் பலன். மேலும், நாசமற்றதான ஞானஸ்வரூபத்தையே தத்வமென்று, உண்மையை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதனையே உப நிஷத்தை அத்யயனஞ் செய்தவர்கள் ப்ரஹ்மம் என்றும், ஹிரண்யகர்ப்பனை உபாஸிப்பவர்கள், பரமாத்மாவென்றும், ஸாத்வதர்கள் பகவான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள் “ஆகையால் ச்ரத்தையுள்ள முனிகள் வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களைக் குருமுகமாகக் கேட்டு, ஸ்திரமான ஞானம், வைராக்யம், பக்தி இவைகளை அடைந்து ஜீவனுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் பேதமில்லை என்று தெரிந்துகொள்கிறார்கள். ஓ! ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்களே! அவரவர்களுடைய ஜாதிக்கும், ஆச்ரமத்திற்கும் தகுதியான தர்மத்தை ஸாங்கமாய் (குறைவின்றி) அனுஷ்டித்தால், அவர்களிடத்தில் ஸ்ரீ நாராயணன் ப்ரியப்படுகிறார். இதுவே அதற்குப் பலமாகும். ஆகையால் பகவானுடைய கதையைக் கேட்கும்போதும் அவருடைய நாமபஜனம் செய்யும் போதும், அவரைத்யானஞ் செய்யுங்காலத்திலும், அவரைப் பூஜிக்கும் போதும், வேறு விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமலிருக்க வேண்டும். விவேகிகள் பகவத்யானமாகிற கத்தியால் அஹங்கார ஸம்பந்தத்தை யுண்டுபண்ணும் கர்மபந்தத்தை வெட்டுகிறார்கள். ஆகையால் பகவானுடைய கதையைக் கேட்பதில் விருப்பமில்லாதவர் யார்? (எல்லோரும் விரும்புவார்கள்) ஓ! ப்ராஹ்மணர்களே! புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்வதால் பாபங்கள் நீங்குகின்றன, பின்பு பெரியோர்களுடைய சேர்க்கையுண்டாகின்றது. பிறகு தர்மத்தில் ச்ரத்தையும் அதன்பின் வாஸ்தேவருடைய

கதையைக்கேட்க விரும்பமும், பின்பு அதில் ப்ரீதியுமாகிய இவைகள் முறையே உண்டாகின்றன. தம் கதையைக் கேட்பவர்களுக்கும், நாமபஜனஞ் செய்பவர்களுக்கும், புண்யத்தைக்கொடுப்பவரும், ஸாத்ருக்களுக்கு அனுகூலத்தை செய்பவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா தம்முடைய கதையை கேட்பவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் வசித்துக்கொண்டு காமம், கோபம் முதலியவைகளை நாசஞ்செய்கிறார். எப்பொழுதும் பகவத் பக்தர்களை ஸேவிப்பதாலும், பாகவத சாஸ்த்ரத்தைப் படிப்பதாலும் பெரும்பாலும் அக்ஞானம் விலகும். அதனால் உத்தமச்லோகராகிய (புண்யகரமான பெயருள்ள) பகவானிடம் ஸ்திரமான பக்தியுண்டாகும். அப்பொழுது ரஜோகுணம், தமோகுணம் ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும் காமம், க்ரோதம் முதலிய வற்றால் அவர்களுடைய மனஸ் விகாரமடையாமல் ஸத்வகுணமுள்ளதாய் சாந்தமாயிருக்கும். இப்படி பகவானிடம் பக்தி செய்கிறவனுடைய மனஸானது அதன் மஹிமையால் சாந்தமாய் விடும். ஆசைகளும் ஒழிந்துவிடும்; பின்பு பரமாத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபஞானமுண்டாகும். ஆத்மரூபியான ஈச்வரனுடைய ஸாக்ஷாத்காரமுண்டானவுடன் அஹங்காரம் அடியோடே நாசமடைகிறது. ஸம்சயங்கள் யாவும் நிவர்த்தியாகின்றன. ப்ராரப்தகர்மம் தவிற மற்றவைகள் நசிக்கின்றன. ஆகையால் வித்வான்கள் பகவானாகிய வாஸுதேவரிடத்தில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பக்திசெய்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுடைய சித்தம் சுத்தமாகிறது. பரமபுருஷன் ஒருவரானாலும் உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஸத்வ குணத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு ரஜோ குணத்தாலும், ஸம்ஹரிப்பதற்கு தமோ குணத்தாலும், முறையே ஹரி, (விஷ்ணு)

பிரஹ்மா, ருத்ரன் என்னும் பெயரடைகிறார். ஆனால் ஸ்த்வமூர்த்தியான வாஸுதேவரிடமிருந்து மனிதர்களுக்குக் கேஷமங்கள் யாவும் கிடைக்கின்றன. அக்னியானது கட்டையைப்பிடித்து எரிக்கும்போது அந்தக் கட்டையாகிற உபாதி ஸம்பந்தத்தால் புகை உண்டாகிறது. அதிலிருந்து வேதங்களில் சொல்லிய கர்மங்களுக்கு யோக்யமான அக்னி விருத்தியடைகிறது. அதுபோல வயஸ்வரூபமாகி தமஸ்ஸினிடமிருந்து ரஜோகுணமும், அதனிடமிருந்து ஸ்த்வகுணமும், அதனால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் உண்டாகிறது. முன்காலத்தில் பெரியோர்களான முனிவர்கள் சுத்த ஸ்த்வமூர்த்தியும், பகவானுமாகிய, மஹாவிஷ்ணுவை (இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாதவரை) பஜித்தார்கள். ஆகையால் அந்த மார்க்கத்தை அனுஸரிப்பவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கேஷமத்தை அடைவார்கள். மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்கள், கோரஸ்வரூபமுள்ள பரமசிவன், பித்ரு கணங்கள், முதலியவைகளை உபாஸியாமல் அவர்களை நிந்திக்காமலும், சாந்தங்களான, நாராயணனுடைய கலைகளை, (அம்சங்கள்) உபாஸிக்கிறார்கள். ரஜோகுணம், தமோகுணம், இந்த ஸ்வபாவமுள்ள ஜனங்கள், ஐஸ்வர்யம், புத்ரன், அழகு, இவைகளை அடையவிரும்பி தங்களுக்கு ஸமமான ஸ்வபாவமுள்ள, பித்ருக்களையும், ருத்ரன், ஹிரண்யகர்பன், முதலியவர்களையும், ஸேவிக்கிறார்கள். வேதங்கள், யாகத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றவைகளானாலும் யாகத்தால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதை விஷ்ணுவாகையால், அவைகள் யாவும், வஸுதேவருடைய புத்ரனாகிய பகவானையே சொல்லுகின்றன.

யோக சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் ப்ராணாயாமம்

முதலியவைகளை, நிரூபிப்பவைகளானாலும், அவைகள் பகவானை அடைவதற்கு உபாயமாகையால் அந்தப் பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறவைகளாகின்றன. மற்ற கர்மங்களும், அந்தப் பரம. புருஷனுடைய ஆராதனத்திலேயே உபயோகிக்கப்படுகின்றன. ஞானசாஸ்த்ரம், தபஸ். தர்மசாஸ்த்ரம், கர்மத்தின் பலனாகிய ஸ்வர்க்கம், முதலியவைகள் யாவும், பரமாத்ம பரங்களேயாகின்றன. நிர்குணராயும், எங்கும் நிறைந்தவருமான அந்த பகவானே காரணரூபமாயும், கார்யரூபமாயுமிருந்து, முக்குண ஸ்வரூபமாயுள்ள தம்முடைய மாயையால் முதலில் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார். மேலும் அவர் அந்த மாயையால் உண்டாகி ப்ரகாசிக்கும் ஆகாயம் முதலியவைகளில் உட்பிரவேசித்து இயற்கையில் தாம் குணமற்றவரானாலும், குணமுள்ளவர்போலத் தோன்றுகிறார். அவர் விஞ்ஞானத்தால் (சித்சக்தி) நிறைந்தவர் கட்டைகளில் ஜ்வலிக்கும் அக்னி உண்மையில் ஒன்றானாலும், ஆச்ரய பேதத்தால் வெவ்வேறாகத் தோன்றுகிறது போல ஜகத்ரூபியான பரமருஷன் ஒருவரானாலும், ஒவ்வொரு ப்ராணிகளிடத்திலும், வெவ்வேறாகக் காணப்படுகிறார். அந்தப் புருஷோத்தமனே பூதஸுக்ஷமங்கள், இந்த்ரியங்கள், மனம் ஆகிய இவைகளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ப்ராணிகளிடத்தில் ப்ரவேசித்து விஷயங்களை அனுபவிக்கச் செய்கிறார். லோககர்த்தாவாகிய ஈச்வரன் திர்யக் (புறவை பசு முதலியவைகள்) தேவர்கள், மனிதர்கள் இவைகளில் ஸ்த்வமூர்த்தியாய் அவதரித்து உலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறார். இவைகளே லீலாவதாரமெனப்படுகின்றது.

நோட்டு.

11-22. பால்ய- எனக்கு உபநயனம் செய்ய

வேண்டும் என்று ஆசார்யரிடம் வராதவர், அல்லது, தான் ஒருவராகப்போனார். - ஸ்ரீத- தேஹம் முதலிய வைகளில் அபிமானமற்றவர். - இவர் ருத்ரனுடைய அவதாரம்- விஜய. 12-4- ஸரஸ்வதி தேவியென்றால் ஸ்ரீதேவி, நரனென்றால் வாயுபகவான் - விஜ, ஜயம்- ஸம்ஸாரத்தை ஜயிப்பதால் இப்பெயர் கிடைத்தது, 14-நாரண தாரண- "ஓ அர்ஜுன! நான் வேதங்களாலும், தபஸினாலும், யாகத்தாலும் அறியமுடியாதவன்" என்ற ஸ்மிருதியின்படி பக்தியைவிட வேறு காரணமற்ற- ஸ்ரீத- வீர. விஷ்ணுவின் பிரஸாதத்தால் உண்டான ஞானம். விஜ.

12-24 தர்ம-மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகிய தர்மத்திற்கு பணம் பலனல்ல. தர்மத்திற்காகவென்று ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பணத்திற்கு காமம் ப்ரயோஜனமாகாது. விஜ 11-12 ஹரி-

ஆக்ஷேபம்:- விஷ்ணு ஒருவரே ப்ரஹ்மா, பரமசிவன், என்ற பெயரை அடைகிறார் என்று சொன்னதால், மூன்று தேவர்களும் ஒருவரென்றும், ஒருவருக்கொருவர் பேதமில்லாதவர்களென்றும் ஏற்படுகிறது. "ப்ரஹ்மாவும், சிவனும் நாராயணனே" ச்ருதி. நாராயணர் என்ற பெயருடைய ப்ரஹ்மதேவர் கல்பத்தின் முதலில் ஜனங்களை ஸிருஷ்டித்தார். பிறகு அந்த பகவானாகிய விஷ்ணுவானவர் காலாக்கினி ருத்ரரூபியாயிருந்து ஸகல லோகத்தையும் ஸம்ஹரித்தார். பகவான் ஒருவரே உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது, பரிபாலிப்பது, நாசம் பண்ணுவது, ஆகிய கார்யங்களை முறையே ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய பெயருடன்

நடத்திவருகிறார்." - ஸ்மிருதி, ஆகையால் மஹாவிஷ்ணு மும்மூர்த்திகளுக்குள் ஒருவரென்றே ஏற்படுகிறது. மேலும், இம்மூவர்களைக் காட்டிலும் மேலான பரதத்வம் ஒன்றிருப்பதாகவும் ஏற்படுகிறது. அந்தப் புருஷனால் ஜகத்முழுவதும் பூர்ணமாயிருக்கிறது." "அதைக்காட்டிலும் எது மேற்பட்டதோ, அது ரூபமற்றது எவர்கள் இதையறிகிறார்களோ அவர்கள் மரண தர்மமில்லாதவர்களாக ஆகிறார்கள்." - ச்ருதிகள் "இவர் அமிர்தத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பவர்" - ச்ருதி இதனால் மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலான பகவத் ஸ்வரூபமே ஸகல ஜகத்திற்குக் காரணம். அதை பஜிப்பவர்களே மோக்ஷத்தையடைவார்கள். நாராயணனை பஜிப்பவர்கள் மோக்ஷத்தையடையமாட்டார்கள். அவர் பரமாத்மாவும்ல்ல.

ஸமாதானம்:- மும்மூர்த்திகளும் ஒருவரேயென்று சொல்வது ந்யாயமல்ல "நாராயணனிடமிருந்து ப்ரஹ்மா உண்டாகிறார், நாராயணனிடமிருந்து ருத்ரன் உண்டாகிறார், நாராயணனிடமிருந்து பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களும், பதினோரு ருத்ரர்களும், எட்டு வஸுக்களும், எல்லாவேதங்களும் உண்டானார்கள்" "நாராயணன் ஒருவரேயிருந்தார். ப்ரஹ்மாவும், ருத்ரனும் அப்பொழுது இல்லை. நாராயணர் ஒருவரேயிருந்தார். சங்கரராவது, ப்ரஹ்மாவாவது அப்பொழுது இல்லை. "அவர் முனியாகவிருந்து ஸங்கல்பித்தார். அவரிடமிருந்து இவையாவும் உண்டாயின." "எவருடைய தொப்பிளில் தோன்றிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து மஹாத்மாவான ப்ரஜாபதி உண்டானாரோ." "அதில் ப்ரஹ்மா உண்டானார்." "அவர் முந்தி மூன்று கண்களுள்ளவரும், மூன்று தலைகளுள்ளவரும்,

மூன்று கால்களுள்ளவருமான ஸம்ஹாரமூர்த்தியை யுண்டுபண்ணினார்” ப்ரஹ்மதேவர், தக்ஷர் முதலியவர்கள், காலம், மற்ற ஸகல ப்ராணிகள் இவைகள் யாவும் மஹாவிஷ்ணுவின் விபூதிகளேயாம். மேலும், ருத்ரன், காலன், அந்தகன் நான்குவிதமான ப்ராணிகள், இவைகள் ஜனார்த்தனனுடைய வீபூதியே. மேற்காட்டிய ச்ருதிகளாலும், ஸ்மிருதிகளாலும், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் இருவர்களும், மஹாவிஷ்ணுவால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் என்று தெரியவருகிறது. நாராயணனைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட வேறு தத்வமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த ஸகல ஜகத்தும் புருஷனேயாம். ஜகத்தானது அவனை உபஜீவிக்கிறது.” “அவருக்கு ஸமானனும் மேற்பட்டவனும் காணப்படவில்லை” ச்ருதிகள் ஒ! அர்ஜுனா! என்னைக்காட்டிலும் மேலானதொன்று மில்லை.” ஸ்மிருதி. ப்ரளய காலத்தில் எல்லாம் ப்ரகிருதியில் லயித்திருக்கும் பொழுது ஸகல ஜகத் ரூபியான நாராயணன் ஒருவரேயிருக்கிறார். புண்டரீகாக்ஷணைவிட வேறு மேலான தெய்வமில்லை. மேல்காட்டிய ப்ரமாணங்களால் மஹாவிஷ்ணுவே மேலானவரென்று ஏற்படுகிறது.

ஆக்ஷேபம்— மும்மூர்த்திகளும் ஒருவரென்றும், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் மேலான தத்வமிருக்கிற தென்றும் ப்ரமாணங்களை காட்டியிருக்கிறோமே.

ஸமாதானம்— அதிற்சொல்லிய சிவ, சம்பூ ஈச, முதலிய சப்தங்களுக்கு நாராயணனென்றே அர்த்தங் கொள்ளவேண்டும். ருத்ரன் முதலியவர்கள் கர்மத்துக்கு வசப்பட்டவர்களென்று சொல்லியிருக்கிறது. வாஸு

தேவன் கர்மவச்யரென்று ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் நாராயணனே எல்லா தெய்வங்களிலும் மேலானவர். அவரை அடைவதற்கு அவரே காரணம். வீர.15-6 ஞானசா -கபிலரால் சொல்லப்பட்ட ப்ரகிருதி புருஷ விஷயமான க்ரந்தம், தபஸ், சாந்த்ராயணம் முதலியவை. வீர. லீலாவதார- ஈசுவரனுடையவை கர்மாதீனமல்ல வென்பது கருத்து.

அத்தியாயம்-3

பகவதவதாரங்கள்

உலகங்களை ஸிருஷ்டிப்பதற்காக, பகவான் ஆதியில் மஹத்தத்வம், அஹங்காரம் முதலியவைகளுடன் கூடியதும், 16 கலைகளுள்ள துமான புருஷதேஹத்தை எடுத்துக்கொண்டார். பின்பு ஜலத்தால் உலகமுழுவதும் மூடப்பட்டிருக்க, அவர் அந்த ஜலத்தில் படுத்து யோகநித்ரை செய்தார். அப்பொழுது அவருடைய மடுப்போலிருக்கும் தொப்புளிற் தோன்றிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து ஒருவர் உண்டானார்; அவரே மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகளுக்கு அதிபதியாகிய ப்ரஹ்மதேவர். மேற்சொல்லிய புருஷரூபத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் அவயவங்களின் அமைப்புகளால் தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலியவர்கள் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டு உலகமானது விஸ்தாரமாகிற்று. மேற்காட்டிய பகவத் ரூபமே சுத்தமானது மேலான ஸத்வகுணமுள்ளது ஞானக் கண்ணுள்ள யோகிகள் இந்த பகவத் ஸ்வரூபத்தை அனேகங்கால்கள், கைகள், முகங்கள், தலைகள், கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் என்னும் இவைகளால் அற்புதமான தாகவும், அனேக கிரீடங்கள், குண்டலங்கள் முதலியவைகளால் ப்ரகாசிப்பதுமாக பார்க்கிறார்கள்: அந்த தேஹத்திலிருந்தே அனேக அவதாரங்கள் வெளிப்படுகின்றன. காரியம் முடிந்தவுடன் அதனிடத்திலேயே அடங்குகின்றன. மேலும் அந்த ரூபம் நாசமற்றது. அதனுடைய அம்சம், ப்ரஹ்மதேவர். அவருடைய அம்சமுள்ளவர்கள், மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகள். அவர்களாலே தேவர்களும், மனிதர்களும், பசு, பசுஷி முதலியவைகளும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

6-28. புருஷ தேஹத்தை அங்கீகரித்த அந்த தேவனே கௌமாரமென்ற ஸிருஷ்டியில் ப்ராஹ்மணராயிருந்து, ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து வந்தார். இது ஒரு அவதாரம். மேலும் அவர் பன்றி சரீரமெடுத்து பாதாளலோகஞ் சென்று, அவ்விடமிருந்த பூமியை இவ்வுலகத்திற்கு கொண்டு வந்தார். இது மற்றொரு அவதாரம். தவிர ரிஷி ஜன்மாவில் தேவ ரிஷியான நாரதராய் அவதரித்து ஸாத்வத தந்த்ர மென்ற பர்ஞ்சராத்த்ர சாஸ்த்ரத்தைச் செய்து வெளியிட்டார். அதில் சொல்லிய கர்மங்கள் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை, (பகவானுடைய ஆராதன ரூபங்களாகையால்) அந்த மஹாபுருஷனே தர்மகலையின் ஸிருஷ்டியில் நரன், நாராயணன் என்ற திவ்யநாமங்களுடன் ரிஷிகளாக அவதரித்தார். அந்த நான்காவது அவதாரத்தில் இந்த்ரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கி கடுமையான தபஸ் செய்தார். அவரே கபிலரென்ற மேலான பெயருடன் ஸித்த புருஷனாக 5-வது அவதாரஞ்செய்து காலமஹிமையில் ஒளிந்து போன தத்வங்களின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தை ஆஸூரி என்ற ப்ராஹ்மணருக்கு உபதேசித்தார். பின்னுமொரு சமயத்தில் அத்ரி மஹர்ஷியானவர் மஹாவிஷ்ணுவை நோக்கி "உமக்கு சமமான புத்ரன் எனக்கு உண்டாகும் படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க பகவான் அப்பேர்ப்பட்ட புத்ரன் தம்மைத்தவிர வேறொருவரும் இல்லாமையால் தம்மை அத்ரி ஏமாற்றி விட்டாரென்று வெறுப்பில்லாமல், தானே தத்தாத்ரே யராக அவதரித்தார். மேலும் அவர் அலர்க்கன் என்ற அரசனுக்கும், ப்ரஹ்லாதன் முதலியவர்களுக்கும், ஆன்வீக்ஷகியை (ஆத்மவித்தையை) உபதேசித்தார்.

பின்னுமவர் ஆகதி என்பவளிடம் ருசி என்பவருக்கு 'யக்ஞர்' என்ற பெயருடன் அவதரித்து ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் தாம் இந்த்ரனாகவிருந்து தம்முடைய புத்ரர்களான யாமன் முதலிய தேவர்களுடன், உலகத்தைக் காப்பாற்றினார். இன்னும் அந்த பகவான் ஆக்னீதரருடைய புத்ரராகிய நாபி என்பவருக்கு மேருதேவியினிடத்தில் ரிஷபரென்ற பெயருடன் அவதரித்து எல்வா ஆச்ரமங்களிலும் மேலான பரமஹம் ஸாச்ரமத்தை யோகிகளுக்கு உபதேசித்தார். பின்னு மொருக்கால் மஹர்ஷிகளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு ப்ருது வென்ற ராஜர்ஷியாக அவதரித்து, பசுவின்ருபத்தை தரித்து பூமியினிடமிருந்து ஸகல வஸ்துக்களையும் கறந்து உலகத்தைக்காப்பாற்றியதால், இந்த அவதாரம் மிகவும் விரும்பத் தக்கதாயிருந்தது. தவிரவும் சாக்ஷுஷமன்வந்தரத்தில் ஸத்யவ்ரதருக்காக மாயையால் காண்பிக்கப்பட்ட ப்ரளயத்தில், மத்ஸ்யருபத்தை தரித்து பூமியாகிய ஓடத்தில் வைவஸ்வத மனுவாக ஆகப்போகிற ஸத்யவ்ரதரை வைத்து காப்பாற்றினார். அந்தப்ரபுவே, தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து ஸமுத்ரத்தை அமிருதத்திற்காகக் கடையும்போது, ஆமை உருவம் கொண்டு மத்தாகிய மந்தரமலையை, முதுகில் தாங்கினார். அவரே தன்வந்தரியாக அவதரித்தும், பிந்தி மோஹினி வேஷங்கொண்டு, அஸுரர்களை மோஹிக்கச் செய்து, தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக்கொடுத்து புஜிக்கவும் செய்தார். மிக்க பலிஷ்டனாகிய, ஹிரண்யகசிபுவை நரஸிம்ம சரீர மெடுத்து பாயைப் பின்னுகிறவன் கோறையைப் பிளப்பது போல் நகங்களால் துடையில் கிழித்து அவனைக்கொன்றார். இது பதினான்காவது அவதாரம். பின்னுமொரு ஸமயத்தில், மஹாபலியென்ற அஸுரன்

யாகஞ்செய்யும்பொழுது, பகவான் வாமனரூபியாக அவனுடைய யாகசாலை சென்று மூன்றடி பூமியை யாசித்தார். மேலும் அதனால் அவனிடமிருந்து ஸ்வர்க்க ராஜ்யத்தை பிடுங்கிக்கொண்டு அவனை நிக்ரஹித்தார். இது பதினைந்தாவது அவதாரம். பின்னுமொருக்கால் பூமியில் பரசுராமனாக அவதரித்து தர்ம விரோதஞ் செய்யும் அரசர்களை கோபத்துடன் இருபத்தொருதரம் கொன்று பூமியில் க்ஷத்ரிய வம்சமில்லாமலொழியச் செய்தார். இது பதினாறாவது. அந்த பரமபுருஷனே ஸத்யவதியிடத்தில் பராசரருக்கு வ்யாஸராய் அவதரித்தார். இவருடைய காலத்தில் மந்தபுத்தியுள்ளவர்களாக யிருந்த படியால் வேதங்கள் சாகை சாகையாக பிரிக்கப்பட்டன. மேலும், ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை கொல்வதற்காக ஸ்ரீ ராமாவதாரஞ்செய்து, ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்டியது முதலிய ஆச்சர்யங்களைக் காட்டினார். இது பதினெட்டாவது அவதாரம். பின்பு விருஷ்ணி குலத்தில் பலராமன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்ற திவ்ய நாமதேயங்களுடன் அவதரித்துப் பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்தித்தார். இது பத்தொன்பதாவது அவதாரம். பின்பு கலியுகத்தில் கீகடம் (மத்ய கயை) என்ற தேசத்தில் புத்தனென்ற பெயருடன் ஜினருக்கு (சுத்தோதனனென்று சிலர்) புத்ரனாக அவதரிப்பார். கலியின் முடிவில் யுகஸந்தியில் அரசர்களெல்லோரும் பெரும்பாலும் திருடர்களாக ஆய்விடுவார்கள். அப்பொழுது ஜகத்திற்கு குருவாகிய பகவான் கல்கியென்ற பெயருடன் விஷ்ணுயசஸ் என்பவருக்குப் புத்ரனாக அவதரிப்பார். இது இருபத்தொன்றாவது அவதாரம்.

ஓ! "ப்ராஹ்மணர்களே! குறையாத, ஜலமுள்ள

பெரிதாகிய ஏரியிலிருந்து அனேக வாய்க்கால்கள் ஓடுவது போல, ஸத்வ மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் கணக்கிட முடியாதவைகள். ரிஷிகள், முனிகள், தேவர்கள், மனுவின் புத்ரர்கள், ப்ரஜாபதிகள் எல்லோரும் மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமே தவிர வேறில்லை. மேலும், முன்காட்டிய படியுள்ள பகவானுடைய அம்சங்கள், கலைகள், விபூதிகள், ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவாகிய கிருஷ்ணன் இவர்கள், அஸுரர்களால் உலகத்திற்கு உபத்ரவம் நேரும்போது அவர்களை நிக்ரஹித்து உலகத்தைச் ஸுகிக்கச் செய்கிறார்கள்.

29. இந்தப் பகவானுடைய அதிரஹஸ்யமான அவதாரங்களைக் காட்டும் ச்லோகங்களைக் காலையிலும், மாலையிலும், சுத்தனாய் பக்தியுடன் படித்தவன் ஸம்ஸார துக்கத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைகிறான்.

30-39. ரூபமில்லாதவனும், சித்ரூபியாயுமிருக்கும் ஜீவனுக்குப் பகவானுடைய மாயையின் குணங்களாகிய மஹத்தத்வம் முதலியவைகளால் இந்த ஸ்தூலசரீரமேற்படுத்தப்பட்டது. வாயுவை (காற்றை) ஆச்ரயித்த மேகங்கள் ஆகாயத்திலிருப்பதாயும், பூமியின் தூளிக்காற்றிலிருப்பதாகவும், அக்ஞர்கள் நினைப்பது (ஆரோபிப்பது) போல எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாயிருக்கும் ஆத்மாவினிடம் சரீரம் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸ்தூல சரீரத்திற்கு மேற்பட்டதும் கை, கால் முதலிய அவயவ பரிமாணங்களற்றதும், பார்க்கப்படாததும், கேட்கப்படாததாயும், ஸுக்ஷ்மமாயும், ஜீவனுடைய உத்கிறந்தி (வெளியில் போவது) முதலியவைகளுக்கு ஸாதனமாயுமுள்ள லிங்க சரீரமும் முன்காட்டியதுபோல ஆரோபிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூல

சரீரம் லிங்கசரீரமாகிய இவைகள் பரமாத்மாவினிடம் ஆரோபிக்கப்படுவதற்குக்காரணம் அவித்யையே, உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு இவ்விரண்டின் ஸம்பந்தமுமில்லை. இம்மாதிரியான உண்மையான ஸ்வரூபஞானம் எந்தக்காலத்தில் உண்டாகிறதோ அப்பொழுது ஜீவன், ஞான ஸ்வரூபியான ப்ரஹ்மாத்ம பாவத்தையடைவான். ஈச்வரனுடைய மாயையானது ஓய்வடையுமானால் அப்பொழுது ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக ஆகிறான். பரமானந்த ரூபியாய் விளங்குகிறான். அந்தர்யாமியான பகவான் ஒன்றையுஞ் செய்யாமலிருப்பவரானாலும் கர்மங்களை செய்கிறவரென்றும், உத்பத்தியில்லாதவரானாலும் பிறந்தாரென்றும், கவிகள் வேதத்தின் ரஹஸ்யமான விஷயத்தை வர்ணிப்பது ஜீவனுக்கு பிறப்பு முதலியவைகளுண்டு என்று சொல்வதுபோல மாயையேதவிற வேறில்லை. வீண்போகாத லீலைகளுள்ளவரும், ஸகல ப்ராணிகளிடம் மறைந்திருப்பவருமான ஈச்வரனே இந்த லோகத்தைப் படைக்கிறார்; காப்பாற்றுகிறார்; ஸம்ஹரிக்கிறார். ஆனாலும் ஸ்வதந்தரராகையால் ஆறு இந்த்ரியங்களுக்கு யஜமானராயிருப்பதால் அதுகளின் விஷயங்களை வெகு தூரத்திலிருந்தே க்ரஹிக்கிறார். அவைகளில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை. மூடன் எப்படி நடனம் (நர்த்தனம் செய்கிறவனால்) செய்யப்படும் அபினயத்தை அறியமாட்டானோ அப்படி அற்பபுத்தியுள்ளவன் ஸகல ஜகத்தைப் படைப்பவரும், ஸங்கல்பத்தால் ரூபங்களையும் வாக்கினால் பெயர்களையும், விஸ்தரிப்பவருமான பகவானுடைய லீலாவிபூதிகளையுத்தி(துர்க்கம்) முதலியவைகளின் ஸாமர்த்யத்தால் அறியமாட்டான். ஆனால், நல்மார்க்கத்தை ஸ்தாபிப்பவரும், சத்ருக்களை ஜயிக்கும் வீர்யமுள்ளவரும் சக்ராயுதம் தரித்தவருமான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை,

இடைவிடாமல் கபடமற்று பகவானுடைய பாதுங்களாகிய தாமரஸ புஷ்பத்தின் வாஸனையை ஸேவிக்கும் பக்தனே ச்ரமபட்டு தெரிந்துகொள்ளுகிறான். ஓ ப்ராஹ்மணர்களே! இதைத் தெரிந்து கொண்டு ஸகல லோகத்திற்கும் நாதராகிய ஸ்ரீ வாஸுதேவரிடம், எவர்கள் இடைவிடாமல் மனத்தைச் செலுத்துகிறார்கள், அவர்களுக்குக் கர்ப்பவாஸம் முதலிய துக்கத்தை உண்டுபண்ணும் பிறப்பு இறப்பு நேரிடமாட்டாது. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் அறிந்த அந்த பக்தர்களே தன்யர்கள் (மேலானவர்கள்)

40-44. ஸர்வஜ்ஞரான வேதவ்யாஸ மஹர்ஷி உத்தமச்லோக (நல்வினையை கொடுப்பதால் மேலான பெயருள்ள) ராகிய பகவானுடைய சரிதத்தைக் காட்டுகிறதும். வேதங்களுக்கு ஸமமாயுள்ள துமான ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தைச் செய்து முடித்தார். பிறகு உலகத்திற்குக் கேட்பதைச் செய்யவேண்டி ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும், அர்த்தத்தாலும், சப்தத்தாலும் மிகவும் மேலான துமான அந்தப் புராணத்தை, யோகிகளுக்குச் சிறந்தவரும், தம்முடைய புத்ரரத்னமுமாகிய சுகருக்கு உபதேசித்தார். அந்தச்சுகர் எல்லாவேதங்களிலும், இதிஹாஸங்களிலும் இருந்து அவற்றின் ஸாரத்தை எடுத்து செய்யப்பட்ட இந்தச் சாஸ்த்ரத்தை, கங்கைக்கரையில் மிகுந்த வைராக்கியத்துடன், ப்ராயோபவேசஞ் செய்திருக்கும் பரீஷித்து மஹாராஜனுக்கு, அனேக மஹர்ஷிகள் கேட்டிருக்கும் போது சொன்னார். இவ்விதமாக அது பூமியில் பரவியது. ஓ! ப்ராஹ்மணர்களே! அந்த ஸமயத்தில் நான் அவ்விடம் போனேன். மேலும் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மிகுந்த தேஜஸுள்ள அந்த ப்ரஹ்ம

ரிஷியான சுகருடைய அனுக்ரஹம் பெற்றேன்; நீங்களனைவரும் 'அதன் விஷயத்தை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்' என்று மிகுந்த ஆவலுள்ளவர்களாய் இருப்பதால் நான் சுகரிடம் கேட்டபடி, என்புத்திக் கெட்டியவரையில் சொல்லுகிறேன். (கிருஷ்ணபகவான் தர்மம், ஞானம் இவைகளுடன் தமது லோகஞ்சேர்ந்த பிறகு கலியில் ஞானக்கண்ணில்லாமல் கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு இந்த புராணமாகிய ஸூர்யன் உத்யமாகி இருக்கிறது.)

நோட்டு.

17-22. 16 கலைகள் - இந்த்ரியங்கள் 11, ஐந்து பூதங்கள், இந்த பதினாறு கலைகள், பகவானுடைய சரீரம் உண்மையில் இப்பேர்ப்பட்டதல்ல. ஆனாலும், விராட்தேஹத்தின் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பகவானை விராட்ரூபமாக உபாஸிப்பதற்குப் யோகமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீத. 18-12. கௌமார - இவருக்கு ஸனத்தமாரரென்று பெயர். ஆனால் இவர் ஸனகர் முதலியவர்களில் சேர்ந்தவரல்ல. விஜயத் ஆதிபுருஷன் ப்ரஹ்மதேவருடைய ஸ்வரூபமாகவிருந்து ஸனத்தமாரர் முதலியவர்களாக அவதரித்தார். பிறகு ஈச்வரனையுபாஸித்தார். அவர்கள் அனுப்ரவேசாவதார ரூபிகளெனப்படுவார்கள். மேலும் அவர்கள் அவித்யையுள்ளவர்களேயாம். ஆனாலும் பகவானையுபாஸித்துக் காலாந்தரத்தில் ஞானத்தை யடைவார்கள். வீர இது இந்த ஒரு அத்யாயத்தில் 21 அவதாரங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் அவைகள் வரிசையாகச் சொல்லப்படவில்லை. ஆனாலும் இவ்விடத்தில் சொல்லிவருவதில் முதலாவது என்பதேயாம். ஸ்ரீத

16 தேவர்ஷி-மஹிதாஸரென்ற மஹர்ஷி. விஜ. 20. தர்ம- யமனுடைய அம்சம். ஸ்ரீத. கபிலர்- இவர் ப்ரஸித்தராகிய கபிலரல்லவென்று சிலர். விஜ. 31 வெறுப்-மூலத்தில் அனஸூயயா என்றிருப்பதால், அத்ரியின் பத்னியாகிய அனஸூயை யென்பவளால் அடையப்பட்டார்.- வீர. விஜ. 19-4. யாம- ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலும் தேவர்களுடைய பெயர் மாறுகிறதுண்டு- விஜ. நாபி-ஸ்வாயம்புவ மனுவின் புத்ரர்- வீர. இந்த்ரனுடைய புத்ரன்.- முனிமஹர்ஷி- வேனனைக்கொன்ற பிறகு.- வீர மாயையால்- மன்வந்தரத்தின் முடிவில் ப்ரளயமில்லாமற் போனாலும், அக்காலத்தில் மார்க்கண்டேயருக்குக் காண்பித்தது போல காண்பிக்கப்பட்டது- ஸ்ரீத. துடையில்- மடியில் வைத்துக்கொண்டு. விஜ வாமன- துஷ்டர்களுடைய கர்வத்தைக் குறைப்பதால் இப்பெயர் கிடைத்தது- ஸ்ரீத. கோபத்துடன்.- சக்தியில்லாதவனுக்குக் கோபமுண்டாகுமேயல்லாமல், ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களுக்கு கோபமுண்டாக ந்யாய மில்லையாகையால் கோபங்கொண்டவர்போல வென்பது கருத்து- விஜ. ரிஷிகள்- மனுவின் புத்ரர்களாகிய ப்ரியவ்ரதர் முதலியவர்கள்.- விஜ. கலைகள்- குமாரர்கள், நாரதர் முதலியவர்கள். கலாவதாரபூதர்கள், அதிலும் குமாரர் முதலியவர்கள் ஞானமுள்ளவர்கள் ப்ருது முதலியவர்கள் பகவானுடைய சக்தி விசேஷமுள்ளவர்கள்- ஸ்ரீத. விபூதிகள்- "எந்தப்ராணிகள் விபூதியுள்ளவைகளோ, எது அழகு பொருந்தியதோ, எது பலமுள்ளதோ, அவைகள் யாவும் என்னுடைய தேஜஸ்ஸின் அம்சத்திலிருந்து உண்டானவர்கள்" பகவத்கீதை. ரூபமில்லாத-ஜீவனுக்கு தேஹஸம்பந்தம் விஷ்ணுவின் மாயையால் ஏற்பட்ட

தாகையால் ஞானத்தால் அந்த அவித்யை நிவர்த்தி யாகிறதென்பது இதுமுதல் ஐந்து ச்லோகங்களால் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீத. ஆரோபி- நான் தேவன், இந்த சரீரம் என்னுடையது, என்ற அபிமானத்திற்கு விஷயமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் தேவர்கள் முதலிய சரீரம் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமல்ல.

ஆக்ஷேபம்- தேவசரீரம் முதலியவைகள் அவை களுக்கு அபிமானியாகிய ஜீவனால் தரிக்கப்படுகிற தாகையால் அவனுடையதென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?

ஸமாதானம்- "எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ எவன் ஆத்மாவினிடத்திலிருக்கிறானோ" என்ற ச்ருதிப்படியும். ஜீவனும் பரமபுருஷனால் தரிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லாவற்றிற்கும் பரமாத்மாவே முக்யமான ஆதாரம்- வீர. ஆகாயம் வாயு இவைகள் கண்ணிற்குப் புலப்படாதவைகளானாலும், மேகக்கூட்டத்தை ஆகாசமென்றும், பூமியிலிருந்து கிளம்பும் தூளிகளை வாயுவென்றும் சொல்வதுபோல, அக்ருஜனங்கள் ப்ரதிமையைப் பார்த்து அதையே ஈச்வரனென்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் ஸர்வ ஸாக்ஷியான பகவான், இந்த்ரியங்களால் பார்க்கக்கூடியவர் (த்ருச்யர்) என்றும் சித்ரூபியான அவர் ஜடரென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இது ப்ராந்தியேயாம்.- விஜ. ஸூக்ஷமம்- "இவன் அவ்யக்தன், நினைக்கமுடியாதவன் விகாரமற்ற வன்"- பகவத்கீதை. ஒன்றையும்- புண்யபாபங்களற்ற வர், கர்மாதீனமான சரீரமில்லாதவர்-வீர. ரஹஸ்யம்.- உத்பத்தியை அடையாமலே பலவகையாக உண்டா கிறார்" என்ற ச்ருதியில் உத்பத்தியடையாதவரென்றால்

அதனைக் கேட்டுத் தீர்க்கஸத்ரம் செய்துகொண்டிருக்கும் மஹர்ஷிகளுக்குள் வயது சென்றவரும், கூட்டத்தில் முக்யரும், ரிக்வேதியுமாகிய செளனக ரென்பவர் ஸுதரைக் கொண்டாடிப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்.

2-13. “ஓ மிகுந்த பாக்யமுள்ள ஸுதரே! பரீகூழித்து மஹாராஜனுக்குச் சுகஸ்வாமியால் சொல்லப்பட்ட புண்யகரமான ஸ்ரீமத் பாகவதகதையை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். கதை சொல்வதில் தாங்கள் மிக்க ஸாமர்த்யமுள்ளவர்கள். இந்தக்கதை எந்தபுகத்தில் எந்தவிடத்தில் நடந்தது எதற்காக யாரால் தூண்டப் பட்டு, இந்த கிரந்தத்தை வ்யாஸமஹாமுனிவர் செய்தார். மேலும் அவருடைய புத்ரரான சுகரென்பவர் மஹாயோகி; தாம், பிறர் என்ற பேதபுத்தியில்லாமல் எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகப் பார்ப்பவர். பரமாத்மாவினிடத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தியவர், மாயையாகிய தூக்கத்தைவிட்டு விழித்தவர். இவருடைய ஸ்வபாவம் வெளியில் தெரியாது. பார்வைக்கு மூடன்போல் தோன்றுகிறவர். இவர் குரு ஜாங்கல மென்னும் தேசத்தில் ஹஸ்தினாபுரத்தில் பயித்தியம் பிடித்தவன் போலவும், ஊமையன் போலவும், மூடன் போலவும் ஸஞ்சரிக்கும்போது, இவருடைய உண்மையைப் பட்டணத்து ஜனங்கள், எப்படித்தெரிந்து கொண்டார்கள்? இவர் எல்லா ஆசைகளையும் ஒழித்துத் துறவியாய்ப் போகும்போது பிதாவாகிய

ஜீவன்போல் கர்மாதீனமாக ஜன்மமில்லாதவரென்றும் தனிஷ்டப்படி பகவானுக்கு உத்பத்தியுண்டென்றும் அர்த்தம். அதைக் கவிகளே அறிவார்கள். “தீரர்கள் அந்தப் பகவானுடைய சரீரத்தை அறிகிறார்கள்” ச்ருதி: ஆகையால் பகவானுடைய ஜன்மகர்மங்கள், ஜீவனுடையது போன்றவைகள் என்று நினைக்கக் கூடாது என்பது வேதவாக்யத்தாலேயே காட்டப் பட்டிருக்கிறது— வீர லீலைகள் ஜீவன் அனாதியாகிய கர்மத்தால் புண்ய பாபங்களைச் செய்து அதனால் ஸகல துக்கங்களை அடைவதுபோல் பகவானுடைய செய்கைகள் அவரைக் கூட்டுப்படுத்துகிறதில்லை. மேலும் அவைகள் அவருக்கு லீலைகளாகும். அவைகள் வீண் போகாதவைகள் என்றதால் ஜீவனுடைய கர்மங்கள் அனேக விக்னமுள்ளவைகள் என்று காட்டப்பட்டன. இப்படி பலவகையிலும் ஜீவனைக்காட்டிலும் மேலானவரென்பது தூத்பர்யம். ஆறு— ஞானம், சக்தி, தேஹபலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் தேஜஸ் இவைகளுக்கு அதிபதி. அல்பபுத்தி— நான், என்னுடையது என்ற அபிமானமுள்ளவன். நடன— வேஷதாரியானவன், பலவகையான வேஷங்களைத் தரித்தாலும் எப்படி இவன் வேறாக ஆகிறதில்லையோ, அப்படி பகவான் மத்ஸ்யம், ஆமை முதலியவைகளின் உருவங்கொண்டாலும் அவருடைய உண்மையான ரூபம் மாறுகிறதில்லை மேலும் வேஷம் தரிப்பது முதலிய சேஷ்டைகள் அவனுக்கு விளையாட்டாயிருப்பது போல் பகவானுக்கும் அவைகள் லீலைகளேயாகும். அறிந்த— பகவந்த: என்ற பதத்திற்கு நீங்கள் என்று அர்த்தங்கொண்டு ஏ செளனகர் முதலியவர்களே! நீங்கள் மேலானவர்கள். ப்ராயோபவேசம்— ஜீவித்திருப்பதில் ஆசையில்லாமல் ஆஹாரமில்லாமலிருக்கிறதாகிய வ்ரதம் வீர.— விஜய.

வ்யாஸமஹர்ஷி புத்ரஸ்நேஹத்தால் அவர் பின்செல்ல வழியில் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்த அப்ஸர ஸ்த்ரீகள், வஸ்த்ரமில்லாதவரும், யுவாவுமாகிய சுகரைக் கண்டு வெட்கப்படவில்லை. இவருக்குப்பின்னே வருகின்றவரும், மரவுரியை யுடுத்திக்கொண்டவரும் வயது சென்றவருமான வ்யாஸ மஹர்ஷியைப் பார்த்த வுடன் வெட்கமடைந்து தம்தம் ஆடைகளையுடுத்திக் கொண்டார்கள். இந்த ஆச்சர்யத்தைக் கண்ணுற்ற மஹர்ஷியானவர், அவர்களை இது விஷயமாகக் கேட்க அவர்கள் மஹர்ஷியை நோக்கி "புருஷன், ஸ்த்ரீ, என்ற பேதுபுத்தி உமக்கிருக்கிறது. சுத்த திருஷ்டியுள்ள உம்முடைய புத்ரருக்கு அம்மாதிரியான எண்ண மில்லை" என்று பிரத்யுத்தரஞ் சொன்னார்கள். அப்பேர்ப் பட்ட சுகருக்கும், பாண்டுவின் வம்சத்தில் பிறந்த பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்கும் எப்படி ஸம்வாதம் (பேச்சு) நேர்ந்தது? அதனாலல்லவா இந்த பாகவத கதை வெளிப்பட்டது. இவர் கிருஹஸ்தர்களுடைய வீட்டிற்குப் பிசைக்காகச் சென்றால் அந்த கிருஹத்தை சுத்தப்படுத்துவதற்காக ஸ்வல்பகாலம் (மாடு கறப்பதற்கு எவ்வளவுகாலம் பிடிக்குமோ அவ்வளவு காலம்) காத்திருப்பார். இவர் ஒரே இடத்திலிருந்து பாகவத கதையைச் சொன்னது மிக ஆச்சர்யம். ஏ! ஸூதரே! ஜனங்கள் அபிமன்யுவின் புத்ரராகிய பரீக்ஷித்து மஹா ராஜனைப் பாகவதர் (பகவானுடைய பக்தர்கள்)களுக் குட் சிறந்தவராகச் சொல்லுகிறார்கள். அவருடைய பிறப்பு, மிகவும் அற்புதமானது. ஆகையால் அவருடைய சரிதத்தைச் சொல்லவேண்டும். பாண்டவர்களுக்குக் கீர்த்தியை விருத்தி செய்தவரான அந்தச்சக்ரவர்த்தி தமது அளவற்ற ராஜ்யத்தையும், லக்ஷயஞ்செய்யாமல், என்ன காரணத்தால் கங்கையின் கரையில் ப்ராயோப

வேசஞ் செய்தார். ஓ! ஸூதரே! சத்ருக்கள் உத்தம வஸ்துக்களை காணிக்கையாக எடுத்துவந்து தங்களுடைய கேஷமத்திற்காக அவருடைய பாதபீடத்தை (கால் வைத்துக்கொள்ளும் ஆஸனம்) நமஸ்கரிக்கிறார் களோ அவ்வளவு பராக்ரமமுள்ள மஹாராஜன் யௌவனமுள்ளவராயினும், ஒழிக்கமுடியாத பணத்தின் ஆசையையும், ப்ராணனிடத்திலுள்ள அபிமானத்தையும், விடவேண்டுமென்று எப்படி விரும்பினார்? உத்தமச்லோகராகிய பகவானிடத்திலேயே, மனத்தைச் செலுத்தியவர்கள், லோகத்திற்கு கேஷமம், ஐச்வர்யம் இவைகளை உண்டுபண்ணுவதற்காக ஜீவிக்கிறார்களே தவிர சொந்தமான கார்யத்திற்காகவல்ல. ஆகையால் இந்த அரசன், சரீரத்தைவிட விரும்பிய காரணம் யாது? (பிறருக்கு உபயோகமான சரீரத்தை தான் கெடுப்பது ந்யாயமல்லவென்பது கருத்து) வேதத்தின் அர்த்தம் தவிர இதிஹாஸ புராணங்களின் அர்த்தங்களைச் சொல்வதில் மிக்க ஸாமர்த்யமுள்ள வரென்று உங்களை நினைக்கிறேன். ஆகையால் என்னால் கேட்கப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

14-18 இவற்றைக்கேட்ட ஸூதர் சொல்லத் தொடங்கினார் மூன்றாவது த்வாபரயுகத்தின் கடைசியில் வஸுவின் வீர்யத்திற்குண்டான ஸத்யவதியினிடம், பராசரருக்கு புத்ரனாக அவதரித்த ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் அம்சம் இந்த வ்யாஸ மஹாமுனியே. இவர் மஹாயோகி. நடந்தது, நடக்கப்போகிறது இவைகளை அறிந்தவர். அவர் ஒருக்கால் ஸரஸ்வதீ நதிக்கரையில் ஆசமனஞ் செய்து சுத்தராய் ஸூர்யோதய காலத்தில், தாம் தனியாய் உட்கார்ந்து "அறியக்கூடாத

வேகமுள்ள காலமஹிமையால் யுகதர்மங்கள் கலந்து போய்விட்டன. ஐந்து பூதங்களுக்கும் சக்தி குறைந்து விட்டது, ஜனங்களுக்கு ச்ரத்தை, தேஹபலம், ஸத்வகுணம், ஆயுஸ் இவைகளும் குறைந்துபோயின. புத்தியோ கெட்டமார்க்கத்தில் செல்லுகிறது” என்று ஞானக்கண்ணால் பார்த்து எல்லா ஜாதியார்களுக்கும் எல்லா ஆச்ரமிகளுக்கும் என்னசெய்தால் அனுகூலம் உண்டாகுமென்று எல்லோருக்குமுபகாரமான விஷயத்தைச் செய்ய விரும்பி யோசித்தார்.

19-23. வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதும், நான்கு ரித்விக்குகளால் முடிக்கக்கூடியதும், சுத்தமான துமான யாகமே ஜனங்களுக்கு அனுகூலத்தைச் செய்யக்கூடிய தென்று நிச்சயித்து அந்தக் கர்மம் எப்பொழுதும் தொடர்சியாய் நடந்தேறி வருவதற்காக ஒன்றாயிருந்த வேதராசியை நான்காகப் பிரித்தார். மேலும் அந்த நான்கு பாகங்களும் ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம், என்று பெயர்களுண்டாயின. (பாரதம் முதலிய) இதிகாசங்களும், (பாகவதம் முதலிய) புராணங்களும், ஐந்தாவது வேதமென்று சொல்லப்படுகின்றன. மேற் காட்டிய 'ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வ' என்ற நான்கு வேத சாகைகள் பைலர், வைசம்பாயனர், கவியாகிய ஜைமினி, ஸுமந்து என்கிற மஹர்ஷிகளிடம் முறையே ஒப்புவிக்கப்பட்டன. என்னுடைய பிதாவாகிய ரோம ஹர்ஷணரிடம் இதிஹாஸங்களும், புராணங்களும், கொடுக்கப்பட்டன. மேற்சொல்லிய மஹர்ஷிகளே தங்கள் தங்களுடைய வேதசாகைகளை பல வகையாகப் பிரித்தார்கள். அவைகள் அல்ப புத்தியுள்ள இக்காலத்து ஜனங்களால் அத்யயனஞ் செய்யப்படுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கும் அத்யயனஞ்

செய்வித்து, அவைகளை உலகத்திற் பரவச் செய்தார்கள். யார் யார் எந்த எந்த சாகைகளை அத்யயனஞ் செய்தார்கள்ளோ, அவர்வர்களுக்கு அந்த அந்த சாகைகள் சொந்தமாயின.

24-32. தீனர்களிடத்தில் ப்ரீதியுள்ள பகவானாகிய வ்யாஸ மஹர்ஷியால் இப்படி வேதங்கள் பிரிக்கப் பட்டன. ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர், வைச்யர் ஆகிய இவர்களுக்குள், அதமர்களாகிய த்விஜபந்துக்களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும், வேதத்தைக் கேட்க அதிகாரமில்லாததனால், அவர்கள் இதிஹாஸத்தால் கேஷமத்தை யடையட்டுமென்னுங் கருணையால், வ்யாஸமஹர்ஷி மஹா பாரதம் என்ற க்ரந்தத்தைச் செய்தார். ஓ! ப்ராஹ்மணர்களே, இப்படி எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கேஷமத்தை செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள அந்த மஹர்ஷியானவர் எல்லாவற்றையு மறிந்தவராயிருந்தும் அவருடைய மனத்திற்கு சாந்தி உண்டாகவில்லை; அதனால் அவர் ஸந்தோஷமில்லாமல் ஸரஸ்வதி நதியின் சுத்தமான கரையில் தாம் ஒருவராயிருந்து யோஜித்து பின்வருமாறு சொல்லலானார். “நான் வ்ரதமுள்ளவனாய் வேதங்களை அத்யயனஞ் செய்தேன். குருக்களையும், அக்னியையும் பூஜித்தேன். ஆசார்யனுடைய கட்டளையின்படி கபடமற்று நடந்தேன். பாரதமென்ற வ்யாஜத்தால், வேதத்தின் அர்த்தத்தை எல்லோருக்கும் தெரியும்படி வெளியிட்டேன். அதில் ஸ்திரீகளாலும், சூத்ரர்களாலும், அறியக்கூடியவைகளான தர்மங்கள் காட்டப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் என்னுடைய ஆத்மா(ஜீவன்) இயற்கையில் பூர்ணானாலும், ப்ரஹ்மவர்சஸ் உள்ளவர்களுக்குட் சிறந்தவனானாலும், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை யடையாதவன் போலத் தோற்றுகிறான்.

வ்யாஸருக்கு நாரதர் உபதேசித்தது.

பின்பு மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவரும், எப்பொழுதும் வீணையைத் தரித்தவரும், தேவர்ஷியுமான நாரதர் ஸமீபத்தில் ஸுகமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் ப்ரஹ்மர்ஷியாகிய, வ்யாஸமஹர்ஷியை நோக்கி ப்ரஸன்னமுக முள்ளவராய்ப் பின்வருமாறு சொல்லத்துடங்கினார்; “ஓ! மஹா பாச்யமுள்ள பராசர புத்ரரே! உம்முடைய சரீராபிமானியான ஆத்மாவானது (ஜீவன்) அந்தச் சரீரத்தாலும், மனத்திற்கு அபிமானியான ஆத்மாவானது, அந்த மனத்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறதா? அறியவேண்டிய ஸகல தர்மங்களையும் பூர்ணமாகக் காட்டுவதும், ஆச்சர்யத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதுமான மஹா பாரதத்தை விஸ்தாரமாகச் செய்தவர் நீரன்றோ? ஆகையால் விஷயம் யாவும் உமக்குத் தெரிந்திருக்கலாமே. மேலும் நீர் நித்யவஸ்துவாகிய, பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்றாக விசாரித்து அறிந்தவரல்லவா? அப்படியிருந்தும், ஒன்றையும் அறியாதவர் போல ஏன் துக்கிக்கிறீர்?” என்று கேட்டார்.

4-11. இதனைக் கேட்ட வ்யாஸ மஹா முனியானவர், பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார். “தாங்கள் சொன்னவைகள் யாவும் என்னிடம் இருக்கின்றன. ஆனாலும் என்மனத்திற்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகவில்லை. அதன் காரண மின்னதென்றும் விளங்கவில்லை. பரம் (கார்யம்) அபரம் (காரணம்) இவைகளுக்கு அதிபதியும், ஸங்கல்பமாத்ரத்தால் முக்குணங்களைக் கொண்டு ஜகத்தை ஸிருஷ்டிப்பவரும்

இதற்கென்ன காரணம்? இது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது ஆனால் பாகவத தர்மங்கள் விஸ்தாரமாக வெளியிடப் படவில்லை. அவைகளில் பரம ஹம்ஸர்களுக்கு மிகவும் ப்ரியமிருக்குமே. அவைகளே ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவிற்கு ப்ரியமானவைகள், அதனால்தான் நம்முடைய மனத்திற்கு ஆனந்தமுண்டாகவில்லையோ” என்று யோஜித்து ஆத்மாவை சூன்யனாக நினைத்து வருத்தமடைந்தார்.

33. இந்த ஸமயத்தில் ஸரஸ்வதி நதிக்கரையில் இருக்கும் அந்த வ்யாஸமஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்கு நாரதர் வந்தார். அப்பொழுது அந்த மஹர்ஷியானவர் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட நாரதரைக் கண்டு எதிர் கொண்டழைத்து சாஸ்த்ரமுறை தவறாமல் அவரைப் பூஜித்தார்.

நோட்டு.

25-3. தீர்க்க- அநேக வர்ஷங்களால் முடிக்கக்கூடிய யாகம்- சந்த 14- பேத- மூலத்தில் நிர்விகல்பக என்றிருப்பதால் நிச்சய ஞானமுள்ளவர். ஸமதிருக்- மித்ரன். சத்ரு, மற்றவர் ஆகிய இவர்களிடத்தில் ஸமபுத்தியுள்ளவர். ஏகாந்தமதி- ஜனஸஞ்சாரமற்ற விடத்தில் வஸிப்பதில் ப்ரியமுள்ளவர். மூட- எல்லாவற்றையும் அறிந்தவராயிருந்தும் தன்னுடைய ஸாமர்த்யத்தை வெளியிடாதவர்- சந்த. 16-விழித்த- “ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் எது ராத்ரியோ, அதில் யோகியானவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பாகவத 25-33. மூன்றாவது- மஹாயுகத்தில். 26-28. வேதத்தின்- இவர் ஸுதஜாதி யாகையால் வேதத்தில் இவருக்கு அதிகாரமில்லையென்பது கருத்து.

❁ ❁ ❁ ❁

அவைகளைக் காப்பாற்றுவதும் பின்னும் அவைகளை நாசஞ்செய்பவரும், அவைகளில் ஸம்பந்தப் படாதவருமான புராண புருஷனை, நீர் உபாஸித்தவர், ரஹஸ்யங்களான விஷயங்கள் யாவும் தங்களுக்குத் தெரியும். மேலும் நீர் ஸூர்யன்போல முவுலகத்திலும் ஸஞ்சரிப்பதால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர். ஸகல ப்ராணிகளினுள்ளில் ஸஞ்சரிக்கிற ப்ராணவாயுபோல எல்லாருடைய புத்தியின் ப்ரவர்த்தியையும் அறிந்தவர். ஆனதுபற்றி ப்ரஹ்ம புத்ரராகிய உம்மைக் கேட்கிறேன் வேதங்களை முறைப்படி அத்யயனஞ்செய்து, அதன் உண்மையான அர்த்தத்தையறிந்து, வ்ரதங்களை யனுஷ்டித்து, யோகத்தால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தேன். அப்படியிருந்தும் எந்தப் பாகம் எனக்கு மிகவும் குறைவாயிருக்கிறதோ அந்த பாகத்தை யுபதேசிக்க வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதனைக்கேட்ட நாரதர், வ்யாஸமஹாமுனியை நோக்கி, "இயற்கையில் பரிசுத்தமான பகவானுடைய யசஸ்ஸை, (குணங்களை) வர்ணிப்பதால் பரமாத்மா ஸந்தோஷிப்பார். மற்ற ஞானத்தால் பகவான் திருப்தி அடையமாட்டார்; ஆகையால் தர்மாத்மி ஞானத்தைக் குறைந்ததாக நினைக்கிறேன். உம்மால் அந்த பகவானுடைய குணங்கள் பெரும்பாலும் முக்யமாக வர்ணிக்கப்படவில்லை. மஹாபாரதம் முதலியவைகளில் ஈச்வரனுடைய குணங்கள் வர்ணிக்க பட்டிருந்தாலும் தர்மங்களையும் அதன் ஸாதனங்களையும், முக்யமாக, மஹர்ஷிகள் ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியிருப்பதுபோல, பரமாத்மாவின் மஹிமையையே ப்ரதானமாக நீர் வர்ணிக்கவில்லை. எச்சிற்குழியில் கிடக்கும் சித்ரான்னம் முதலியவைகளைக் காக்கைகள் தின்று திருப்தி அடையுமேயொழிய, மானஸ ஸரஸில் ஸஞ்சரிக்கும்

ஹம்ஸங்கள். அவைகளில் ஆசைப்படுகிறதில்லை. அப்படிப்போல லோகத்தைப் பரிசுத்த படுத்தும் பகவானுடைய மஹிமையை வர்ணிக்காத க்ரந்தங்கள், அற்புதமான பதச்சேர்க்கையுள்ளவைகளானாலும், அவற்றால் காமிகள் ஸந்தோஷப்படுவார்களே யொழிய ப்ரஹ்மிஷ்டர்களான பரமஹம்ஸர்கள் திருப்தியடைகிற தில்லை. ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் அபசப்தங்கள் இருந்தாலும், நாசமற்றவராகிய பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களும், மஹிமையும் வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தால் அந்த க்ரந்தம் ஜனங்களுடைய பாபங்களை போக்கும். அதைச் சொல்பவர்களிருந்தால் பெரியோர்கள் கேட்பார்கள். கேட்பவர்களிருந்தாலும் அவர்கள் சொல்லுவார்கள். இரு வகையாருமில்லாத போது தாமே கானஞ்செய்வார்கள்.

12-22. உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திக்கும், ப்ரஹ்மஞானமும், பகவத்பக்தியில்லாதவனுக்குப் பலனை (அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தைக்) கொடுக்கிறதில்லை. மேலும் கர்மங்கள் எப்பொழுதும் துக்கரூபங்கள்களே. ஆதலால் பலனையுத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டனவைகள் ஆனாலும், பலனை யுத்தேசியாமல் செய்யப்பட்டவை களானாலும், பகவானிடம் அர்ப்பிக்கபடாதவரையில் அவைகள் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை. ஓ! மஹாபாக்யமுள்ள வ்யாஸமஹர்ஷியே! நீர் உண்மையான ஞானமுள்ளவர்; சுத்தமான கீர்த்தியுள்ளவர்; ஸத்யத்திலேயே ஆசை உள்ளவர்; வ்ரதங்களை யனுஷ்டித்தவர்; ஆகையால் ஸகலபந்தங்களும் நிவர்த்தியாக வேண்டியதற்காகப் பகவானுடைய பலவகையான லீலாவிபூதிகளை ஒரே மனதாகச் சிந்தியும். பகவானுடைய சரித்தத்தில் ஆசையில்லாமல், மற்ற சரிதங்களைச் சொல்ல

விரும்பியவர்களுடைய புத்தியானது தேவதா
 ரூபங்களையும், அநேக நாமங்களையும், சிந்தித்து
 நிலைபெறாமல் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட கப்பல்
 போல, ஒரு நிலையாய் இருக்கிறதில்லை. ஜனங்கள்
 இயற்கையாகவே காம்ய கர்மங்களில்
 ஆசையுள்ளவர்கள். அந்தக்கர்மங்கள் ஞானிகளால்
 நிந்திக்கக்கூடியவைகளானாலும் அவைகளை
 தர்மங்களென்றே சொல்லியிருக்கிறீர். ஆகையால்
 அவைகளை ப்ராகிருத ஜனங்களும் அப்படியே
 நினைத்திருக்கிறார்கள். “கர்மங்களாலும்,
 ப்ரஜையாலும், தனத்தாலும், மோக்ஷத்தையடைய
 முடியாது” என்ற ச்ருதியின்படி காம்ய கர்மங்கள்
 சிறந்தவைகளல்ல என்று ஞானிகளுடைய
 வார்த்தையை அக்ஞர்கள் நம்புவதற்கு
 ந்யாயமில்லாமல் இருக்கிறது. இப்படி நீர் செய்தது,
 ஒரு பெரிய சாஸ்த்ர விருத்தமான கார்யம். ஆனது
 பற்றி, காலத்தாலும், தேசத்தாலும், அளவிடக்
 கூடாத ப்ரபுவின் ஸுகஸ்வரூபத்தை நிவிர்த்தி
 மார்க்கத்தைக்கொண்டு வித்வான்தான் தெரிந்து
 கொள்வான். அது அக்ஞனால் அறிய முடியாது.
 ஆகையால் தேஹம் முதலியவைகளில் அபிமானம்
 உள்ளவர்களும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களால்
 விஷயத்தில் செல்லுகிறவர்களுமான ப்ராகிருதஜனங்
 களுக்காகப் பகவானுடைய லீலைகளை வர்ணியும்.
 பின்னும் உலகத்தில் தன் ஜாதிக்கும், ஆச்ரமத்திற்கும்
 உரியதான தர்மத்தைவிட்டு பகவானுடைய தாமரை
 மலர் போன்ற பாதங்களை ஸேவித்துக் கொண்டு
 இருந்தவன் பக்தியின் பயனை அடைவதற்கு முன்னமே
 பலன் பாதியில் மரணம் அடைந்தாலும், பக்தியின்
 தொடர்ச்சியற்றுப் போனாலும் அவனுக்கு அந்த

வாஸனையிருக்குமாகையால் ஒரு போதும் அந்த
 க்ஷேமக்குறைவு நேரிடாது. மேலும் ஈச்வரனிடம்
 பக்தி செய்யாமல் தன்னுடைய தர்மத்தை நன்றாய்
 அனுஷ்டித்தாலும் அதனால் என்ன கிடைக்கப்போகிறது?
 (ஒன்றும் இல்லையென்பது தாத்பர்யம்) ப்ரஹ்மதேவர்
 முதல் ஸ்தம்பமென்ற புழு வரையில் ஸம்ஸாரத்தில்
 சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் எல்லா ப்ராணிகளாலும்,
 எந்தவஸ்து அடையப்படவில்லையோ அதையடைய
 முயற்சிக்கவேண்டும். எப்படி நாம் விரும்பாமல்
 இருக்குங்காலத்திலும், துக்கம் நேரிடுகிறதோ
 அப்படியே விஷயஸுகமும் எந்தவிடத்திலும் அந்த
 அந்தக்காலத்தில் கர்மத்தின் மஹிமையை க்கொண்டு
 ஜனங்களால் அடையப்படுகிறது. கர்மத்தை மாத்ர
 மனுஷ்டித்தவன் ஸம்ஸாரதுக் கத்தையைடைவது
 போல, ஒருவன் பகவத் பக்தி செய்து அந்த
 ஜன்மாவில் அது பூர்த்தியடையாமல் தாழ்மையான
 வேறு ஜன்மமடைந்திருந்தாலும் அதில் அவனுக்கு
 துக்கம் நேரிடுகிறதில்லை பகவானுடைய பாதங்களில்
 பக்தி செய்தவன் மறுஜன்மத்திலும் அவைகளை
 மறக்கமாட்டான்; அவைகளுக்கு வசப்படுவான்.
 ஈச்வரனை விட்டு ஜீவன் எப்படி வேறில்லையோ
 அப்படி ப்ரபஞ்சம் பகவானைவிட வேறில்லை
 அவரிடமிருந்தே இந்த ஜகத் உண்டானது அவராலேயே
 காப்பாற்றப்படுகிறது. அந்த பரமாத்மாவை நீரே
 தெரிந்து கொள்வீர்; ஆனாலும் ஸ்வல்ப பாகத்தைத்
 தெரிவித்தேன்; வீணாகாத ஞானமுள்ள நீர்
 பிறப்பில்லாத பரம புருஷனுடைய அம்சமேயாம்.
 மேலும் நீர் இயற்கையில் ஜனனமரணமில்
 லாதவரானாலும், உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக
 சரீரமெடுத்துக் கொண்டீர். ஆகையால்

இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும். அந்தமஹா மஹிமை பொருந்திய பரம புருஷனுடைய சரிதத்தை வர்ணியும். சாஸ்த்ரங்களைக் கேட்பது (சீரவணம்) யாகஞ் செய்தல், குளம், கிணறு, வெட்டுவித்தல், ப்ரியமான வார்த்தை சொல்லுதல், மஹாதானஞ் செய்தல் ஆகிய இவைகளின் பலன் என்னவென்றால் உத்தமச்லோகராகிய பகவானுடைய குணங்களை வர்ணிப்பதேயாம். இதுவே சாச்வதமாகிய பலன். இதற்கு உதாரணமாக என்னுடைய முன்ஜன்ம விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

23-38. நான் முன்ஜன்மத்தில் ப்ராஹ்மணர் களுடைய வீடுகளில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்த சூத்ரஸ்த்ரீயின் புத்ரனாகவிருந்தேன். அப்பொழுது மழைகாலத்தில் ஒரே இடத்தில் வசிப்பதாகிய சாதூர் மாஸ்யவ்ரதத்தை யனுஷ்டித்த சில ஸன்யாஸிகளுக்கு பால்யத்திலேயே நான் சுச்ருஷை செய்துவந்தேன். பால்யமுள்ளவனானாலும், விளையாட்டு ஸாமான்களை வைத்துக்கொள்ளாமலும், பால் சாபல்யமில்லாமலும், இந்த்ரியங்களை ஜயித்து அவர்கள் ஏவினதைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவனாயிருந்தேன். அப்பொழுது ஸமபுத்தியுள்ள அவர்களுக்கு ஸ்வல்ப மாய்ப்பேசும் என்னிடத்தில் கருணையுண்டாயிற்று. ஒருநாள் அவர்கள் புஜித்த பிறகு, பாத்ரத்தில் எஞ்சி இருந்த, அன்னத்தை அவர்களுடைய அனுமதியின் பேரில் நான் புஜித்தேன். அதனால் ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகிச் சுத்தனானேன். இப்படிச் சித்தம் சுத்தமான போது, அவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் பகவத் பக்தியாகிய தர்மத்திலேயே எனக்கு ப்ரியம் நேர்ந்தது அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய லீலைகளைக்

கானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இனியவைகளான அவைகளை நான் எப்பொழுதும் அந்தரங்க ப்ரியத்துடன் கேட்டேன். அதனால் எனக்கு பக்தி அதிகரித்தது. அதிலேயே விசேஷ நோக்கமுள்ள எனக்குப் பகவானிடம் ஸ்திரமான பக்தியுண்டானதால், அப்பொழுதே பரப்ரஹ்மமானது ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்த மற்றதென்றும், அதுவே நானென்றும், என்னிடத்தில் ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மசரீரங்கள் அவித்யையால் பொய்யாக ஆரோ பிக்கப்பட்டனவேயொழிய, உண்மையிலில்லை என்றும் நான் தெரிந்து கொண்டேன். இப்படி மழைகாலம், சரத்காலம் ஆகிய இரண்டு ருதுக்களிலும் மஹாத்மாக்களாகிய, அந்த ஸன்யாஸிகளால் சொல்லப்பட்ட மஹாவிஷ்ணுவின் மஹிமையை மூன்று காலங்களிலும் சீரவணஞ்செய்தேன். அதனால் சிறந்த பக்தியுண்டானது மன்றி, ரஜோகுணமும், தமோ குணமும், என்னைவிட்டு விலகின. அவர்களுக்குச் சுச்ருஷை செய்வதிலேயே ஆசையுள்ளவனும், வணக்கமுள்ளவனும், பாப மில்லரதவனும், சீரத்தை யுள்ளவனும், இந்த்ரியங்கள் ஜயித்தவனும், பால்ய வயதுள்ளவனும், எப்பொழுதும் கூடவே ஸஞ்சரிப்பவனுமாகிய எனக்கு அந்த முனிவர்கள் தீனர்களிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவர்களாகையால் விச்வரூபயாத்ரைக்கு முன்னிலையில், ப்ரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்தார்கள். அது மிகவும் ரஹஸ்ய மானது. ஈச்வரனால் நேரில் சொல்லப்பட்டது. அதனால் நான் ஸகல ப்ரபஞ்சங்களையும் ஸிருஷ்டிக்கும் வாஸு தேவராகிய பகவானுடைய மாயாமஹிமையைத் தெரிந்துகொண்டதுமன்றி அவருடைய பதத்தை அடையும் ஸாதனத்தையும் தெரிந்து கொண்டேன். ஓ! நன்றாய் வ்ரதங்களையனுஷ்டித்த ப்ராஹ்மணோத்தம!

வ்யாதியையுண்டுபண்ணும் த்ரவ்யங்கள், வேறு பதார்த்தத்தின் சேர்க்கையால் ரோகத்தை நிவர்த்திப்பது போல, கர்மமானது ஸம்ஸாரமாகிய வ்யாதியைக் கொடுக்கக்கூடியதானாலும், பரமாத்மாவிடம் ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டால், அது முவ்வகையான தாபங் களையும் போக்குகிறது என்ற தர்மரஹஸ்யத்தையும், அவர்கள் எனக்கு உபதேசித்தார்கள். கர்மயோகங்கள் எல்லாம், ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கின்றவைகள் ஆனாலும், மேற்காட்டிய ஈசுவரனுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகச் செய்கிறோம் என்ற எண்ணத்துடன் செய்து அவரிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுமானால் அவை பந்தங்களாகிறதில்லை. பகவானுடைய ஸந்தோஷ மாகிய பலனை விரும்பிச் செய்யப்படும் கர்மமானது, பக்தியோகத்துடன் கூடிய ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. “எதனைச் செய்கிறாயோ, எதனைப் புணிக்கிறாயோ, எதனை ஹோமஞ்செய்கிறாயோ, எதனைக் கொடுக்கிறாயோ அதனை என்னிடம் கொடுத்துவிடு” என்ற பகவான் உடைய ஆக்ஷேபின்படி பெரியோர்கள் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். கிருஷ்ணனுடைய கல்யாண குணங்களையும், திவ்ய நாமங்களையும், வாக்கினால் உச்சரிக்கிறார்கள் அவரை த்யானஞ்செய்கிறார்கள். பக்தியோகத்தால் நல்ல ஞானமுள்ள புருஷனானவன்” வஸுதேவருடைய புத்ரரராயும், ப்ரத்யும்னராயும், அனிருத்தராயும், ஸங்கர்ஷண ரூபியாயுமிருக்கும் பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம்” என்று த்யானஞ்செய்து, யக்ஷுபுருஷனாகிய பகவானை உபாஸிக்கிறான். அந்த ஈசுவரனுக்கு மேற்காட்டிய மந்த்ரத்தால் குறிக்கப்பட்ட சரீரத்தை விட வேறு சரீரமில்லை.

39-40 பகவானுடைய கட்டளைப்படி நடந்த

எனக்கு, அந்தப் பகவான், தம்முடைய ஞானம் முதலிய வைகளுக்குச் சமமான ஞானத்தையும் ஐசுவர்யத்தையும், தம்மிடத்தில் பக்தியையும் கொடுத்தார். அனேக சாஸ்த்ரங்களைக் குருமுகமாக கேட்ட வ்யாஸரே! ப்ரபுவாகிய பகவானுடைய மஹிமையை நீரும் வர்ணியும். அதனால் வித்வான் களால் அறியவேண்டிய விஷயங்கள் யாவும் உம்மால் அறியப்படும். துக்கத் தினால் வருத்தமடைந்தவர்களுக்கு அதனை நிவர்த்தி செய்யும் உபாயம் இதுவேயொழிய வேறில்லை.

நோட்டு.

28-17. ஆத்மா-சரீரவ்யாதி, மனோவ்யாதி முதலிய துக்கங்களில்லாமல், பகவத் பஜனத்தால் ஸந்தோஷ மடைந்திருக்கிறானா. சந்த. வீர. 21- பாரதம்தேசத்தாலும், காலத்தாலும், அளவிடக்கூடாத பரப்ரஹ்மத்தை விசாரித்தும் அர்த்தத்தாலும், சப்தத்தாலும், மஹத்தான சப்த ப்ரஹ்மமாகிய வேதத்தையும் நன்றாய் விசாரித்திருக்கிறீர். ஆனதால் தாங்கள் பூமியில் அவதரித்ததின் கார்யம் முடிந்து விட்டது. அப்படியி ருந்தும், அவதரித்த கார்யத்தைச் செய்யாதவர்போல் கவலைப்படுகிறீர்.- பரம் -ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் இவர்கள். 30-அபரம்- இந்த்ரன் முதலியவர்கள். ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கும் மேலானவர். வீர. யோகத் தால்- “யாகம், நல்ல ஆசாரம் இந்த்ரிய நிக்ரஹம், பிறருக்கு ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பது தானம் வேதாத்யயனம் முதலிய கர்மங்களுக்குள் யோகத்தால் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவதே மேலானது”- யாகஞ்யவல்க்யஸ்மிருதி அப்யுதமான- யமகம் முதலிய சப்தாலங்காரங்களும்,

உத்ப்ரேசைஷு முதலிய அர்த்தாலங்காரங்களும் பொருந்தியிருந்தாலும். ஸ்ரீத. கானம்- விசேஷ ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுவதால் கானஞ்செய்கிறார்கள். ஸ்தோத்ரஞ்செய்து பாபங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்ரீத. "பரம ஹம்ஸர்களுக்கு அவை ப்ரியமானவைகள். அவைகளே பகவானுக்கு ப்ரியமானவைகள்." என்றபடி பாகவத தர்மங்களை வர்ணிக்காமலிருக்கும் க்ரந்தங்கள் பரமஹம்ஸர்களால் ஆதரிக்கக்கூடியவையல்லவென்று காட்டப்பட்டது- வீர. நிலைபெறாமல் "ஓ அர்ஜுன! பரமாத்மாவைவிட வேறு ஒன்றுமில்லை என்னும் புத்தியானது ஒருவகையேயாம். அந்த நிச்சயமில்லாதவர்கள் இந்த்ரன, அக்னி முதலிய தேவதைகளைச் சிந்தித்து புத்தியைப் பலவகையாகச் செலுத்துகிறார்கள்." பகவத கீதை- என்னபலன்? பகவத பக்தியின்றி தர்மத்தை மாத்ரம் அனுஷ்டிப்பவனிடம் பகவான் ப்ரீதி செய்கிறதில்லை. அதனால் பாபம் நீங்குகிறது மில்லை. அதனால் ஆரம்பித்த கார்யம் பூர்த்தியாகிறது மில்லை ஸ்ரீத. சுற்றி- ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களிலும், பூமி முதலிய கீழ் உலகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கும் ஜனங்கள், அவர்களால் முந்திச் செய்யப்பட்ட பாபபுண்யங்களால் துக்கத்தையும் ஸுகத்தையும் அடைவதுபோல புண்ய பாபங்களைக் கொண்டு மோக்ஷத்தையடைய முடியாதாகையால், அதனை அடைவதற்கு முயற்சிசிக்கவேண்டும். சந்த்-ப்ரபஞ்சம்- அசையும் பொருள் அசையாப்பொருள் இவைகளடங்கியது. "இந்த ப்ரபஞ்ச முழுவதும் பரப்ரஹ்மம்."-ச்ருதி. ஸ்வல்ப- "நல்ல ஆசார்யர்களை யடைந்த புருஷன் பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான்" ச்ருதி- வ்யாஸரென்ற திவ்யநாமத்துடன் பகவான்

ப்ரகாசிப்பதுபோல ப்ரபஞ்சமென்ற பெயருடனும் அவரே விளங்குகிறார்- சந்த். நான்-பெரியோர்களுடைய சேர்க்கையால் க்ஷேமம் கிடைக்கு மென்பது காட்டப்பட்டது. சாதூர்மாஸ்யம்-ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் நான்கு மாஸங்கள் ஸஞ்சாரத்தை நிறுத்தி ஒரே இடத்தில் வஸிக்கவேண்டும் என்று ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடி ஸன்யாசிகள், "வர்ஷக் காலமானது ப்ராணிகள் உண்டாகும் ஸமயமானதால் பெரும்பாலும் மார்க்கங்கள் ஜந்துக்களால் நிறைந்து இருக்கும் ஆகையால் அவர்களுக்கு ஹிம்ஸை நேரிடாமலிருப்பதற்காக நான்கு பக்ஷங்கள் இந்தக் கிராமத்திலேயே வஸிப்பதாக உத்தேசித்திருக்கிறோம். உங்களுடைய ஸௌகர்யத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும்." அவர்கள் அப்படிக் கேட்ட ஸன்யாஸியை நோக்கி, தாங்கள் இவ்விடத்திலேயே ஸுகமாய் வஸியுங்கள், எங்களால் கூடிய கச்ருஷைச்செய்து நாங்கள் க்ருதார்த்தர்களாக ஆகிவிடுகிறோம்" என்று பதில் சொல்லுவார்கள். பின்பு ஆஷாடமாஸத்திய பூர்ணமி முதல் நான்கு பக்ஷங்கள் ஒரே இடத்தில் போக்குவார்கள். இதுவே சாதூர்மாஸ்ய விரதமெனப்படும். பிறகு ஜந்தாவது பக்ஷத்தின் பிரதமையில் ஸஞ்சாரத்திற்கு ஆரம்பிப்பார்கள். அதுவே விச்வரூப யாத்ரையாகும். புஜித்தேன்-எச்சிலான ஸ்தலத்தை சுத்திசெய்வது முதலியவற்றையுஞ் செய்தேன்.- விஜ. ஆக்ஷை-ச்ருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் பகவானுடைய கட்டளை. ப்ரத்யும்ன- இதுமுதல் இரண்டு ச்லோகங்களால் பகவானுடைய குணங்களையும் நாமங்களையும் ஸ்மரிப்பதும், பலத்தையுத்தேசியாமல் கர்மானுஷ்டானம் செய்யும் ப்ரகாரங்களும். அப்படிச் செய்பவனே

மேலானவனென்றும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது." ஒம் தத்ஸத் என்பது பரப்ரஹ்மத்தை முவ்வகையாக சொல்வதாக ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது" என்று பகவான் சொல்லிருப்பதனால் வாஸுதேவ, ப்ரத்யும்ன, அனிருத்த, ஸங்கர்ஷண இந்த நான்கு ரூபமாய் இருக்கும் பகவானுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம் என்பதால் பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தை உச்சரிக்கவேண்டிய வகை காட்டப்பட்டது. மூலத்தில் தீமஹி-த்யானம் செய்கிறோம்' என்று இருப்பதால் ப்ரணவ சப்தத்தால் காட்டப்பட்ட அனந்த கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்த பகவானைத் த்யானம் பண்ணுகிற ப்ரகாசமும், ரக்ஷிப்பது என்ற அர்த்தமுள்ள 'அவ' என்ற தாதுவிலிருந்து ப்ரணவம் ஏற்பட்டதாகையால் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதாகிய பரமாத்மாவின் குணமும், மேலும் அந்த ப்ரணவம் அகாரம், உகாரம், மகாரம் இம்மூன்று அக்ஷரங்களால் அமைந்திருப்பதால் எல்லாவற்றிற்கும் பரமாத்மா காரணமென்றும், எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியென்றும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும், வாஸுதேவ என்பதால் பரமாத்மாவானவர் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமென்றும், எல்லோருக்கும் அந்தராத்மாவென்றும், ப்ரத்யும்ன என்பதால், "அவ்விடத்தில் ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கிற தில்லை, சந்த்ரனும் நக்ஷத்ரங்களும், மின்னல்களும் அக்னியும் விளங்குகிறதில்லை" என்ற ச்ருதிப்படி நிகரில்லாத ப்ரகாசமுள்ளவர் என்பதும்; அனிருத்த என்பதால் ஸர்வவ்யாபகரென்றும். ஸங்கர்ஷண என்பதால் இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களைத் தெரிவிப்பவரென்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வீர ஐச்வர்யம்- அணிமா முதலியவைகள். பக்தி-இடை விடாமல் பகவானை ஸ்மரிப்பது- ஸ்ரீ த.

அத்யாயம்-6.

நாரதருடைய முன்ஜன்மம்.

ஸத்யவதியின் புத்ரராகிய வ்யாஸமஹர்ஷியானவர், தேவர்ஷியாகிய நாரதருடைய பிறப்பு, சரிதம், ஆகிய இவைகளைக் கேட்டுப் பின்னும் அவரை நோக்கி ஓ! நாரதரே! உமக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்த ஸன்யாஸிகள் சென்றபிறகு, பால்யவயதுள்ளவரான நீர் என்ன செய்தீர்? ப்ரஹ்மதேவருடைய புத்ரரே! அபரவயதில் என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்? தேஹவியோக காலம் நேர்ந்த போது சரீரத்தை எப்படிவிட்டீர்? ஜீவன் ஒரு சரீரத்தைவிட்டு மற்றொரு சரீரமடைந்ததின் முன் ஜன்மத்தின் விஷயங்கள் காலமஹிமையால் மறந்து போகின்றனவே அப்படிக்கிருக்க முன்காலத்தில் நடந்த விஷயம் எப்படித் தங்கள் ஞாபகத்திலிருக்கிறது? என்றார். அதனைக்கேட்ட நாரதர் வ்யாஸமஹர்ஷியை நோக்கி "எனக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்த ஸன்யாஸிகள் தேசாந்தரம் போனபிறகு சிறுவயதுள்ள நான் என்ன செய்தேனென்றால், என் தாயாருக்குக் குழந்தை நானொருவனே; ஆனதுபற்றியும் எனக்கு வேறு கதியில்லாததனாலும் என்னுடைய தாயார் என்னிடம் மிகவும் ப்ரியம் வைத்திருந்தாள். அவள் ஒன்றையும் அறியாதவள்; வேலைசெய்து ஜீவிப்பவள்; மரத்தால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிமை மனிதர்களால் ஆட்டி வைக்கப் படுவதுபோல, இந்த ஜனங்கள்யாவும் ஈச்வரனுக்கு ஸ்வாதீனப் பட்டிருக்கிறார்கள். என்தாயார் என்னுடைய யோகக்ஷேமத்தை வஹிக்க விருப்பினைவளானாலும் அதை நடத்த ஸாமர்த்யமற்றவளாக விருந்தாள். திக்கு, தேசம், காலம் ஆகிய இவைகளின் பிரிவையறியாத ஐந்து வயதுள்ள சிறுவனாகிய நான்மாத்ரு ஸ்நேஹத்தா

அந்த ப்ராஹ்மண கிருஹத்திலேயே வஸித்தேன். ஒருநாள் ராத்ரி என் தாயார் மாடு கறப்பதற்காக வீட்டிற்கு வெளியே வரும்போது ஒருபாம்பைக் காலால் மிதித்தாள். அப்பொழுது அனாதையான அவளை அந்தஸர்ப்பம் காலனால் தூண்டப்பட்டு கடித்தது. உடனே அவள் மரணமடைந்தாள். அப்பொழுது நான் “ஈச்வரன் பக்தர்களுக்குக் கேஷமத்தைக் கொடுப்பதி லேயே நோக்கமுள்ளவராகையால் நமக்கு நேர்ந்த மாத்ருதுக்கம் அனுக்ரஹமேயொழிய வேறில்லை என்று நினைத்து வடக்குத்திக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். ஸம்பத்துள்ள அனேக தேசங்களையும், கிராமங்களையும், கோகுலங்களையும், ரத்னம் விளையும் பூமிகளையும், பயிரிடுபவர்கள் வஸிக்கும் இடங்களையும், மலையடிவாரங்களையும், பாக்குமரம் முதலியவைகளின் தோட்டங்களையும், தானாக முளைத்த மரங்களிருக்குங் காடுகளையும், மரங்கள் வைத்து விருத்திசெய்யப்பட்ட இடங்களையும், பல வகையான தாதுக்களால் அழகான மலைகளையும், யானைகளால் முறிக்கப்பட்ட கிளைகளுள்ள மரங்களையும், நல்ல ஜலமுள்ள குளங்களையும், தேவர்கள் ஜலக்ரீடை செய்யும் தாமரஸ ஒடைகளையும், அவைகளிலிருக்கும் அழகான குரலுள்ள பக்ஷிகளையும், தேனீக்களையும், அவைகளால் அலங்கிருதமான தாமரைத்தடாகங்களையும், பார்த்துகொண்டு நான் ஒருவனாக அவைகளைக் கடந்துசென்று, பயங்கரமாகிய ஒரு வனத்தைக் கண்டேன். அது கோரைகளும், மூங்கில்களும், வண்டுகளால் துளைக்கப்பட்ட மூங்கில்களும், நாணல்களும், தர்ப்பங்களும், அடர்ந்து இருப்பதாலும், ஸர்ப்பங்களும், கோட்டான்களும், நரிகளும் வஸிக்குமிட மாயிருந்தாலும் மிகவும் பயங்கர

மாயிருந்தது. அப்பொழுது நான் வெகுதூரம் நடந்த தால், பசி, தாஹமுண்டாகி, அவற்றால் இந்த்ரியங்கள், சரீரம் இவைகளின் வலிமை குறைந்து களைப்படைந்தேன். பின்பு ஒரு நதியின் மடுவில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஆசமனம் பண்ணிச் சரமத்தை நிவர்த்தித்துக் கொண்டேன். பின்பு மனிதர்களுடைய ஸஞ்சாரமில்லாத அந்தக் காட்டில் ஒரு அரசமரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து ஸன்யாஸிகளிடம் உபதேசம் பெற்றப்படி ஹிருதயத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவை த்யானஞ் செய்தேன். பகவானுடைய பக்தியால் மனத்தை ஒருவகைப்படுத்தி அவருடைய தாமரை போன்ற பாதத்தை த்யானஞ் செய்யும்போது என்னுடைய இருகண்களிலிருந்து ஆனந்தபாஷ்யம் பெருகியது. அப்பொழுது ஸ்வல்ப காலத்தில் என்னுடைய ஹிருதயத்தில் பகவத் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்தது ஓ! வ்யாஸ மஹர்ஷியே! விசேஷ ப்ரேமையால் மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று. அதனால் மிக்க ஸுகமுள்ளவனாய் ஆனந்த ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கி என்னையும் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் மறந்திருந்தேன். இப்படியிருக்க மிக்க அழகுள்ளதும், ஸகல துக்கங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடியதுமான அந்தப்பகவானுடைய ரூபம் மறைந்தது. உடனே அதனைக்காணாமல் மிகவும் மனவருத்தமடைந்து சீக்ரமாக எழுந்திருந்தேன். மறுபடியும் அந்த பகவத் ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவிரும்பி மனத்தையடக்கி அதே ரூபத்தை ஹிருதயத்தில் த்யானஞ்செய்தேன். அப்படியும் அந்த ரூபம் நேரில் தோன்றவில்லை. ஒரு தடவை பார்த்ததால் த்ருப்தியுண்டாகாததனால் மனக்கவலையடைந்தேன்.

21-26. இப்படிக்க காட்டில் கவலையுடனிருக்கும் என்னை நோக்கி வேதவாக்யங்களுக்கு விஷயமாகாத

பகவான் “ஓ! குழந்தாய்! கர்மம் முதலிய தோஷங்கள் அற்றுப்போகாத யோகிகளால் என்னைப் பார்க்க முடியாது. ஆனதால் இந்த சூத்ர ஜன்மத்தில் நீ என்னைப் பார்க்கத் தகுந்தவனல்ல. ஆனால் ஒரு தரம் என் ரூபத்தைக் காண்பித்த காரணமென்னவெனில், ஒரு தரம் என் ரூபத்தைப் பார்த்தவனுக்குப் பின்னும் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகும். அதனால் என்னிடமே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களுக்கு ஸகல மனோதோஷங்களும் நிவர்த்தியாய் விடுகின்றன. வெகுகாலம் ஸாதுக்களுக்குச் சுச்சுருஷை செய்ததால் உனக்கு என்னிடத்தில் ஸ்திரமான பக்தியுண்டாயிற்று. ஆனதால் தோஷத்தை யுண்டுபண்ணும் இவ்வுலகத்தை விட்டு என்னுடைய பார்ஷதனாக ஆய்விடுவாய் என்னிடத்தில் உனக்கு உண்டான பக்தியொருபொழுதும் குறையாமலிருக்கும். மேலும் ப்ரளய காலத்திலும் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தால் முந்திய ஞாபகம் தவறாமலிருக்கும்” என்று அனுக்ரஹித்தார். இப்படி அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட நான் மஹாபூதமாயும், ஆகாச சரீரமுள்ளவரும், எல்லாருக்கும் அதிபதியாயும், எல்லாருக்கும் ஸமீபத்திலிருப்பவரானாலும், ஒருவராலும் அறியப்படாதவருமான அந்தப் புருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தேன்.

27-32. பின்பு அனந்த (நாசமற்ற)னுடைய திவ்ய நாமங்களை வெட்கப்படாமல் உச்சரித்துக்கொண்டும் அவரால் செய்யப்பட்ட ரஹஸ்யமான லீலாவிபூதிகளை நினைத்தும் மற்ற ஆசைகளை யொழித்தும், கர்வம், மாத்ஸர்யம் இவைகளை விலக்கிக் காலத்தை எதிர்பார்த்து ஸந்தோஷமாகப் பூமியில் ஸஞ்சரித்தேன். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி,

ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாமல் சுத்த சித்தனாகவிருந்தேன். இப்படிக்கிருக்கையில் சுத்தமான ஆகாசத்தில் மின்ன லுடன் மேகவரிசை தோன்றினாற்போல திடீரென்று மரணகாலம் நேர்ந்தது. அப்பொழுது சுத்தமான அந்தப்பார்ஷத சரீரத்திற்குப் பகவதிச்சைப்படி நான் போகும்போது ப்ராரப்தகர்மம் நசித்து ஐந்து பூதங்களா லேற்பட்டிருந்த பழய சரீரம் கீழேவிழுந்தது. பிறகு நான் இந்த மூவுலகத்தையும் காரணரூபமாய் அடக்கிக் கொண்டு ப்ரளயகாலத்தில் ஸமுத்ர ஜலத்தில் ஸ்ரீ நாராயணன் சயனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, பின்பு அவரிடம் சயனஞ்செய்ய விரும்பிய ப்ரஹ்ம தேவரின் சவாஸத்தின் வழியாக அவருடைய ஹிருத யத்தில் ப்ரவேசித்தேன். பிறகு 1000 சதுர்யுகங்கள் கொண்ட ப்ரஹ்மதேவருடைய ராத்ரி முடிந்தவுடன் மறுநாள் காலையில் ப்ரஹ்மதேவர் ஜகத்தை ஸிருஷ்டிக்க யத்தனித்தார். அப்பொழுது அவருடைய இந்த்ரியங்களிலிருந்து மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகளும் நானும் உண்டானோம். நான் குறைவின்றி ப்ரஹ்மசர்ய விருதங்களையனுஷ்டித்து, மூவுலகத்தில், உள்ளிலும் வெளியிலும் மஹாவிஷ்ணுவின் அனுக்ரஹத்தால் ஓரிடத்திலும் தடையற்ற நடையுள்ளவனாகிச் சஞ்சரிக்கிறேன்.

33-37. தவிரவும், இந்த வீணை ஈசுவரனால் கொடுக்கப்பட்டது. இது ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரங்களா கிய நாதப்ரஹ்மத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் மூர்ச்சனை முதலியவைகளுடன் ஸ்ரீ நாராயணனுடைய கதையைக் கானஞ்செய்து கொண்டே ஸஞ்சரிக்கிறேன். பகவானுடைய மஹிமையை நான் கானஞ் செய்யும்போது, ஜகத்தை பரிசுத்தப்

படுத்தும் பாதங்களுள்ளவரும், எல்லோராலும் ப்ரியப் பாக்கடிய லீலைகளுள்ளவருமான பகவான் என்னால் அழைக்கப்பட்டவர் போல என் மனத்தில் வந்திருந்து தர்சனங் கொடுக்கிறார். விஷயத்தில் ஆசையால் அடிக்கடி அவைகளையே கவர்ந்து கொண்டிருக்கும் சித்தமுள்ளவர்களுக்கு பகவானுடைய லீலைகளை வர்ணிப்பதே ஸம்ஸாரஸாகரத்தை தாண்டச்செய்யும் ஓடமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. காமம் முதலிய ஆறுவகை சத்துருக்களால் பீடிக்கப்படும் மனது பகவானை ஸேவிப்பதால் சுத்தமாவதுபோல யமம் முதலிய யோக ஸாதனங்களால் சுத்தப்படுகிறதில்லை. தோஷமற்றவரே என்னுடைய பிறப்பு, என்னுடைய சரிதம் முதலிய ரஹஸ்யங்களைப்பற்றி உம்மால் கேட்கப்பட்டவைகளெல்லாவற்றையும் உம்முடைய மனம் ஸந்தோஷப்படும்படி விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன் என்று சொன்னார்.

38-39. ஓ! செளனகர் முதலிய மஹர்ஷிகளே! இப்படி தெய்ச்செயலாய் வந்த நாரதர் ஸத்யவதியின் புத்ரராகிய வ்யாஸருடன் ஸம்பாஷணை செய்து 'நான் போய்வருகிறேன்' என்று சொல்லி வீணையை மீட்டிக்கொண்டே சென்றார். நாரதர் உலகமெங்குஞ் சென்று சார்ங்கமென்ற வில்லைத்தரித்த ஈசுவரனுடைய சரிதத்தை வாக்கினாலும், வீணையைக் கொண்டும் காணஞ்செய்து, ஸகல லோகத்தையும் ஸம்ஸார துக்கத் திலிருந்து காப்பாற்றுகிறார்; ஆகையால் இவரே பாச்யசாலி. இது இப்படி இருப்பது ஆச்சரியம்.

நோட்டு.

ஸன்யாஸிகள் மூலத்தில் பிக்ஷுவென்றிருப்பதால்

ஞானபிக்ஷு கொடுப்பவர்களென்று அர்த்தம்- விஜ. யோகம்-இல்லாதவைகளை ஸம்பாதிப்பது. கேஷமம்- ஸம்பாதித்தவைகளைக் காப்பாற்றுவது- வீர. தாயார் என்னிடத்தில் மிக்கப்ரியம் வைத்திருந்தபடியால் பெரியோர்கள் பின் நான் போகவில்லை- விஜ. ஸ்நேஹத்தால்- எப்பொழுது இதன் நேஹம் குறையு மென்று எதிர்பார்த்திருந்தேன் ஸ்ரீ த. நினைத்து- "எவனையனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேனோ அவனுடைய பணத்தையும் பந்துக்களையும் நாசஞ் செய்கிறேன்"- ஸ்ருதி. புறப்பட்டேன்- மாதாவிற் கு அபரக்ரியை செய்தபிறகு- விஜ. க்ராமங்கள்- "ப்ராஹ்மணர்களும் அவர்களுடைய வேலைக்காரர்களும் வஸிக்குமிடம், அல்லது சூத்ரர்கள் அவர்களுடைய வேலைக்காரர்களும் வஸிக்குமிடம்"- ப்ரகு வேத- எதையடையாமல் வாக்குகள் மனத்துடன் திரும்புகின்றனவோ- ச்ருதி திருப்தி- விஷயத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு ஒருதுடவை விஷயத்தையனுபவித் தால் திருப்தியுண்டாகாததுபோல- வீர. மஹாபூதம்- ரிக்வேதம் முதலியவைகள் இந்த மஹாபூதத்தின் நிச்வாஸமே"- ச்ருதி. காலத்தை- ப்ராரப்த கூர்மத்தின் முடிவை- ஸ்ரீ த. ப்ரவேசித்தேன்- "ப்ரஹ்மதேவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் தேஹத்தில் ப்ரவேசித்து அவருடன் ஒன்றாய் கலந்து யோகநித்ரையை யடைந்தார்"- கூர்மப்ராணம்.1000 சதுர்யுக- மனுஷ்யமானத்தால் 1000 சதுர்யுகமானால் ப்ரஹ்மதேவருக்கு ஒரு பகல் முடியும், அவ்வளவு காலங்களடங்கியது ஒரு ராத்ரீயாகும். இம்மாதிரியான பகலும் ராத்ரீயும் சேர்ந்தால் ஒருதினம், அப்படி 30 தினங்கள் ஒருமாதமாகும், அப்பேர்ப்பட்ட மாஸங்களில் 12 கொண்டது ஒரு வர்ஷம், அப்படி நூறு வர்ஷங்கள்

ப்ரஹ்மதேவருக்கு பரமாயுஸ். இதுவே ப்ராஹ்மமான மெனப்படும். மரீசி- வஸிஷ்டர் முதலிய மஹர்ஷிகளும்- வீர.- வெளியிலும்- கர்மிகள் முவ்வுலகத்திலும் வெளியில் வரமாட்டார்கள், தபஸ், முதலியவைகளால் ப்ரஹ்மலோகத்தை யடைந்தவர்கள். இதற்குள் வருகிறதில்லை. ஸ்ரீத ஈச்வரனால்- ப்ரஹ்மதேவரால் கொடுக்கப்பட்டது- சந்த். மூர்ச்சணை.- ஸ்வரத்தின் ஆரோஹாவரோஹம்.

அத்யாயம்-7.

அர்ஜுனன் அச்வத்தாமாவைச் சிகழ்த்தது.

சௌனக் மஹர்ஷியானவர், ஸுதரை நோக்கிப் "பிறகு பகவானாகிய வ்யாஸமஹர்ஷி, நாரதருடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து எதனைச் செய்தார்" என்று கேட்டார்.

2-8. இதனைக்கேட்ட ஸுதர், சௌனகரை நோக்கி ப்ரஹ்ம பத்னியாகிய ஸரஸ்வதி நதியின் மேல் கரையில் 'சமயாப்ராஸம்' என்னும் ஒரு ஆச்ரமமுண்டு. அது மஹர்ஷிகள் யாகஞ் செய்யுமிடம். மேலும் அது இலந்தை மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அந்த முக்யமான ஆச்ரமத்தில் வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர், ஆசமனஞ்செய்து, சுத்தராய் உட்கார்ந்து, மனத்தை ஒரு வகைப்படுத்தி த்யானஞ்செய்தார். பக்தியோகத்தால் சுத்தமாயும், ஸ்திரமாயுமுள்ள மனத்தில் புருஷோத்தமனையும், அவரை ஆச்ரயித்த மாயையும் தர்சித்தார். "மேலும் ஜீவன் உண்மையில் மாயையைக் கடந்த ஸ்வரூபமுள்ளவனானாலும், அந்த மாயைக்கு வசப்பட்டு பிரமித்து, தான் முக்குண ஸம்பந்த முள்ளவனென்றும், மாயாகுணங்களால் செய்யப்படும் கார்யங்களைத் தான் செய்வதாக நினைத்துமிருக்கிறான்" என்றும் தெரிந்துகொண்டார். பின்னும் அந்த அனர்த்தத்தை போக்கக்கூடிய பக்தியோகத்தையும் அறிந்தார். பின்னும் அவர் உலகத்திற்கு ஏற்பட்டிற்கும், இவ்விதமான அக்ஞானத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக, ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைச் செய்தார். அதனைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் பரமபுருஷனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில்,

ஸ்திரமான பக்தியுண்டாகிறது. அதனால் சோகம் மோஹம், பயம், ஆகிய இவைகள் நிவர்த்தியாகின்றன. மேலும் அவர் தம்மால் செய்யப்பட்ட அந்த ஸம்ஹிதையைப் பரிசோதித்து நிவிர்த்திமார்க்கத்தில் ஆசையுள்ள தம்முடைய குமாரராகிய சுகருக்கு அதை உபதேசித்தார்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

9-20. இதனைக்கேட்ட செளனகர் ஸூதரை நோக்கி “ஓ ஸூதரே! அந்தச்சுகர் ஒருவிஷயத்திலும் ஆசையில்லாதவர்; நிவிர்த்திமார்க்கத்திலேயே நோக்க முள்ளவர்; ஆத்மாவிடமே ரமிப்பவர்; அப்படியிருக்க அந்தப் பெரிதாகிய க்ரந்தத்தை எதற்காக அவர் அப்யஸித்தார் என்று கேட்டார். அதனைக்கேட்டு ஸூதர் செளனகரை நோக்கி, “ஓ செளனகரே! மஹர்ஷிகள், ஆத்மாராமர்களானாலும், பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்களாகையால் ஸம்சய மற்றவர்களானாலும், க்ரந்தங்களைப் படிப்பதில் ஆசையில்லாதவர்களானாலும், பகவானிடத்தில் பலனை உத்தேசியாமலே பக்திசெய்கிறார்கள், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சரிதங்கள், வைராக்யமடைந்த மனத்தையும் வசப்படுத்திக்கொள்ள ஸாமர்த்யமுள்ளவைகள், ஆனதால் சுகமஹர்ஷி, பகவத் குணங்களில் விசேஷ ஆசையுள்ளவராகி அந்தப் பெரியதாகிய உபாக்யானத்தை அப்யஸித்தார். அவர் வ்யாஸ மஹர்ஷியின் புத்ரர். அவரிடத்தில் விஷ்ணு பக்தர்கள் ப்ரியப்படுவார்கள். ஓ! மஹர்ஷிகளே! பரீக்ஷித் என்ற ராஜரிஷியின் பிறப்பு, அவர்செய்த கார்யங்கள், அவருடைய மரணம், பாண்டவர்களுடைய மஹா ப்ரஸ்தானம், இவைகளை கிருஷ்ணகதையைச் சொல்லுவதற்கு உபயோகமாகச் சொல்லுகிறேன். எப்படியெனில்,

கௌரவர்களும், ஸிருஞ்ஜயர்களும், யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கமடைந்தார்கள். பீமஸேனன் தன்னுடைய கதாயுதத்தால் தூர்யோதனனுடைய துடையை அடித்து முறித்தான். பின்பு “த்ரோணருடைய புத்ரராகிய அச்வஸ்தாமாவென்பவர் த்ரௌபதியின் புத்ரர்களை நாசஞ்செய்வதே தம்முடைய யஜமானாகிய தூர்யோதனனுக்கு ப்ரியமான கார்யம்” என்று நினைத்து உபபாண்டவர்கள் தூங்கும் ஸமயத்தில் அவர்களுடைய தலையை வெட்டினார். இது தூர்யோதனனுக்கு ப்ரியமன்று. மேலும் அதை எல்லோரும் வெறுக்கக் கூடிய கார்யம் என்று நிந்தித்தார்கள். அப்பொழுது அக்குழந்தைகளுடைய தாயாகிய த்ரௌபதிதேவி புத்ரசோகத்தால் பரிதபித்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கி அழுதாள். அந்தஸமயத்தில் அவளை நோக்கி அர்ஜுனன், “ஓ! நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவளே! என்னுடைய காண்டவத்தில் பாணங்களைத்தொடுத்து அவைகளை ப்ரயோகித்து ப்ராஹ்மணர்களுக்குள், அதமனும், ஆயுத பாணியும் ஆததாயியுமான அச்வஸ்தாமாவினுடைய தலையை உன்னிடம் கொடுத்து உன்னுடைய துக்கத்தை நிவர்த்திக்கிறேன். அந்தத் தலையை ஆஸனமாகச் செய்து புத்ரசோகத்தை போக்கிக்கொள்வாய்” என்று ஸமாதானஞ்செய்தான். இப்படி அழகான வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஸமாதானஞ்செய்து தகுந்த முயற்சியுடன் குரு புத்ரராகிய அச்வஸ்தாமாவை அர்ஜுனன் தூரத்தினார். அவருக்கு மித்ரரும், ஸாரதியு மாயிருப்பவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே. அவருடைய வில் பயங்கரமானது. ரதமோ, ஹனுமத்வஜமுள்ளது. சிசுக்களைக் கொன்றவரான அந்த அச்வஸ்தாமா பின் தொடர்ந்துவரும் அர்ஜுனரை வெகுதூரத்தில் கண்டு பயந்து ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள

வேண்டி, பூமியில் எதுவரையில் போகக்கூடுமோ அதுவரையில் "சிவபெருமானிடத்தில் பயந்து ப்ரஹ்ம தேவர் ஓடியதுபோலத் திரும்பிப்பாராமலே ஓடினார். அப்படியும் தம்மைக் காப்பாற்றக்கூடியவர் கிடைக்காத தனாலும், குதிரைகள் களைத்துப்போனபடியாலும் அவர் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமே தன்னைக் காப்பாற்றுமென்று நினைத்தார். பின்பு ஆசமனஞ்செய்து சுத்தராய், ப்ரயோகித்த அஸ்த்ரத்தைத் திருப்பும் வகையறியாத வராயிருந்தும் ப்ராணனுக்குக் கெடுதி நேரிடும் ஸமயமாகையால் அந்த அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தார்.

21-26. பின்பு எல்லா திக்குகளிலும் அந்த அஸ்த்ரத்தின் தேஜஸ் பரவியது. அதனைக்கண்டு அர்ஜுனன் தம்முயிர்க்குச் சேதம் வந்ததென்று நினைத்து ஸாரதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை நோக்கி "ஓ! கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மிகுந்த பராக்கரம முள்ளவரே! பக்தர்களுக்கு நேரும் பயத்தை நிவர்த்திப் பவரே! ஸம்ஸாரத்தால் கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவர் தாமொருவரே. நீரே முந்திய புருஷன். நீரே எல்லாவற்றிற்கும் பிரபு. ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறானவர். ஆனந்த ஸ்வரூபத்திலிருப்பவர். நீர் மாயையைக்கடந்தவரானாலும், மாயைக்கு வசப்பட்டு ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் ஜனங்களுக்கு தர்மம் முதலிய புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறீர். வேறிடத்தில் மனஸைச் செலுத்தாமல் தம்மையே பஜிப்பவர்கள் இந்த திவ்யமங்கள சரீரத்தை த்யானஞ் செய்கிறார்கள். ஓ! தேவர்களுக்குத்தேவனே! இதோ மிகவும் பயங்கரமான தேஜஸ் எங்கும் பரவிவருகிறதே, இது இன்னதென்று தெரியவில்லை. இதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

27-28. அதனைக்கேட்டுக் கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனை நோக்கி த்ரோணருடைய புத்ரராகிய அச்வஸ்தாமாவினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது அதன் தேஜஸ்ஸே தவிர வேறில்லை அவருக்கு அதனைத் திருப்பி பெற்றுக்கொள்ளும் வழி தெரியாமையால் இதுவரையில் உபயோகிக்காம லிருந்து இப்பொழுது தம் உயிருக்குச் சேதம் வருஞ் சமயமாகையால் தம்மைக்காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டி அதனை உபயோகித்திருக்கிறார். அதனைத் தடுக்க முடியாது. உனக்கு அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் நன்றாகத் தெரியுமாகையால் அதனை ப்ரயோகித்து எதிரியின் அஸ்த்ரத்தை நாசஞ்செய் என்றார்.

29-39. இப்படிப் பகவான் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டுச் சத்ருக்களைக் கொல்லும் வல்லமையுள்ள அர்ஜுனன் ஆசமனஞ்செய்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து எதிரியின் அஸ்த்ரத்தை யடக்குவதற்காக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை, ப்ரயோகித்தார். அவ்விரண்டு அஸ்த்ரங்களுடைய தேஜஸ்களும், ப்ரளய காலத்தில், அக்னியும், ஸூர்யனும் விருத்தியடைவது போல பூமி, அந்தரிக்ஷம் ஆகிய இவைகளை ஆக்ரமித்து ப்ரகாசித்தன. அவ்விருவர்களுடைய அஸ்த்ரங்களின் தேஜஸானது முவ்வுலகங்களையும் தவறித்தது, அந்தத் தாபத்தை ஸஹியாமல் ஜனங்கள் இது ப்ரளயகாலத்திய அக்னி என்றே நினைத்தார்கள். அப்பொழுது ப்ரஜைகள் உபத்ரவப்படுகிறதையும், லோகங்களுக்கு நாசம் நேர்ந்ததையும் பார்த்து அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அனுமதிப்படி அந்த இரண்டு அஸ்த்ரங்களையும் உபஸம்ஹரித்தார். பிறகு அச்வஸ்தாமாவின் ஸமீபம் சென்று பசுவை

ரசனையால் கட்டுவது போல் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுள்ளவனாகிய கிருபியின் புத்ரரைக்கட்டினார். பின்னுமவரைத் தம்முடைய கூடாரத்திற்குக் கொண்டு போக முயன்றார். அப்பொழுது தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ள கிருஷ்ணபகவான் மிகுந்தகோபத்துடன் அர்ஜுனனை நோக்கி "ஏ பார்த்த! இவன் ராத்ரியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த யாதொரு அபராதமும் செய்யாத குழந்தைகளைக் கொன்றவன், ப்ராஹ்மணர்களுக்குள் அதமன், ஆனதால் இவனைக் கொல்லவேண்டுமே தவிர காப்பாற்றுவது உசிதமல்ல. மத்யம் முதலியவை களைக் குடித்து மதித்திருப்பவன், அஜாக்ரதையா யிருப்பவன், பயித்யங்கொண்டவன், தூங்குகிறவன், பால்யவயதுள்ளவன், முயற்சிக்காதவன், சரணமென்று வந்தவன், ரதமில்லாதவன் பயந்து ஓடுகிறவன், ஆகிய இம்மாதிரியான சத்ருக்களை தர்மத்தையறிந்தவர்கள் கொல்லமாட்டார்கள். எவன் ப்ராணிகளிடத்தில் தையயில்லாமல் பிறரைக்கொன்று தன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறானோ அந்த துஷ்டனை சிஷிப்பதே அவனுக்கு கேஷமெனப்படும். தண்டிக்கப் படாதவரையில் பாபம் விலகாது; அதனால் நரகத்தையடைவான். மேலும் த்ரௌபதியின் முன்பாக உன் குழந்தைகளைக் கொன்றவருடைய தலையை உன்னிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன்" என்று நான் கேட்டிருக்கும் போது உறுதி செய்திருக்கிறாய். இவன் தன்னுடைய யஜமானனாகிய தூர்யோதனனுக்கு இஷ்டமில்லாத கார்யத்தைச் செய்தவன். குலத்திற்கு அபகீர்த்தியை யுண்டு பண்ணினவன்; மிகுந்த பாபீ, ஆததாயீ. உன்னுடைய புத்ரர்களை நாசஞ்செய்தவன். ஆனதால் இவனைக் கொல்லவேண்டும் என்று (அர்ஜுனனுடைய புத்தியைப் பரிசோதிப்பதற்காகச்) சொன்னார்.

40-41. இம்மாதிரி கிருஷ்ணபகவானால் தூண்டப் படும் மஹாத்மாவாகிய அர்ஜுனன் அச்வஸ்தாமா தமது பிள்ளைகளைக் கொன்றவரானாலும், குருபுத்ரராகையால் வதஞ் செய்ய இஷ்டப் படவில்லை. பின்பு மித்ரராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸாரத்யஞ் செய்ய அர்ஜுனன் தம்முடைய கூடாரஞ் சேர்ந்து புத்ரநாசத்தால் துக்கிக்கும் த்ரௌபதியை நோக்கி ஓ! த்ரௌபதி! உன்னுடைய புத்ரர்களைக் கொன்றவர் இதோ இருக்கிறார். உன்னிஷ்டப்படி இவருக்குச் சிஷை செய்கிறேன் என்றான்.

42-48. யாகத்தில் கொல்லுவதற்காக யூபத்தில் கட்டப்பட்ட பசுபோல கயிற்றினால் கட்டப்பட்டவரும் கெட்கார்யம் செய்ததால் தலைகுனிந்தவருமான குரு புத்ரரைக்கண்டு த்ரௌபதியானவள்; நல்ல ஸ்வாப முள்ளவளாகையால் ஆசார்யருடைய புத்ரரென்று கௌரவத்தாலும், தைன்யமடைந்தவரென்ற தயை யாலும் அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தாள். பின்னும் பதிவ்ரதையான த்ரௌபதியானவள், அவரைக்கட்டிக் கொண்டு வந்ததை ஸஹியாதவளாகி தன்னுடைய பர்த்தாவை நோக்கி "இவரை விட்டுவிடவேண்டும். இவர் ப்ராஹ்மணர்; தவிரவும் குருபுத்ரராகையால் ஆசார்யர். ரஹஸ்யமந்த்ரங்கள், உபஸம்ஹாரம், ப்ரயோகம் ஆகிய இவைகளுடன் எல்லா அஸ்த்ரங் களையும் இவருடைய பிதாவான த்ரோணரிடமிருந்து தாங்கள் அப்யஸித்தீர்கள். அவரே புத்ரருபியாக இருக்கிறார். அதனால்தான் சூரனாகிய புத்ரனை அடைந்த கிருபியானவள் த்ரோணருடைய பாதிசரீர மாயிருந்தும் அவருடன் உடன்கட்டையேறவில்லை. தாங்கள் ஸகலதர்மங்களையும் அறிந்தவர்கள்; மிகுந்த பாக்க்யமுள்ளவர்கள்; ஆதலால் ஆசார்யருடைய

வம்சமானது, துக்கப்படும்படி தூங்கள் செய்வது உசிதமல்ல அது எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தக்கது; நமஸ்கரிக்கக்கூடியது; மேலும் இவரைக்கொண்டு விட்டால் இவருடைய மாதாவும், பர்த்தாவையே தைவமாகக் கொண்டவளுமான கிருபி என்பவள் புத்ர நாசத்தால் நான் வருத்தமடைகிறது போல துக்கப்படுவாளல்லவா? ப்ராஹ்மணவம்சத்திற்குக் கோப முண்டாகும். கூத்திரியர்கள் செய்தார்களேயாகில், அந்த கூத்திரிய வம்சம் பரிவாரங்களுடன் துக்கிக்கும்படி நேரும். ஆகவால் ப்ராஹ்மணகுலத்தால் நம்முடைய கூத்திரிய குலம் எரிக்கப்படவேண்டாம்” என்று சொன்னாள்.

49-50. ஓ! ப்ராஹ்மணர்களே! தர்மத்திற்கொத்ததும், ந்யாய விரோதமில்லாததும், தையுள்ளதும், கபடமற்றதும், ஸம்புத்தியுடன் சொல்லப்பட்டதும், மேன்மையுள்ளதுமான (பூஜிக்கக்கூடியது)த்ரௌபதியின் வார்த்தையைக் கேட்டு அருகிலிருந்த அரசனாகிய தர்மபுத்ரர், நகுலர், ஸஹதேவர், ஸாத்யகி, அர்ஜுனன், தேவகியின் புத்ரரான கிருஷ்ணபகவான், மற்றவர்கள், ஸ்த்ரீகள் ஆகிய எல்லோரும் அது உசிதமென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

51. அப்பொழுது பீமஸேனன் “இவரைக் கொல்வதே அவருக்குக் கேட்கக்கூடிய காரியம், இவர் நிதரை செய்து கொண்டிருக்கும் சிசுக்களை வீணாக வதஞ் செய்தார்; அதனால் இவருக்காவது, இவருடைய யஜமானனாகிய தூர்யோதனனுக்காவது, யாதொரு ப்ரயோஜனமுமில்லை.” என்று மிகுந்த கோபத்துடன் சொன்னான்.

52-58. மேல்காட்டிய இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நான்கு கைகளுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான், தம்முடைய மித்ரரத்னமாகிய அர்ஜுனனை நோக்கி “ஓ! அர்ஜுன! ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லக் கூடாதென்ற சாஸ்த்ரத்தாலும், ஆததாயியை வதஞ் செய்யலாமென்றும் சாஸ்த்ரமிருப்பதால் அந்த சாஸ்த்ரம் என்னுடைய ஆக்ஞாபுமாயாகையாலும் அப்படியே நீ செய்யவேண்டும். தவிரவும் த்ரௌபதியினிடம் உன்னால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிக்கிஞ்சையையும், நிறைவேற்றவேண்டும்; பீமஸேனனுக்கும், த்ரௌபதிக்கும் எனக்கும் இஷ்டமானதைச் செய் என்று சிரித்துக் கொண்டு ஆக்ஞாபித்தார். இதனைக் கேட்டவுடனே பகவானுடைய அபிப்ராயமின்னதென்று, அர்ஜுனன் தெரிந்துகொண்டு, கத்தியினால் அந்த ப்ராஹ்மணருடைய தலையிலிருக்கும் ரத்னத்தை மயிர்களுடன் எடுத்துப்பின்பு, கட்டை அவிழ்த்து அவ்விடமிருந்து துரத்தினான். அப்பொழுது அவருக்கு பாலஹத்யாதி தோஷத்தாலும் ஸஹஜமான ரத்னமில்லாததனாலும், தேஜஸ் குறைந்து விட்டது. கௌரஞ்செய்துவிடுதல், பணத்தை யபஹரித்துக்கொள்ளுதல், இருக்குமிடத்தை விட்டுத் துரத்திவிடுதல், ஆகிய இவைகள் வதத்திற்குச் சமமானவைகள். ப்ராஹ்மணதமர்கள் கொல்லக்கூடிய குற்றஞ்செய்தாலும், அவர்களுக்கு மேற்காட்டிய வதமே யொழிய, தேஹநாசஞ் செய்வது உசிதமல்ல. பின்பு பாண்டுபுத்ரர்கள், த்ரௌபதியுடன் புத்ரசோகமுள்ளவர்களாகி இறந்து போன தம்முடைய பந்துக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தஹனம் முதலிய உத்தர ஸம்ஸாரங்களைச் செய்து முடித்தார்கள்.

நோட்டு.

ப்ரஹ்மபத்னி” - ப்ரஹ்மாவையே தெய்வமாயுடையவள். அல்லது ப்ராஹ்மணர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டது - ஸ்ரீத. சம்யா - யாகத்திற்கு உபயோகமான சம்யா என்னும் மரத்தின்கிளை விழுந்தவிடத்தில் ஏற்பட்ட ஆச்ரமம். மஹர்ஷிகளின் ஆஹாரத்திற்கு உபயோகமாகிய இலந்தைப் பழங்களுள்ளதென்பது தூத்பர்யம். - விஜ. சோகம் - ஈச்வரன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர். ஸர்வசக்தியுள்ளவர். அவருடைய மாயையால் நிஜரூபத்தை மறந்தவன் ஜீவன். அவனுக்கு பகவத்பக்தியால் ஞானமுண்டாகிறது. அதனால் மோஷத்தையடைகிறான். “ஆனந்தரூபமாகிய சித்சக்தியால் நிறைந்தவர் ஈச்வரன், அவித்யையால் தன்னுடைய உண்மையான ரூபத்தை யறியாதவனும், ஸகல துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமுமாயிருப்பவனே ஜீவன்,” ஸ்வாமி மாயையானது எவருடைய வசத்திலிருக்கிறதோ. அவர் ஈச்வரனெனப்படுகிறார். எவன் அந்த மாயைக்கு வசப்பட்டு கஷ்டப்படுகிறானோ அவன் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறான் ஸம்ஸாரத்திலுண்டான முவ்வகை தாபத்தாலுண்டானது சோகம், சரீரத்தை ஆத்மா வென்று நினைப்பதே மோஹம். நரகம் முதலியவைகளில் உண்டாவது பயம். அவைகளைப் போக்குவது பக்தியெனப்படுகிறது - சந்த். ஆசையில்லாத - நல்ல சிஷ்யனை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையில்லாதவர் - விஜ. க்ரந்தங்களை - “மோஹத்தால் கலங்கியிருக்கும் உன்னுடைய புத்தியானது எப்பொழுது தெளியுமோ? அப்பொழுது கேட்டது, கேட்கவேண்டியது இவைகளிலிருந்து நிர்வேதத்தை யடைவாய்,” பகவத்கீதை, பலனை - அனேக

ஜன்மங்களில் பரமாத்மாவை நேரில் பார்த்தவர்களும், முக்தியில் விசேஷ ஆனந்தமுள்ளவர்களும் என சுகர் முதலியவர்களுக்கு பாகவதத்தில் ஆசையுண்டாயிற்று என்பதில் என்ன ஆச்சர்யம். - விஜ. ஆசையுள்ள வராகி - பகவானுடைய கல்யாணகுணங்கள் யாவும் அனுபவத்தாலேயே அறியக்கூடியவைகள் என்று வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், ஸ்வாத்யாயத்தால் யோகத்தை அடையவேண்டும், யோகத்தால் ஸ்வாத்யாயமுள்ளவனாக ஆகிறான் என்றபடி பகவானுடைய குணங்களை வர்ணிக்கும் க்ரந்தத்தை அப்யஸிப்பது அவச்யமேயாம். மேலும் பகவானுடைய அவதாரங்களும், அவைகளின் குணங்களும், பக்தர்களும், அவர்களுடைய குணங்களும், வேதாந்தத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவில்லை. அவைகள் யாவும் இந்த பாகவதத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதும்ன்றி வேதாந்தத்தில் சொல்லியிருக்கும் குணங்களைவிட அதிகமாக பகவத்குணங்கள் நன்றாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வீர. அப்யஸித்தார் - பிறருக்குமுபதேசித்தார். விஜ. சிவபெருமானிடம் - பரமசிவன் ப்ரஹ்மதேவருடைய ஐந்தாவது தலையை வெட்டுகிறதற்காக வரும்போது அவர் ஓடினார். ஆர்கியென்று ஒருபாடமுண்டு. அதற்கு பரமசிவனுடைய முன்றாவது கண்ணின் தேஜஸினால் எரிக்கப்பட்டு பயந்து சனீஸ்வரன் ஓடினார் என்று அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். - விஜ.

முன்னொருக்கால் ப்ரஹ்மதேவர் தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒரு அப்ஸர ஸ்த்ரீயினிடம் ஆசைப்பட்டு மான்வேஷங்கொண்டு ரமிக்க முயற்சித்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவரைத்தூரத்தினார். அர்க

யென்னும் ஒரு பாடமுண்டு. அதற்கு ஸூர்யன் ஓடியது போலவென்று அர்த்தம். அதாவது வித்யுன்மாலி யென்று ஒரு ராக்ஷஸனிருந்தான். அவனுடைய தபஸினால் பரமசிவன் ஸந்தோஷமடைந்து அவனுக்குத் தங்க விமானமொன்றைக் கொடுத்தார். அவன் அந்த விமானத்திலேறிக் கொண்டு ஸூர்யன் பின்னே போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ராக்ஷஸனுடைய விமானத்தின் காந்தியானது, ஸூர்யதேஜஸை விட மேலானதாக விருந்தபடியால் அந்த விமானத்தை உருகிப்போகச்செய்தார். அதனால் பரமசிவன் கோபங் கொண்டு ஸூர்யனை துரத்த ஸூர்யன் பயந்து ஓடினார். அப்பொழுது பரமசிவனுடைய கடும் பார்வையால் ஸூர்யன் எரிக்கப்பட்டு காசியில் விழுந்தார். அவருக்கு இப்பொழுதும் லோலார்கொன்று (அலைந்த ஸூர்யன்) பெயர் வழங்கிவருகிறது. இது வாமனபுராணத்தில் விஸ்தாரமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. — ஸ்ரீ த. தக்ஷப்ரஜாபதியானவர் பரமசிவனுக்கு ஹவிர்பாகங்கொடாமல் யாகஞ்செய்ய அப்பொழுது பரமேச்வரன் வீரபத்ரராக அவதரிக்க அவரிடமிருந்து ஓடினார் — வீர. ஆர்கியென்றபாடத்தில் — ஸூர்யனுடைய பிள்ளையாகிய மிருத்யுவானவர் பரமசிவனைக் கண்டு ஓடினார் — சந்த. கிருஷ்ண — பூமியிலுள்ள ஸகல ஜனங்களுக்கும் ஸுகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவர் — ஸ்ரீ த. மிகுந்த — மூலத்தில் மஹாபாஹு வென்றிருப்பதால் க்ஷத்ரியர்களை யுண்டுபண்ணிய கைகளுள்ளவர் என்று காட்டப்பட்டது — வீர. நரகபாபத்தைச் செய்த மனிதர்கள் அதற்குத் தக்கபடி அதனால் சிஷ்டிக்கப்படுவார்களானால் அவர்கள் சுத்தர்களாகி புண்யசாலிகள் போல ஸ்வர்க்கத்தை யடைகிறார்கள்” — ஸ்மிருதி ஆததாயி — அக்னியைப்பவன், விஷங்கொடுப்பவன்,

ஆயுதம்பிடித்தவன், பணம், பூமி, பார்வைய இவைகளை யபஹரிப்பவன் ஆகிய ஆறு பெயர்கள். மேல்காட்டிய ஆததாயியை ஆலோசிக்காமலேயே கொன்றுவிடலாம் — ஸ்ரீ த. பாதிசரீரம் — “பத்னியென்பவள் பர்த்தாவினுடைய சரீரத்தின் பாதிபாகம்” — ச்ருதி.

அத்யாயம்-8

பகவானைக் குந்தி ஸ்தோத்ரஞ் செய்தது.

பின்பு அந்த பாண்டவர்கள் யுத்தத்தில் இறந்து போன பந்துக்களுக்குத் தர்ப்பணம் (எள்ளுஞ்சூலமும்) செய்வதற்காக ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானுடன் ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு கங்கையின் கரை சேர்ந்தார்கள். மேலும் அவர்கள், அந்தக் கங்கா ஜலத்தில், ஸ்நானஞ் செய்து தர்ப்பணம் பண்ணி, பகவானுடைய பாதத்திலிருந்து உண்டானதால் பரிசுத்தமாயிருக்கும் அந்தத் தீர்த்தத்தில் பின்னும் ஸ்நானஞ் செய்தார்கள்.

3-11. பிறகு அவ்விடத்தில் தம்முடைய தம்பிகளுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் தர்மபுத்ரரையும், த்ருதராஷ்டரரையும், புத்ரசோகமுள்ள காந்தாரியையும், குந்தியையும், த்ரௌபதியையும் நோக்கி ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானானவர், மஹர்ஷிகளுடன் "பந்துக்கள் மரண மடைந்தார்களென்று நீங்கள் துக்கப்படுவது நியாயமல்ல காலமஹிமையால் ப்ராணிகளுக்கு நேரிடும் நரகம் தடுக்கமுடியாதது என்று ஸமாதான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தூர்யோதனனால் அபஹரிக்கப்பட்டிருந்த அஜாதசத்ருவின் (எவ்விடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாதவர்) ராஜ்யத்தை அவருக்கு வசப்படுத்தினார். மேலும் த்ரௌபதிதேவியின் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்ததால் ஆயுஸ் குறைந்தவர்களான துச்சாஸனன் முதலியவர்களைக் கொல்வித்தார். மஹேந்த்ரனுடைய கீர்த்தியை உபேந்த்ரர் உலகத்தில் பரவச்செய்தது போல முக்ய கல்பங்களுள்ள மூன்று அச்வமேத யாகங்களைச் செய்வித்துப் பரிசுத்தமான அவருடைய

கீர்த்தியை விஸ்தாரப்படுத்தினார். பிறகு வ்யாஸ மஹா முனி முதலியவர்களைப் பூஜித்து அவர்களால் தாம் கொண்டாடப்பட்டு ஸாத்யகி, உத்தவர் முதலானவர்களுடன் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு ரதத்தின் மீதேறி த்வாரகையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது உத்தரையானவள் மிகவும் பயந்தவளாய் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் வந்து அவரை நோக்கி "மஹா யோகியே! தேவர்களுக்கும் தேவரே! ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிபதியே! என்னைக் காப்பாற்றும். பயத்தை நிவர்த்திப்பவர் நீர் ஒருவரேயொழிய மற்றவைகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பயத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன ஏ நாத! அக்னிபோல் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் எஃகுமுனையுள்ள பாணமானது எனக்கு எதிரில் வருகிறது. அதனால் என் சரீரம் எரிக்கப்பட்டாலும் எனக்கு ஸம்மதம், என் வயிற்றிலிருக்கும் சிசுவுக்கு மாத்ரம் கெடுதி நேரிடாமல் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டாள். பக்தர்களிடம் வாத்ஸல்ய முள்ள பகவான் அதனைக்கேட்டு 'இது பாண்டவர்களை நாசஞ்செய்வதற்காக அஸ்வஸ்தாமாவினால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்த்ரம்' என்று நிச்சயித்தார்.

12-37. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு எதிரில்வரும் பாணங்களைப் பார்த்து அதனைத் தடுப்பதற்காக சிறந்த அஸ்த்ரங்களை எடுத்தார்கள். ஸ்ரீ பகவான் தம்மிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்திய பக்த சிரோமணிகளான பாண்டவர்களுக்கு நேர்ந்த விஸனத்தைப் பார்த்து அந்த அஸ்த்ரம் வேறு அஸ்த்ரங்களால் தடுக்க முடியாததாயால் தம்முடைய ஸுதர்சனமென்ற சக்ரத்தை ப்ரயோகித்து, அதனால் அவர்களை

ரக்ஷித்தார். மேலும் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் யோகேசராகிய அந்த க்ருஷ்ண பரமாத்மாவானவர் விராடபுத்ரியான உத்தரையின் வயிற்றிலிருக்கும் கர்பத்தைத் தம்முடைய மாயையால் மறைத்தார். ஏ செளனகரே! ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமென்பது மற்றவைகளால் தடுக்க கூடியதல்ல. வீணாய்ப் போகாதது. ஆனாலும் விஷ்ணுவின் தேஜஸையடைந்து அடங்கினது. பகவான் மாயையால் ஸிருஷ்டி, பரிபாலனம், ஸம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளைச் செய்கிறவராகையாலும், ஸகல ஆச்சர்யரூபியாயிருப்பதாலும், அவரிடத்தில் மேற்சொல்லிய விஷயத்தை அப்புதமென்று நினைக்கவேண்டாம். இப்படிப் பாண்டவர்கள் பகவானுடைய ஒத்தாசையால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டார்கள். அப்பொழுது பதிவ்ரதையான குந்திதேவியானவள் த்வாரகா நகரத்திற்கு ப்ரயாணமாயிருக்கும் க்ருஷ்ண பகவானை நோக்கி தன்னுடைய புத்ரர்களுடனும், த்ரௌபதியுடனும், பகவத் ஸ்வரூபத்தை அறியாத வளான நான் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியபுருஷனை நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரன். ப்ரகிருதி (மாயை)க்கு மேற்பட்டவர். ஸகலத்திற்கும் மேற்பட்டவர். ஸகலப்ராணிகளாலும் பார்க்கமுடியாதவர். ஆனால் ப்ராணிகளுடைய உள்ளிலும் வெளியிலும் இருப்பவர். மாயையாகிய திரையால் மறைக்கப்பட்டவர். இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவர். நாசமில்லாதவர். அந்தப் பரமபுருஷனாகிய நீர், வேஷதாரி(நடன்) போல தேஹாபிமானமுள்ளவர்களால் அறியப்படுகிறீரில்லை. சுத்தசித்தர்களும் மனனம்செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் பரமஹம்ஸர்களும், உம்முடைய ஸ்வரூபத்தைத் தேடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க, ஸ்திரீகளாகிய

நாங்கள் பக்தியோகத்தை யடைவதற்காக உம்மை எப்படி தர்சிப்போம்? க்ருஷ்ணன், வாஸுதேவர், தேவகீநந்தனர் (தேவகியின் புத்ரர்) கோவிந்தர் என்னும் திவ்ய நாமங்களுள்ளவரும், நந்தனென்ற கோபரு (யாதவர்)க்குப் புத்ரரும், தாமரைமலருடன் கூடிய நாபியுள்ளவரும், தாமரஸ புஷ்பமாலையுள்ளவரும், தாமரைமலர் போன்ற கண்கள், கால்கள் ஆகிய இவைகளுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஏ! ப்ரபுவே! துஷ்டனாகிய கம்ஸனால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட தேவகியை எப்படிக் காப்பாற்றினீரோ அப்படியே என்னையும் என்னுடைய புத்ரர்களையும் கூட்டங் கூட்டமாக ஆபத்துக்கள் வந்தாலும், அவைகளிலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்கிறீர் (தமக்கு மாதாவிடமிருக்கும் ப்ரீதியைக் காட்டிலும் என்னிடம் அதிக விச்வாஸமென்பது கருத்து) விஷம், அக்னி, ராக்ஷஸர்கள், அஸத்துக்களுடைய ஸபை, வனவாஸ கஷ்டம், ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் மஹாரதர்களாகிய பீஷ்மர் முதலியவர்களுடைய அஸ்த்ரங்கள், கடைசியாக அச்வத்ஸ்தாமாவின் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஆகிய இவைகளிலிருந்து உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டோம். மேலும் தூர்யோதனனால் தூண்டப்பட்டு, எங்களை சபிப்பதற்காக வந்த தூர்வாஸ மஹாமுனியை ஸகல ஜகத்துடன் திருப்தியடையச் செய்து அவரிடமிருந்தும் காப்பாற்றினீர். நீர் ஸகல ஜகத்திற்கும் குருவாயிருப்பவர், தங்களுடைய தர்சனமானது மோக்ஷத்தை கொடுக்கத்தக்கது, அப்பேர்ப்பட்ட உம்முடைய தர்சனம் ஆபத்காலங்களில் கிடைப்பதால் அந்த விபத்து அடிக்கடி வந்தாலும் ஸம்மதம். மேலான குலத்தில் பிறந்திருப்பது, ஐச்வர்யம், சாஸ்த்ரங்களை படித்திருப்பது, அழகு ஆகிய இவைகளால் மிகுந்த கர்வமுள்ள புருஷன் உம்முடைய பெயரை உச்சரிக்க

மாட்டான். தரித்ரனாலேயே அந்த திவ்யநாமதேயம் இடைவிடாமல் சொல்லப்படும். (ஸம்பத் கேஷமத்திற்கு விரோதியென்று கருத்து) தங்களுக்கு பக்தர்களே பணம். முக்குணங்களின் வருத்திகள் தங்களிடத்தில் ஸம்பந்தக்கிறதில்லை. நீர் ஆத்மாவிலேயே ரமிப்பவர்; சாந்தர்; மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும் ஸாமர்த்யமுள்ளவர்; இப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். நீர் தேவகியின் புத்ரரானாலும், ப்ராகிருத சிசுக்கள் போன்றவரல்ல. உம்மைக் காலரென்றும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரரென்றும்; ஆதியந்தமற்ற ப்ரபுவென்றும், எல்லாரிடத்திலும் ஸமமாக ஸஞ்சரிப்பவரென்றும் நான் நினைக்கிறேன். உமக்கு ஒரிடத்திலும் பக்ஷபாத மில்லை. ஜனங்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் சண்டை செய்வதற்கும் நீரே நிமித்தம்; வேறில்லை மேலும் சிலர் விரோதிகளென்றும். சிலர் மித்ரர்களென்றும் பேதபுத்தி உமக்கில்லை. நீர் மனுஷ்ய சரீரமெடுத்து அவர்கள்போல் அபினயஞ் செய்வதால் உம்மிடத்தில் பேதபுத்தி யிருப்பதாகத் தோன்றுகிறதேயொழிய உண்மையிலில்லை. (அனுக்ரஹத்தையாவது நிக்ரஹத்தையாவது செய்கிறதில்லை) தங்களுடைய அபிப்ராயம் ஒருவராலும் அறியமுடியாதது. ஜகத்ருபியாயிருக்கும் ப்ரபுவே! பிறப்பில்லாதவரும், ஒன்றையுஞ்செய்யாதவரும், பரமாத்மாவாக விருப்பவருமான நீர், வராஹ(பன்றி) மாகியும், மத்ஸ்யமாகியும், வாமனராகியும் அவதரித்தீ ரென்பது பொருந்துமா? அது லோகத்தை அனுஸரித்ததேயொழிய உண்மையில் உமக்கு ஜன்மமில்லை. கோகுலத்தில் நந்தருடைய கிரஹத்தில், தயிர்பாணையை உடைத்ததற்காக யசோதை, உம்மைக் கட்டுவதற்கு கயிற்றை எடுத்தாளல்லவா? அப்போது நீர் கண்களிலிருந்த மை கரையும்படி கண்ணீரைப்

பெருகிக் கொண்டு கலங்கிய கண்களுள்ளவராய்த் தலைகுனிந்து மிகவும் பயந்தவர் போல் அபினயஞ் செய்தீரல்லவா? அது எனக்கு மோஹத்தை யுண்டு பண்ணுகிறது. உண்மையில் ஜனனம், மரணம் முதலியவைகளும் உம்மிடமிருந்து பயப்படுகிறது. உம்முடைய சரிதம் ஜகத்திற்கு மோஹகரமாகையால் உம்முடைய ஜன்மங்களைப் பலவகையாய்ப் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது "புண்ய ச்லோகராகிய யதுவின் கீர்த்தியை விருத்தி செய்வதற்காக அவருடைய வம்சத்தில், மலயபர்வதத்தை கௌரவப் படுத்துவதற்கு, அதில் சந்தனவிருக்ஷம் முளைத்தது போல் அவதரித்தீர்" என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் சிலர் "வஸுதேவர், தேவகி இவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு உண்மையில் பிறப்பில்லாதவரானாலும், தேவ விரோதிகளை நாசஞ்செய்து இவ்வுலகத்திற்கு கேஷமத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக தேவகியின் புத்ரராக அவதரித்தீர்" என்று கூறுகிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் "பூமியில் துஷ்டர்கள் அதிகமாயிருந்த படியால் மிகுந்த பாரத்தால் ஸமுத்ரத்தின் நடுவில் தத்தளிக்குங்கப்பல்போல் கஷ்டப்படும் பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக ப்ரஹ்மதேவருடைய வேண்டுகோளின்படி அவதரித்தீர்" என்று சொல்லுகிறார்கள் இன்னுஞ்சிலர் "ஆத்மாவின் ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை யறியாமல் தேஹம் முதலியவைகளில் அபிமானம் வைத்துக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு மேற்காட்டிய துக்கத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டி கேட்பதற்கும் ஸ்மரிப்பதற்கும் தகுதியான லீலைகளைச் செய்வதற்காக ஜன்மாவை அங்கீகரித்தீர்" என்கிறார்கள். எந்த ஜனங்கள் உம்முடைய சரிதத்தை பிறர்சொல்லக் கேட்கிறார்களோ, தம் வாக்கினால்

உச்சரித்து கானஞ்செய்கிறார்களோ, அடிக்கடி நினைக்கிறார்களோ, நினைத்து ஆனந்தப்படுகிறார்களோ, அவர்கள் பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய இவைகளைப் போக்குகிற உம்முடைய பாதங்களை வெகு சீக்ரமாக அடைவார்கள்.

38-44. பக்தர்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் ப்ரபுவே! தங்களிடம் விசேஷ ப்ரியமுள்ளவர்களும், தங்களுக்கு வேலைக்காரர்களுமான எங்களை விட்டுப்போவது உசிதமல்ல தூர்யோதனன் முதலிய அரசர்கள் நிமித்தமாக விசேஷ பாபங்கள் செய்த எங்களுக்கு உம்முடைய பாதாவிந்தத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லை. மேலும் இந்த்ரியங்களுக்கு அதிபதியான ஜீவனில்லாத வரையில் எப்படி நாமரூபங்கள் பயன்படுகிறதில்லையோ அப்படி உம்முடைய ஸான்னித்யமில்லாத வரையில் யாதவர்களுடன் கூடிய பாண்டவர்களாகிய எங்களுடைய கீர்த்தியும், ஸம்பத்தும் பயன்படாதவைகளேயாம். மேலும், எங்களுடைய ராஜ்யத்திற்குட்பட்ட இந்த பூமியானது உம்முடைய பாதங்களிலுள்ள த்வஜரேகை, வஜ்ரரேகை, அங்குசரேகை முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறது. நீர் அப்புறம் போனால் இந்தப்பூமி பிரகாசிக்காது. உம்முடைய கடாஷு வீக்ஷணயத்தால் இந்த தேசத்தில் ஐச்வர்யம் விருத்தியடைகின்றன. செடி கொடி முதலியவைகள் நன்றாய் விருத்தியடைகின்றன. ஓ! ஜகத்பதியே! ஜகத்ரூபியாயிருப்பவரே! ஜகத்தில் அந்தர்யாமியாயிருப்பவரே! பந்துக்களான பாண்டவர்களிடத்திலும், விருஷணிகளிடத்திலும் எனக்கிருக்கும் ஸ்நேஹ(அபிமான)மாகிய பந்தத்தை நிவர்த்தியும். ஓ! மதுரா நகரத்தரசனாகிய க்ருஷ்ணா! கங்கையின்

ப்ரவாஹமானது இடையில் நேரும் விக்னங்களை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ஸமுத்ரத்தையே யடைவதுபோல என்னுடைய மனஸும் வேறிடஞ்செல்லாது இடைவிடாமல் உம்மையே பஜிக்கும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். ஓ! க்ருஷ்ண! அர்ஜுனனுக்கு மித்ரரே! விருஷணிகளுக்குட் சிறந்தவரே! பூமிக்குக் கெடுதி செய்யும் அரசர்களை நாசஞ் செய்பவரே! குறைவற்ற வீர்யமுள்ளவரே! ஏ கோவிந்த! (காமதேனுவின் ஐச்வர்யத்தை யடைந்தவர்) பசுக்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், தேவர்கள் ஆகிய இவர்களின் உபத்ரவத்தை போக்கடிப்பவரே! யோகிகளுக்கு அதிபதியும், ஜகத்திற்கு குருவாயு மிருப்பவரே! பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன் என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாள்.

45-46. இந்தப்படி குந்திதேவியால் இனிமையான வாக்கியங்களைக் கொண்டு ஸ்தோத்ரஞ் செய்யப்பட்ட பகவான் தம்முடைய ஸகல மஹிமைகளையும் வெளியிட்டு கொஞ்சம் சிரித்து, தமது மாயையால் அவளை ப்ரமிக்கச் செய்தார். பின்பு குந்தியின் ப்ரார்த்தனைப்படி "எப்பொழுதும் என்னிடத்திலுனக்கு ஸ்திரமாக பக்தி இருக்கட்டும்" என்று அனுக்ரஹித்து ஹஸ்தினாபுரஞ் சேர்ந்து அவ்விடத்தில் ஸுபத்ரை முதலிய ஸ்த்ரீகளுக்கு சொல்லிக்கொண்டு தமது பட்டணத்திற்குப் போக முயற்சித்தார். அப்பொழுது இவ்விடத்தில் தூங்கள் சிலகாலம் வஸிக்கவேண்டும் என்று தர்மபுத்ரர் அன்புடன் கேட்டுக்கொள்ள, பகவானும் அதை அங்கீகரித்து அவ்விடத்தில் வஸித்தார்.

47-53. பிறகு பகவானுடைய அபிப்ராயத்தை

அறியாத வ்யாஸமஹர்ஷி முதலியவர்களாலும், அப்புத்தகார்யங்களைச் செய்யும் க்ருஷ்ண பகவானாலும், பலவகையான இதிஹாஸங்களை கொண்டு தர்மபுத்ரர் ஸமாதானஞ் செய்யப்பட்டும் அதனால் அவருக்கு துக்கம் நீங்கவில்லை. ஓ ப்ராஹ்மணர்களே! தர்ம புத்ரர் யுத்தத்தில் இறந்துபோன பந்துக்களையே நினைத்து, அவிவேகமுள்ளவராய் அபிமானம், மோஹம் என்னும் இவைகளுக்கு வசப்பட்டு பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'துராத்மாவாகிய என்னுடைய மனத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கும் அறியாத்தன்மை மிகவும் ஆச்சர்யப்படத்தக்கது. நாய், நரி முதலியவைகளுக்குச் சொந்தமான இந்த சரீரத்திற்காக அனேக அக்ஷேஹினி ஸைன்யங்களைக் கொன்றேன். பாலர்கள், ப்ராஹ்மணர்கள், மித்ரர்கள், பிதிருவ்யர்கள், ஸஹோதரர்கள், குரு ஆகிய இவர்களுக்கு த்ரோஹஞ்செய்த நான், அனேகவர்ஷங்கள் பாபத்தின் பலனாகிய நரகத்தை அனுபவித்தாலும் ஒருபொழுதும் மோக்ஷத்தையடையப் போகிறதில்லை. யுத்தத்தில் சத்ருக்களைக் கொல்வது அரசர்களுக்கு தர்மமேயொழியப் பாபமில்லை' என்று சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருப்பது என் விஷயத்தில் பொருந்தாது. ஏனென்றால் 'அரசன் தன்னுடைய ப்ரஜைகளுக்கு, சத்ருக்களால் உபத்ரவம் நேரிடும்போது, அவர்களைக்கொல்வது ந்யாயம்' என்பது சாஸ்த்ரத்தினுடைய தாத்பர்யம். துர்யோதனனால், ப்ரஜைகள் காப்பாற்றப்பட்டு ஸுகமாய் வஸிக்கும்போது ராஜ்யமடையவேண்டுமென்ற ஆசையால் மாத்ரம் நான் சண்டைசெய்து பந்துக்களைக் கொன்றேனாகையால், என் புத்திக்கு ஸமாதானமாகவில்லை இப்படிப் புருஷர்களைக்கொன்றதால் அவர்களுடைய பந்துக்களான ஸ்த்ரீகளுக்கும் நான் த்ரோஹஞ் செய்தவனாகிறேன்.

இந்தப் பாபம் க்ரஹஸ்தாச்ரமத்தில் செய்யக்கூடிய ஸத்கர்மங்களால் நிவர்த்தித்துக் கொள்ளமுடியாது. அனேக ப்ராணிகளை (அறியாத்தன்மையால்) கொன்றதால் நேர்ந்த இந்த பாபத்தை புத்தி பூர்வமாகச் செய்யும் ஹிம்ஸையுள்ள யாகத்தால் நிவர்த்திசெய்து கொள்ளவும் முடியாது. 'கலங்கிய ஜலத்தால் கலங்கிய ஜலத்தை சுத்தப்படுத்த முடியுமா? மத்யத்தால் உண்டான அசுத்தியானது, மத்யத்தால் நிவர்த்தியாகுமா?' என்று பலவாறாகத் துக்கித்தார்.

நோட்டு

பயத்தை-மிருத்யுவிற்கு வசப்பட்டிருக்கும் மனிதனால் மற்றொருவனை மிருத்யுவினிடமிருந்து காப்பாற்ற முடியாதென்று கருத்து- வீர. அறியாத- பீஷ்மர் மரணமடையப் போகிறார், அதற்காக எல்லோரும் கங்கையின் கரைக்குச் செல்லவேண்டும், அவ்விடத்தில் அவரிடமாக தர்மங்களைக் கேட்கச்செய்து அதனால் தர்மபுத்ரருடைய துக்கத்தைப் போக்கவேண்டுமென்பது பகவானுடைய அபிப்பிராயம்.- ஸ்ரீ த. அக்ஷேஹினி- ரதங்கள் 21870, யானைகள் 21801, குதிரைகள் 65610, காலாட்கள் 109350 யாகத்தால்- "எவன் அச்வமேதஞ் செய்து பகவானை பூஜிக்கிறானோ அவன் ப்ரஹ்மஹத்யை முதலிய பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்" என்று ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் என்பது கருத்து.

பீஷ்மர் தர்மம் உரைத்தது.

இப்படி தர்மபுத்ரர் “பந்துக்களுக்கு த்ரோஹஞ் செய்தோமே” என்று பயந்து ஸகல தர்மங்களையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி பீஷ்மர் வஸிக்கும் குருக்ஷேத்ரம் சென்றார்.

ப்ராஹ்மணர்களே! அப்பொழுது அவருடைய தம்பிகளும், பகவானும், வ்யாஸரும், தெளம்யர் முதலானவர்களும், உத்தமமான குதிரைகள் பூட்டிய ரதங்களிலேறிக்கொண்டு அவர்பின் சென்றார்கள். மேலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானும் அர்ஜுனருக்கு ஸாரத்யம் செய்துகொண்டு சென்றார். அவர்களுடைய நடுவில் அந்தத் தர்மபுத்ரர் குஹ்யகர்களால் சூழப்பட்ட குபேரன்போல ப்ரகாசித்தார்.

4-8. அவ்விடத்தில் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து விழுந்திருக்கும் தேவரைப்போல், பூமியில் கிடக்கும் பீஷ்மரைக்கண்டு, பாண்டவர்களும், அவர்களுடைய பரிவாரங்களும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானும், அவருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அந்த ஸமயத்தில் ஸகல ப்ராஹ்மர்ஷிகளும், சிறந்த தேவர்ஷிகளும், ராஜர்ஷிகளும், அந்தப்பீஷ்மரைப் பார்ப்பதற்காக வந்து கூடினார்கள். மேலும், பர்வதர், நாரதர், தெளம்யர், வ்யாஸபகவான், ப்ராஹதச்வர், பரத்வாஜர், அவருடைய சிஷ்யர்கள், ரேணுகையின் புத்ரராகிய பரசுராமர், வஸிஷ்டர், இந்த்ரப்ரமதர், ச்ருதர், கிருதஸமதர், அஸிதர், நக்ஷீவான், கௌதமர், அத்ரி, விச்வாமித்ரர்,

ஸுதர்சனர், காச்யபர், ப்ராஹஸ்பதி, சுகர் முதலிய நிர்மல ஸ்வபாவமுள்ள மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுடன் அவ்விடமே வந்துசேர்ந்தார்கள்.

9-24. தேசத்தையும் காலத்தையும், நன்றாக அறிந்த பீஷ்மர் வந்தவர்களைத் தனியே தெரிந்துகொண்டு மிக்க பாச்யசாலிகளான மஹர்ஷிகளைப் பூஜித்தார். மேலும் ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவரும், ஜகதீசரும், மாயையால் சரீரமெடுத்தவருமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானைப் பார்த்து, அவருடைய மஹிமையை அறிந்தவராகையால், அவரை ஹிருதயத்தில் வைத்து அர்ச்சித்தார். பின்னும் அவர் மிகுந்த வணக்கத்தோடும் ப்ரேமையோடும், பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் பாண்டவர்களைப் பார்த்து அபிமானத்தால் கண்ணீரைப் பெருக்கி அதனால் கண் தெரியாதவராய்ப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார். “ஏ தர்மபுத்ர! நீங்கள் ப்ராஹ்மணர்களையும் தர்மத்தையும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானையும் ஆச்ரயித்தவர்களாகவிருந்தும் கஷ்டப்பட்டு ஜீவிப்பது ந்யாயமல்ல இது வெறுக்கக் கூடிய கார்யம். உங்களுடைய பிதாவும் அதிரதருமாகிய பாண்டு மரணமடைந்த பிறகு உங்களுடைய மாதா வாகிய குந்திதேவி பால்யவயதுள்ள குழந்தைகளுடன் அடிக்கடி மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்தாள். மேகங்கள் வாயுவுக்கு வசப்பட்டிருப்பதுபோல, ஜனங்கள் காலத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்கள் யாவும் அந்தக் காலத்தால் செய்யப்பட்டவைகளேயாம். எந்த பக்ஷத்தில் அரசனாகிய தர்மபுத்ரரும், கதாயுதத்தைக் கையில் பிடித்த பீமஸேனனும் காண்டலவமென்னும் வில்லையுடைய அர்ஜுனனும் இருக்கிறார்களோ, மேலும்

அவர்களுக்கு க்ருஷ்ணபகவான் மித்ரரோ
அவ்விடத்திலும் ஆபத்துநேரிட்தென்பது
காலத்தின் மஹிமையேயாம்.

இதோ இருக்கும் க்ருஷ்ண பகவானுடைய
எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஒருவராலும்
முடியாது. கவிகளும், யோகிகளும், இவருடைய
ஸ்வரூபத்தை அறிய விரும்பியும், அதை அறியாமல்
மோஹிக்கிறார்கள். ஏ! தர்மபுத்ரரே! மேற்சொல்லிய
காரணத்தால் 'இவையாவும் ஈசுவரனுக்கு வசப்பட்டவை
என்று நிச்சயித்து அந்த ஈசுவரனை அனுஸரித்து
அனாதர்களான ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றும்;
ஸிருஷ்டிக்கு முந்தியிருந்த புராண புருஷராகிய
பகவான் இவர்தான். இவரே நாராயணன் ஆனாலும்
தம்முடைய மாயையால் லோகத்தை ப்ரமிக்கச்
செய்து கொண்டு (தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டாமல்)
விருஷ்ணிவம்சத்தில் ப்ரகாசிக்கிறார். இவருடைய
மஹிமை மிகவும் ரஹஸ்யமானது; அதனைப்
பகவானாகிய பரமசிவனும், தேவர்ஷியாகிய நாரதரும்,
கபிலருமே அறிவார்கள். நீங்கள் இவரை அம்மானுடைய
பிள்ளை (அம்மான் சேய்) என்றும் உங்களுடைய
இஷ்டப்படி நடப்பவரென்றும், பிரதி உபகாரத்தை
எதிர்பாராமல் உபகாரஞ்செய்பவர் என்றும், நினைத்து
அவரை மந்த்ரியாகவும், தூதராகவும், ஸாரதியாகவும்,
ஸ்நேஹவிசேஷத்தால் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
அப்படி நினைப்பது அறியாத்தன்மையே. ஸகல
ஜகத்ரூபியும், ஸமமாயிருப்பவரும், ஒருவராய் விளங்கு
பவரும், அஹங்காரமில்லாதவரும், ஆசை முதலியவை
களில்லாதவருமான, இந்தப் பகவானுக்கு மேலான
கார்யமென்றும், கீழான கார்யமென்றும், தகுதியுடையது

என்றும், வேறுபாடு தோன்றுகிற பேதபுத்தி
ஒரிடத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. ஆனாலும் இடை
விடாமல் பக்தி செய்பவர்களிடத்தில் இவருக்கு
க்ருபை உண்டாகிறது. இப்போது நான் உயிரைவிட
ஸித்தனாயிருக்கையில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் எனக்கு
தர்சனங் கொடுப்பதற்காக நேரில் இவ்விடம்
வந்திருக்கிறார். ஆகையால் இடைவிடாமல் பக்திசெய்ப
வர்களிடத்தில் பகவானுக்கு உண்டாகும் க்ருபையை
பாருங்கள். மனிதனானவன் தன்னுடைய மனதை
பகவானிடத்தில் பக்தியுடன் செலுத்தியும் அவருடைய
பெயரையே வாக்கினால் உச்சரித்துக்கொண்டும்
சரீரத்தைவிடுவானாகில் அவன் காமங்களாலும்
கர்மங்களாலும் பாதிக்கப்படமாட்டான் ஆகையால்
தேவர்களுக்கும் தேவரும், சிரிப்பினாலும், சிவந்தகண்
களாலும், அழகான முகமுள்ளவரும், த்யானத்திற்கு
விஷயமானவரும், நான்கு கைகளுள்ளவருமான
பகவான் நானிந்த சரீரத்தை விடுகிறவரையில் என்
முன்பு இருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

25. இதனைக்கேட்டு தர்மபுத்ரர் சரதல்ப (பாணப்
படுக்கை)த்தில் படுந்துக் கொண்டிருக்கும் பீஷ்மரை
நோக்கி மற்ற மஹர்ஷிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்
போது பலவகையான தர்மங்களைச் சொல்லவேண்டு
மென்று வேண்டிக்கொண்டார்.

26-28. ஸகல தர்மங்களையு மறிந்தவராகிய
பீஷ்மர் மனுஷ்ய ஜாதிக்குப் பொதுவானவைகளும்,
வர்ணாசர்மங்களுக்கு உரியவைகளும், வைராக்ய
ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் நிவிருத்தி ரூபமாயும் ஆசையின்
ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ப்ரவிருத்தி ரூபமாயுமுள்ள

தர்மங்களையும், ராஜதர்மங்கள், தானதர்மங்கள், மோக்ஷதர்மங்கள், ஸ்த்ரீதர்மங்கள், பகவத்தர்மங்கள், ஆகிய இவைகளையும், தனித்தனியாகப் பிரித்துச் சுருக்கமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் சொன்னார். மேலும் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும், அவைகளை அடைவதற்கு தகுந்த உபாயங்களையும், அனேக இதிஹாஸங்களிலும், உபாக்யானங்களிலும் சொல்லியபடி வர்ணித்தார்.

29-31. இப்படி தர்மங்களை யுபதேசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது உத்தராயணம் வந்தது. இஷ்டப்படி மரணமடையச் சக்தியுள்ள யோகியாகிய பீஷ்மரால் தமது மரணத்திற்காக எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்த காலம் இதுவேயாம். அப்பொழுது ஆயிரம் ரதிகர்களைக் காப்பாற்றும் வல்லமையுள்ள பீஷ்மர் மௌனமாக (வார்த்தைகளை அடக்கிக்கொண்டு) ஆதிபுருஷரும், பீதாம்பரத்தை, தரித்தவரும், நான்கு கைகளுள்ளவரும் எதிரில் உட்கார்ந்திருப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்து சுத்தமாக விருக்கும் மனத்தை கண்களை மூடிக் கொள்ளாமலேயே செலுத்தினார். மேலும் அவருக்கு இம்மாதிரி பரிசுத்தமாகிய த்யானவிசேஷத்தால் அசுபங்கள் விலகின. பகவானுடைய கருணைநிறைந்த பார்வையால் ஆயுதங்களாலுண்டாகிய காயங்களும் அவற்றின் உபத்திரவமும் நீங்கின. சகல இந்திரியங்களும் பலவிடங்களில் செல்லாமல் ஒருவழிப்பட்டன. பின்னும் ஸாத்வதர்களுக்கு (சிறந்தவரும், ஒப்பற்ற மஹிமையுள்ளவரும் தம்முடைய ஸ்வரூபமான பரமானந்தத்தை யடைந்தவரும், ஸிருஷ்டிக்குக் காரணமாகிய ப்ரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தை சிலகாலம் லீலையாக அங்கீகரிப்பவருமான பகவானிடத்தில்

ஒருவித ஆசையுமில்லாத தமது புத்தியைச் செலுத்தினார். இப்படி எல்லாவகையிலும் பகவத் பரராயிருந்து சரீரத்தை விடுகிறவரையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை பின்வருமாறு ஸ்தோத்ரஞ் செய்யலானார்.

32-35. “முவ்வுலகத்திலும் மிகுந்த அழகுள்ளதும், பச்சிலை போல் நீலவர்ணமுள்ள துமான திவ்யசரீரத்தை யடைந்தவரும், ஸூர்ய கிரணம்போல் பொன்னிறமான வஸ்த்ரத்தை தரித்தவரும், நான்குபுறத்திலும் தொங்கும் சிறந்த தலைமயிர்களால் அழகான முகமுள்ளவரும். அர்ஜுனனுக்கு தோழருமான பகவானிடத்தில் பலனையுத்தேசியாமல் எனக்கு ஸ்திரமான பக்தியுண்டாகட்டும். மேலும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸாரத்யஞ் செய்யும்போது குதிரைகள் ஓடியதால் பூமியிலிருந்து கிளம்பிய தூளிகள் எவருடைய தலைமயிரில் படிந்தனவோ, எவருடைய முகம் அப்படிப்பட்ட மயிர்களோடு கூடிய வேர்வை ஜலத்துளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதோ, எவருடைய கவசம் என்னுடைய பாணங்களால் மூடப்பட்டுப் ப்ரகாசித்ததோ, அந்த கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் என்னுடைய மனஸானது ரமிக்கட்டும்; பின்னும் எந்த பகவான் தம்முடைய ஸ்நேஹிதனாகிய அர்ஜுனனுடைய வார்த்தையின்படி இரண்டு பக்கத்து ஸைன்யங்களுடைய நடுவில் ரதத்தைச் செலுத்தி சத்ரு ஸைன்னியத்திலிருப்பவர்களைவரையும் ‘இவர் த்ரோணர், இவர் பீஷ்மர், இவர் க்ருபர்’ என்று சுட்டிக்காட்டிப் பார்வையாலேயே அவர்களுடைய ஆயுஸைக்குறைத்து, அதனால் அர்ஜுனனுக்கு ஜயத்தை யுண்டுபண்ணினாரோ. அந்த கிருஷ்ணனிடத்திலேயே என் மனம் ஸந்தோஷமடையட்டும்.

36-42. அர்ஜுனன் சத்ரு ஸைன்யத்தில் யுத்தத் திற்கு ஸன்னத்தனாயிருந்த, நான் முதலிய பந்துக்களைப் பார்த்து இவர்களைக் கொல்வதால் பாபம் நேரிடுமென்ற எண்ணத்துடன் யுத்தஞ்செய்வதில் ஆசையில்லாதவனாக விருக்கும்போது, அவனுக்கு ஆத்மவித்யை யுபதேசித்து, அந்த எண்ணத்தை எவர் மாற்றினாரோ, அந்த பரமபுருஷனுடைய பாகங் களையே என் மனஸ்த்யானிக்கட்டும்; மேலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆயுதமெடுக்காமல் யுத்தத்தில் ஒத்தாசை செய்வதாகப் பாண்டவர்களுக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்வரானாலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆயுதமெடுக்கச் செய்கிறேன் என்று என்னால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிஜ் ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காக, அர்ஜுனனுடைய ரதத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கி சக்ராயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு யானையைக்கொல்வதற்கு சிங்கம்வந்தாற் போல பூமி அசையும்படியாகவும். மேல்வஸ்த்ரந்தவறி விழும்படியாகவும் வெகு வேகமாயோடி வந்தார். அப்பொழுது நான் சிரித்துக்கொண்டு அவரை பாணங்களாலடித்தேன். அதனால் அவருடைய கவசம் உடைந்தது; சரீரமுழுவதும் ரக்தத்தால் நனைந்தது. அப்பொழுது அர்ஜுனனால் தடுக்கப்பட்டும் அவனை மீறிக்கொண்டு என்னைக் கொல்வதற்காக ஓடிவந்தார். அந்தப் பகவானாகிய முகுந்தரே எனக்குக் கதி. பின்னும் அவர் ஒரு வகையில் குதிரையோட்டுங் கோலையும். மற்றொருகையில் குதிரைகளின் கடிவாளங்களையும் பிடித்து ஸாரதி வேஷம்பூண்டு, அனேக அக்ஷாயங்களைச் செய்தாவது அர்ஜுனனுடைய ரதத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தார். இந்த பகவானைத் தர்சித்ததால் சண்டையில் அடிபட்டு

மரணமடைந்தவர்களனைவரும் பகவத் ஸாரூப்யத்தை அடைந்தார்கள். ஆகையால் மரணமடையும் தசை யிலிருக்கும் என்னுடைய சித்தம் இந்தப் பரம புருஷனிடத்தில் கலந்திருக்கட்டும். மேலும் அழகான நடை, லீலை, சிரிப்பு, ஸ்நேஹமான பார்வை இவை களால் கௌரவப்படுத்தப்பட்டவர்களும், பகவானிடத் திலேயே ஸதா மனதைச் செலுத்தி அவரால் செய்யப்பட்ட லீலைகளை அனுஸரிப்பவர்களுமான கோபஸ்த்ரீகள் வேறு விஷயத்தில் சித்தமில்லாதவர்களாக பகவத் ஸ்வரூபமாகிய பரமானந்த ரூபத்தை யடைந்தார்கள். ஆனதுபற்றி அவரிடமே என்னுடைய சித்தம் வஸிக்கவேண்டும். தவிரவும் தர்மபுத்ரர் ராஜஸூய யாகஞ் செய்தபோது, அநேக முனிவர்களாலும், அரசர்களாலும் நிறைந்த யாகசஸ்பையின்றடுவில் இந்த கிருஷ்ணபகவான் எல்லாராலும் பார்க்கக்கூடிய அத்புத சரீரமுள்ளவராய்ப் ப்ரகாசித்ததுமல்லாமல் எல்லாருக்கும் முந்தி பூஜிக்கப்பட்டார். அந்த புருஷோத்தமனாகிய இவர் என்னுடைய கண்களுக்கு கெதிரில் ப்ராகாசிக்கிறார். எனக்கு மிகுந்த பாக்யம் கிடைத்தது. இது மிகுந்த ஆச்சர்யம். காற்றானது மூங்கிலை எரிப்பதற்கு அக்னியை யுண்டு பண்ணுவது போல எந்தப்பகவான் பூமியின் பாரத்தைத் துலைப் பதற்காக கௌரவர்களுக்கு இந்த்ரிய சாபல்யத்தை யுண்டுபண்ணினாரோ, பக்தர்களுடைய உபத்ரவத்தை நிவர்த்திக்கும் பாதுகளை யுடையவரும், எதிரிலிருப் பவருமான பகவானை ஹிருதயத்தில் வைத்துக் கொண்டு இந்த மனித சரீரத்தை விட்டுவிடுகிறேன்.

43. ஸூர்யன் ஒருவனானாலும் பார்ப்பவர்களுடைய கண்களின் தோஷத்தால் பலவகையாகத் தோன்றுகிறது

போல பகவான் ஒருவரானாலும், தன்னால் ஸிருஷ்டிக்கப் பட்ட ஒவ்வொரு ப்ராணிகளின் ஹிருதயத்திலும் வெவ்வேறாகத் தோற்றுகிறார். இதற்கு அவித்யையே காரணம் (அதிஷ்டான பேதத்தால் பேதமேயொழிய உண்மையில் பேதமில்லை என்பது கருத்து) என்று தெரிந்துகொண்டேன். பேதபுத்தியும், மோஹமும் நாசமாயின. ஆதியந்தமில்லாத ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அவருடைய கிருபையால் நன்றாய் தெரிந்து கொண்டேன். தன்யனாகிவிட்டேன் என்றார்.

44-48. இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மனோவ்யாபாரம், வாக்வாயாபாரம், கண்களின் வ்யாபாரம் ஆகிய இவைகளை கிருஷ்ணனிடத்தில் செலுத்தி ச்வாஸத்தை அடக்கி பரமாத்மாவிடம் லயித்தார். அப்பொழுது அவ்விடமிருந்து எல்லோரும் பீஷ்மரானவர் உபாதி ஸம்பந்தமில்லாத பரப்ரஹ்மமாக ஆனதைக்கண்டு ஸாயங்காலத்துப் பறவைகள்போல் மௌனமாய் இருந்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்களும், மனிதர்களும் துந்துபி வாத்யங்களை முழக்கினார்கள். அங்கிருந்த அரசர்களுக்குள் ப்ரஹ்மிஷ்டர்கள் ச்லாகித்தார்கள். ஆகாயத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பெய்தது. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையடைந்த அந்த பீஷ்மருக்கு உத்ரக்ரியை களை தர்மபுத்ரர்செய்து ஸ்வல்பகாலம் துக்கித்தார் அப்பொழுது மஹர்ஷிகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பகவானுடைய ரஹஸ்யமாகிய பெயர்களைச் சொல்லி கிருஷ்ணனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணி அவரையே த்யானஞ் செய்துகொண்டு தங்களுடைய ஆச்ரமஞ் சென்றார்கள்.

49-50. பிறகு தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடன் ஹஸ்தினா பட்டணம் போய் புத்ரசோகத்தால் துக்கிக்கும் காந்தாரியையும்

த்ருதராஷ்ட்ரராலும், ஸ்ரீ வாஸு தேவராகிய பகவானாலும் அனுமோதிக்கப்பட்டு வம்சபரம் பரையாய் கிடைத்த ராஜ்யத்தை தர்மமாகப் பரிபாலித்தார்.

நோட்டு

தேசத்தை- தான் பாணங்களின் மீது படுத்திருப்பதனால் எதிர்கொண்டழைப்பதற்கும், நமஸ்கரிப்பதற்கும் இது ஸமயமல்லவென்று மனத்தால் பகவானை பூஜித்தார். மித்ரரோ- ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுக்கு மித்ரராயிருந்து காலத்தையே அனுஸரித்திருந்தார் என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. "த்ரவ்யம், கர்மம், காலம், ஸ்வபாவம், ஜீவனம் ஆகிய இவைகள் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தால் கிடைக்கின்றன. அவருடைய அனுக்ரஹமில்லாதவரையில் மேற்சொல்லியவைகள் மனிதனுக்குக் கிடைக்கலாம்" - வீர. முந்தியிருந்த- ஜகத் ஸிருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாகவே இருந்தது. நாராயணன் ஒருவரே இருந்தார்" - ச்ருதி. பகவான்- பகவான் புருஷன் என்ற சப்தங்கள் சாச்வதராகிய வாஸுதேவரையே குறிக்கின்றன" "ஓ! மைத்ரேய! பகவான் என்ற சப்தமானது பரப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவரைச் சொல்லுகிறதேயொழிய மற்றவைகளைச் சொல்லுகிறதில்லை" ஸ்ரீத- ஒருருவாய்- இந்த ஜகத்தில் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வெவ்வேறான வஸ்துக்களில்லை. அனேக வஸ்துக்களி் ரூப்பதாகப் பார்ப்பவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறான்" எப்பொழுது இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபமாகத் தோற்றுகிறதோ அப்பொழுது எதைக் கொண்டு எதைப் பார்க்கப்போகிறான் - நான்கு கை- பீஷ்மருக்கு

நான்கு கைகளூள்ளதாக பகவத் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்தது. வீர- ஒப்பற்ற மஹிமை- எந்த நிலமையில் வேறுவிஷயத்தைப் பார்க்கமாட்டானோ வேறு விஷயத்தைக் கேட்கிறதில்லையோ அதுவே பூமா எனப்படும்” “மேலும் கீழும் முன்னும் பின்னும் இருபக்கங்களிலும் அவரே இருக்கிறார். காணப்படும் ஜகத் முழுமையும் அவரே” என்ற ச்ருதிகளில் சொல்லிய அனுப்ரவேசஞ் செய்தார். ஒருவராகவிருக்கும் பரமாத்மாவை பலவகையாக நினைக்கிறார்கள்” - ச்ருதி. லயித்தார்- பீஷ்மர் ப்ரஹ்மத்தினிடம் பேதமில்லாமல் கலந்து விட்டாரென்று அர்த்தங் கொள்ளக்கூடாது. “அப்பொழுது ஸத்துடன் சேருகிறான்” என்று ச்ருதியில் சொல்லியபடி ஸம்பந்தித்தார் என்றே அர்த்தம். மேற்காட்டிய ச்ருதியிலும் அபேதமாகக் கலக்கிறான் என்றே சொல்லப்பட்டிருப்பதாய் அர்த்தங்கொள்வோமானால் ஸுஷுப்தியில் பரமாத்மாவிடம் கலந்து ஒன்றாக ஆன ஜீவன் மறுபடி பிரிய ந்யாயமில்லை. மேலும்- அந்தக்கரணரூபமாகிய உபாதி நாசத்தால் அபேதத்தை யடைந்த ஜீவன் விழித்துக்கொள்ளும்போது மேற்காட்டிய உபாதி ஸம்பந்தத்தையடைந்து பரமாத்மா வினிடமிருந்து பிரிகிறான் என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. மனது ப்ராணனாகிய ப்ரஹ்மத்தினிடம் பறவைபோலக் கட்டுப்பட்டிருப்பதாகச் ச்ருதியில் சொல்லியிருப்பதால் லயிக்கிறதில்லை-சந்த்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் த்வாரகை சென்றது.

இதனைக்கேட்ட செளனகர் ஸுதரை நோக்கி “ஓ! ஸுதரே! தர்மசிந்தனையுள்ளவர்களுக்குள் சிறந்த வராகிய தர்மபுத்ரர் ராஜ்யத்தில் ஆசைப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வந்தவர்களான துர்யோதனன் முதலிய வர்களைக் கொன்று, தம்முடைய தம்பிகளுடன் ராஜ்யத்தை அடைந்து, மிகுந்த போகங்களை யனுபவித்து ராஜ்யத்தை எப்படி பரிபாலித்தார்? பிறகு எதனைச் செய்தார்? அதைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

2-3. அதைக்கேட்ட ஸுதர் சொல்லத் தொடங்கினார். குரு வம்சமாகிய வனமானது அதிலிருந்து உண்டான கோபமாகிய அக்னியால் எரிக்கப்பட்டபோது, ஸம்ஸாரத்தை விருத்தி செய்பவ ராகிய பகவான் அதை மறுபடியும் முளைக்கச்செய்து (பரீக்ஷித்தைக் காப்பாற்றி) தர்மபுத்ரருக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து மிகுந்த ஆனந்தத்தை யடைந்தார். பின்பு, பீஷ்மருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டதாலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய உபதேசத்தாலும், தர்மபுத்ரருக்கு ‘நான் செய்கிறவன்’ ‘பலனை யனுபவிக்கிறவன்’ என்ற மோஹம் நீங்கியது ‘ஜகத்தானது பரமேச்வராதீனமே யொழிய ஸ்வதந்த்ரமுள்ளதன்று என்று ஞானமுண்டா யிற்று. அப்படிப்பட்ட தர்மபுத்ரர் நாசமற்றவரான பகவானை மஹேந்த்ரன்போல ஆச்ரயித்து, ஸமுத்ரத் திற்குப்பட்ட பூமியைத் தம்முடைய தம்பிகளுடன் பரிபாலித்தார்.

4-6. ஒருவரிடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாத வராகிய தர்மராஜன் அரசு புரிந்து வரும் நாளில் காலத்தில் மழைபெய்தது; பூமியானது ஜனங்களுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை யுண்டுபண்ணிற்று; பெரிய மடியுள்ள பசுக்கள் பாலால் கொட்டில் முழுவதையும் நனைத்தன. ஆறுகள் பூரணப்ரவாஹ முள்ளவைகளாகி, வயல்களுக்கு ஜலத்தைக்கொடுத்துப் பயிர்களை விருத்திசெய்து வந்தன. ஸமுத்ரம் முத்து முதலிய ரத்னங்களை விசேஷமாக உண்டுபண்ணிற்று. மலைகள் மனோசிலை முதலிய தாதுக்களை விருத்திசெய்தன. எல்லா ருதுக்களிலும் கொடிகள், மரங்கள் ஆகிய இவைகள் பழங்களாலும், புஷ்பங்களாலும் நிறைந்திருந்தன. நெல், பயறு, கடலை, கோதுமை முதலிய தானியங்களை அவ்வவற்றின் பயிர்கள் விருத்திசெய்தன. மேலும் மனோவ்யாதி, சரீரவ்யாதி, குளிர்ச்சி, உஷ்ணம் இவைகளால் நேரிடும் உபத்ரவம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆத்யாத்தமிகம் ஆகிய முவ்வகை தாபங்களும் ஜனங்களுக்கு ஒருபோதும் நேரிடவேயில்லை.

7-18. அப்பொழுது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமூர்த்தியானவர், ஹஸ்தினா பட்டணத்தில் சில மாஸங்கள் வஸித்துத் தம்முடைய மித்ரர்களின் துக்கத்தை நிவர்த்தித்து, ஸஹோதரியான ஸுபத்ராதேவிக்கு அதிக ப்ரியத்தை யுண்டுபண்ணி, பின்பு தர்மபுத்ரரைத் தழுவி நமஸ்கரித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ரதத்திலேறினார். அப்பொழுது சிலர் பகவானை ஆலிங்கனம் செய்ய நமஸ்கரித்தார்கள். இப்படி பகவான் த்வாரகைக்குப் போக, முயற்சித்ததைப் பார்த்து, ஸுபத்ரை, த்ரௌபதி, குந்தி, உத்தரை, விதுரர், தர்மபுத்ரர், த்ருதராஷ்ட்ரர், யுயுதஸு

(த்ருதராஷ்ட்ருக்கு வைச்யஸ்த்ரியினிடம் பிறந்தவர்) கிருபர், நகுல, ஸஹதேவர்கள், பீமஸேனார், தெளம்யர் முதலாகிய எல்லோரும் பகவானைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதை ஸஹியாமல், வருத்தப்பட்டார்கள். மனோஹரமாகிய பகவானுடைய கதையை ஒருதுடவை கேட்டதினாலேயே, நல்ல ஞானமுண்டாகிறது; சரீரம் முதலியவைகளில் அபிமானம் விலகுகிறது; ஆகையால் வித்வான்கள், அதனையொருபொழுதும் விட மாட்டார்கள். அப்படியிருக்க அவரை எப்பொழுதும் பார்ப்பது, ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வது, பேசுவது, சேர்ந்துபடுத்துக்கொள்வது, ஒரே இடத்தில் உட்காருவது, சேர்ந்து புஜிப்பது, ஆகிய இவைகளால் அந்த பகவானிடத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்திய பாண்டவர்களால் அவரைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியுமா? ஆகையால் அவர்களெல்லாரும் கண் கொட்டாமலேயே அவரைப் பார்த்துக்கொண்டு, விசேஷ ஸ்நேஹமுள்ளவர்களாய் அந்த அந்த இடங்களில் நின்றார்கள். அவர்களுடைய மனஸானது, அவர்பின் சென்றது. அப்பொழுது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் வரும்போது, அவர்மீதிருந்த ப்ரியத்தால், ஸுபத்ரை முதலிய ஸ்த்ரீகள், 'கண்ணீரைப்பெருக்குவது அமங்கலம்' என்று நினைத்து, அடக்கிக் கொண்டார்கள். மேலும் அப்பொழுது, மிருதங்கம், சங்கம், பேரி, வீணை, பணவம், கோமுகம், சர்சரீ, ஆனகம், கண்டா, துந்துபி ஆகிய பத்துவகை வாத்யங்களும் முழங்கின. கௌரவ ஸ்த்ரீகள் அனைவரும் ப்ரேமை, வெட்கம், சிரிப்பு இவைகளுடன், மேல்மாடியிலிருந்து பகவானைத் தர்சித்து, அவர்மீது புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுள்ளவரும், சுருட்டை

மயிருள்ளவருமாகிய அர்ஜுனர், தம்மிடத்தில் மிக்க விச்வாஸமுள்ளவராகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவிற்கு, ரத்னகாம்புள்ளதும், முத்துமாலைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதுமான வெள்ளைக்குடையைப் பிடித்தார். உத்தவரும், ஸாத்யகியும் மிக அத்துதங்களான சாமரங்களையெடுத்து விசிறினார்கள். இப்படி பகவான், புஷ்பம் முதலியவைகளால் வீதியில் பூஜிக்கப்பட்டு ப்ரகாசித்தார்.

19-30. அப்பொழுது ப்ராஹ்மணர்கள் மனுஷ்யாவதாரமெடுத்த பகவானுக்குத் தகுதியானவைகளும், சுத்த ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாதவைகளுமான ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தார்கள். உத்தமச்லோகராகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தினவர்களான பட்டணத்திலிருக்கும் ஸ்த்ரீகள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் எல்லோருக்கும் த்ருப்திகரமானவைகளாகவும், ஸகல உபநிஷத்துகளுக்கு ஸம்மதமானவைகளுமாயிருந்தன. எப்படியென்றால் க்ருஷ்ணனுடைய தேஜஸ்ஸைப் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்த சில ஸ்த்ரீகளை நோக்கி சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ப்ரளயகாலத்தில் ஜீவோபாதிகளான ஸத்வம் முதலியவைகள் ஈச்வரனிடத்தில் அடங்கியிருக்கும்போது குணங்களுடைய சேர்க்கைக்குமுன் எவர் ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமில்லாத ரூபத்துடன் ஒருவராகவிருந்தாரோ, அவரே இந்த க்ருஷ்ண பகவானாக அவதரித்திருக்கிறார். (ஸ்ரீருஷ்டிக்குமுன்னும், ப்ரளயத்திலும், ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமில்லாமலிருப்பவர் இவரே என்று கருத்து) அந்த பரமாத்மாவே ஸகல வேதங்களையும் வெளியிட்டு மறுபடியும் தன்னுடைய காலசக்தியால் தூண்டப்பட்டதும், ஜீவர்களை

மோஹிக்கச்செய்வதும், ஸிருஷ்டிக்க விரும்பியதுமான ப்ரகிருதியை அனுஸரித்தார். அந்தப்ரகிருதியே பெயர் ரூபம் இவைகளில்லாத ஜீவனிடத்தில அவைகளை யுண்டுபண்ணிற்று. யோகிகள் இந்த்ரியங்களை ஜயித்து, ச்வாஸத்தையடக்கி விசேஷ பக்தியால் சுத்தமான மனமுள்ளவர்களாய் எவருடைய பதத்தையடைகிறார் களோ; அந்தப்புருஷன் இவரே. நம்முடைய புத்தியைப் பரிசுத்தப்படுத்துவதற்கு தகுந்தவர், இவரேயொழிய யோகம் முதலியவைகளால் முடியாது. அடி தோழி! ஆத்மாவின் ரஹஸ்யத்தையறிந்த வித்வான்கள், எவரை ஸ்தோத்ரஞ்செய்கிறார்களோ, வேதங்களிலும், ரஹஸ்யமான ஆகமங்களிலும், எவர் வர்ணிக்கப்படுகிறாரோ, எந்த ஈச்வரன் ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவது பரிபாலிப்பது, நாசஞ்செய்வது ஆகிய பற்றுதலில்லையோ, அவரே க்ருஷ்ணனுடைய சரீரமெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். எந்த காலத்தில் அரசர்கள் தமோ குணங்களுள்ளவர்களாகி தங்கள் ப்ராணனை மாத்திரம் போஷிக்கிறார்களோ அந்தக்காலத்தில், ஐச்வர்யம், செய்த பிரதிஞ்செய்யைக் காப்பாற்றுவது, உண்மையை யுபதேசிப்பது, தயை, கீர்த்தி ஆகிய இவைகளை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஒவ்வொரு யுகத்திலும் இவரே ஸத்வகுணரூபியாய் அவதரிக்கிறார். யதுவினுடைய குலம் மிகவும் மேலானது, மதுராநகரம் மிகவும் புண்ய பூமியுள்ளது. புருஷோத்தமரும், ப்ரியமான கீர்த்தியுள்ளவருமான பகவான் தம்முடைய அவதாரத் தாலும் நடையினாலும், அவைகளை அலங்கரிக்கிறார். ஆச்சர்யம்! த்வாரகாநகரத்தின் பாக்யம் அத்துதமானது; எல்லா நகரங்களிலும் ஸ்வர்க்கம் மேலானது என்ற ஸ்வர்க்கத்தின் கீர்த்தியைப் போக்கக்கூடியது; அதில் வஸிக்கும் ஜனங்கள், தங்களை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவே

அவ்விடத்தில் வஸிப்பவரும், புன்சிரிப்புள்ள பார்வை யுள்ளவருமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவை எப்பொழுதும் தர்சிக்கிறார்கள். அந்தப் பகவானுடைய பத்னிகள் முன் ஜன்மத்தில் வ்ரதங்கள், ஸ்நாநம், ஹோமம் முதலியவைகளால் ஈச்வரனையுபாஸித்தவர் களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தவிரவும் கோபஸ்த்ரீகள் எல்லோரும், அவருடைய அதரத்தைப் பானஞ்செய்கிறார்கள் தவிரவும் அதையே மனத்தில் நினைத்து மோஹிக்கிறார்கள். பலிஷ்டர்களான சிகபாலன் முதலியவர்களை ஸ்வயம்வரத்தில் ஜயித்து பகவானால் விவாஹஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டவர் களும், ப்ரத்யும்னன், ஸாம்பன் முதலியவர்களுக்குத் தாயார்களுமான ருக்மிணி, ஸத்யபாமா முதலியவர் களுடைய வீடுகளிலும், நரகாஸுரனைக் கொண்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் அபஹரிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான மற்ற ஸ்த்ரீகளுடைய கிருஹங்களிலும், பகவான் எப்பொழுதும் அவர்களுக்கு வேண்டியதை ஸம்பாதித்துக் கொடுத்து அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு வஸிக்கிறார். ஆனதால் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயம், செளசம் இவைகளில்லாமலிருந்தும், ஸ்த்ரீயாக விருப்பதே மேலானதென்று விளங்குகிறது” என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

31. இம்மாதிரியான பட்டணத்து ஸ்த்ரீகளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பார்வையா லேயே, அவர்களை சலாகித்துச் சிரித்துக்கொண்டு சென்றார். அப்பொழுது தர்மபுத்ரர் சத்ருக்களிடத்தில் ஸந்தேஹப்பட்டு, பகவானைக்காப்பாற்றுவதற்காக அவரிடம் ப்ரியத்தால் சதுரங்க ஸைன்யத்தையனுப் பினார். பின்பு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் வெகுதூரம் தம்மை

பின்தொடர்ந்து வந்தவர்களும், தம்மைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவர்களும், ஸ்திரமான பக்தியுள்ளவர்களு மான கௌரவர்களைத் திருப்பிவிட்டுத் தமது நகரம் நோக்கி புறப்பட்டார். அவர் குருஜாங்கலம், பாஞ்சாலம், சூரசேனம், யமுனையின் கரையிலிருக்கும் தேசம், ப்ரஹ்மாவர்தம், மத்ஸ்யம், ஸரஸ்வதி நதிக்கரையிலுள்ள தேசம், ஜலமில்லாத தேசம், அல்ப ஜலமுள்ள தேசம், ஸௌவீரம், ஆபீரம், ஸைந்தவம் ஆகிய இவைகளைத் தாண்டி ஆனர்த்த தேசம் போனார். குதிரைகள் கொஞ்சம் களைப்படைந்தன. அந்தந்த இடத்தில் வஸிப்பவர்கள் பகவானை எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ரதத்தைவிட்டு இறங்கி ஜலமிருக்குமிடஞ் சென்று ஸந்தியோபாஸ்தி செய்தார்.

நோட்டு.

பிரகிருதி— மாயை “மாயையை ப்ரகிருதியென்றும், மாயையை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவனை மஹேச்வரனென்றும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.” ச்ருதி— சுத்தமான மேலான ஸுக்ஷ்மபுத்தியினால் பார்க்கப்படுகிறார்” — ச்ருதி.

அத்யாயம்-11

துவாரகாவாஸிகள் பகவானை உபசரித்தது

இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மிகுந்த ஐசுவரியம் உள்ள தன்னுடையதான ஆனந்தத் தேசத்தையடைந்து திவ்யமாகிய சங்கத்தை ஊதினார். அப்பொழுது மிகவும் வெண்மையான மத்ய பாகமுள்ளதும், பகவான் உடைய உதடுகளின் காந்தியால் சிவந்ததுமான அந்தச் சங்கமானது செந்தாமரை புஷ்பத்தில் உரக்கச் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஹம்ஸம் போல விளங்கிற்று. அதனைக் கேட்டு அந்தத் தேசத்தில் வஸிப்பவர்கள் கிருஷ்ணன் வருகிறார் என்பதை தெரிந்துகொண்டு அவரை விட்டுப் பிரிந்திருந்ததாலுண்டான தாபத்தை விட்டுச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் எல்லோரும் ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கக்கூடிய அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் தங்கள் யஜமானனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ளவர்களாக அவருக்கு எதிரில் சென்றார்கள். அந்த பகவான் தன்னுடைய ஆத்மாவிலேயே ரமிப்பவர். ஆனந்தானு பவத்தால் எப்பொழுதும் பூர்ணகாமர்; எல்லோருக்கும் அனுக்ஷத்தைச் செய்பவர். அப்பேர்ப்பட்ட பகவான் இடத்தில் சூரியனிடத்தில் தீபத்தைக் கொடுப்பது போல ஜனங்கள் காணிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்து, பிதாவைக் கண்ட குழந்தைகள் போல மலர்ந்த முகமுள்ளவர்களாய், கக்கத ஸ்வரத்துடன் தங்களைக் காப்பாற்றும் அந்தப்பகவானை நோக்கி, ஹேராத ப்ரஹ்மஜேவராலும், ஸணகர் முதலியவர்களாலும், இந்திரன் முதலியவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட தாமரை மலர் போன்ற உம்முடைய பாதுகாவுகளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்.

அவைகள் இவ்வுலகத்தில் ஸுகத்தை விரும்பியவர்களுக்கு முக்கிய கதியானவைகள். ஸகல வஸ்துக்களையும் பக்குவஞ்செய்யும் ஸ்பாவமுள்ள காலமானது எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதனாலும் உம்முடைய பாதுகாவுகளுக்கு சுவாதீனப்பட்டதேயாம். (உம்முடைய பாதார விந்துங்களை ஆசிரயித்தவர்களுக்குப் பிறப்பு, கிழத்தனம், மரணம் முதலியவைகள் இல்லையென்பது கருத்து:)

ஓ ஜகத்திற்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவரே தாம் எங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்யவேண்டும். நீரே ஸகலத்திற்கும் மாதா, மித்திரர், பிதா, பதி, நீரே நல்ல ஆசாரியர். முக்கியமாகிய தெய்வம், உம்மை யனுசரித்தாலேயே நாங்கள் தன்யர்களானோம். ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களாலும் பார்க்க முடியாததும் பிரியமான சிரிப்பு, மனோகரமான பார்வை ஆகிய இவைகளுடன் கூடிய முகமுள்ளவரும், ஸகல விதத்திலும் அழகு பொருந்திய தம்முடைய சரீரத்தை எப்பொழுதும் நாங்கள் தரிசிக்கும்படி நேர்ந்ததால் நாங்களே நாதனுள்ளவர்கள். தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! நீர் பந்துக்களைப் பார்க்கவேண்டி குரு நகரத்திற்காவது மதுரா நகரத்திற்காகவது சென்றால், அப்பொழுது நாங்கள் சூரியனில்லாத ஸமயத்தில் கண்கள் போல ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் கோடி வருஷங்களுக்குச் சமமாகக் கழிக்கிறோம்' என்று ஸ்தோத்ரஞ் செய்தார்கள்.

10-34 இப்படி ஜனங்கள் செய்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டுப் பக்தர்களைக் காப்பாற்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அவர்களைக் கடாக்ஷத்தால் அனுக்ரஹித்துக் கொண்டு பட்டணத்திற்குள் சென்றார். அந்த நகரம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் சமமாயுள்ள பலசாலிகளான போஜர்கள், மனுக்கள், தாசார்ஹர்கள், குகூரர்கள், அந்தகர்கள், விருஷ்ணிகள் ஆகிய இவர்களால் போகவதி என்னும் பட்டணம் நாகங்களால் ரட்சிக்கப்படுவது போல, காப்பாற்றப்பட்டிருந்தது. மேலும் அந்தப் பட்டணமானது எல்லா ருதுக்களிலும் புஷ்பிப்பவைகளும் பலிப்பவைகளுமான புண்ய விருஷங்களாலும் கொடிகளாலும், கொடி வீடுகளாலும், உத்யான வனங்களாலும் (பழங்களையே பிரதானமாயுள்ள மரங்கள் உள்ளது), புஷ்பத்தோட்டங்களாலும், விளையாடும் தோட்டங்களாலும், தாமரையோடைகளாலும் அழகாய் இருந்தது. கோபுர வாசல்களிலும் வீட்டு வாசல்களிலும் மங்கள தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வீதிகளில் பலவகையான த்வஜங்கள் கட்டப்பட்டு வெயிலினாது தாபமில்லாமலிருந்தது. ராஜவீதி, கடைவீதி, நாற்சந்திகள், மற்ற வீதிகள் ஆகிய இவைகள் குப்பையில்லாமல் சுத்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. பழங்கள், புஷ்பங்கள், அட்சதைகள் முதலிய மங்கள திரவியங்கள், இறைக்கப்பட்டிருந்தன; வாசனை ஜலம் தெளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வாசலும் தயிர், அட்சதை, பழங்கள், கரும்பு இவைகளாலும், பூர்ண கும்பங்களாலும், தூபங்களாலும், தீபங்களாலும், பலிகளாலும் அவங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னும் வஸுதேவர், அக்ருரர், உக்கிரஸேனர், அற்புதமான பராக்கிரமுள்ள பலராமர், பிரத்யும்னன், சாருதேஷ்ணன், ஸாம்பன், கதன் முதலியவர்கள் மிகவும் பிரியராகிய பகவான் வருகிறார் என்று கேள்விப்பட்டு யானையை முன் நடத்தி, ப்ராஹ்மணர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு அதிக ஸந்தோஷத்தால் படுக்கை, போஜனம் இவைகளிலும் மனமில்லாதவர்களாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்கு எதிரே

சென்றார்கள். மேலும் அப்பொழுதும் சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. வேதங்கள் கோஷிக்கப்பட்டன. இப்படி எல்லோரும் விஸ்வாசத்தால் உண்டான பரப்பரப்புள்ளவர்களாக ரதங்கள் மீதேறிக்கொண்டு எதிர்க்கொண்டு சென்றார்கள். சிறந்த தாஸிகளும் கூட்டம் கூட்டமாக வாகனங்களின் மீதேறிக்கொண்டு அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற மிகுந்த ஆசையுடன் சென்றார்கள். அவர்கள் காதில் அணிந்திருந்த குண்டவங்களுடைய காந்தியால் அவர்களுடைய முகம் பிரகாசித்தது. ரஸாபினயஞ் செய்யக்கூடிய நடர்களும், தாளம் முதலியவைகளை யனுசரித்து நர்த்தனஞ் செய்பவர்களும், பாடுகிறவர்களும், ஸுதர்களும், மாகதர்களும், வந்திகளும் உத்தமச்லோகராகிய பகவானுடைய அற்புதமான சரிதத்தைக் கானஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மைப் பார்ப்பதற்காக வந்த பந்துக்களுக்குத் தக்கபடி வணங்குவதாலும், நமஸ்கரிப்பதாலும்; தழுவுவதாலும், கையைப் பிடிப்பதாலும், புன்சிரிப்புக் கொண்ட பார்வையாலும், சண்டாளன் வரையிலுள்ள எல்லாருக்கும் அபயங் கொடுத்து, அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான வரங்களை அளித்து மரியாதை செய்தார்.

மேலும் ஆசாரியர்களும், ப்ராஹ்மணர்களும், பெரியோர்களும், மற்றவர்களும் அவரவர் ஸ்திரீகளுடன் பகவானுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள்; வந்திகள் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்; துவாரகா பட்டணத்தில் கிருஷ்ணன் இராஜவீதியில் வரும்பொழுது குல ஸ்திரீகள் அவரைத் தரிசிப்பதற்காக மாடிகளின் மீதேறினார்கள். லக்ஷ்மிதேவிக்கு இருப்பிடமாகிய

பகவானுடைய சரீரத்தைத் துவாரகா வாஸிகளான ஜனங்கள் எப்பொழுதும் பார்த்தவர்களானாலும் அவர்களுக்குப் போதுமென்ற திருப்தி உண்டாகவில்லை. அவருடைய மார்பு, கைகள், பாதங்கள் ஆகிய இவைகள் லக்ஷ்மீதேவிக்கும், வோகபாலர்களுக்கும், பக்தர்களுக்கும் முறையே வஸிக்குமிடமாக இருக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வழியில் வெள்ளைக் குடை, சாமரங்கள் ஆகிய இவைகளால் பூஜிக்கப்பட்டும். பூக்களால் வர்ஷிக்கப் பெற்றும் பீதாம்பரத்தாலும், துளசி மாலையாலும் பிரகாசித்தார். அது சூரியன், சந்திரன், இந்திரன், வில், மின்னல், இவைகளுடன் மேகம் சேர்ந்து பிரகாசித்தது போலிருந்தது. பின்னுமவர் வஸுதேவர், தேவகி இவர்களுடைய அரண்மனை சென்று, வஸுதேவருக்கும் தேவகி முதலிய ஏழு தாயார்களுக்கும் சந்தோஷமாக நமஸ்காரஞ் செய்தார். அவர்களும் இவரைத் தழுவினார்கள். தேவகி முதலிய ஸ்திரீகள் கிருஷ்ணனை மடியில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீரால் அவருக்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள். பிறகு அந்தப் பரமாத்மா 16,000 பத்தினிகளுடைய அரண்மனைகள் அடங்கிய தமது அரண்மனைக்குச் சென்றார். அது ஸகல வஸ்துக்களாலும் நிறைந்ததும் சிறந்த துமாக விருந்தது. அப்பொழுது அங்கிருந்த ருக்மணி முதலிய ஸ்திரீகள் தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்த தங்கள் உடைய பர்த்தாவைச் சமீபத்தில் கண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து ஆசனத்திலிருந்து சரீரத்தாலும் அந்தக்கரணத்தாலும் சீக்கிரமாக எழுந்திருந்தார்கள். அவர்கள், பர்த்தா தேசாந்திரம் போயிருக்கும் காலத்தில் செய்யவேண்டிய விரதங்களை யனுஷ்டித்துக் கொண்டு இருந்தவர்கள். கடைக்கண்ணால் பார்ப்பவர்களாலும்

வெட்கத்தால் தலை குனிந்தவர்களாகவுமிருந்தார்கள். ஓ செளனகரே கம்பீர மனமுள்ள பகவானைக் காணாத போது மனத்தாலும், நேரில் பார்த்த போது பார்வைகளாலும் (புத்ரர்களைக் கொண்டு தழுவ செய்பவர்கள் போல) ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்கள். (ஸ்ரீத்யாகப் பார்த்தார்கள் என்பது கருத்து) அப்பொழுது தங்களுடைய கண்களிலுண்டான ஆனந்த ஜலத்தை வெட்கத்தால் அந்த ஸ்திரீகள் அடக்கிக்கொண்டிருந்தும் அது அடங்காமல் பெருகியது; ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் அவர்களுடைய பக்கத்திலேயே வஸிக்கிறார். ஆனாலும் அவர்களுக்கு அவருடைய பாதங்கள் புதியவைகளாக தோன்றுகின்றன. சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ள ஸ்ரீதேவியும் அவரிடத்திலேயே ஸ்திரமமாக வசிப்பதால் எவளுக்குத் தான் அவரிடம் பிரேமை யிராது?

35-40 காற்றானது முங்கில் காட்டில் அவைகளைக் கொண்டே அக்னியை உண்டுபண்ணி அதனால் அவைகளை எரிப்பதுபோல ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தாம் ஆயுதம் எடுக்காமலே பூமிக்குப் பாரமாயிருந்த அனேக அக்ஷௌஹிரணி சைன்யங்களால் விருத்தியடைந்த தேஜஸுள்ள அரசர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் விரோதத்தை உண்டு பண்ணி, அதனால் அவர்களை நாசஞ் செய்து சாந்தியடைந்தார். இப்படி பகவான் பிராகிருத புருஷன்போல பூமியில் மாயாவதாரஞ் செய்து அநேக உத்தமஸ்திரீகளின் நடுவிலிருந்து விளையாடினார். ஸ்திரீகள் கம்பீரமாகிய அபிப்பிராயத்தைக் காண்பிக்கும் கடாக்கமுள்ளவர்கள், மனோகரமான மந்தகாச முள்ளவர்கள். வெட்கமுள்ளவர்கள். அவர்களால் பரம சிவனும் மோகித்து வெட்கமடைந்துவில்லை எறிந்தார்.

ஸ்திரீகள் அப்பேர்ப்பட்ட சக்தியுள்ளவர்களானாலும் தங்களைய விவாசங்களால் கிருஷ்ணனை ஆசைப்படச் செய்ய முடியாதவர்களாகவிருந்தார்கள். (சம்சாரத்தில் பற்றுதல் இல்லாதவரென்பது கருத்து.) இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வைராக்யமுள்ளவராக விருந்து ஜனங்கள் தங்களைப்போல அவரையும் ஸம்சாரியென்றே நினைக்கிறார்கள். அதனால் தான் அஜ்ஞர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். ஆத்மாவீனிடமிருக்கும் ஆனந்தம் முதலிய குணங்களில் ஆத்மாவை ஆசிரயித்திருக்கும் புத்தியானது சம்பந்திக்காமல் இருப்பது போல், பகவான் பிரகிருதி காரிய மாகிய சம்சாரத்திலிருந்தும் அதன் குணங்களாகிய சுகம், துக்கம் இவைகளுடன் சம்பந்தப்படாமல் இருக்கிறார். அதுவே அவருடைய ஐசுவரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. அகங்காரமானது ஆத்மாவைத் தனது வசப்பட்டவனாக நினைப்பதுபோல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை அறியாதவர்களான அந்த ஸ்திரீகளெல்லோரும் கிருஷ்ணன் தங்கள் இடத்தில் ஆசை கொண்டவர், தங்களையே அனுஸரித்திருப்பவர் என்று அஞ்ஞானத்தால் நினைத்திருந்தார்கள்.

நோட்டு

ஸூர்ய-ஜகத்தைத் தம்முடைய தேஜஸால் பிரகா சிக்கச் செய்வரும், வேறு பிரகாசத்தை அபேட்சியாமல் விளங்குகிறவருமான சூரியனுக்குத் தீபத்தால் எப்படி பிரயோசனமில்லையோ அப்படி ஸுகல வித காமங்களால் பூர்ணராகிய பகவானுக்கு ஜனங்களால்

கொடுக்கப்படும் காணிக்கைகளால் ஒருவித பயனுமில்லை என்று காட்டப்பட்டது, கத்தகஸ்வர-ஆனந்தம், துக்கம் இவைகள் நேரும்போது கண்ணீர் பெருகி அதனால் கண்டம் அடைத்துப்போகும். அப்பொழுது தாராளமாகப் பேசமுடியாமல் சிரமப்பட்டுப் பேசும் ஸ்வரமேயாம். ஸனகர்-மூலத்தில் வைரிஞ்சு என்றிருப்பதால் அதற்குச் சங்கரனென்று அர்த்தம் விஜ, பசுவின் கன்றுகளைப் ப்ரஹ்மதேவர் அபகரித்த பிறகு அவரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டது. பகவான் பாணாசுரனிடத்தில் யுத்தஞ் செய்யும்போது, சங்கரனால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டது. சந்த். கேஷமம்-மோக்ஷம் விஜயமாதா - பிறந்தது முதல் போஷிப்பதால். மித்ரர்- எல்லா வற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக விருப்பத்துடன் ஸத்காரியத்தைச் செய்யும்படி தூண்டுவதால். பிதா-இது ஹிதமென்றும், இது அஹிதமென்றும் உபதேசித்து, சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு சிட்சிப்பதால், பதி-பர்த்தா, ஜீவனம் முதலியவைகளைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதால், ஆசாரியர்-அர்ஜுனனை நிமித்தமாய் வைத்துக் கொண்டு உலகத்தில் கீதா சாஸ்திரத்தைப் பரவச் செய்ததாலே. தெய்வம்- மோட்சத்தைக் கொடுப்பதால் சந்த், ஸூதர்கள்- புராணத்தை யறிந்தவர்கள் ஸூதர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். வம்சாவளியைச் சொல்பவர்கள் மாகதர்களெனப்படுவார்கள். ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி பேசக்கூடிய புத்திசாலிகள் வந்திகளெனப்படுவார்கள். மேகம்-இது அபூதோபமை யென்று சொல்லப்படுகிறது, மேகம் போன்றவர் பகவான், சூரியன் போன்றது வெண்குடை, புஷ்பவர்ஷம் போன்றது நட்சத்திரங்கள் என்பர் சிலர்.

பரீக்ஷித்தின் உற்பத்தி

சூரியன் போன்றது கீரிடம், சந்திரன் போன்றது வெண்குடை, இந்திரனுடைய வில் போன்றது வனமாலை மின்னல் போன்றது பீதாம்பரம். ஏழு தாயார்-வசு தேவருக்குப் பதினெட்டு ஸ்திரீகள். அவர்களால் லோரையும் நமஸ்கரித்தார். அவர்களுக்குள் முக்கியமானவர்கள் ஏழு ஸ்திரீகள், 1. தேவகீ, 2. ச்ருத்தேவா, 3. சாந்திதேவா, 4. உபதேவா, 5. ஸ்ரீதேவா, 6. தேவரக்ஷிதா, 7. ஸஹதேவா, தழுவ -தேசாந்திரத்திலிருந்து வந்த பகவானைப் ப்ரத்யும்னன் முதலியவர்களைக் கொண்டு கட்டிக் கொள்ளச்செய்வது போல மனத்தால் தியானம் செய்தார்கள், பின்னும் மிகுந்த ஆசையுடன் பார்த்தார்கள். பரமசிவனும்-மூலத்தில் அமதன: என்று பதம் பிரித்து இப்படி ஸ்ரீ தரஸ்வாமி அர்த்தஞ்செய்தார். மதன: என்று பதம் பிரிப்பதால் மன்மதன் என்று அர்த்தம் -வீர, விஜ.

சௌனக மகரீஷியானவர் ஸுதரைப் பார்த்து 'ஓ ஸுதரே! அசுவத்தாமாவினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தின் தேஜஸால் எரிக்கப்படும் உத்தரையின் கர்ப்பத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மறுபடி பிழைக்கச் செய்தாரென்று சொன்னீர்களே, மிக்க புத்திசாலியும் மகாத்மாவுமான அக்குழந்தையின் பிறப்பையும், அதன் சரித்திரத்தையும், அவருக்கு சுகர் ஞானோபதேசம் செய்ததையும், அவருடைய முடிவையும், மரணமடைந்த பிறகு அவருக்கு நேர்ந்த கதியையும் சிரத்தையுடன் கேட்க விரும்புகிறேன். சொல்லக்கூடியதானால் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டார்.

4-6 இதனைக் கேட்டு ஸுதர் சொல்லுவதாவது தர்மபுத்திரர் கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களைச்சேவித்து ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்துத் தகப்பன் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதுபோல பிரஜைகளைச் சந்தோஷப்படுத்திக் காப்பாற்றி வந்தார். அவருக்குப் பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தால் ஸகல சம்பத்துகளும், ராஜசூயம் முதலிய யாகங்களின் பலனாகிய உத்தம லோகங்களும், திரௌபதி முதலிய ஸ்திரீகளும், பீமசேனன் முதலிய தம்பிகளும், ஸகல பூமியும். ஜம்பூத்வீபத்திற்கு ஆதிபத்யமும், ஸ்வர்க்கம் வரையில் பரவிய கீர்த்தியும் கிடைத்தன. பசியுள்ளவனுக்கு அன்னத்தின் மேலே விருப்பமிருக்குமே யொழி வேறு

விஷயத்தில் ஆசையுண்டாகிறதில்லை. அதுபோல் ஸ்ரீ பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தி, அதனால் ரமித்துக் கொண்டிருக்கும் தர்மபுத்ரருக்கு தேவர்களாலும் விரும்பத்தக்க சுகங்கள் கிடைத்திருந்தும் அவைகளால் அவர் சந்தோஷமடையவில்லை.

7-14 1/2, ஓ செளனகரே! உத்தராதேவியின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிகவானது அச்வஸ்த்தாமாவினுடைய ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தின் தேஜஸ்ஸால் எரிக்கப்படும்பொழுது ஒரு புருஷன் அந்தச் சிகவிற்கு நேரில் தோன்றினார். அவர் கட்டைவிரல் அளவுள்ளவர், சுத்தர், சுவர்ணகீரிடமுள்ளவர், மிக்க அழகான பார்வையுள்ளவர், பீதாம்பரம் தரித்தவர், ஜன்மம் முதலிய விகாரங்கள் அற்றவர், அழகு பொருந்தியவைகளும், நீண்டவை களுமான கைகளுள்ளவர், சுத்த ஸ்வர்ண குண்டலங் களுள்ளவர், 'என் பக்தனுக்கும் உபத்திரவம் நேரிடு கிறதா?' என்ற கோபத்தால் சிவந்த கண்கள் உள்ளவர், கதாயுதத்தைத் தரித்தவர். மேலும் அவர் குறைக்கொள்ளி போன்ற தம் கதையைச் சுழற்றிக் கொண்டு. அக்குழந்தைக்கு நான்கு புறத்திலும் சஞ்சரித்து, சூரியன் பனியைப் போக்குவதுபோல அஸ்திர தேஜஸ்ஸை அக்குழந்தையின் சமீபம் வர வொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டுமிருந்தார். அவரைப் பார்த்து அந்தக் குழந்தையானது இவர் யாரென்று ஆச்சரியத்துடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படி ஒன்பது மாத காலஞ் சென்றது. பத்தாவது மாதத்தில் அளவிடக் கூடாத ரூபமுள்ளவரும், தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பவரும், எங்கும் நிறைந்தவரு மான அந்தப் பிரபுவானவர் அக்குழந்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவ்விடத்தில் மறைந்தார்.

அதன் பிறகு வரும் மேலான சிரேயஸை காண்பிக்கத் தக்க சுப லக்னம் நேர்ந்தது. அதிலிருந்த சுபகிரகங்கள் ஒருவருக்கொருவர் மித்ரர்களாக இருந்தார்கள். அப் பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் பாண்டுவின் வம்சத்தை விருத்திசெய்யும் புத்திரனானவன் பாண்டுவே மறு படியும் பிறந்ததுபோல அவதரித்தான். அப்பொழுது தர்மபுத்ரர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தெளம்யர், கிருபர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஜாதகர்மம் ஸ்வஸ்திவாசனம் ஆகிய இவைகளைச் செய்வித்தார். மேலும், அவர் தானத்திற்குரிய பாத்திரம் தேசம் காலம் என்னும் இவைகளை அறிந்தவரா கையால், உத்தமமாகிய அந்தப் புண்ணிய காலத்தில் ஸ்வர்ணம், பசு, பூமி, கிராமங்கள் சிறந்த குதிரைகள் ஆகிய இவைகளைப் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தது மல்லாமல் போஜனமும் செய்வித்தார்.

15-17 1/2. அப்பொழுது ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்த எல்லாப் ப்ராம்ஹணர்களும் மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளவர்களாய் வணக்கமுள்ள அவ் வரசனை நோக்கி, 'ஓ புருஷவம்சத்திய அரசர்களில் சிறந்தவரே தடுக்க முடியா தெய்வ வசத்தால் புரு வம்சத்தின் தொடர்ச்சியற்றுப் போகும் சமயத்தில் அந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர்களான உங்களுடைய கேஷமத்திற்காக) ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவே இப்புத்ர ரத்னத்தை அனுக்ரகித்திருக்கிறார். விஷ்ணுவினால் கொடுக்கப்பட்டவனாகையால் இவன் விஷ்ணுராத னென்று பிரசத்தியடைவான். இவன் மிகுந்த கீர்த்தி யுள்ளவனும், பாகவதர்களுள் சிறந்தவனுமாவான். இவ் விஷயத்தில் ஸம்சயப்பட வேண்டாம் என்றார்கள்.

18-29 1/2, இதனைக் கேட்ட தர்மராஜன் ப்ராஹ்

விஷயத்தில் ஆசையுண்டாகிறதில்லை. அதுபோல் ஸ்ரீ பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தி, அதனால் ரமித்துக் கொண்டிருக்கும் தர்மபுத்ரருக்கு தேவர்களாலும் விரும்பத்தக்க சுகங்கள் கிடைத்திருந்தும் அவைகளால் அவர் சந்தோஷமடையவில்லை.

7-14 1/2, ஓ செளனகரே! உத்தராதேவியின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிகவானது அச்வஸ்த்தாமாவினுடைய ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தின் தேஜஸ்ஸால் எரிக்கப்படும்பொழுது ஒரு புருஷன் அந்தச் சிகவிற்கு நேரில் தோன்றினார். அவர் கட்டைவிரல் அளவுள்ளவர், சுத்தர், சுவர்ணகீரிடமுள்ளவர், மிக்க அழகான பார்வையுள்ளவர், பீதாம்பரம் தரித்தவர், ஜன்மம் முதலிய விகாரங்கள் அற்றவர், அழகு பொருந்தியவைகளும், நீண்டவை களுமான கைகளுள்ளவர், சுத்த ஸ்வர்ண குண்டலங் களுள்ளவர், 'என் பக்தனுக்கும் உபத்திரவம் நேரிடு கிறதா?' என்ற கோபத்தால் சிவந்த கண்கள் உள்ளவர், கதாயுதத்தைத் தரித்தவர். மேலும் அவர் குறைக்கொள்ளி போன்ற தம் கதையைச் சுழற்றிக் கொண்டு. அக்குழந்தைக்கு நான்கு புறத்திலும் சஞ்சரித்து, சூரியன் பனியைப் போக்குவதுபோல அஸ்திர தேஜஸ்ஸை அக்குழந்தையின் சமீபம் வர வொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டுமிருந்தார். அவரைப் பார்த்து அந்தக் குழந்தையானது இவர் யாரென்று ஆச்சரியத்துடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படி ஒன்பது மாத காலஞ் சென்றது. பத்தாவது மாதத்தில் அளவிடக் கூடாத ரூபமுள்ளவரும், தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பவரும், எங்கும் நிறைந்தவரு மான அந்தப் பிரபுவானவர் அக்குழந்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவ்விடத்தில் மறைந்தார்.

அதன் பிறகு வரும் மேலான சிரேயஸை காண்பிக்கத் தக்க சுப லக்னம் நேர்ந்தது. அதிலிருந்த சுபகிரகங்கள் ஒருவருக்கொருவர் மித்ரர்களாக இருந்தார்கள். அப் பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் பாண்டுவின் வம்சத்தை விருத்திசெய்யும் புத்திரனானவன் பாண்டுவே மறு படியும் பிறந்ததுபோல அவதரித்தான். அப்பொழுது தர்மபுத்ரர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தெளம்யர், கிருபர் முதலிய ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஜாதகர்மம் ஸ்வஸ்திவாசனம் ஆகிய இவைகளைச் செய்வித்தார். மேலும், அவர் தானத்திற்குரிய பாத்திரம் தேசம் காலம் என்னும் இவைகளை அறிந்தவரா கையால், உத்தமமாகிய அந்தப் புண்ணிய காலத்தில் ஸ்வர்ணம், பசு, பூமி, கிராமங்கள் சிறந்த குதிரைகள் ஆகிய இவைகளைப் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்தது மல்லாமல் போஜனமும் செய்வித்தார்.

15-17 1/2. அப்பொழுது ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்த எல்லாப் ப்ராம்ஹணர்களும் மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளவர்களாய் வணக்கமுள்ள அவ் வரசனை நோக்கி, 'ஓ புருஷவம்சத்திய அரசர்களில் சிறந்தவரே தடுக்க முடியா தெய்வ வசத்தால் புரு வம்சத்தின் தொடர்ச்சியற்றுப் போகும் சமயத்தில் அந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர்களான உங்களுடைய கேஷமத்திற்காக) ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவே இப்புத்ர ரத்னத்தை அனுக்ரகித்திருக்கிறார். விஷ்ணுவினால் கொடுக்கப்பட்டவனாகையால் இவன் விஷ்ணுராத னென்று பிரசத்தியடைவான். இவன் மிகுந்த கீர்த்தி யுள்ளவனும், பாகவதர்களுள் சிறந்தவனுமாவான். இவ் விஷயத்தில் ஸம்சயப்பட வேண்டாம் என்றார்கள்.

18-29 1/2, இதனைக் கேட்ட தர்மராஜன் ப்ராஹ்

மணர்களை நோக்கி, புண்ய ச்லோகர்களும் ராஜர்ஷி களுமான் நம்முடைய முன்னோர்கள் போல இக் குழந்தையும் நல்ல கீர்த்தியுள்ளவனாய் இருப்பானா? என்று மிக்க ஆதரவுடன் கேட்டார். அப்பொழுது ப்ராஹ்மணர்கள் தர்ம புத்ரரை நோக்கி, 'ஓ குந்தியின் புத்ரரே! இவன் மனுவின் புத்ரராகிய இஷ்வாகுபோல, பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுவான், தசரத புத்ரராகிய ஸ்ரீ ராமன் போல ப்ராஹ்மணர்களிடம் பிரியமுள்ள வனாவான். வீணாகாத பிரதிக்கையுள்ளவனாயி ருப்பான். ஒளசீனர தேசத்திற் கதிபதியான சிபிச் சக்ரவர்த்தி போலச் சரணமென்று வந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவான், மிகுந்த தாதா, துஷ்யந்தருடைய புத்ரனான பரதன் போலத் தன் பந்துக்களுக்கும், யாகம் செய்பவர்களுக்கும் விசேஷ கீர்த்தியை உண்டு பண்ணுவான். மேலும் இவன் உம்முடைய தம்பியாகிய அர்ஜுனன், கார்த்தவீர்யன் ஆகிய இவர்கள் போல வில்லைப் பிடித்தவர்களுக்குள் சிறந்தவனாவான், அக்னி போல ஸம்பீபத்தில் நெருங்க முடியாதவனாவான், சிங்கம் போலப் பராக்கிரமமுள்ளவனாவான்' ஹிம்வத் பர்வதம்போல ஸாதுக்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவனா வான், பூமிபோலப் பொறுமையுள்ளவனாவான், மாதா பிதிருக்கள், புத்ரர்களின் விஷயமாய் நேரும் சிரமங் களைச் சகிப்பதுபோல ப்ரஜைகள் விஷயமாக உண்டாகும் சிரமத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் ஸ்பாவமுள்ளவனாவான். எல்லோரையும் சமமாய்ப் பார்ப்பதில் ப்ரஹ்மதேவரையொத்தவனாவான், அண்டின வர்களிடத்தில் தயவு செய்யும் விஷயத்தில் பரமசிவன் போன்றவனாவான். லக்ஷ்மீபதியாகிய மஹாவிஷ்ணு போல ஸகல பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமாவான், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்போல ஸகல நற்குணங்களால் ஏற்படும்

மஹிமையுள்ளவனாவான், கொடுப்பதில் ரந்திதேவன் போன்றவனாவான். யயாதிபோலத் தர்மசிந்தையுள்ள வனாயிருப்பான், பலிசக்கரவர்த்தி போலத் தைரிய முள்ளவனாவான், பிரஹ்லாதர் போல ஸ்ரீ கிருஷ்ண னிடம் பக்தியுள்ளவனாவான். மேலும் இவன் அநேக அகவமேத யாகங்களைச் செய்வான். பெரியோர் களை ஸேவிப்பான். இவனுடைய புத்ரர்கள் ராஜ ரிஷிகளாக விருப்பார்கள். கெட்ட மார்க்கத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களைச் சிசுபிப்பான், தர்மத்தை ஸம்ர க்ஷிப்பதற்காகக் கலியை நிக்ரஹிப்பான். பின்னுமிவன் (சிருங்கி என்ற) ப்ராஹ்மண புத்திரனால் தூண்டப் பட்ட தக்ஷகனால் தனக்கு மரணம் நேரிடப் போவதாய்க் கேள்விப்பட்டு, ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்து வைராக்கியத்தை யடைவான். பிறகு வியாஸ புத்ரராகிய சுகரிடம் ஆத்ம தத்வத்தை உபதேசம் பெற்று, கங்கைக் கரையில் இந்தச் சரீரத்தை விட்டு நிர்ப்பயமான விஷ்ணுபதத்தை யடைவான் என்று வருங் காரியத்தைச் சொல்லி தர்ம புத்திரரால் ஸம்மானிக்கப்பட்டுத் தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள்.

30-31||2 பிறகு அந்தக் குழந்தை மாதாவின் கர்ப்பத்தில் தன்னால் பார்க்கப்பட்டவரை மனத்தில் தியானஞ் செய்து கொண்டே 'அந்தப் புருஷன் இவர் தானோ, இவர்தானோ என்று ஒவ்வொருவரிடமும் பரீக்ஷித்தான். ஆனதுபற்றி அவனுக்கு, 'பரீக்ஷித்' என்ற பெயருண்டாயிற்று. அந்த ராஜகுமாரன் சுகல் பக்ஷத்தில் பதினைந்து கலைகளால் சந்திரன் நாளுக்கு நாள் விருத்தியடைவதுபோல, தர்மபுத்ரர் முதலிய வர்களால் போஷிக்கப்பட்டு வளர்ந்தான். ஸகலவித்தை களும் அவனையடைந்தன. அப்பொழுது தர்மராஜன்

பந்துக்களின் வதத்தால் நேர்ந்த பாவங்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்காக அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினார். ஆனாலும் 'நியாயமான வரி வாங்குவதாலும், குற்றவாளிகளுக்கு அவர்களுடைய குற்றத்திற்குத் தக்கபடி அபராதம் விதிப்பதாலும் ஸம்பாதித்த பொருள் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதற்கே போதுமானதாயிருந்ததாகையால் அந்தப் பொருளைக் கொண்டு யாகத்தை முடிக்க முடியாதே என்ன செய்கிறது என்று கவலைப்பட்டிருந்தார்.

33-361/2 அப்பொழுது அவருடைய அபிப்ராயத்தையறிந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தூண்டப்பட்ட பீமசேனன் முதலியவர்கள் வடக்குத் திசையில் சென்று மருத்தருடைய யாகத்திற்கு உபயோகப்பட்டு மிகுந்து கிடக்கும் தனத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவைகளைக் கொண்டு யாக சாமகிரிகளைச் சம்பாதித்துத் தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வைத்துக் கொண்டு குறைவில்லாமல் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற பயம் உள்ளவராய், பாப நிவர்த்திக்காக மூன்று தரம் அசுவமேதத்தை யனுஷ்டித்து, யக்ஞ புருஷராகிய பகவானை ஆராதித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு தர்மராஜனுக்கு யாகஞ் செய்வித்து மித்ரர்களான பாண்டவர்களுடைய இஷ்டப்படி சில காலம் அவ்விடத்தில் வசித்தார். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அரசனிடத்திலும் திரௌபதியினிடத்திலும் விடை பெற்றுத் தம்முடைய பந்துக்களுடனும், அர்ஜுனன் உடனும் துவாரகா நகரஞ் சென்றார்.

நோட்டு

இந்த அத்தியாயத்தில் வைராக்கியத்தின் பிரகாரமும், பகவான் பக்தர்களிடத்தில் தயையுள்ளவரென்பதும், காட்டப்பட்டிருக்கிறது விஜ. சகல ஸம்பத்துக்களும் -காமாதூரனுக்கு ஐசுவரியத்தில் பிரியமிருக்குமே யல்லாமல் வைராக்கிய முள்ளவனுக்கு அவைகளில் பிரீதி உண்டாகிறதுலை என்று காட்டப்பட்டது விஜ, புண்ணிய காலத்தில்-"கொப்பூழ்க் கொடி அறுப்பதற்கு முன் சூதகமில்லை" "புத்திரன் பிறந்த காலத்திலும் வியதபாத புண்ணிய காலத்திலும் செய்யப்பட்ட தானங்கள் குறையாத பலனைக் கொடுக்கின்றன," - ஸ்மிருதி "ப்ராஹ்மணர்களுடைய வீட்டில் புத்திரன் பிறந்த காலத்தில் ஸகல தேவர்களும் பிதிரு தேவர்களும் அந்த வீட்டிற்கு வருகிறார்கள். ஆதலால் அந்தக் காலம் நூறு சூர்ய கிரகணங்களைக் காட்டிலும் மேலான புண்ணிய காலம்" -ஸ்மிருதி. சிபி- இவர் தம்மைச் சரணமடைந்த புறாவைக் காப்பாற்றவேண்டிப் பருந்துக்கு தம்முடைய மாமிசத்தைக் கொடுத்தார் ஸ்ரீ த. இவர் உசீனருடைய புத்ரர் - வீர. விஜ.

❖ ❖ ❖ ❖

திருதராஷ்டிரர் வெளியில் சென்றது

விதூரர் தீர்த்த யாத்திரை செய்வதற்காக ஹஸ்தினா புரத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் ஸகல தீர்த்தங்களுக்கும் சென்று, அவைகளில் ஸ்நானம் முதலியவைகளைச் செய்து, வழியில் மைத்திரேயரைக் கண்டு, அவரிடமாக ஸ்ரீமத் நாராயணனே தமக்குக் கதியென்று தெரிந்துக் கொண்டு, அதனால் அறிய விரும்பியதை அறிந்தும் ஹஸ்தினாபுரஞ் சென்றார். மேலும், கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய இவைகளைப்பற்றி விதூரர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மைத்திரேயர் சிலவற்றிற்குப் பதில் சொல்லி வரும்பொழுதே விதூரருக்கு ஸம்சயங்கள் யாவும் நீங்கின. ஸ்ரீ கோவிந்தரிடத்தில் ஸ்திரமான பக்தி உண்டாயிற்று. அதனால் அதற்குமேல் அவர் கேட்கவில்லை.

3-6 தர்மபுத்திரர், அவருடைய தம்பிகள், திருதராஷ்டிரர் யயுத்ஸு, ஸஞ்சயர், கிருபர், குந்தீதேவி, காந்தாரி, திரௌபதி, ஸுபத்ரை உத்தரை, த்ரோணருடைய பத்தினியாகிய க்ருபி, இன்னும் மற்ற பந்துக்களின் ஸ்திரீகள், பாண்டுவின் பந்துக்கள் ஆகிய எல்லோரும் தங்களுடைய பிள்ளைகளுடனும், ஸ்திரீகளுடனும் எதிர்சென்று வெகுநாள் தீர்த்தயாத்திரை செய்து திரும்பிவந்த பந்துவாகிய விதூரரைக் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அழைத்தார்கள். அப்படி அழைத்ததானது கை, கால் முதலிய அவயவங்கள் ப்ராணனைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்தது போலிருந்தது. மேலும் அவர்கள் விதூரிடம் வந்து முறைப்படி ஆலிங்கனம்

நமஸ்காரம் முதலியவைகளைச் செய்து வெகுநாள் பிரிந்திருந்ததனால் மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களாய் ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருக்கினார்கள். அரசனாகிய தர்மராஜனும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த விதூரைப் பூஜித்தார்.

7-11, பிறகு ஆகாரத்தை யுண்டு களைதீர்ந்து ஸுகமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் அவரை நோக்கி, தர்மபுத்திரர் பின்வருமாறு கேட்கலானார். பறவைகளால் தங்கள் தங்கள் குஞ்சுகள் சிறகுகளால் மறைத்துக் காப்பாற்றப்படுவது போல நாங்களனைவரும், எங்களுடைய மாதாவுடன் விஷம், அக்னி முதலிய ஆபத்துக்களிலிருந்து உம்மால் காப்பாற்றப்பட்டோம். ஆதலால் எங்களுடைய ஞாபகம் உமக்கிருக்கிறதா? பூமி முழுவதும் சுற்றிய தங்களுக்குத் தேச யாத்ரை எப்படி நடந்தது? எந்தெந்த தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தீர்கள்? எந்தெந்த கேஷத்திரம் சென்றீர்கள்? உங்களைப் போன்ற பகவத் பக்தர்களே மிக்க பரிசுத்தமானவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் தங்களுடைய மனதில் எப்பொழுதும் பகவான் வஸிப்பதால் தீர்த்தங்களைப் பரிசுத்தப்படுகிறார்கள். மேலும் ஸ்ரீ பகவானையே தெய்வமாகக் கொண்ட நமது சிநேகிதர்களும் பந்துக்களும் யாதவர்களும் உம்மால் பார்க்கப் பட்டார்களா? அவர்களைப் பற்றிக் கேள்ளி பட்டதுண்டா? அவர்களுடைய பட்டணங்களில் சுகமாக இருக்கிறார்களா? என்றார்.

12-15 அதனைக் கேட்டு விதூரர் தீர்த்தயாத் திரையின் நிமித்தமாகச் சென்ற விடங்களில் நடந்த சமாசாரங்களைப் பூர்ணமாகத் தர்மராஜனுக்கு சொன்னார்.

ஆனால் யதுகுலத்திற்கு நேர்ந்த கெடுதியை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. மனிதர்களால் துக்கம் சகிக்க முடியாதது. ஆகையால் அதை அவர்கள் விரும்புகிற தில்லை யல்லவா? தவிரவும் விதூரர் மிகுந்த கருணையுள்ளவர். துக்கமுள்ளவர்களைப் பார்த்துச் சகிக்க மாட்டார். 'ஆனதால் யதுக்களுக்குக் கெடுதியுண்டாயிற்று என்று சொன்னவுடன் பாண்டவர்கள் வருத்தப்படுவார்கள். அவர்களைப் பார்ப்பது மிகவும் கஷ்டமான கார்யம்' என்று நினைத்தே அதைச் சொல்லவில்லை. பின்பு அந்த விதூரர் பெரிய தமையனராகிய திருதராஷ்டிரருக்கு ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசித்தும், மற்றுமுள்ளவர்களுக்குப் பிரியத்தை விருத்திசெய்து கொண்டும் சில காலம் அவ்விடத்தில் வசித்தார். அவர்கள் விதூரரைத் தெய்வமாக நினைத்துப் பூஜித்தார்கள். மாண்டவ்ய மஹர்ஷியின் சாபத்தால் யமனே இப்படி ஜன்மத்தை அடைந்து விதூரராக பிறந்தவர்; யமன் இப்படி அநேக வர்ஷங்கள் பூலோகத்திலிருக்கும் காலத்தில் அவருடைய உலகத்தில் அர்யமா வென்பவர் பாபிகளுக்கு தக்க சிசைஷி விதித்துக்கொண்டு அந்த வேலையை நடத்தி வந்தார்.

16. பகவானுடைய சகாயத்தால் தர்மபுத்திரர் ராஜ்யத்தை அடைந்து, தம்முடைய குலவிருத்திக்குக் காரணரும், பௌத்ரருமாகிய பரீக்ஷித், லோகபாலர்கள் போன்ற தம்பிகள் ஆகிய இவர்களுடன் விசேஷ ஐசுவர்யங்களைப் பெற்று ஆனந்தமடைந்தார்.

17-18. பிறகு கிருஷ்ண பகவான் தர்மபுத்திரர் முதலியவர்களிடம் விடைபெற்று, பின் தொடர்ந்துவரும்

பந்துக்களைத் தடுத்துத் திருப்பிவிட்டு அர்ஜுனன், உத்தவர், ஸாத்யகி என்பவர்களுடன் துவாரகா நகரம் சென்றார். இப்படி கிருஹ கிருத்யங்களிலேயே ஆசையுள்ளவர்களாகவும், அவற்றால் மதித்தவர் களாகவும் அவர்கள் வெகு காலம் கழித்தார்கள். காலத்தை மீறுவதற்குப் ப்ரஹ்மதேவராலும் முடியாதன்றோ?

19-23. அப்பொழுது விதூரர் அஜ்ஞர்களாகவே இவர்கள் வெகுகாலத்தைப் போக்கிவிட்டார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு திருதராஷ்டிரரை நோக்கி, 'ஓ அரசனே! சமீபத்தில் பயம் நேரிடுகிறதைப் பாடும். சீக்கிரம் பட்டணத்தை விட்டு வெளியில் போகவேண்டும். கால மஹிமையால் நேரும் பயம் ஓரிடத்திலும் ஒரு வகையாலும் தடுக்கமுடியாத தாகையால் அது நம்மெல்லோருக்கும் சமீபித்துவிட்டது. அந்தக் காலம் நேரிடுமானால் ப்ராணனுக்கே அபாயம் உண்டாகிறது. அப்படி யிருக்கையில் பணம் முதலியவைகள் போய் விடுகிறதே என்பதில் என்ன ஆச்சர்யம்? பிதா, சகோதரர்கள், சிநேகிதர்கள், புத்திரர்கள் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும் சண்டையில் கொல்லப்பட்டார்கள். வயது சென்று விட்டது. சரீரத்தில் ஜரை வந்துவிட்டது; இயற்கையிலேயே நீர் கண் இல்லாதவர். இப்போது கிழத்தனத்தால் உமக்குக் காதுகளும் கேட்கும் சக்தியுள்ளவைகளாயிருக்கவில்லை. புத்தியும் குறைந்திருக்கிறது. பற்கள் உதிர்ந்துபோயின. வயிற்றில் அக்கினி குறைந்து போயிற்று. வியாதி அதிகரித்திருக்கிறது. கபத்தின் வேகம் அதிகமாயிருக்கிறது. இவ்வளவு கஷ்டமான நிலைமையிலும் இன்னும் பிழைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உமக்கிருப்பது ஆச்சரியப்படத்தக்கதே. மேலும் நீர்

வீட்டில் நெருப்பு வைத்தும், விஷம் கலந்த அன்னத்தைக் கொடுத்தும், இராஜ்யம் முதலிய ஐசுவர்யங்களை அபகரித்தும், இன்னும் பலவகையான கெடுதிகளைப் பாண்டவர்களுக்குச் செய்தததுமல்லாமல் அவர்களுடைய பத்னியை ஸபையில் அவமானப் படுத்தியும் இருக்கிறீர். அவைகளை நினைத்து நினைத்து மிகுந்த கோபத்துடன் பீமஸேனன் வீட்டைக் காத்திருக்கும் நாய்க்குச் சோறு போடுவது போல உமக்கு அன்னம் போடுகிறான். அதனைப் புஜிக்கிறீர், இது மேலான ஜீவனமா? இவ்வளவு தைன்ய மடைந்தும் இனியும் வெகுகாலம் ஜீவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர். ஆனாலும் கால மகிமையால் வஸ்திரங்கள் கிழிந்துபோவதுபோல உம்முடைய சரீரம் கிழித்தனத்தால் குறைகிறது. கீர்த்தி முதலிய வையிலும், பிரயோஜனமற்ற சரீரத்திலும் அபிமானம் முதலியவைகளை விட்டு எவன் சரீரத்தை விடுகிறானோ அவனே தீரெனென்று சொல்லப்படுகிறான். அவன் இன்ன கதியை அடைந்தான் என்று பிறரால் அறிய முடியவில்லை. தவிரவும் குருவின் உபதேசத்தாலாவது, தானாகவாவது, ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்யத்தைடைந்து ஸ்திர சித்தமுள்ளவனாகி, ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவை மனதில் தியானஞ் செய்துகொண்டு வீட்டை விட்டுப் போகிறவனே உத்தமன். இனி வருங்காலம் பெரும்பாலும் நற்குணங்களைக் குறைக்கக் கூடியதாகையால் நீர் பந்துக்களுக்குத் தெரியாமல் வடக்குத் திக்கை நோக்கிச் செல்லும் என்றார்.

30-31. அஜமீட வம்சத்தில் பிறந்த கண்களில்லாதவ (குருட)ரான திருதராஷ்டிரர் தம்பியான விதூரருடைய வார்த்தைக் கேட்டு, பந்துக்களிடம் தமக்கிருக்கும்

ஸ்திரமான அபிமானத்தை விட்டு, தம்பியால் உபதேசிக்கப்பட்ட வழியே வடக்கு திக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது அவருடைய பத்னியும் நல்ல நடத்தையுள்ளவளும், மிக்க பதிவிரதையுமான காந்தாரி என்பவள் தன் புருஷன் பின் சென்றாள். அவ்விருவர்களும் ஹிமய மலைக்குப் போனார்கள். குரர்களுக்குச் சண்டையில் ஸந்தோஷ முண்டாவது போல் இராஜ்யத்திலிருந்து ஒழிவடைந்தவர்களுக்கு அந்தப் பர்வதமானது மிகுந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது.

32-35. அன்றைய தினம் காலையில் தம்முதரர் ஸந்தியோபாஸ்தி செய்து, அக்னி கார்யத்தை முடித்து, எள், பசு, ஸுவர்ணம் ஆகிய இவைகளைப் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து குருக்களை நமஸ்கரிப்பதற்காக வழக்கப்படி அவர்களுடைய அரண்மனை சேர்ந்தார். அவ்விடத்தில் விதூரர், திருதராஷ்டிரர், காந்தாரி ஆகிய அவர்களையுங் காணாமல் மிகவும் நடுக்கமுள்ளவராய் அங்கிருக்கும் ஸஞ்சயரை நோக்கி, ஓ காவல்கணருடைய புத்ரரே; நம்முடைய பிதிருவ்யரைக் காணோமே, அவர் எங்கே போனார்? வயது சென்றவரே, தவிரவும் கண்களில்லாதவ வராயிற்றே, தாயாரான காந்தாரியும் எவ்விடம் சென்றாள்? அவள் புத்ர சோகமுள்ளவளே; இவர் களுக்குச் சிநேகிதராகிய விதூரர் போனவிடம் தெரியவில்லையே? நாம் அறியாமையால் ஏதாவது குற்றஞ் செய்தேனோ? அதனால் திருதராஷ்டிரர் என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டு மற்ற பந்துக்கள் இறந்து போன துக்கத்தால் தமது பார்யையுடன் கங்கையின் ஜலத்தில் விழுந்து மரணமடைந்தாரா?

எங்களுடைய பிதாவாகிய பாண்டு மஹாராஜன் காலஞ் சென்றபோது சிசுக்களாகிய எங்களை விதூரரும் திருதராஷ்டிரருமே காப்பாற்றினார்கள், அப்படிப்பட்டவர்கள் எவ்விடஞ் சென்றார்கள்? சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டார்.

36-38 1/2. இதனைக் கேட்டு ஸஞ்சயர் தம் யஜமானனைக் காணாமல் கவலையுள்ளவராக மிகுந்த தைன்யத்துடன் சிநேகத்தாலுண்டான அதேரியத்தால் வருத்தப்பட்டு உடனே மறுமொழி உரைக்கவில்லை. பின்பு அவர் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே தைரியத்துடன் திருதராஷ்டிரருடைய பாதுகளை நினைத்துக்கொண்டே தர்மபுத்திரரை நோக்கி அவர்கள் போனவிடம் எனக்கும் தெரியாது; மஹாத்மாக்களான அவர்கள் என்னையும் ஏமாற்றிவிட்டார்கள்; நானும் அவர்களைக் காணாமல் கவலையுள்ளவனாயிருக்கிறேன்' என்றார்.

39-41 1/2. இப்படி அவ்விருவர்களும் பேசிக்கொண்டு இருக்கும் பொழுது நாரதர் தும்புருவுடன் அவ்விடத்திற்கு வந்தார். அவரைக் கண்டு தர்ம புத்திரர் தம்பிகளுடன் எழுந்திருந்து நமஸ்காரஞ் செய்து விதிப்படி பூஜித்து, ஓ நாரதரே! மிகுந்த மஹிமை பொருந்திய உம்முடைய தரிசனம் தெய்வச் செயலால் கிடைத்தது. எங்களுடைய பிதாவின் ஸகோதரர்களான விதூரரும், திருதராஷ்டிரரும், புத்ர சோகமடைந்த காந்தாரியும் இன்னவிடம் போனார்களென்று தெரியவில்லை. அவர்களைக் காணாமல் துக்கமாகிய சமுத்திரத்தில் சழுகி யிருக்கிறோம். அது கரையற்றது, இந்த சமயத்தில்

கப்பல்காரர்போல நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள், எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

42-63. இதைக் கேட்டு நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி, 'ஓ தர்மபுத்திரரே! ஜகத் யாவும் ஈசுவரனுக்கு வசப்பட்டவை. (பிராணிகளைச் சேர்த்துவைப்பவர் அவரே. அவைகளைப் பிரிப்பவரும் அவரே) ஆகையால் ஒருவரைப் பற்றியும் துக்கிக்காதீர். மூக்குக் கயிறுள்ள எருதுகள் போலும் தந்திரியில் (பிணையல்) சிறு கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட பசுக்கள் போலவும் எல்லா லோகங்களும், லோக பாலர்களும் வேதங்களாகிய நீண்ட கயிற்றில் வர்ணாசிரமம் முதலிய சிறுகயிறுகளால் கட்டப்பட்டு, பரமேசுவரனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறார்கள். உலகத்தில் விளையாட்டுக் கருவிகளை விளையாடுகிறவன் தனதிஷ்டப்படி சிலவேளை சேர்த்தும், பிரித்தும் வைப்பதுபோல மனிதர்கள் சேர்ந்திருப்பதற்கும் பிரிந்து போவதற்கும் பகவான் உடைய விருப்பமே காரணம். இவ்வுலகத்தை ஜீவருபமாக நித்யமென்று நினைத்தாலும் எவ்விதத்திலும் பந்துக்களைப் பற்றித் துக்கிக்க நியாய மில்லை. மோகத்தால் அபிமானம் வைத்ததாலேயே துக்கம் நேரிடுகிறது. மேலும் ஜகத்தை நித்யா நித்யமென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஆகையால் அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட அதேரியத்தை விட்டு விடும். ஆனால் என்னை விட வேறு கதியில்லாத திருதராஷ்டிரர் முதலியவர்கள் நானில்லாமல் எப்படி ஜீவிப்பார்கள், என்று கேட்கலாம், அப்படி நினைப்பது சரியன்று. பத்துப் பூதங்களாலுண்டான இந்தச்சரீரம் காலத்திற்கும், கர்மத்திற்கும் வசப்பட்டது. ஆகையால் நம்முடைய சரீரமே அழியும் சுபாவமுள்ளது. மலைப்

பாம்பின் வாயில் அகப்பட்டவனால் எப்படி மற்றவனை இரட்சிக்க முடியாதோ அதபோல், நாம் பிறரைக் காப்பாற்றுவது சாத்தியமன்று. கைகளுள்ள ஜந்துக்களான மனிதர்கள் முதலியவர்களுக்குக் கைகளில்லாத பசு முதலியவைகளும், நாற்கால் பிராணிகளுக்குப் புல் முதலியவைகளும், புலி முதலிய பெரிய ஜந்துக்களுக்கு அல்பபலமுள்ளவைகளும் எப்படி ஆகாரமாகின்றனவோ அப்படி எல்லா ஜீவனும் வேறு ஜீவனுக்கு ஆகாரமாயிருக்கிறது. ஆதலால் எல்லாம் மரணபயமுள்ளதாகவே காணப்படுகின்றன. ஏ தர்மபுத்திரரே! இந்த ஜகத்யாவும் பசுவானுடைய ஸ்வரூபமேயொழிய வேறில்லை. அவர் ஒருவரே, போக்தர் (அனுபவிப்பவர்) போக்தாவின். ஸ்வரூபமாய் இருப்பவர் அவரே. போக்கிய ரூபமாயுமிருப்பவர் அவரே. ஆனாலும், மாயையால் பலவகையாகத் தோன்றுகிறார். ஏ மகராஜ! ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வசிக்கும் பசுவான் தேவவிரோதிகளான அசுரர்களைக் (அசுரர்களுடைய அம்சமுள்ள இராஜாக்களைக்) கொல்வதற்காகக் காலங்காலமாய் துவாரகையில் வசிக்கிறார். தேவகாரியம் அநேகமாக முடிந்துவிட்டது. மிச்சமான பாகத்தை முடிக்கக் காலத்தை எதிர்ப்பார்த்திருக்கிறார். பசுவான் இவ்வுலகத்திலிருக்கும் வரையில் நீங்களும் இவ்வுலகத்தில் வசிக்கலாம். திருதராஷ்டிரர் தம்பியாகிய விதுரருடனும், காந்தாரியுடனும் இமயமலையின் தென்பாகத்தில் மகர்ஷிகளுடைய ஆசிரமம் போயிருக்கிறார், அவ்விடத்தில் கங்கா நதியானது ஸப்தரிக்ஷிகளுடைய பிரீதியின் நிமித்தம் ஏழு வகையாக ஓடிற்று. அதனால் ஸப்த ஸ்ரோதஸ் என்று பெயருண்டாயிற்று. அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஒவ்வொரு காலத்திலும் திருதராஷ்டிரர் ஸ்நானஞ்

செய்து அக்னிகாரியஞ்செய்து ஜலத்தைப் புசித்து, சாந்தமனமுள்ளவராய் ஆசைகளையும் ஒழித்து, சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடியுள்ள ஆசனத்தையடைந்து சுவாசத்தை யடக்கி, இந்திரியங்களை விஷயங்களில் செல்ல வொட்டாமல் அடக்கிப் பகவானையே மனத்தில் தியானஞ் செய்து அதனால் ராஜஸ, தாமஸ தோஷங்களை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு, மனத்தை ஸ்தூல தேஹத்திலிருந்து புத்தியுடன் ஒன்றாகச் சேர்த்து, அந்தப் புத்தியைப் பார்க்கப்படும் விஷயங்களிலிருந்து க்ஷேத்ரக்ஞனுடன் சேர்த்து, அந்த க்ஷேத்ரக்ஞனைப் பார்க்கிறவரிடமிருந்து பிரித்து, கடாகாசத்தைக் கடத்திலிருந்து பிரித்து மகாகாசத்தில் சேர்ப்பது போல ஸகலத்திற்கும் ஆதாரமாகிய ப்ரஹ்மத்தினிடம் சேர்த்து, மாயையின் வாஸனையை யழித்து, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கி, ஆகாரங்களை நிவர்த்தித்துக் கட்டைபோல அசையாமல் இருக்கிறார். ஸகல கர்மங்களையும் விட்டவரான அவருக்கு நீர் இடையூறாக வேண்டாம். மேலும் இன்று முதல் ஐந்தாவது நாளில் அவர் சரீரத்தை விடப் போகிறார். அந்தச் சரீரம் உடனே எரிந்து போகும் திருதராஷ்டிரருடைய சரீரம் பர்ணசாலையுடன் கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகளால் எரிக்கப்படும்போது ஆசிரமத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் அவருடைய பத்னியும் பதிவ்ரதை யுமான காந்தாரியானவள் உடன் கட்டையேறிச் சரீரத்தை விட்டு விடுவாள், விதுரர் இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு திருதராஷ்டிரருக்கு நல்ல கதி கிடைத்ததால் சந்தோஷித்து அவரை விட்டுப் பிரிந்ததால் கொஞ்சம் துக்கத்தை அடைந்தும் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் போவார். ஆகையால் அவர்களை அழைத்து

வருவதற்காகவது, அவருடைய சரீரத்தைத்
தகிப்பதற்காகவது நீர் போக வேண்டியதில்லை
என்று சொல்லி, நாரதர் தும்புருவுடன் ஸ்வர்க்கம்
சென்றார். தர்மபுத்திரரும் நாரதருடைய வார்த்தையைக்
கேட்டு அதை மனத்தில் வைத்துச் ஸகல
துக்கங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொண்டார்.

❁ ❁ ❁ ❁

அத்தியாயம் 14

தர்மபுத்திரருக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்கள்

பந்துக்களைப் பார்ப்பதற்கும், புண்ணிய ச்லோக
ராகிய கிருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து
கொள்ளுவதற்கும் துவாரகா நகரஞ் சென்றிருந்த
அர்ஜுனன், சென்று சில மாஸங்களாகியும் திரும்பி
வரவில்லை, அப்பொழுது அஸ்தினாபுரத்தில் மிக்க
கோரங்களான அபசகுனங்கள் ஏற்பட்டன. மனிதர்கள்
உடைய மனதில் கோபம், ஆசை, பொய், ஆகிய
இவைகளுண்டாயின. மனிதர்கள் பாபமான
காரியத்தைச் செய்து ஜீவித்தார்கள். பெரும்பாலும்
ஜனங்கள் கபடமாகப் பேசினார்கள். தோழர்களும்
வஞ்சனையாக பேசிக் கொண்டார்கள். பிதா, மாதா,
மித்ரன், சகோதரர்கள், தம்பதிகள் ஆகிய இவர்கள்
யாவரும் ஒருவருக்கொருவர் கலகம் செய்து கொண்
டார்கள். தகப்பன்மார்கள் பணம் வாங்கிக் கொண்டு
பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்து கொடுத்தார்கள்.
புத்திரர்கள் பிதாவைக் காப்பாற்றுவதில்லை.
ப்ராஹ்மணர்கள் வேதத்தில் சிரத்தை இல்லாதவர்கள்
ஆனார்கள். மேலும் சூத்திரர்கள் வேதத்தைப் படிக்க
ஆரம்பித்தார்கள். இப்படிக் காலகதி கோரமா
யிருந்தது. இப்படி காலமானது மாறிப் போனதால்,
மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் லோபம் முதலிய
மனத்தின் துர்க்குணங்களையும், அதர்மத்தை அனுஷ்
டிப்பதாகிய சரீர துர்க்குணத்தையும், மிகுந்த அபச
குனங்கள் நேரிடுவதையும் கண்டு தர்மபுத்திரர்
பீமசேனனை நோக்கி, 'ஓ பீம! பந்துக்களைப் பார்ப்
பதற்காகவும், புண்ணிய ச்லோகராசிய கிருஷ்ணன்

ஐடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளு வதற்காகவும் துவாரகா நகரம் சென்ற அர்ஜுனன், ஏழு மாதங்களாகியும் இன்னும் வரவில்லை, அதன் காரணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை, எவருடைய அணுகிரகத்தால் இராஜ்யம், ஸ்திரீ, ப்ராஹ்மணன், குலவீருத்தி, சத்ருக்களை ஜயிப்பது, ஐசுவரியம், உத்தம லோகங்கள் ஆகிய இவைகள் நமக்குக் கிடைத்தனவோ, அந்தப் பகவானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய சரீரத்தை விடப் போகிறாரென்று தேவர்ஷியாகிய நாரதர் சொன்ன காலம் வந்து விட்டது போலிருக்கிறது. அந்தப் பகவானை விட்டுப் பிரிவதைக் காட்டிலும் வேறு நமக்கு கெடுதி நேரிட நியாயமில்லை. ஓ புருஷசிரேஷ்டா! ஆகாயத்தில் உண்டானவைகளும், பூமியில் உண்டாகின்றவைகளும், சரீரத்தில் காணப்படுகின்றவைகளுமான அபசகுனங் களைப்பார். புத்திக்கு மோகமும் மிக்க கடுமையுமான பயம் வரப்போகிறதென்பதை இவைகள் காட்டு கின்றன. இடக்கண்ணும், இடத்தொடையும் அடிக்கடி துடிக்கின்றன. இருதயத்தில் நடுக்க முண்டாகிறது. அந்த தைஹிகமான அபசகுனத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் கெடுதி நேரிடுமென்று காட்டப்படுகிறது.

13-23. இந்தப்பெட்டை நரியானது குறைக் கொள்ளியை வாயில் கெளவிக் கொண்டு உதயமாகும் சூரிய மண்டலத்தைப் பார்த்து ஊளையிடுகிறது. நாயானது என்னைப் பார்த்துப் பயமில்லாமல் அழுகிறது. என்னைப் பசு முதலிய மேலானவைகள் இடமாகவும், கழுதை முதலியவைகள் வலமாகவும் சுற்றுகின்றன, குதிரைகள் அழுகின்றன. வரும் மரணத்தைக் குறிக்கும் மாடப்புறாவும், கோட்டானும்

அதற்கு விரோதியான காக்கையும் விகாரமாகக் கத்துகின்றன. இவைகளைக் கேட்க மனம்நடுங்கு கிறது; ஜகத்தானது சூனியமாய் விடுமென்று நினைக் கிறேன். திக்குகள் அழுக்கடைந்து நன்றாய் விளங்க வில்லை, பரிவேஷம் (சூரியன், சந்திரன் இவர்களைச் சுற்றிக் கோட்டைக் கட்டுவது) உண்டாயிருக்கிறது; பூமியானது மலைகளுடன் அசைகிறது. மேகங்களின் மறைவில்லாமல் ஆகாயம் சுத்தமாயிருக்கும்போதும் இடியுண்டாகிறது; அகாலத்தில் மேக கர்ஜிதம் கேட்கிறது. மண்காற்று கடுமையாக வீசுகிறது. இருட்டுப் பரவுகிறது. மேகங்கள் வெறுக்கக் கூடிய வையாக எல்லா விடங்களிலும் இரத்த மழையைப் பொழிகின்றன; சூரியனுடைய தேஜஸ் மங்கிவிட்டது ஆகாயத்தில் கிரகங்கள் யுத்தஞ் செய்கின்றன, ருத்ரருடைய பரிவாரங்களாகிய பூதகணங்கள் மற்ற ப்ராணிகளுடன் சேர்ந்து எங்கும் பரவியிருப்பதால் ஆகாயம், பூமி இவைகள் தீப்பட்டவைபோலிருக் கின்றன. ஆறுகளும், நதிகளும் (மேற்கு முகமாய்ச் செல்லுகிறவைகள்), குளங்களும் ஏரிகளும், பிரஜை களுடைய மனமும் கலங்கிவிட்டன. ஆஜ்யம் (நெய்) முதலியவைகளை ஹோமஞ் செய்வதால் அக்னி ஜவலிக்கிறதில்லை, இந்தக் காலம் எதனைச் செய்யப் போகிறதோ தெரியவில்லை. மேலும் குழந்தைகள் ஸ்தன்ய பானஞ் செய்யவில்லை. தாயார்களுடைய ஸ்தனங்களில் பாலும் பெருகவில்லை. பூக்கள் கண்ணீரைப் பெருக்கி அழுகின்றன. கொட்டிலி லிருக்கும் வருஷபங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கவில்லை. தேவதாப் பிரதிமைகள் அழுகின்றவை போலிருக் கின்றன, அவை அசைகின்றன. இந்தச் தேசமும், கிராமங்களும், பட்டணங்களும், உத்தியானங்களும்,

இரத்தினம் விளையும் பூமிகளும், ஆசிரமங்களும் பிரகாசியாமல் இருப்பதுடன் அவைகளில் வசிப்பவர்களும் சந்தோஷமற்றவர்களாய் இருக்கிறார்கள், இவைகள் நமக்கு எவ்விதமான துக்கத்தைக் காண்பிக்கப் போகின்றனவோ, இப்படிப்பட்ட பெரிய உற்பாதங்களைப் பார்க்கும் போது மற்ற புருஷர்களருடைய பாதங்களில்லாத வஜ்ரரேகை முதலியவைகளால் அலங்கிருதமான ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதங்களின் ஸ்பரிசம் பூமிக்கு இல்லாமல் பூமிதேவி பாக்கியக்குறை உள்ளவளாய் ஆகிவிடுவாள்போலத் தோன்றுகிறது என்றார்.

24-45. இப்படி தர்மராஜரும் பீமஸேனனும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அர்ஜுனன் துவாரகா நகரத்திலிருந்து திரும்பிவந்து தர்மபுத்திரரை நமஸ்கரித்தான். அப்பொழுது அர்ஜுனன் முன்போலிராமல் மிக்க மனவருத்தமுள்ளவனாகவும், தலையைக் குனிந்து இரு கண்களிலும், நீரைப் பெருக்கித் துக்கித்தவனாய் மிருந்தான்; இப்படிச் சோபையில்லாமலிருக்கும் அர்ஜுனனைப் பார்த்து தர்மபுத்திரர் பயந்து, பந்துக்களின் நடுவில் தம்பியை நோக்கி, ஓ அர்ஜுன துவாரகா நகரத்தில் நம்முடைய பந்துக்களாகிய யாதவர்கள், போஜர்கள், தாசார்ஹர்கள், ஸாத்வதர்கள், வ்ருஷ்ணிகள், தூயரும் பூஜ்யருமாகிய, மாதாமகர், அம்மானாகிய வசுதேவர், அவருடைய தம்பிகள் உக்ரசேனருடைய சகோதரிகளும், வசுதேவருடைய பத்தினிகளுமான தேவகி முதலிய ஏழு ஸ்திரீகள், அவர்களுடைய புத்திரர்கள், மருமகள் ஆகிய இவர்கள் கேஷமமாயிருக்கிறார்களா? கெட்ட பிள்ளையுள்ள அரசனாகிய உக்ரசேனர், அவருடைய

தம்பியாகிய தேவகர் ஆகிய இவர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா? மேலும் ஹிருதிக (ச்வல்பர்)ருடைய பிள்ளையான அக்ரூரர், ஜயந்தன், கதன், சாரணன், ஸத்யஜித் அல்லது சத்ருஜித் முதலியவர்கள் கேஷமமாய் இருக்கிறார்களா? மேலும் சாத்வதர்களுக்கு அதிபதியான பலராமன் ஸகல விருஷ்ணிகளுக்குள் மகாரதரும் யுத்தத்தில் கம்பீர வேகமுள்ளவருமான பிரத்யும்னர், ஸுஷேணர், சாருதேஷ்ணர் ஜாம்பவதியின் புத்திரராகிய சாம்பர், மற்ற ரிஷபகுமாரர்கள், பகவானுடன் சஞ்சரிக்கும் சுருததேவர், உத்தவர் முதலியவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பலராமனையும் ஆசிரயித்த யாதவ சிரேஷ்டர்களாகிய சுநந்தர், தந்தர் முதலியவர்கள் ஆகிய பந்துக்கள் எல்லாரும் கேஷமமாயிருக்கிறார்களா? மேலும் அவர்கள் நம்மிடத்தில் பிரியத்துடன் நம்மை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? ப்ராஹ்மணர்களிடம் விசேஷ பக்தியுள்ளவரும், பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், உலகங்களருடைய மங்களத்திற்காகவும் கேஷமத்திற்காகவும் (கிடைத்ததைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும்) துவாரகா நகரத்தில் மித்திரர்களுடன் ஸூதர்மையில் ஸூகமாக வசிக்கிறாரா? எந்த ஸ்ரீ பகவானுடைய இருகைகளால் காப்பாற்றப்பட்ட துவாரகையில் பந்துக்கள் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டு மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் பார்ஷதகணங்கள் போல ஸஞ்சரிக்கிறார்களோ, அந்த ஸ்ரீ பகவான் பலராமனுடன் யதுகுலத்தில் பிரகாசிக்கிறாரா? ஸத்யபாமா முதலிய பதினாயிரம் ஸ்திரீகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய பாதஸேவையே தபஸ் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் மேலானது என்று நினைத்து அவருக்குச் சிசுருஷை செய்து வருகிறார்களா?

அவர்களுக்குப் பகவான் தம்முடைய பலத்தால் தேவர்களை ஜயித்து, அவர்களால் அனுபவிக்கக் கூடியவைகளும் இந்திராணிக்குத் தகுதியானவை களுமான பாரிஜாதம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தாரல்லவா? எந்தப் பகவான் தேவர்களை ஜயித்து, தேவ சிரேஷ்டர்கள் வசிக்கக்கூடிய சுதர்மா என்ற சபையை பலாத்காரமாகப் பூமியில் கொண்டுவந்து, அதில் தம்முடைய கைகளின் பலத்தை அவலம்பித்து, ஜீவிக்கும் யாதவர்கள் வஸிக்கும்படியாகச் செய்தாரோ, அந்தப் பரமபுருஷன் ஸுகமாக வாசஞ் செய்கிறாரா? (அவர் பூமியில் வஸித்தால்தான் நமக்கும் ஜனங்கள் ளுக்கும் கேஷமமுண்டாகுமென்பது கருத்து) மேலும் குழந்தாய் அர்ஜுன! உனக்குத் தேஜஸ் குறைந்திருப் பதாகத் தோற்றுகிறதே, சரீரத்தில் வியாதி இல்லாம லிருக்கிறதா? வெகுநாளாகத் துவாரகா நகரத்தில் வசித்ததால் பந்துக்கள் உன்னைக் கௌரவப்படுத்த வில்லையா? அல்லது அவமதித்தார்களா? அல்லது பிரியமற்ற நிஷ்டூர வார்த்தைகளைச் சொன்னார்களா? அதனால் மனவருத்த மடைந்தாயா? அல்லது யாசகர்களுக்குச் சிலவற்றைக் கொடுப்பதாகப் ப்ரதிக்கை செய்து, பின்பு ஆசையால் அவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுக்கத் தவறிப் போனாயா? எல்லாரையும் நீ காப்பாற்றும் ஸ்பாவமுள்ள வனன்றோ? அப்படிப்பட்டவன், ப்ராஹ்மணன், குழந்தை, பசு, வயது சென்றவர், வியாதியுள்ளவர், ஸ்திரீ, மற்றைப் ப்ராணிகள் இவர்களில் சரண மடைந்தவரைக் காப்பாற்றாமல் விட்டுவிட்டாயோ? ஆசைப்பட்டக்கூடாத ஸ்திரீயினிடம் ஆசைபடாமலிருக் கிறாயா? விரும்பக்கூடிய ஸ்திரீ அழுக்கு வஸ்திரம் முதலியவைகளுள்ளவளானாலும் அவளிடம் அனூராகம்

வைக்காமலிருக்கிறாயோ? அல்லது வழியில் மேலான வர்களாலாவது, ஸமமானவர்களாலாவது? ஜயிக்கப் படாமலிருக்கிறாயோ? அல்லது குழந்தைகளுக்கு அன்னமிடாமல் புசித்தாயோ? (அதிதிகள் வேலைக் காரர்கள் கர்ப்பிணி, ரோகிகள், கன்னிகைகள் இவர்களுக்கு ஆகாரங் கொடாமல் புசித்தாயோ?) இன்னும் மற்ற கெட்ட காரியங்கள் எவையேனும் உன்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டனவோ? மிகவும் பிரியரும், அந்தரங்க பந்துவுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்தோமென்று வருத்தப்படுகிறாயோ? உனக்கு இதை விட வேறு வியாதி ஒன்று மிருக்க நியாயமில்லை என்று கேட்டார்.

அத்தியாயம் 15

தர்மபுத்திரர் பரலோகஞ்சென்றது.

1-7, இம்மாதிரி தர்மபுத்திரர் பலவகையாகச் சந்தேகம்படும்படி அர்ஜுனனுடைய சரீரத்தில் காந்தியின் குறைவு முதலியவைகள் உண்டாயிருந்தன. அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்ததால் விசேஷ வருத்தமடைந்தார். அந்தத் துக்கத்தாலேயே தாமரை மலர்போன்ற அவருடைய முகமும் ஹிருதயமும் வாடி இருந்தன. தேஜஸ் குறைந்திருந்தது. பிரபுவாகிய அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானையே மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டிருந்ததனால் சீக்கிரமாக விடைசொல்ல முடியாதவராயிருந்தார்.

பிறகு மிகச் சிரமப்பட்டுத் துக்கத்தை மனத்தில் அடக்கிக் கைகளால் கண்களைத் துடைத்து, பகவான் தம்மிடம் வைத்திருந்த சக்யம். மைத்ரி, ஸுஹ்ருத் துவம் முதலியவைகளை நினைத்துக் கொண்டும் துக்கத்தினால் கண்டமனத்து அரைகுறையான வார்த்தையுள்ளவராகத் தமையனை நோக்கி. ஓ மகாராஜ! ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பந்துவாக விருந்து என்னை ஏமாற்றினார். தேவர்களாலும் ஆச்சரியப்படக்கூடிய என்னுடைய மிகுந்த தேஜஸ்ஸை அபஹரித்தார். எந்தப் பகவான் பூமியை விட்டுப்போனதால் இவ்வுலகம் முழுவதும் ப்ராணனில்லாத சரீரம் போலப் பார்க்க அழகாக இருக்கவில்லையோ, (சுரித்திரன் போலவென்றும் சொல்வதுண்டு) தவிரவும், துருபத மகாராஜனுடைய சபையில் திரௌபதியின் சுயம்வரத்திற்காக வந்தவர்களும், மன்மதனால் மதித்த

வார்களுமான அரசர்களுடைய தேஜஸை எவர் தமது பார்வையாலேயே அபகரித்தாரோ, எவருடைய அனுக்கிரகத்தால் நான் மத்ஸ்ய யந்திரத்தைப் பிளந்து திரௌபதியைக் கல்யாணஞ் செய்து கொண்டேனோ, எவருடைய ஸான்னித்தியத்தால் காண்டவ வனத்தை அக்கினி பகவானுக்குக் கொடுத்து அதற்கு விரோதஞ்செய்யும் தேவேந்திரனை ஜயித் தேனோ, எவருடைய ஒத்தாசையால் மயனால் உண்டு பண்ணப்பட்டதும், மிகவும் ஆச்சரியகரமானதும், மர்யா மயமாயுள்ள சபையானது நம்மால் அடையப் பட்டதோ, மேலும் எவருக்காக வந்த அரசர்கள் மிக்க உத்தம வஸ்துக்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்களோ, எந்த பரம புருஷன் சமீபத்தில் இருந்தால் உங்களுடைய தம்பியும் அநேக யானை பலமுள்ளவருமான பீமஸேனர் ராஜஸூயயாகத் திற்காக ஜராசந்தன் என்பவனைக் கொன்றாரோ, ஜராசந்தனால் காராகிருகத்தில் அடைக்கப்பட்டிருந்த அரசர்கள் எவரால் விடுவிக்கப்பட்டு உங்களுடைய யாகத்திற்குக் காணிக்கைகளுடன் வந்தார்களோ, ராஜஸூயயாகத்தில் மஹாபிஷேகத்தையடைந்ததும், மேலானதுமான திரௌபதியின் தலைமயிரை துச்சாதனன் பிடித்து இழுக்கும்பொழுது உம்முடைய பத்னியாகிய அவள் எந்தப் பகவானை ஸ்மரித்தாளோ, எவர் உடனே அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாரோ, எவரை நமஸ்கரிக்கும் பொழுது திரௌபதியின் கண்ணீர் எவருடைய காலில் விழுந்ததோ, எவர் துச்சாசனன் முதலியவர்களுடைய ஸ்திரீகள் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு அழும்படி செய்தாரோ, மேலும் பதினாயிரம் ஸிஷ்யர்களுடன் போஜனம் செய்வரான தூர்வாசஸஸ் என்னும் மஹர்ஷி

நமது சத்ருவாகிய தூர்யோதனனால் தூண்டப்பட்டு, நம்முடைய ஆசிரமம் வந்தபொழுது எந்தப் பகவான் (கீரையை) தாம் புசித்து அதனால் மூவுலகத்தில் இருக்கும் தூர்வாசஸ் முதலிய மகரிஷிகளையும் திருப்தியடையச் செய்து நம்மைக் காப்பாற்றினாரோ, யாருடைய தேஜஸ்ஸினால் பரமசிவன் பார்வதியுடன் கூட ஆச்சரியமடைந்து பாசுபதமென்ற தமது அஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்தாரோ, மற்றும்முள்ள தேவர்களும் அவரவர்களுடைய அஸ்திரங்களையும் கொடுத்தார்களோ, இச்சரீரத்துடனேயே நான் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் இந்திரனுடைய ஆசனத்தையும் அடைந்தேனோ, மேலும் ஸ்வர்க்கத்திலேயே வெகு காலம் வசித்துத் தேவர்களுக்கு விரோதியான அசுரர்களைக் கொன்றேனோ, அந்தப் பரமபுருஷன் என்னை இப்பொழுது ஏமாற்றிவிட்டார். கரையற்ற கௌரவ ஸையமாகிய சமுத்திரத்தை எவருடைய ஒத்தாசையால் நான் ஒருவனாகத் தாண்டினேனோ, பின்னும் சத்துருக்களால் அபகரிக்கப்பட்ட பசுக்களையும் அவர்களுடைய தேஜஸ்ஸிற்கு இருப்பிடமான இரத்தினக் கீரிடங்களையும் பிடுங்கிக் கொண்டேனோ, பீஷ்மர், கர்ணர், துரோணர், சல்யர் இவர்களுடைய ஸையனியங்கள் மிகுந்த பலமுள்ள க்ஷத்திரியர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையானாலும், அவைகளின் நடுவில் எந்தக் கிருஷ்ண பகவான் என்னுடைய ரதத்தில் சாரதியாகவிருந்து ஒவ்வொரு சேனாதிபதிகளுடைய ஆயுஸ்ஸையும், மனோபலத்தையும், தேகபலத்தையும் பார்வையாலேயே குறைத்து விட்டாரோ, விஷ்ணுபக்தனாகிய ப்ரஹ்லாதன் இடத்தில் ஹிரண்யகசிபுவினால் தூண்டப்பட்ட அரசர்களுடைய கொடுமைபோல் எந்தக் கிருஷ்ணனால்

காப்பாற்றப்பட்ட என்னிடத்தில் அளவற்ற மஹிமை யுள்ளவர்களான துரோணர், பீஷ்மர், கர்ணன், அசுவத்தாமா, ஸூசர்மா, சல்யர், ஜயத்ரதர், பாஹ்லீகர் இவர்களால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் வீணாகப்போயினவோ, மேலும்; ஜயத்ரதனைக் கொல்லும்பொழுது தண்ணீர் குடிக்காததனால், குதிரைகள் களைத்துப்போக, இரதத்திலிருந்து எந்தப் பகவான் கீழே இறங்கி, பாணத்தால் பூமியைப் பிளந்து, அதிலிருந்து ஜலத்தைபுண்டுபண்ணினாரோ, அப்பொழுது எவருடைய மஹிமையால் சத்ருக்கள் மெய்மறந்து என்னை அடிக்காமலிருந்தார்களோ, அந்த மகாபுருஷரும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவருமாகிய பகவானை சாரதியாய் வைத்துக் கொண்டேனோ, நான் மிகவும் அற்ப புத்தியுள்ளவன். அந்த அபராதத்தால்தான் என்னை அவர் ஏமாற்றிவிட்டாரோ, தெரியவில்லை

18-27. லக்ஷ்மீபதியாகிய பகவான், "ஓ பார்த்த! (குந்தியின் புத்ரன்) ஓ அர்ஜுன! ஓ குரு நந்தனா! (கௌரவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்திகிறவன்) ஏ தோழா! என்று சிரித்துக்கொண்டு பலவகையாக வேடிக்கை வார்த்தைகளைப் பேசினார் அல்லவா? அவைகள் யாவும் இப்பொழுது என் மனத்திலிருக்கின்றன. ஒரே படுக்கையில் படுத்துக்கொள்வது, ஒரே ஆசனத்தில் உட்காருவது, சேர்ந்தே ஸஞ்சரிப்பது புசிப்பது, தம்முடைய குணங்களை தோத்திரம் செய்து கொள்வது, ஆகிய இவைகளால் எங்களிருவர்களுக்கும் மனமும் ஒன்றுபட்டிருந்ததால் சில சமயம் நீர் சொன்ன பாடி செய்தார் அல்லவா என்று நான் கிருஷ்ணனைப்

பரிகாசஞ் செய்தாலும் தகப்பன் பிள்ளை செய்த பிழையைப் போலவும், அற்ப புத்தியுள்ள என்னுடைய குற்றத்தை விசேஷ மஹிமை பொருந்திய வராகையால் ஸகித்திருந்தார், என்னிடத்தில் மிகவும் மித்ரரும், அளவற்ற பிரீதியுள்ளவரும், அனுகூலத்தைச் செய்ய விரும்பியவருமான புருஷோத்தமனை விட்டுப்பிரிந்து, வழியில் அந்தப் பகவானுடைய களத்திரங்களைக் காப்பாற்ற முயன்றும் சக்தியற்றவனாக அஸத்துக்களால் ஸ்திரீயானவள் போல கோபர்களால் ஜயிக்கப் பட்டேன். இந்த காண்டபம், பாணங்கள், ரதம், குதிரைகள், ரதியாகிய நான் ஆகிய எல்லாம் முன்னிருந்தவைகளானாலும் பகவானிருந்த வரையில் அவையெல்லாம் காரியத்திற்கு உபயோகப்பட்டன; பகவான் ஸ்வர்க்கம் போன பிறகு ஒருக்ஷணத்திற்குள் சாம்பலில் செய்த ஆஹுதிபோலவும், வஞ்சகனுக்குத் தானம் செய்தது போலவும், களர் பூமியில் பயிரிடுதல் போலவும் பிரயோசனமற்றவைகளாயின. ஓ மகாராஜ! துவாரகா நகரத்தில் வசிக்கும் பந்துக்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்தீரல்லவா? அவர்கள் எல்லாரும் ப்ராஹ்மண சாபத்தால் மூடர்களாய், மத்யத்தைக் குடித்து மதங்கொண்டவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் பந்துக்களல்லாதவர்கள் போல் முஷ்டியால் அடித்துக் கொண்டு, நான்கு ஐந்து பெயர்கள் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் இறந்தார்கள், பிராணிகள் ஒருவரை யொருவர் காப்பாற்றுவதும், ஒருவரை யொருவர் கொல்வதுமாகி எல்லாம் பகவானுடைய இச்சையே தவிர வேறில்லை, ஜலத்தில் மதஸ்யம் முதலிய ஜந்துக்களில் பெரியவைகள் சிறிய ப்ராணிகளைக் கொல்வதுபோல் ஸகல ப்ராணிகளிலும் பலசாலிகள் அற்ப பலமுள்ளவர்களை ஜயிக்கிறார்கள், இப்படியே

யாதவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொள் ளும்படி பகவான் செய்து பூமியின் பாரத்தைப் போக்கினார், தேசத்திற்கும் காலத்திற்கும் தகுந்த வைகளும், மனத்தின் தூபங்களைப் போக்கக் கூடிய வைகளுமான கோவிந்தனுடைய வார்த்தைகளை நினைக்க நினைக்க அவைகள் மனதை அபஹரிக் கின்றன என்று பிரலாபித்தார்.

28-31. இப்படி அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தாமரைமலர் போன்ற பாதுங்களை நினைத்து அவரிடம் விசேஷ பக்தியை அடைந்தார். அதனால் சித்த சுத்தி உண்டாயிற்று. சண்டையில் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஞானமானது, கால மகிமையாலும், கர்ம வசத்தாலும் தமோ குணத்தாலும் மறைக்கப்பட்டிருந்தது, அதனால் அர்ஜுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய திவ்ய சரணங்களைத் தியானித்து பூர்ணமான பக்தியை அடைந்துமனத்தில் இருந்து எல்லா அழுக்கும் நீங்கினவராய் முந்திய ஞானத்தை நினைத்துக்கொண்டார்.

முக்குணங்கள் புண்யபாபங்கள், ஸ்தூல சரீரம் ஆகிய இவைகளின் பற்றுதல் (சம்பந்தம்) அற்றுப் போயிற்று. உத்பத்தி முதலியவைகள் விலகின. ஸ்வரூப ஞானம் உண்டானது. ஸகல ஸம்ஸயங்களும் நாசமாயின. ஆனதால் அர்ஜுனன் எந்த வகையிலும் துக்கமற்றவனானான்.

32-33. இம்மாதிரி பகவான் வைகுண்டம் சென்ற தையும், யதுகுலத்தின் நாசத்தையும் அர்ஜுனன் இடமாகத் தர்மபுத்திரர் தெரிந்து கொண்டு அந்தக்

அந்தக்கரணத்தையடக்கித் தானும் ஸ்வர்க்கம் போக விரும்பினார். குந்திதேவியும் அர்ஜுனன் வார்த்தையைக்கேட்டு பகவானிடத்தில் இடைவிடாமல் பக்தி செய்து அவரிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி ஸம்சாரத்திலிருந்து வைராக்யத்தை யடைந்தாள். (ஜீவன் முக்தியை அடைந்தாளென்பது கருத்து)

34-35. காலில் தைத்த ஒரு முள்ளைப் பின்னும் ஒரு முள்ளினால் எடுப்பதுபோல, பகவான் யது குலத்தில் கிருஷ்ணனாக அவதரித்து, பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்தித்து, அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டார். பூமிக்குப்பாரமாயிருந்த, சரீரமும், அதைப் போக்கடித்த கிருஷ்ண சரீரமும் பகவானுடையதாகையால் அவைகளில் அவருக்கு சமான ப்ரீதியே தவிர பேதமில்லை. மேலும் வேஷதாரியான நடன் மறுபடி வேஷத்தைக் கலைத்து விடுவதுபோல ஈசுவரன் மதஸ்யம், கூர்மம் (ஆமை) முதலிய உருவங்களையெடுத்து, அவைகளை விட்டு விடுகிறார். அப்படியே கிருஷ்ணனாகவிருந்து பூமிக்குப் பாரமாயுள்ள அரசர்களை நாசஞ் செய்து அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டார்.

36-38 1/2. எல்லோராலும் கேட்கக் கூடிய திவ்ய சரிதமுள்ள பகவான் என்றைய தினம் இவ்வுலகத்தை விட்டு வைகுண்டஞ் சென்றாரோ, அன்றையதினமே அஞ்ஞர்களைக் கலி சூழ்ந்து கொண்டது. அப்பொழுது பட்டணத்திலும், தேசத்திலும், வீடுகளிலும், மனத்திலும் கலி நெருங்குவதால் பணக்காரர்களுக்கு நல்ல பாத்திரத்தில் தானஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ண மில்லாமலிருப்பது, பொய் சொல்வது, கபடமாகப் பேசுவது, பிறரை ஹிம்சிப்பது ஆகிய

அதர்மங்கள் யாவும் பரவின, அதனைப் பார்த்து வித்வானாகிய தர்மபுத்திரர் இவ்வுலகத்தைவிட்டுப் போக முயற்சித்தார். பின்பு, அவர் தமக்குச் ஸமான குணங்கள் பொருந்தியவருமான பரீக்ஷித்திற்கு ஹஸ் தினாபட்டணத்தில் ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்து, சூரஸேனருடைய புத்திரராகிய வஜ்ரரையும் மதுரா நகரத்திற்கு அரசனாகச் செய்தார்.

39-50. பின்பு மிக்க ஸாமார்த்தியமுள்ள தர்மபுத்ரர் பிராஜாபத்யம் என்ற இஷ்டியைச் செய்து அக்னிகளை ஆத்மாவில் ஆரோபித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது சரீரத்தில் அணிந்து கொண்டிருந்த வளை முதலிய ஆபரணங்களையும், பட்டு முதலியவைகளையும் விட்டு மோஹம், அஹங்காரம் முதலியவைகளை விட்டவராய், ஸகல பந்தங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொண்டார், ஸகல இந்திரியங்களை மனத்திலும், அதனைப் ப்ராணனிடத்திலும், அதனை அபானனிடத்திலும், அதனை வ்யாபாரத்துடனும், மிருத்யுவினிடத்திலும், அதனை ஐந்து பூதங்களால் ஏற்பட்ட சரீரத்திலும், அதனைக் குணத்திலும், அதனை அவித்தையிலும், அதனை ஜீவனிடத்திலும் அந்த ஜீவனை நாச மற்றவரும் கூடஸ்தருமாகிய பரப்ரஹ்மத்திலும் லயப் படுத்தினார். மேலும் மரவுரியை உடுத்திக்கொண்டு ஆஹாரமில்லாமலும் மௌனியாகவும், தலையை அவிழ்த்துக்கொண்டு மூடன் போலவும், பைத்தியம் பிடித்தவன்போலவும், பிசாசு போலவும், ஒன்றையும் பாராதவராய்ச் செவிடன் போலப் பிறர் சொல்வதைக் கேளாமல் பெரியோர்களான முன்னோர்கள் போன வழியாக வடக்குத் திக்கை நோக்கிச் சென்றார். அப்பொழுது எதை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும்

ஸம்ஸாரத்தை அடையமமாட்டார்களோ, அந்தப்பர
மாத்வையே தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய
தம்பிகள் அனைவரும் நிச்சயமுள்ளவர்களாய்த் தர்ம
புத்திரர் பின் சென்றார்கள். அதர்மத்தின் ஒத்தாசை
யுள்ள கலியானது பிரஜைகளைப் பார்த்து அவருடைய
சமீபத்திலும் சென்றது. அப்பொழுது ஸகல தர்மங்
களையும் நன்றாக அனுஷ்டித்தவர்களான தர்ம
புத்திரர் முதலியவர்கள் ஸ்ரீ நாராயணருடைய
சரணங்களே நமக்குச் சரணமென்று நினைத்து,
அதனால் பக்தி அதிகரித்தவர்களாகி, சித்தசுத்தியை
யடைந்து, பரம புருஷனாகிய ஸ்ரீ நாராயணனிடத்தில்
ஸ்திர புத்தியுள்ளவர்களாய், யோகிகளால் அடையக்
கூடியதும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிடைக்காததுமான மேலான
கதியை அடைந்தார்கள். மேலும் ஞானியாகிய
விதூரரும் ப்ரபாஸ தீர்த்தக்கரையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்
இடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தி. இந்தச் சரீரத்தை
விட்டுப் பித்ரு தேவதைகளால் அழைக்கப்பட்டுத்
தமது உலகஞ் சென்றார். அப்பொழுது திரௌபதியும்
தன்னுடைய பதிகளுக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியில்
லாமையைப் பார்த்து வாஸுதேவரிடம் இடை
விடாமல் பக்தி செய்து உத்தமகதியையடைந்தாள்.

51. பகவான் வைகுண்டம் சென்றதும், பாண்டவர்கள்
பகவானை யடைந்ததுமாகிய இக்கதைகள் மிகவும்
பரிசுத்தமானவைகள். இவைகளைச் ச்ரத்தைபுடன்
கேட்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிடத்தில் பக்தியும்,
அதனால் மோக்ஷமும் கிடைக்கும்.

நோட்டு

ஸக்யம்: அனுகூலத்தைச் செய்ய விரும்பியிருப்பது.
மைத்ரி: உபகாரியாகவிருப்பது, ஸுஹிருத்வம்
பந்துவாகவிருப்பது. ஸ்ரீ த. ஸக்யம்-சமான் வயது
உள்ளவராக இருப்பதால் ஏற்படக்கூடியது. மைத்ரி
உபகாரத்தால் ஏற்படக்கூடியது; அதிகப் ப்ரேமை
யால் உண்டாகக் கூடியது, சந்த்.

❁ ❁ ❁ ❁

அத்யாயம்-16

பரீக்ஷித்து தர்மத்தைக் கண்டது

1-4 'பரீக்ஷித்து பிறந்தபோது அவருடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்து ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரமறிந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் சொன்னபடியே பின், ஹஸ் தினாபுரத்தில் உத்தரையின் புத்திரர் அரசனாக இருந்து ப்ராஹ்மணர்களுடைய கட்டளையின்படி பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவராகி இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றிவந்தார். அவர் உத்தரனுடைய பெண்ணாகிய இராவதீ என்பவளை விவாஹஞ் செய்துகொண்டார். பின்னும் அவர் கிருபரைக் குருவாக வைத்துக் கொண்டு கங்கையின் கரையில் மூன்று அச்வமேத யாகங்களைச் செய்தார். அவைகளில் தேவர்கள் நேரில் வந்து ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். மேலும் அவர் திக் விஜயஞ் செய்து வரும்பொழுது வழியில் ஒரு எருதையும் பசுவையும் ஒரு சூத்திரன் காலால் உதைக்கக் கண்டார். அவன் ராஜவேஷம் பூண்டிருந்தான். அவனே கலிபுருஷன், அவனைத் தமது பலத்தால் நிக்ரஹித்தார் என்று ஸுதர் செளனகருக்குச் சொன்னார்.

5-10 'இதனைக் கேட்டு செளனகர் "ஓ ஸுதரே! பரீக்ஷித் மஹாராஜா கலியை நிக்ரஹிக்க காரண மென்ன? அவன் அரசனாகவும் சூத்ரனாகவுமிருந்து பசுவைக் காலால் -ஏன் உதைத்தான்? அந்த விஷயம் பகவத் கதையிலடங் கினதாலும், ஈசுவரனுடைய பாதுங்களாகிய தாமரைப் புஷ்பங்களிலிருந்து பெருகி

வரும் மதுவைப் பானஞ் செய்து திருப்தியடைந் திருக்கும் மஹான்களுடைய கதையில் சேர்ந்ததாலும் அதைச் சொல்ல வேண்டும். அற்ப ஆயுள் உள்ள வர்களும் மரிக்கும் ஸ்பாவ முள்ளவர்களுமான மனிதர் களுக்கு மோட்சத்தில் விருப்பமிருக்குமாகில் பகவான் உடைய கதையைக் கேட்பது முதலியவைகளால் அவர்கள் ஆயுஸ்ஸைக் கழிக்க வேண்டுமே அல்லாமல் கெட்ட விஷயங்களால் வீணாக அதைச் செலவிடக் கூடாது. இந்த யாகத்திற்காக மஹர்ஷிகள் அந்தகனை (யமனை) வரவழைத்திருக்கிறார்கள். பகவானுடைய லீலைகளையே கேட்கவேண்டும். சோம்பல், புத்திக் குறைவு, அற்பமான ஆயுள் ஆகிய இவைகளுள்ள புருஷனுடைய ஆயுஸ்ஸானது இராத்திரியில் தூக்கத் தாலும் பகலில் ஸம்ஸாரத்திற்கு உபயோகமான காரியங்களிலும் செல்லுகிறது. ஆகையால் பகவான் உடைய கதையைக் கேட்பதில் காலத்தை உபயோகியா தவர்களுடைய ஜீவனம் வீணானது என்றார்கள்.

11-17 இதனைக் கேட்டு ஸுதர் செளனகரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். பரீக்ஷித்து மகாராஜன் திக்விஜயம் செய்து வருங்காலத்தில் தம் உடைய ஆளுகைக்குட்பட்ட குருஜாங்கலம் இவை களில் கலி வந்து பிரவேசித்தாரென்ற அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் யுத்தத்தில் மிகவும் சாமார்த்தியம் உள்ளவராகையால் ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு கறுத்த குதிரைகள் கட்டிய இரதத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அந்த இரதமானது சிம்மத்வஜ்முள்ளது. ஸகல அலங்காரமுள்ளது. யானைகள், குதிரைகள் ரதங்கள், காலாட்டடைகள் ஆகிய இவைகளுள்ள சேனைகள் அவரைச் சூழ்ந்து

கொண்டன. அவர் பத்ராசுவம், கேதுமாலம், கிம் புருஷம், பாரதம், உத்தரகுரு ஆகிய வர்ஷங்களில் சென்று அங்கிருக்கும் அரசர்களை ஜயித்து அவர் களிடம் கப்பம் பெற்றுக்கொண்டார். ஒவ்வொரு வர்ஷங்களிலும் வஸிக்கும் ஜனங்கள் பரீக்ஷித்தின் முன்னோர்களாகிய பாண்டவர்களுடைய சரிதத்தைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அதில் கிருஷ்ண பகவானுடைய மஹிமையும் இடையில் வர்ணிக்கப் படுகிறது. அச்வஸ்த்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தினிடமிருந்து பரீக்ஷித்தைக் காப்பாற்றின கதையையும், விருஷ்ணிகளுக்கும் குந்தி புத்திரர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த விசேஷ சிநேகத்தைப் பற்றியும், அவர்களுக்குப் பகவானிடமிருந்த அதிக பக்தியைப் பற்றியுஞ் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவற்றைக் கேட்டு, 'பரீக்ஷித்து மகாராஜன் கண்கள் மலர்ந்தவராக விசேஷ சந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்கள், ஹாரங்கள் ஆகிய இவைகளை வெகுமதி செய்தார். பின்னுமவர் மிகுந்த பக்தியுள்ள பாண்டவர்களிடத்தில் விசேஷ பிரீதியால் பகவான் சாரத்தியஞ் செய்தது, சபாநாயகாவிருப்பது, பாண்டவர் களுடைய மனம்போல் நடப்பது, தோழனாயிருப்பது, தூதனாயிருப்பது, ராத்திரியில் கத்தியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தூங்காமல் காப்பாற்றுவது, அவர்கள் ஏவினதைச் செய்வது, அவர்கள் மஹிமையைப் பற்றி தோத்திரஞ் செய்வது, ஆகிய கதைகளையும் சொல்லி ஸகல ஜகத்தும் பகவானை நமஸ்கரிப்பதையும் பார்த்து ஈகவரனுடைய சரணங்களில் பக்தி செய்தார்.

18-25 இப்படி அந்தப் பரீக்ஷித்து மகாராஜன் முன்னோர்கள் செய்தபடி ஒவ்வொரு நாளும் தாமும்

நடத்தி வந்தார். அப்பொழுது சமீபத்தில் ஒரு ஆச்சரியத்தைக் கண்டார். அதென்னவெனில் தர்மமானது விருஷப ரூபமெடுத்து ஒரு காலைப் பூமியில் ஊன்றிக்கொண்டு குழந்தைகள் இறந்து போனதால் துக்கப்படும் தாய் போலக் காந்தி குறைந்து கண்ணீரைப் பெருக்கி அழுது கொண்டிருக்கும் ஒரு பசுவை நோக்கி பின்வருமாறு கேட்டது. மங்களமாகிய ஸ்பாவமுள்ளவளே! செளக்யமாயிருக்கிறாயா? உன்னுடைய முகம் வாடியிருக்கிறது. தேகத்தில் காந்தி குறைந்திருக்கிறது. ஓ அம்மா! மனத்தில் கவலையுள்ள வளாகத் தோன்றுகிறாய். தேசாந்திரம் போயிருக்கும் பந்துக்களைப் பற்றி வருத்தப்படுகிறாயா? அல்லது ஒரு காலால் நிற்கும் என்னைப் பற்றி துக்கிக்கிறாயா? அல்லது கெட்ட அரசர்களால் அனுபவிக்கப்படும் உமது சரீரத்தைப் பற்றி கவலைப்படுகிறாயா? அல்லது யாகங்கள் விதிப்படி செய்யப்படாததால் அசுரர்கள் அவைகளை அபகரிக்கிறார்களேயென்று வருத்தப்படுகிறாயா? காலத்தில் மழை பெய்யாமல் இருப்பதால் கஷ்டப்படும் ப்ரஜைகளைப் பார்த்துச் ச்ரமப்படுகிறாயா? அல்லது பர்த்தாவினால் காப்பாற்றப்படாத ஸ்திரீகளையும், தாயார், தகப்பன் முதலியவர்களால் ரட்சிக்கப்படாத பாலர்களையும், ராக்ஷஸர்கள் போலக் குரூரஸ்பாவமுள்ளவர்களால் உபத்திரவிக்ஷப்பட்ட சிசுக்களையும், துராசாரமுள்ள ப்ராஹ்மணர்களிடத்திலிருக்கும் வாக்தேவியையும், ப்ராஹ்மணர்களைச் சம்ரட்சிக்தாதக்ஷத்திரியர்களை சேவித்துக் கொண்டிருக்கும் மேலான குலத்தில் பிறந்தவர்களைப் பற்றிக் கவலையடைகிறாயா? அல்லது கலியினால் வியாபிக்கப்பட்டக்ஷத்திரியர் தங்களைப் பற்றியும் இஷ்டமானவிடங்களிலும் இஷ்டப்பட்ட காலங்களிலும்

படுத்துக் கொள்வது, உட்காருவது, புசிப்பது, குடிப்பது, மைதுனம் ஆகிய இவைகளில் ஆசையுள்ள ப்ராணிகளைப் பற்றியும் துக்கிக்கிறாயா அம்மா? அல்லது துஷ்டர்களைக் கொன்று உன்னுடைய பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக அவதாரஞ் செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வைகுண்டஞ் சென்றதால் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் அவருடைய சரிதங்களை நினைத்து அவருடைய விரகத்தைச் ஸகிக்காமல் துன்பமடைகிறாயா? மிக்க பலசாலியான காலத்தின் மஹிமையால் உன்னுடைய அழகு போய்விட்டதா? நீ வருத்தப்படுங் காரணமென்ன? சீரல்ல வேண்டும் என்று கேட்டது.

26-35 இதைக் கேட்டுப் பூமிதேவி தர்மதேவதையை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் “ஓ தர்மமே! நான் வருத்தப்படும் விஷயமின்னதென்று உனக்கே தெரிந்திருக்கலாம், உலகத்திற்குச் சொளக்கியத்தைக் கொடுக்கும் நான்கு கால்களோடு நீ இருந்ததற்கு எவர் காரணமோ, எவரிடத்தில் சத்தியம், சுத்தனாக விருப்பது, தயை, பொறுமை, கொடுப்பது, சந்தோஷம், கபடமில்லாமலிருப்பது. மனது ஸ்திரமாயிருப்பது, வெளியிலிருக்கும் இந்திரியங்களை ஜயிப்பது, தனது தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பது, சத்ரு மித்ரர் என்ற பேத புத்தியில்லாமலிருப்பது, பிறர் செய்த அபாரதத்தைப் இருப்பது, இலாபங் கிடைத்தாலும் அதில் உதாசீனனாக பொறுப்பது, சாஸ்திரங்களை விசாரிப்பது ஆத்மஞானம், வைராக்கியம் எல்லா வற்றிற்கும் எஜமானனாக விருப்பது; காரியங்களில் சாமர்த்தியம், அழகு, தைர்யம், மிருது ஸ்பாவமுள்ள வனாகவிருப்பது, பக்தி, விசேஷ வணக்கம், சுபாவம்;

மனோபலம், ஞானபலம், இந்திரியபலம், மேலான ஞானம் முதலியவைகளில் கம்பீர மனமுள்ளவராக இருப்பது, அசையாத சித்த முள்ளவராக விருப்பது சிரத்தை, கீர்த்தி, மானம், அகங்காரமில்லாமலிருப்பது ஆகிய இவைகளும் மற்ற எல்லாராலும் ஆசைப்படக் கூடியவைகளுமான மகாகுணங்கள் எப்பொழுதும் வஸித்துக் கொண்டிருந்தனவோ, அந்தக் குண நிதியாகிய ஸ்ரீநீவாஸன் இவ்வுலகத்திலில்லாததனால் பாப ஸ்பாவமுள்ள கவி இவ்வுலகத்தில் வியாபித்தான். அதனால் எனது ஸ்வரூபத்தையும், உன்னையும் தேவர்களையும், மஹர்ஷிகளையும், பிதிருக்களையும், மற்ற சாதுக்களையும், எல்லா ஜாதியார்களையும், ஆச்ரமிகளையும் பற்றிக் கவலைப்படுகிறேன், ப்ரஹ்ம தேவர் முதலியவர்கள் எந்த லக்ஷ்மீதேவியின் கடாக்ஷத்திற்காக வெகுகாலம் தபஸ் செய்தார்களோ, அந்த லக்ஷ்மீதேவியானவள் மேலானவர்களால் ஆசிரயிக்கப்பட்டவளானாலும், தான் வஸிக்குமிடமான தாமரைமலர்களின் வனத்தை விட்டுப் பகவானுடைய பாதங்களாகிய தாமரைப் புஷ்பங்களை மிகுந்த ப்ரீதியுடன் ஸேவிக்கிறாள்; வஜ்ரம், அங்குசம், துவஜம் ஆகிய இந்த ரேகைகளுள்ள அந்தப் பகவானுடைய திவ்ய விபூதிகளையறிந்து மூவுலகிலும் மேலானவளாக இருந்தேன். இப்படி கர்வமுள்ள என்னை ஈசுவரன் கடைசியில் விட்டுப்பிரிந்தார், அவர் எனக்குப் பாரமாயிருந்த அஸுராம்சமுள்ள அரசர்களுடைய அனேக அக்ஷேஹ்ரிணியை நாசஞ் செய்வதற்காகவும், நான்கு பாதங்களுடன் உலகத்தில் உன்னை ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்வதற்காகவும் யதுகுலத்தில் அவதரித்தார்.

36 எந்தப் புருஷோத்தமர் பிரியமான பார்வை,

அழகான சிரிப்பு, மனோஹரமான பேச்சு ஆகிய இவைகளால் ஸத்யபாமை முதலியவர்களுடைய மானத்தையும் தைர்யத்தையும் போக்கடித்தாரோ, எவருடைய பாதத்தின் அடி வைப்பினால் அலங்கரிக்கப் பட்ட எனக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டானதோ, அந்தப் பரமபுருஷனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க யாரால் முடியும்” என்றாள்.

37. இப்படி இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பரீக்ஷித்து என்ற ராஜரிஷியானவர் குருசேஷத்திரத்தில் கிழக்கு முகமாய் ப்ரவஹிக்கும் ஸரஸ்வதி நதிக்கரை வந்தார்.

பரீக்ஷித் மகாராஜன் கலியை நிக்ரஹித்தது

1-15. அவ்விடத்தில் பரீக்ஷித் மஹாராஜர் ஒரு எருதையும், ஒரு பசுவையும், ஒரு சூத்திரன் ராஜ வேஷந்தரித்துக் கையில் தடியை எடுத்து அடித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டார். அவைகளில் தாமரைத் தண்டு போல் வெளுப்பான விருஷபமானது (எருது) மிகவும் பயந்து மூத்திரம் பெய்வதுபோல் நடுக்கம் அடைந்து, அந்தச் சூத்திரனால் அடிக்கப்பட்டு ஒரு காலால் நின்று மிகவும் 'துன்பமடைந்திருந்தது. பால் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் அந்தப் பசுவானது கன்றில்லாமல் அழுதுகொண்டிருந்தது. அல்லாமல் இளைத்துமிருந்தது. புல் முதலிய ஆஹாரத்தில் விருப்பமுள்ளதாகவுமிருந்தது. அதனைச் சூத்திரன் காலால் உதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஸுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரதத்தின் மீதேறியிருக்கும் அந்தப் பரீக்ஷித் மஹாராஜன் வில்லில் நாணை பூட்டிக்கொண்டு பின்வருமாறு மேகம் கர்ஜிப்பது போலக் கம்பீரமாகக் கேட்கத் தொடங்கி 'அட மூட நீ யார்? என்னால் காப்பாற்றப்படுகிற தேசத்தில் பலிஷ்டனான நீ, பலமில்லாதவர்களை உபத்திரவிக்கின்றனை. உனது வேஷத்தால் அரசனாகத் தோன்றுகின்றனை. சூத்திரனுடைய காரியத்தை செய்கின்றனை யாதலால் வேஷதாரி போலிருக்கின்றாய். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பசுவானும், அர்ஜுனனும் இத்தேசத்தை விட்டு வெகு தூரஞ் சென்றுவிட்டபடியால் இரஹஸ்யத்தில் பலமில்லாதவர்களை ஹிம்ஸிக்கின்றனை. ஆகையால் நீ என்னால் கொல்லத்தகுந்தவன். ஒ

தாமரைத் தண்டு போல வெளுத்த சரீரத்துடன் விருஷப ரூபமெடுத்து ஒரு காலால் ஸஞ்சரிப்பவரே! நீர், தேவதைகளுக்குள் யார்? உம்மைப் பார்க்க எங்களுக்கு வெகு துக்கமாயிருக்கிறது. கௌரவர்களுடைய கைகளால் காப்பாற்றப்படும் பூமியில் துக்கத்தால் உண்டாகும் கண்ணீர் விழுகிற வழக்கமில்லை. ஆதலால் நீர் துக்கிக்கவேண்டாம். சூத்திரனிடமிருந்து பயம் உமக்கு நிவர்த்தியாகிவிட்டது. ஓ அம்மா! பசுவே! துஷ்டர்களை நான் சிஷித்து வரும்பொழுது நீ ஏன் அழவேண்டும்? எந்த அரசனுடைய இராஜ்யத்தில் துஷ்டர்களால் ஸாதுக்களுக்கு உபத்திரவம் நேரிடுகிறதோ அவனுடைய கீர்த்தி, ஆயுள், பாக்யம் ஆகிய இவைகள் குறைவு படுவதல்லாமல் அவனுக்குக் நல்ல லோகமும் கிடைக்கிறதில்லை. உபத்திரவப் பட்டவர்களுடைய துன்பத்தை நிவர்த்திப்பதே அரசர்களுக்கு முக்கியமாகிய தர்மம். ஆனதால் பிராணிகளுக்கும் கெடுதியைச் செய்கின்ற மிக்க அஸத்தாகிய இவனைச் சிஷிக்கிறேன். ஓ விருஷபமே! உன்னுடைய மூன்று கால்களை எவன் வெட்டினான்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அனுஸரித்த அரசர்களுடைய இராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் உன்னைப் போலிருப்பது உசிதமல்ல. நிரபராதியும் ஸாதுவமாகிய உனக்குக் கெடுதியைக் குறைக்கும் அஸத் யார்? அவனைச் சொல் உனக்குக் கேட்க உண்டாகும். குற்றஞ் செய்யாதவர்களை எவன் உபத்திரவிக்கிறானோ அவனுக்கு என்னிடமிருந்து பலவகையிலும் பயமுண்டாகும். கொஞ்சமாவது பயமில்லாமல் குற்றமற்றவர்களுக்குக் கெடுதி செய்பவன் தேவனானாலும் தோள் வளைகளுள்ள அவனுடைய கையை, வெட்டி விடுவேன். செட்ட நடையுள்ளவர்களை,

சாஸ்திர முறைப்படி சிஷிக்கும் அரசர்களுக்குத் தமது தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பவர்களைக் காப்பாற்றுவதே ஸ்வதர்மம் என்று சொன்னார்.

16-191/2. இதனைக் கேட்டு தர்மமானது அரசனை நோக்கி, ஓ மஹாராஜ! எவர்களுடைய குணங்களால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அவர்களுக்கு, தூதனாக விருப்பது முதலியவைகளைச் செய்தாரோ, அந்தப் பாண்டவர்களின் குலத்தில் பிறந்தவர்களான நீங்கள் பயந்தவர்களுக்கு அபய வார்த்தை சொல்வதே உசிதம். ப்ராணிகளுக்குத் துக்கமுண்டாகுங் காரணத்தைப் பற்றிப் பல வகையான மதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சிலர் ஆத்மாவே துக்கத்திற்குக் காரணமென்றும், லோகாயதகர்கள் நவகிரஹங்களின் அதிதேவதையே துக்கத்திற்குக் காரணமென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் கர்மமே காரணமென்றும், சிலர் ஸ்வாபவமே காரணமென்றும், சிலர் ஈசுவரனே காரணமென்றும், சொல்லுவதால் ஊகிக்க முடியாததும், குறிப்பிடக் கூடாததுமான ஏதோ ஒரு காரணத்திலிருந்து துக்கம் உண்டாகிறது. ஒன்றையும் நிச்சயமாகச் சொல்லக் கூடவில்லை. இப்படி மதபேதத்தால் மோஹித்து இருப்பதால் எந்தப் புருஷனிடமிருந்து துக்கங்கள் நேரிடுகின்றனவோ அந்தப் புருஷன் இன்னாரென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனது பற்றி அதன் காரணத்தை நீரே உம்முடைய புத்தியால், யோசித்துத் தெரிந்து கொள்ளும் என்று சொல்லிற்று.

20-27. இதனைக் கேட்டு அரசன் யோசித்து மோஹம் இல்லாதவராகத் தர்மத்தை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொன்னார். தர்மமாகிய வார்த்தையைச் சொல்வதால்

நீ தர்மமேயாம். விருஷபத்தின் சரீரத்தை தரித்து இருக்கின்றனை. அதர்மத்தை யனுஷ்டித்தவனுக்கு எவ்வித ஸந்தோஷமேற்படுமோ அது கோட் சொன்னவனுக்கு (அவனைக் காட்டிக் கொடுத்தவனுக்கு) உண்டாகிறது. அல்லது ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பமானது ப்ராணிகளுடைய மனத்திற்கும், வாக்குக்கும் எட்டாத தாகையால் அதை அறியமுடியாததென்பது நிச்சயம். தபஸ், செளசம், தயை, ஸத்யம் ஆகிய நான்கு தர்மத்திற்குப் பாதங்களாகக் கிருத்யுகத்தில் ஏற்படுத்தப் பட்டன. அதர்மத்தின் பாதங்களாகிய கர்வம், ஆசை, மதம் இவைகளால் தர்மத்தின் மூன்று பாதங்கள் முறிக்கப்பட்டன. இப்பொழுது நான்காவது பாதமாகிய ஸத்யத்தை அஸத்யத்துடன் கூடி கலி பிடிக்க முயற்சிக்கின்றன. இவள் பூமி தேவியே. இவளுடைய பாரத்தைப் பகவான் நிவர்த்தித்தார் அவருடைய திவ்யமாகிய அடிவைப்பினால் ஸந்தோஷமடைந்து இருந்தாள். இப்பொழுது அந்தப் பகவானை விட்டுப் பிரிந்து பூமிதேவியானவள், ப்ராஹ்மணர்களைக் காப்பாற்றாதவர்களும் ராஜவேஷத்தை மாத்திரம் தரித்த வர்களான சூத்திரர்கள் தமக்கு அதிபதியாக ஆகிவிடுவார்களே என்று கண்ணீரைப் பெருக்கிப் பாக்கியமற்றவள் போல் துக்கிக்கிறாள் என்று சொல்லித் தர்ம தேவதையையும், பூமியையும் ஸமாதானஞ் செய்தார்.

28-33. பின்னும் மஹாரதராகிய அவ்வரசன் அதர்மத்திற்குக் காரணமாகிய கலியைச் சிஷிப்பதற்காகக் கூர்மையான கத்தியை எடுத்தார். அப்பொழுது கலியானவன் அரசன் தன்னைக் கொல்ல விரும்பியதைத் தெரிந்துகொண்டு இராஜவேஷத்தை விட்டு மிகவும்

பயந்தவனாக அவருடைய சரணங்களில் நமஸ்கரித் தான். அப்பொழுது தம்முடைய காலில் விழுந்த கலியைப் பார்த்து, தீனர்க்கரிடத்தில் வாத்தஸ்யமுள்ள வரும், தைர்யமுள்ளவரும், கொண்டாடக்கூடியவரும், சரண்யருமான அரசன் கருணையுடன் அவனைக் கொல்லாமலிருந்ததுமன்றி அவனை நோக்கிச் சிரித்துக் கொண்டு அர்ஜுனனுடைய கீர்த்தியை காப்பாற்றி வரும் நாங்கள், கைகப்பிச் சரணமடைந்தவர்களைக் கொல்லுகிறதில்லை. ஆனாலும் நீ, அதர்மத்திற்குப் பந்துவானதால் நமக்குச் சொந்தமான இவ்விடத்தில் வசிக்கக்கூடாது. இராஜ சரீரத்தில் நீ வசிக்கும்போது ஆசை, பொய்சொல்லுதல், திருடுவது, துஷ்டனாயிருப்பது, தன்னுடைய தர்மத்தை விட்டுவிடுவது, அலக்ஷ்மீ, சுபடம், கலஹம், டம்பம் ஆகிய அதர்மத்தின் கூட்டமும் உன்னை யனுஸரிக்கிறது. ஆதலால் அதர்ம பந்துவாகிய ஏ கலியே! ஸத்யம், தர்மம் ஆகிய இவைகள் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும், ப்ரஹ்மாவர்த்தத்தில் நீ வசிக்கக் கூடாது. இவ்விடத்தில் யாகத்தின் விதியை நன்றாக அறிந்தவர்கள் யக்ஞேசரராகிய பகவானை யாகத்தால் பூஜிக்கிறார்கள். மேலும் யாக ஸ்வரூபியான பகவான் யாகஞ் செய்பவர்களுக்கு கேஷமத்தைக் கொடுக்கிறார். தவிரவும், ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகிய எல்லாப் ப்ராணிகளிடத்திலும் வாயுவைப் போல் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவரவர்கள் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகிறார் என்று சொன்னார்.

34-36. அதனைக் கேட்டு அந்தக் கலி மிகவும் நடுக்கமுள்ளவனாகி முயற்சியுள்ள யமனைப்போலக் கத்தியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பரீக்ஷித்தை நோக்கி, ஓ ஸார்வபௌமரே! தங்களுடைய

உத்தரவுப்படி எவ்விடத்திலாவது வசிக்கிறேன். எவ்விடத்திலிருந்தாலும், வில்லையும் பாணத்தையும் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் உம்மை பார்ப்பேன். தர்ம சிந்தையுள்ளவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! எவ்விடத்தில் வசிக்கும்படி நீர் ஆஞ்ஞாபிக்கிறீரோ அவ்விடத்திலேயே வசிப்பேன். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தானத்தை எனக்குக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

37-39. அப்பொழுது இம்மாதிரி கலியால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பரீக்ஷித்து மஹாராஜா. சொக்கட்பான் ஆடம், மத்யபானம், ஸ்திரீ ஸங்கமம், ப்ராணி ஹிம்ஸை ஆகிய நான்கு அதர்ம ஸ்தானங்களிலும் வசிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். அதிலும் திருப்தியடையாமல் பின்னும் சிலவிடங்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று கலி கேட்டுக்கொள்ள, அப்பொழுது அரசன் ஸுவர்ணத்திலிருக்கும்படி சொன்னார். அதனாலும் கலி திருப்தி யடையாமலிருக்க, பின்னும் அரசன் பெர்ய, மதம், காமம், ரஜோ குணம், விரோதம் ஆகிய ஐந்து இடங்களையும், கலிக்குக் கொடுத்தார். இப்படி உத்தரையின் புத்திரரால் கொடுக்கப்பட்ட இந்த விடங்களில் அவருடைய உத்தரவின்படி கலி வசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

40-44. ஆனதால் கேஷமத்தை விரும்பியவர்கள் இவைகளை ஸேவிக்கக் கூடாது. அவைகளில் ஆசைப்படவே கூடாது. பிறகு அவர் தபஸ், சௌசம், தயை இவைகளை உலகத்தில் பரவச் செய்து முறிந்துபோன தர்மத்தின் மூன்று பாதங்களையும் விருத்தி செய்தார். பூமியையும் விருத்தி செய்தார். அந்தப் பரீக்ஷித்து என்பவர், தர்ம புத்திரர்

காட்டிற்குப் போகும் முன்னிலையில் அவரால் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இராஜ்யத்தை அடைந்து விசேஷ கீர்த்தியுள்ளவராய் பிரகாசித்தார். அபிமன்யுவின் புத்திரராகிய அந்த அரசன் இவ்வளவு மஹிமையுள்ளவர். அவர் ராஜ்ய பாலனஞ் செய்யும் காலமாகிய இப்பொழுது நீங்கள் ஸ்த்ரஞ் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறீர்கள்.

அத்யாயம்-18

பரீக்ஷித்திற்கு நேர்ந்த ப்ராஹ்மண சாபம்

1-10 எந்தச் சக்கரவர்த்தியானவர் தாயாருடைய கர்ப்பத்திலிருக்கும்போது அச்வஸ்த்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தால் எரிக்கப்பட்டும் அதியற்புதமாகிய செய்கைகளுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தால் மரணமடையவில்லையோ எவர் ப்ராஹ்மணருடைய சாபத்தால் தக்ஷனால் தமக்கு உயிர்ச் சேதம் நேர்ந்ததும் அதனால் கொஞ்சமேனும் கவலைப்படாமல் இருந்தாரோ, சுகருடைய சிஷ்யராகிய அந்த மஹா ராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே தமது மனதைச் செலுத்தி, ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்து, பகவான் உடைய ஸ்வரூபத்தையறிந்து கங்கா நதிக்கரையில் சரீரத்தைவிட்டார். எந்தப் புருஷர்கள் உத்தமச் லோகருடைய கதைகளைச் சொல்வதால் காலத்தைக் கழிக்கிறார்களோ, எவர்கள் மரணகாலத்திலும் பகவான் உடைய சரணாரவிந்துங்களைத் தியானஞ் செய்கிறார் களோ அவர்களுக்கு மோஹம் உண்டாவதில்லை. மேற்சொல்லிய அபிமன்யுவின் புத்திரராகிய சக்ரவர்த்தி அரசனாயிருக்கும்போது லோகத்தில் கலி வந்திருந்தாலும் அதர்மம் பரவாமலிருந்தது. என்றைய தினம் எந்தக் க்ஷணத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பூமியை விட்டு மேலுலகஞ் சென்றாரோ, அன்றைய தினமே லோகத்தில் அதர்மத்தை விருத்தி செய்யும் கலி பிரவேசித்தான். தேனீ போல் ஸாரத்தைக் க்ரஹிப்பவராகிய பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் கலியைக்கொன்று விடவில்லை. அவன் உடைய சக்தி பரவாமலிருக்கச் செய்தார். ஏனென்றால், அந்தக் கலியின் காலத்தில் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தில்

புண்யங்களும், செய்கையால் பாபங்களும் சித்திக் கின்றன. தைர்யமற்றவர்களிடம் சூரனாகியும், தைர்யம் உள்ளவர்களிடம் பயப்படும் ஸ்பாவமுள்ளவனாயு மிருக்கிற கலியானவன் அஜாக்ரதை உள்ளவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ள செந்நாய்போல மிக்க ஜாக்கிரதை யுள்ளவனாக இருக்கிறான் (அவன் என்ன கெடுதியைச் செய்யப் போகிறான் என்பது கருத்து) ஓ மஹர்ஷிகளே! உங்களால் கேட்கப்பட்டதும் மிக்க புண்யகரமுமான பரீக்ஷித்தின் சரிதத்தை ஸ்ரீ வாஸுதேவருடைய திவ்ய கதைகளுடன் சொன்னேன். ஆதலால் கேட்கத்தை விரும்பிய மனிதர்கள் பகவானுடைய குணங்கள், சரித்திரங்கள் ஆகிய இவைகளடங்கிய கதைகளையே சொல்ல வேண்டும். அவைகளையே கேட்க வேண்டும். மற்ற கதைகளை ஸேவிக்கக் கூடாதென்பது கருத்து, என்று ஸுதர் சொன்னார்.

11-18 இதனைக் கேட்டு மஹர்ஷிகள் அவரை நோக்கி, 'ஓ ஸுதரே! நீர் மரண தர்மமுள்ள எங்களுக்கு அமிருதமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண கதையைச் சொன்னதால் வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்கும் எங்களால் இப்பொழுது அனுஷ்டிக்கப்படும் ஸத்ரத்தை யாதொரு குறைவுமின்றி முடிப்பது அரிதாகையால் அதன் பூர்ண பலத்தை அடைவோமென்பது நிச்சயமில்லை, ஆகிலும், அதனைச் செய்து கொண்டு புகையினால் கறுத்த சரீரமுள்ள வர்களாகிக் கஷ்டப்படும் எங்களுக்கு ஸ்ரீ கோவிந் தருடைய பாதுங்களாகிய தாமரை மலரின் தேனைக் கொடுத்தீரல்லவா? பகவத் பக்தர் களுடைய சேர்க் கையின் சிறிது பாகத்திற்குச் ஸ்வர்க்கமாவது, மோக்ஷமாவது, மற்ற ராஜ்யம் முதலியவைகளாவது ஸமமானவையல்ல. மஹான்களுக்கு முக்கியமான

கதி பரம புருஷனே. அவரிடத்தில் ப்ராகிருத குணங்களில்லை. அவரிடத்தில் பொருந்தியிருக்கும் கல்யாண குணங்கள் இவ்வளவென்று பரமசிவன், ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களாலும் அறிய முடியவில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட பகவானுடைய கதையைக் கேட்டு ரஸிகனான எவன்தான் போதுமென்று திருப்தி அடைவான்? ஆதலால் பகவத் பக்தர்களுக்குள் முக்கியரும் எல்லாவற்றையு மறிந்தவருமான நீர் மிக்க கம்பீரமாயும், பரிசுத்தமாயுமுள்ள மஹா விஷ்ணுவின் சரிதத்தைக் கேட்க விரும்பும் எங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டும். மஹா பாகவத சிரோமணியான அந்தப் பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஞானத்தால் மோக்ஷமென்ற பெயருள்ள ஸ்ரீ நாராயணனுடைய சரணத்தையடைந் தாரல்லவா? மிகுந்த புண்யத்தைக் கொடுப்பதும், மிகவும் அற்புதமுமாகிய யோகத்தைக் காட்டுவதும், நாசமற்றவராகிய பகவானுடைய சரீரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பகவத் பக்தர்களுக்கு மனோஹரமாய், பரீக்ஷித்துக்குச் சுகரால் உபதேசிக்கப்பட்டதுமான ஸ்ரீமத் பாகவதமென்ற ஆக்யானத்தை நன்றாகத் தெரியும்படி சொல்ல வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித் தார்கள்.

18-23 இதனைக் கேட்டு ஸூதர் சொல்லுகிறார். ஆச்சரியம், யான் விலோம ஜாதியுள்ளவனானாலும் என்னுடைய பிறப்பும் இப்பொழுது பெரியோர்களைச் சேவித்ததால் சபலமாயிற்று. மிக்க மகான்களாகிய புருஷர்களுடன் பேசக் கூடிய பாக்க்யம் கிடைத்த தாலேயே தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்ததால் உண்டான மனக்கவலை நீங்கியது. எந்தப் புருஷன் அளவற்ற

சக்தி, அளவற்ற குணங்கள் ஆகிய இவைகளுள்ளவரோ, நாசமற்றவரோ; அதனால் அனந்தரென்று சொல்லப் படுகிறாரோ, மகான்களுக்கு முக்கிய கதியாயிருக்கும் அந்தப் புருஷோத்தமருடைய குணங்களைச் சொல்லுகிற எனக்குத் துக்கமே நேரிடாது. லஷ்மீ தேவியானவள் தன்னைப் ப்ரார்த்திக்கும் ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களை லக்ஷியம் செய்யாமல் தன்னை விரும்பாதவரான ஸ்ரீ நாராயணனுடைய பாததூளியை சேவிக்கிறாள். அவருக்குச் சமமானவராவது, மேற்பட்ட வராவது ஒருவருமில்லை. இதனாலேயே அவருடைய மஹிமை நன்றாக விளங்கும். தவிரவும், எவருடைய சரண நகத்திலிருந்து பெருகியதும், ப்ரஹ்மதேவரால் சேவிக்கப்பட்டதுமான கங்காஜலம் பரமசிவன் முதலிய எல்லோரையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதோ, அந்த முகுந்தனைத் தவிர வேறு யாரைப் பகவான் என்று சொல்லக்கூடும்? அந்த ஸர்வேசனிடம் அந்தரங்கத்தைச் செலுத்தியவர்கள் தைர்யமுள்ள வர்களாகத் தேகம் முதலியவைகளில் வெகுநாளாக உண்டாகியிருக்கும் விசேஷ அபிமானத்தை யொழித்து, அஹிம்சை, சமம் இவைகளுடன் கூடி பரமஹம் சர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். ஆனதால் ஸூர்யனுக்குச் சமமான தேஜஸுள்ள ஓ மஹர்ஷிகளே! பகவான் உடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன். பறவைகள் தம்முடைய சக்திக்குத் தக்கபடி ஆகாயத்தில் பறக்குமே அல்லாமல் வெகு உயரத்தில் சக்தியை மீறிப் பறக்க அவைகளால் முடியுமா? வித்வான்கள் தமது புத்திக்கு எட்டியவரையில் மகாவிஷ்ணுவின் லீலைகளை வர்ணிக் கிறார்கள். அப்படிப்போல எனக்குத் தெரிந்தவரையில் பகவானுடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

24-31 பரீட்சித்து மஹாராஜன் ஒரு நாள் காட்டில் வேட்டையாடி வரும்போது மிருகங்களை நாடிச் சென்றதால் மிகுந்த பசி தாகமுள்ளவராய், ஏரி குளங்களைத் தேடிப் போகும்போது ஒரு ஆசிரமத்தைக் கண்டார். பின்பு அதனுள் சென்று அவ்விடத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டு நிஷ்டையிலிருக்கும் ஒரு மஹர்ஷியைக் கண்டார். அந்த மஹர்ஷி இந்திரியங்களையும் ஸ்வாசத்தையும் அடக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய புத்தியானது விஷயங்களிற் செல்லவில்லை. ஜாக்ரத், சுவப்னம், சுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளையும் தாண்டி விகாரமற்ற ப்ருஹ்ம ஸ்வரூபியாயிருந்தார். அவருடைய ஜடைகள் நாலு பக்கங்களிலும் அவரை மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. தவிரவும் மானின் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டு இருந்தார், அவரை நோக்கி அரசன் மிகுந்த தாகத்தால் அதிக வருத்தப்பட்டுத் தண்ணீர் கொடுக்கும்படி பல தரம் வேண்டிக்கொண்டார். இப்படி மகாராஜன் கேட்டு அவருக்கு குடிக்க நீர் கொடாமலிருந்தது இன்றி ஆசனங் கொடுப்பது உட்காருவதற்கு இடம் காட்டுவது. அர்க்கியம், ப்ரியமான வார்த்தை முதலியவைகளாலும் அவரை உபசரிக்கவுமில்லை. அப்பொழுது அரசன், 'மஹர்ஷி தம்மை அவமதித்தார்' என்று நினைத்துப் பசி, தாகம் இவைகளால் துன்பப்பட்டவராகையாலும் அவருக்கு மஹர்ஷியினிடம் கோபமும் விரோதமும் உண்டாயின. இம்மாதிரியான கெட்டகுணம் இதற்கு முன் நேர்ந்தது இல்லை, பின்பு அரசன் ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியில் வரும்போது, 'இந்த மஹர்ஷி உண்மையில் நாம், வந்தது தெரியாமல் நிஷ்டையிலிருக்கிறாரா, அல்லது க்ஷத்திரியன் வந்தாலென்ன, போனாலென்னவென்று

கூடமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கிறாரா? என்று பரீட்சிப்பதற்காக உயிரிழந்த ஒரு பாம்பை வில் கழியின் நுனியால் தூக்கி அவருடைய கழுத்தில் போட்டுத் தமது பட்டணம் சென்றார்.

32-38 அப்பொழுது மிகுந்த தேஜஸ்வியான சிருங்கி யென்னும் அந்த மஹர்ஷியின் புத்திரன் தோழர் களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்தில் அரசன் செய்த காரியத்தைக் கேள்விப் பட்டு, தன் தோழர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்." ஆச்சரியம் அதர்மம் மேலிட்டது. நாய்களைக் காவலுக்காக வைப்பதுபோல க்ஷத்திரியர்களைப் ப்ராஹ்மணர்கள் காவலாளர்களாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வாசலில் காத்துக்கொண்டு இருக்கும் அவன் எப்படி பூஜிக்கத் தக்கவனாவான்? பலியைப் பூஜிக்கும் காக்கைகள் போலும் ஜனங்களால் கொடுக்கப்படும் வரியைக் கொண்டு ஜீவிப்பவனென்பது கருத்து). வாசலைக்காத்திருக்கும் நாய்கள் போன்ற கொழுத்த க்ஷத்திரியர்கள் யஜமானனுக்குக் குற்றஞ்செய்யும்படி நேர்ந்ததே. கெட்ட மார்க்கத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களைச் சிக்ஷிப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வைகுண்டஞ் சென்றாலும் மரியாதை தவறினவர்களை நான் நிக்ரஹிக்கிறேன் என்னுடைய பலத்தைப் பாருங்கள் என்று சொல்லி கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, கௌசிகீ நதியின் ஜலத்தால் ஆசமனஞ் செய்து, என்னுடைய பிதாவிற்கு அபராதஞ் செய்தவனும், மரியாதை தவறினவனும், குலத்திற்கு நெருப்புத் தணல் குலத்தைக் கெடுப்பவனென்று கருத்து) போன்றவனுமாகிய அரசனை இது முதல் ஏழாவது நாளில் தக்ஷன் கடித்து எரிந்து விடுவானாக

என்று சபித்தான். பின்பு ஆசிரமம் வந்து அந்த இடத்தில் பிதாவின் கழுத்தில் சர்ப்பத்தைக் கண்டு மிகவும் துக்கப்பட்டுக் கதறினான்.

38-39 1/2 இதைக் கேட்டு சமீகரென்னும் அந்த மஹர்ஷியானவர் மெள்ள கண்களைத் திறந்து தம்முடைய தோளில் உயிரில்லாத பாம்பிருக்கக்கண்டு அதனை எடுத்து எறிந்துவிட்டுத் தமது புத்திரனை நோக்கி, 'ஓ குழந்தாய் ஏன் அழுகிறாய்? எவர்கள் உனக்கு எவ்விதக் குற்றத்தைச் செய்தார்கள்?' என்று கேட்டார்.

40-50 1/2 அதனைக் கேட்டு, சிருங்கியென்பவர் நடந்த விஷயம் எல்லாவற்றையும் உண்மையாகத் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்டும் மஹர்ஷியானவர் தம்முடைய புத்திரன் மகாராஜனைச் சபித்தது உசிதமல்லவென்று நினைத்து, அவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு தர்மத்தின் இரகசியத்தை உபதேசித்தார். ஓ ஒன்றையு மறியாதவனே! அரசன் செய்த சிறு குற்றத்திற்காகப் பெரிதாகிய சிஷையெச் செய்தது உசிதமன்று. பெரியதாகிய பாபத்தைச் செய்தாய். ஓ விவேகமற்றவனே! அரசன் மகாவிஷ்ணுவின் அம்சம் உள்ளவனாகையால் அவனைச் ஸாமானிய மனிதனாக நினைக்கக் கூடாது. அவனுடை தேஜஸ் ஸகிக்க முடியாதது. அவனால் காப்பாற்றப்பட்டு ஜனங்கள் ஒருவரிடத்திலும் பயமில்லாதவர்களாக வசிக்கிறார்கள். மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமுள்ள அவ்வரசனில்லாவிடில் ஜனங்கள் ஆடுகளின் கூட்டம்போல் க்ஷணகாலத் திற்குள் நாசமடைவார்கள். தேசத்தில் அரசனில்லாத வரையில் ஜனங்களுடைய தனங்களை அபகரிக்கும்

திருடர்கள் மிகுதியாய் விடுவார்கள். ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக் கொள்வார்கள். கடுமையாகப் பேசுவார்கள். பசுக்கள், ஸ்திரீகள், பணங்கள் ஆகிய இவைகளை அபகரிப்பார்கள். ஆகையால் அதனாலுண்டாகும் பாபம் நம்மைச் சேர்ந்ததாகும். (அரசனைச் சபித்தாலென்பது கருத்து) மேலும், வர்ணாசிரம தர்மங்கள் குறைந்து விடும். நல்லொழுக்கம் மறைந்துவிடும். நாய்கள் போலவும், குரங்குகள் போலவும் அர்த்தம், காமம் இவைகளிலேயே ஜனங்கள் மிகவும் ஆசை கொள்வார்கள். அதனால் வர்ண ஸங்கரம் உண்டாகும், தவிரவும் பரீக்ஷித் மகாராஜனோ தர்மத்தைக்காப்பாற்றி கிறவர். சக்ரவர்த்தி, மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர், பகவத் பக்தர். அச்வமேத யாகஞ் செய்தவர். மேலும் என்னிடம் வந்த சமயத்தில் பசி தாகத்தால் ச்ரமம் அடைந்து தீனராயிருந்தவர். ஆனது பற்றி அவரைச் சபிப்பது நியாயமல்ல. குற்றஞ்செய்யாத வேலைக்காரர்களிடம் செய்த அபராதத்தைச் ஸகல ஜகத்ரூபியான பகவான் பொறுத்துக் கொள்ளட்டும். விஷ்ணு பக்தர்களை ஒருவன் நிந்தித்தாலும், ஏமாற்றினாலும், அவமதித்தாலும், அடித்தாலும் அவர்கள் ப்ரதி செய்ய சாமர்த்தியமுள்ளவர்களானாலும் ஒன்றுஞ் செய்கிறதில்லை என்று சொல்லித் தமது புத்திரன் செய்த குற்றத்தைப் பற்றி மஹர்ஷி பச்சாதாப மடைந்து, அரசன் செய்த குற்றத்தை மனத்தில் நினைக்காமலேயே இருந்தார். பெரும்பாலும் சாதுக்கள் பிறர் செய்த கெடுதியால் அவர்களிடத்தில் கோபித்து வருத்தமடைகிறதில்லை. உபகாரத்தால் சந்தோஷம் அடைகிறதும் இல்லை. ஏனென்றால் ஆத்மாவானது உண்மையில் சுகத்திலாவது துக்கத்திலாவது ஸம்பந்திக்கிறதில்லை.

அத்தியாயம்-19

கங்கைக்கரைக்குச் சுகர் வந்தது

பரீக்ஷித்து மகாராஜன் தம்முடைய பட்டணஞ் சென்ற பிறகு மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் தாம் செய்து வந்த குற்றத்தை நினைத்து வருத்தப்பட்டுத் தமக்குள் தாம் பின்வருமாறு யோசிக்கலானார்: 'யாதொரு அபராதமுஞ் செய்யாதவரும், தேஜஸ்ஸை அடக்கிக் கொண்டவருமான தபஸ்வியினுடைய கழுத்தில் ஸர்ப்பத்தைப் போட்டேன். அது மிகக் கெட்ட கார்யம். 'பாபத்தைச் செய்யக்கூடாது' என்ற தெய்வத்தின் கட்டளையை மீறினதாக ஆயிற்று, ஆனதால் தடுக்க முடியாத துக்கம் சீக்கிரத்தில் நேரிடும். இனி நான் இப்படிப்பட்ட கெட்ட காரியத்தைச் செய்யாமல் இருப்பதற்காகவும், செய்த பாபத்திற்குப் ப்ராயச்சித்த மாகவும் அந்தத் துக்கம் எனக்கே நேரில் வரவேண்டும் (புத்திரன் முதலியவர்களுக்கும் நேரிட வேண்டாம் என்பது கருத்து) நான் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கோபத்தை யுண்டுபண்ணினதால் ப்ராஹ்மண குலமாகிய அக்னி யானது மிக்க பாபியான என்னுடைய இராஜ்யம், சைன்யம், பூர்ணமான செல்வம் ஆகிய இவைகளை இப்பொழுதே எரிக்கட்டும். ப்ராஹ்மணர்கள், தேவர்கள் பசுக்கள் ஆகிய இவர்கள் விஷயத்தில் மறுபடியும் எனக்கு இப்படிப்பட்ட கெட்ட புத்தி யுண்டாக வேண்டாம் என்று சிந்தித்தார்.

4-17. இந்தச் சமயத்தில் சமீக மஹர்ஷியின் சிஷ்யன் ஒருவன் குருவின் அனுமதிப்படி வந்து, சிருங்கியின்

சாபத்தை அரசனிடம் தெரிவித்தான். அதனைக்கேட்டு மகாராஜன் 'விஷயங்களில் மிகுந்த ஆசையுள்ள நான் வைராக்யமடைவதற்குத் துச்சகனுடைய விஷாக்னியே காரணமென்றும், அது சீக்கிரமாக நேரிடவேண்டும்' என்றும் நினைத்தார். பின்னுமவர் இவ்வுலகம், பரலோகம் ஆகிய இவ்விரண்டையும் துச்சமென்று தள்ளிவிட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதஸேவையையே பெரிதாக நினைத்துக் கங்கைக் கரையில் பிராயோ பவேசஞ் செய்ய முயற்சித்தார். எந்த நதியானது துளஸியுடன் சேர்ந்த மகாவிஷ்ணுவின் பாததுளியை விட மிக்க புண்யகரமான ஜலப்பிரவாகமுள்ளதோ, லோகபாலர்களுட்பட எல்லாரையும் வெளியிலும் அந்தரங்கத்திலும் பரிசுத்தப் படுத்துகிறதோ, அந்தக், கங்காநதியைச் சாகுந் தருணத்திலிருக்கும் எவன்தான் ஸேவிக்க மாட்டான்? இப்படி அந்த நதிக்கரையில் பிராயோபவேசஞ் செய்வதாகத் தீர்மானித்து வேறு விஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தாமல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உடைய சரணங்களையே தியானித்து, ஸகல ஆசை களையும் விட்டுவிட்டு முனியாக விருந்தார். அப்பொழுது அத்ரி, வசிஷ்டர், ச்யவனர், சரத்வான், அரிஷ்டநேமி, ப்ருகு, ஆங்க்ரஸ், பராசரர், விசுவாமீதரர், பரசுராமர், உதத்யர், இந்திரப்பரதமர், இத்மவாஹர், மேதாதிதி, தேவலர், ஆர்ஷ்டிஷேணர், பரத்வாஜர், கௌதமர், பிப்பலாதர், மைத்ரேயர், ஒளர்வர், கவஷர், அகஸ்தியர், த்பையனர், பகவாளான நாரதர் மற்ற தேவரிஷிகள் ப்ராஹ்மரிஷிகள், ராஜரிஷிகள், அருணர் முதலியவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுடன் அவ்விடம் வந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் தீர்த்தயாத்திரை செய்கிறோம் என்று வ்யாஜமாக லோகத்தைப் பரிசுத்தி செய்துகொண்டு சஞ்சரிப்பவர்கள்.

அப்பொழுது அவ்வரசன் பலவகையான ரிஷி கோத்தரத்தில் சிறந்தவர்களான அவர்களை முறை தவறாமல் பூஜித்து நமஸ்காரஞ் செய்தார். அவர்கள் சுகமாக உட்கார்ந்தபொழுது பின்னுமவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அவர்கள் முன்பாக இரு கைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு சுத்த சித்தமுள்ளவராய்த் தமது இஷ்டத்தைப் பின்வருமாறு வெளியிட்டார். பெரியோர்களால் அனுக்ரஹிக்கக்கூடிய ஸ்பாவமுள்ள நான் மிகவும் தன்யனாகவிருக்கிறேன். ப்ராஹ்மணர் களுடைய சுத்தமான பாததீர்த்தத்துபடையாத க்ஷத்திரிய குலம் நிந்திக்கக் கூடியதே. மிக்க பாப ஸ்பாவமுள்ள வனும், ஸம்சார ஸூகத்திலேயே எப்பொழுதும் ஆசையை வைத்தவனுமான எனக்கு வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகவே ப்ராஹ்மண சாபம் நேரிடும்படி செய்து பரமபுருஷன் என்னையனுக்ரஹிக்கிறார். பகவானையே மனத்தில் த்யானிக்கிறேன். மேலும் பெரியோர்களான உங்களையும், கங்காதேவியையும் சரணமடைகிறேன். ப்ராஹ்மண சாபத்தால் தூண்டப்பட்ட தக்ஷகன் என்னை வஞ்சித்து இஷ்டப் படி கடிக்கட்டும். நீங்கள் மகாவிஷ்ணுவின் சரிதத்தைக் கானம் செய்யுங்கள். நான் பின்பு எந்தச் சரீரத்தை யடைந்தாலும் அந்தந்த ஜன்மாவில் ஈசுவரனிடத்திலும் அவருடைய பக்தர்களிடத்திலும் எனக்கு விசேஷ சநேக முண்டாகட்டும் என்று சொல்லித் தம்முடைய பிள்ளையான ஜன்மேஜயரிடம் இராஜ்யத்தை ஒப்பித்து. கங்கையின் தென் கரையில் தர்ப்பங்களைக் கிழக்கு நுனியாகப் பரப்பி, அவைகளின் மீது வடக்கு முகமாய் வீற்றிருந்தார்.

18-21. இப்படி அரசன் ப்ராயோபவேசஞ் செய்த

பொழுது தேவர்கள் அனைவரும், அவரைக் கொண்டாடிப் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள், துந்துபி வாத்தியங்களை முழங்கினார்கள். துவிர, பிரஜைகளையனுக்கிரஹிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்விடம் வந்திருந்த மஹர்ஷிகள் அவரைச் சிலாகித்து ஸாதுவாதஞ் செய்து அவரை நோக்கி, 'ராஜ ச்ரேஷ்டரே கிருஷ்ண பகவான் இடத்தில் விசேஷ பக்தியுள்ளவரும், இராஜ்யம் முதலியவைகளில் ஆசையில்லாதவருமான பாண்டவ குலத்தில் பிறந்த உமக்கு இம்மாதிரி எண்ணம் நேர்ந்தது இயல்பேயாம்' என்று சொல்லி அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இந்தப் பாகவத சிரோமணியான சக்ரவர்த்தி இந்தச் சரீரத்தை விட்டு மாயா ஸம்பந்தமில்லாததும், துக்கமற்றதுமான பரமபதத்தை அடையப்போகிறபடியால் அது வரையில் நாம் எல்லோரும் இவ்விடத்திலேயே வசிப்போம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டார்கள்.

22-24. அப்பொழுது பக்ஷபாதமில்லாததும், தேன் போல ரஸமுள்ளதும், கம்பீரமாகிய அர்த்தமுள்ளதும் உண்மையானதுமான மஹர்ஷிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு பரீக்ஷித்தானவன் மகாவிஷ்ணுவின் சரிதத்தைக் கேட்க விரும்பியவராய் அவர்களை நோக்கி, ஸத்ய லோகத்தில் சரீரத்துடன் இருக்கும் வேதங்கள் போல நீங்கள் அனைவரும் இவ்விடம் வந்தீர்கள். பிறரை அனுக்ரஹிப்பதை விட வேறு பிரயோஜனம் இவ்வுலகத்திலும், மேலுலகத்திலும் உங்களுக்கில்லை. ஆகையால் உங்களைக் கேட்கிறேன். சாகுந்தருணத்தில் இருப்பவர்கள் செய்யவேண்டிய சுத்தமாகிய தர்மம் யாது? யோசித்து சொல்லுங்கள் என்று கேட்டார்.

25-39. அந்தச் சமயத்தில் வ்யாஸருடைய புத்திரர்

ஆகிய சுகர் அவதூத வேஷமுள்ளவராய், பாலர் களுடன் தெய்வச்செயலாய் அவ்விடம் வந்தார். அவரிடத்தில் ஆசிரமத்துக்குரிய அடையாளமாவது ஜாதியைக் காட்டும் குறியாவது யாதொன்றுமில்லை. அவர் ஆத்ம லாபத்தாலேயே சந்தோஷமடைந்தவர். அப்பொழுது பதினாறு வயதுள்ளவராயிருந்தார், அழகான கைகளும், கால்களும், தொடைகளும், தோள்களும். கன்னங்களும், கண்களும், உயர்ந்த மூக்குகளும், சமமான காதுகளுமுடையவராய்ப் பிரகாசித்தார். சதைகளில் மறைந்த நரம்புகளுள்ளவர், விசாலமும் உயர்ந்ததுமான மார்புள்ளவர், சுழல்போன்ற நாபியுள்ளவர். மூன்று மடிப்புகளால் அழகான வயிறு உள்ளவர், திக்குகளையே வஸ்திரமாகக் கொண்டவர். சுருண்டும் பரந்து மிருக்கும் தலைமயிருள்ளவர். மிகவும் மேலான யௌவன முள்ள வயதுள்ளவராகையால் ஸ்திரீகளுடைய மனதை அபஹரிப்பவர். அழகான சிரிப்புள்ளவர். இப்படிப்பட்ட அவரைப்பார்த்து அவருடைய லக்ஷணத்தையறிந்தவர்களான மஹர்ஷிகள் எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். அப்பொழுது சக்ரவர்த்தி ஆனவர் வந்த அதிதியாகிய சுகருக்கு நமஸ்காரம் செய்தார். பின்பு அவருடன் வந்த அக்ஞர்களான ஸ்திரீகளும் பாலர்களும் திரும்பி போனார்கள். சுகர் பெரிதான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது ப்ரஹ்மரிஷிகள், தேவரிஷிகள், ராஜரிஷிகள் இவர் களுடன் மத்தியிலிருக்கும் சுகர் சக்ரன் முதலிய கிரகங்களுடையவும் அசுவினி முதலிய நட்சத்திரங்களு டையவும், மற்ற தாரைகளுடையவும் நடுவிலிருக்கும் சந்திரன் போலவும் பிரகாசித்தார். இப்படி சாந்தமனம் உள்ளவரும் தடையற்ற மேதையுள்ளவருமான சுகரை மகா பாகவதரான பரீட்சித்து மகாராஜன் பின்னும்

நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தம் செய்து, தலைவணங்கி, ஸாவதானமாய் நின்று, பின்வருமாறு மிருதுவாகச் சொல்லலானார்; ஓ பிராஹ்மண! கூடித்திரியனாகிய நான் ஸாதுக்களால் ஸேவிக்கக்கூடியவனாகிறேன், என்னுடைய பாக்கியம் வியக்கத்தக்கது, நீங்கள் அதிதியாக வந்து கிருபையால் என்னைப் பரிசுத்தப் படுத்தினீர்கள்; பாதத்தை வைத்தமாத்திரத்தில் வீடு முதலிய யாவும் பரிசுத்தமாய் விடக்கூடிய உங்களைத் தரிசித்தலாலும் ஸ்பர்சித்தலாலும், உங்களுடைய பாதங்களை அலம்புதலாலும் ஆஸனங்கொடுத்த தனாலும் யான் பரிசுத்தமடைவதில் யாது சந்தேகம்? விஷ்ணுவைக் கண்ட அசுரர்கள் போலத் தங்களைத் தரிசித்த மாத்திரத்தில் மகா பாபங்களும் உடனே நீங்குகின்றன, பாண்டவர்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரியம் உள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் என்னிடத்தில் சந்தோஷமடைந்தார், அத்நையின் குமாரர்களிடம் மிகுந்த பிரியத்தால் அந்த வம்சத்தில் பிறந்த எனக்கும் தங்களுடைய தரிசனத்தைச் செய்வித்தார். அவருடைய அனுக்ரஹமில்லாமற் போனால் உங்களுடைய தரிசனம் மரணமடைய சித்தனாயிருக்கும் எனக்குக் கிடைக்குமா? தூங்கள் ஸித்தர்கள். உங்களுடைய பக்தியோ கண்டுபிடிக்க முடியாதது; நீங்கள் மிகவும் தாதாவாகையால் எல்லோரையும் யாசிக்க செய்பவர், ஆகையால் ஸித்திப் பெற்றவரும், யோகிகளுக்குப் பரம குருவுமாகிய உங்களை ஒரு விஷயம் கேட்கிறேன், அஃதாவது, 'மரணமடையும் ஸமயத்தையுடைய வன் என்ன செய்யவேண்டும்? எதனைக் கேட்கவேண்டும்? எதனை நினைக்கவேண்டும்? எதனை உபாஸிக்க வேண்டும்? எவற்றைச் செய்யக்கூடாது? இவைகளைச் சொல்லவேண்டும்? நீங்கள் கிருகஸ்தர்களுடைய

வீட்டில் மாடு கறப்பதற்கு எவ்வளவு காலம்
செல்லுமோ அவ்வளவு காலம் கூட நிற்கிற வழக்கம்
இல்லையே: ஆனதால் சீக்கிரம் சொல்லவேண்டும்
என்று பிரார்த்திதார்.

40. இந்தப்படி பரீக்ஷித்து மகராஜனால் கேட்கப்
பட்டவுடன் ஸகல தர்மங்களையுமறிந்த சுகர்
ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லவாரம்பித்தார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 2

அத்தியாயம் 1

விராட் புருஷனுடைய அவயவங்கள்

சுகமஹர்ஷியானவர் பரீக்ஷித்து மஹாராஜனைப்
பார்த்து 'ஓ அரசனே! உம்மால் கேட்கப்பட்ட கேள்வி
மிகவும் மேலானது. உலகத்திற்கு அனுகூலத்தைச்
செய்யக்கூடியது; ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கட்குப்
பிரியமானது; கேட்கத்தகுந்தவைகள், சொல்லத்
தகுந்தவைகள், நினைக்கத்தகுந்தவைகள் ஆகிய இவை
களில் இது மிகவும் சிறந்தது. ஓ ராஜசிரேஷ்டரே!
ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறியாதவர்களும், ஐந்து வகையான,
இம்சைகளைச் செய்பவர்களுமான கிருஹஸ்தர்களுக்குக்
குருமுகமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள்
அனேகமிருக்கின்றன. (மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்கள்
தெரிந்து கொள்ளக்கூடியது, ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான்
என்று தாட்பரியம்.) மேலும் ஜனங்களுடைய
ஆயுளானது இரவில் தூக்கத்தாலும் பகலில் பணத்து
ஆசையாலும், கிடைத்த பணத்தால் குடும்பத்தைப்
போஷிப்பது முதலியவைகளாலும், யௌவனமானது
மைதுனத்தாலும் வீணாகக் கழிக்கப்படுகிறது. பின்னும்
ஜனங்கள் அநித்யங்களான தேகம், குழந்தைகள்,
பார்யை ஆகிய ஸாமக்ரியைகளில் மிகுந்த அபிமானம்
வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் சரீரம்
முதலியவைகள்நாசமடைவதை நேரில் பார்த்திருந்தும்

அவைகளை நித்யங்களென்றே நினைக்கிறார்கள். ஒ பரத வம்சத்தில் பிறந்தவரே! ஸகல ஜகத் ஸ்வரூபியும் அவை களுக்கு அதிபதியும், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிப்ப வராயுள்ள புருஷோத்தமருடைய சரிதத்தையே கேட்க வேண்டும். அதுவே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அதுவே உச்சரிக்கக்கூடியது. மனனஞ் செய்யக்கூடியது. எவன் மரணமடையும் சமயத்தில் நாராயணனை ஸ்மரிக்கிறானோ அதுவே அவனுக்கு உத்தமமான லாபம். ஆத்ம ஸ்வரூப விசாரமாகிய ஸாங்கியம், அஷ்டாங்க யோகம், தன் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் உரிய தர்மங்கள் ஆகிய இவைகளை அனுஷ்டிப்பதால் மரண காலத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஸ்மரிக்கும்படி நேரும். அதுவே இந்த ஜன்மத்தின் ப்ரயோஜன மெனப்படுகிறது. ஒ மஹாராஜ! விதி நிஷேதங்களைக் கடந்தவர்களும், நிர்க்குண ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர்களுமான முனிகளும் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் குணங்களைத் தியானஞ் செய்து கொண்டே காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். ஆகையால் நான் த்வாபர யுகத்தின் கடைசியில் என்னுடைய பிதாவாகிய வ்யாஸ மஹர்ஷியினிடமிருந்து ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை தெரிவிக்கும் இந்த ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தை அத்யயனஞ் செய்தேன். ஒ ராஜரிஷியே! நான் இயற்கையில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்த வனானாலும் உத்தமமான புண்யத்தைக் கொடுக்கும் பகவானுடைய சரிதத்தில் விசேஷ ப்ரேமையால் அந்த உபாக்கியானத்தை அப்யஸித்தேன். நீர் மஹாபுருஷனாகிய விஷ்ணுவின் பக்தராகையால் உமக்கு அதைச் சொல்லுகிறேன். அதில் சிரத்தை யுள்ளவர்களுக்கு முகுந்தரிடத்தில் மோக்ஷத்தைக்

கொடுப்பவர்) பக்தியுண்டாகும். விஷயங்களில் நிர் வேதத்தையடைந்தவர்களும் மோக்ஷத்தை விரும்பியவர் களுமான யோகிகளுக்கு மஹாவிஷ்ணுவின் திவ்ய நாடங்களைக் கானம் பண்ணுவதே அபயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆதலால் ஸித்தர்களுக்கும், ஸித்தியடைய வேண்டியவர்களுக்கும் இதை விட அனுகூலமான மார்க்கம் வேறில்லை. புத்திரன் முதலிய வர்களிடத்தில் அபிமானம் வைத்து அறியாமலே வீணாகக் கழிக்கப்பட்ட அனேக வர்ஷங்களால் என்ன பிரயோசனம்? எந்தக் காலத்தில் ஆயுளானது வீணாகக் கழிக்கப்படுகிறதென்று தெரிந்துகொள்ளு கிறானோ அந்தக் காலமே மேலானது.

அதனால் நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முயற்சி யுடையவனாவான். முன்னொரு காலத்தில், கட்வாங்கள் என்ற ஒரு ராஜரிஷியானவர் தேவாஸூர யுத்தத்தில் தேவர்களுடைய பக்ஷத்திலிருந்து அஸூரர்களை ஜயித்தார். அப்பொழுது அவரிடத்தில் தேவர்கள் ஸந்தோஷப்பட்டு 'வேண்டியதைக் கேளும், என்றார்கள். கட்வாங்கள் 'நான் எத்தனை காலம் ஜீவித்திருப்பேன், என்று கேட்டான். பின்பு தேவர்கள், இன்னும் ஒரு முஹூர்த்தந்தான் உன்னுடைய ஆயுளில் பாக்கி இருக்கிறது என்று பதில் சொன்னார்கள்.) தம்முடைய ஆயுளில் மீதியிருக்கும் காலம் இவ்வளவு என்று தெரிந்து கொண்டு ஒரு முஹூர்த்தத்துக்குள் ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்து, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து அவருடைய ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தார். ஒ மஹாராஜ! உமக்கு இது முதல் ஏழு நாள் ஆயுள் இருக்கிறது, ஆகையால் பரலோகத்தில் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் கார்யத்தைச் செய்யும்.

மரணகாலம் ஸம்பித்தபோது புருஷன் பயமில்லாத வனாகப் புத்திரர்களிடத்தில் தான் வைத்திருந்த அபிமானத்தை வைராக்கியமாகிய ஆயுதத்தால் நாசஞ் செய்ய வேண்டும். மேலும் ஸன்யாஸஞ் செய்து கொண்டு புத்திரன் முதலியவர்களை விட்டுப் பிரிந்தோமே என்று விசாரப்படாமல், கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்து, ஜனங்களுடைய நெருக்கமில்லாத சுத்தமான விடத்தில் விதிப்படி ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கும் மூன்று அக்ஷர ஸ்வரூபமாகிய ப்ரணவத்தைத்தியானிக்க வேண்டும். அதனால் சுவாஸத்தை ஜயித்து, ப்ரம்ஹ பீஜமாகிய ப்ரணவத்தை நினைத்துக் கொண்டே மனத்தை அடக்க வேண்டும். புத்தியாகிய (நிச்சயரூபமானது) ஸாரதியுள்ள புருஷன் மனத்தைக் கொண்டு (கடிவாளம்) (ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம் ஆகிய) ஐந்து விஷயங்களில் செல்லும் இந்திரியங்களைத் தடுக்க வேண்டும். மேலும் கர்ம வாஸனைகளால் இழுக்கப்படும் மனத்தை மங்களத்தைக் கொடுக்கும் ஈசுவர ஸ்வரூபத்தில் புத்தியைக் கொண்டு செலுத்த வேண்டும். பின்னும் பகவத் ரூபத்தில் ஏதாவது ஒரு அவயவத்தை இடைவிடாமல் மனத்திற் கொண்டு த்யானிக்க வேண்டும். பிறகு அந்த மனத்தை ப்ரஹ்மனிடத்தில் செலுத்தி, (ப்ரமானந்த ஸ்வரூபமாகச் செய்து) வேறு ஒன்றையும் நினைக்காமல் இருக்க வேண்டும். எதனைத் தியானம் செய்ததால் மனமானது ஆசை முதலியவைகளால் கலங்காமல் தெளியுமோ அப்படிப்பட்டது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பாதமேயாம். ஒருகால் ரஜோகுண சம்பந்ததால் கலக்கமும், தமோகுணத்தால் மோஹமும் மனத்திற்கு ஏற்படுமானால் அப்பொழுது தாரணையால் மனத்தை

அடக்க வேண்டும், அது ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளால் ஏற்படும் ஸகல தோஷங்களையும் போக்கக் கூடியது. த்யானஞ் செய்கிறவர்களுக்கு மேலான க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது (இவ்வளவு மஹாத்யமுள்ளது தாரணையென்று தாத்தர்யம்) என்று சொன்னார்.

22. இதைக் கேட்டு பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, 'ஓ ப்ராஹ்மணோத்தம! எப்படி தாரணைச் செய்ய வேண்டும்? எதில் மனத்தைச் செலுத்த வேண்டும்? எப்படிப்பட்ட தாரணை மனத்தில் தோஷங்களைப் போக்கும்? அதனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார்.

23-39 அதைக் கேட்டுச் சுகர் பின்வருமாறு பதில் சொல்லலானார். ஓ மஹாராஜ சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஆஸனத்தை அடைந்து முச்சை அடக்கி, அபிமானங்களை ஒழித்து, இந்திரியங்களை ஜயித்துப் பகவத் ஸ்வரூபமாகிய ஸ்தூல ப்ரபஞ்சத்தில் நிச்சய ரூபமாகிய புத்தியையும் மனதையும் செலுத்த வேண்டும். முன் கல்பத்திலிருந்ததும், இப்பொழுது இருக்கிறதும், அடுத்த கல்பத்தில் இருக்கக் கூடியது மான ப்ரபஞ்சமானது விராட் புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தில் காணப்படுகிறது. அந்த பகவத் ஸ்வரூபமானது பெரியவைகளை விடப் பெரிதானது, அந்தப் புருஷனுக்கு இந்த ஜகத்தே சரீரமாயிருக்கிறது. மேலும் (மஹத்தத்வம், அஹங்காரம் ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய) ஏழு ஆவரணங்களுள்ள அண்ட கோசமாகிய சரீரத்திலிருக்கும் புருஷனுக்கு வைராஜன் என்று பெயர். இவரே தாரணைக்கு ஆஸ்ரயமாயிருப்பவர்.

(ஸ்தூல ரூப தாரணையால் சூட்சும ரூபத்தில் பக்தி உண்டாகுமென்பது கருத்து) மேற்காட்டிய வைராஜ னென்னும் புருஷனுக்குப் பாதாளத்தைப் பாதமாகவும், ரஸாதலத்தைப் புறங்கால்களாகவும், மஹாதலத்தைப் பாதங்களின் இரு பக்கங்களாகவும், தலா தலத்தை கணைக்கால்களாகவும், ஸுதலத்தை இரு முழங்கால் களாகவும், விதலம் அதலம் ஆகிய இவைகளை இரண்டு தொடைகளாகவும், பூதலத்தை ஜகனமாகவும், ஆகாசத்தை நாபியாகவும் ஸ்வர்க்கத்தை மார்பாகவும், மஹர்லோகத்தைக் கழுத்தாகவும், ஜனலோகத்தை முகமாகவும், தபோ லோகத்தை நெற்றியாகவும், ஸத்ய லோகத்தைச் சிரஸ் ஆகவும் சொல்லுகிறார்கள். மேலும், அநேக சிரஸுள்ள அந்தப் புருஷனுக்கு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கைகள். திக்குகளே அவருக்குக் காதுகள் (இந்திரிய கோளகங்கள்,) சப்தமே ச்ரோத்ரேந்திரியம்.

அந்தப் பரம்புருஷனுக்கு அச்வீனீ தேவர்களே மூக்குகள், கந்தமே கிரானேந்திரியம். ஜ்வலிக்கும் அக்னியானது அவருக்கு முகமாகும். த்யுலோகமே கண்கள், ஸூர்யனே சக்ஷுரிந்திரியம், இரவும், பகலும் ஆகிய இரண்டும் இமைகள். சதுர்முக ப்ரஹ்மாவின் பதம் அவருடைய புருவ நெறித்தலாகும். ஜலத்திற்கு அபிமானியான வருணன் அவருக்கு முகவாய்க்கண்டை, ரஸங்களே அவருடைய நாக்கு, தேசத்தாலும், காலத்தாலும் அளவிடக் கூடாதவராகிய அந்தப் புருஷோத்தமனுக்கு வேதங்கள் சிரஸாக விருக்கின்றன. யமனே சிங்கப்பற்கள், ஸ்நேகத்தின் அம்சங்களே பற்கள். ஜனங்களை மோஹிக்கச் செய்யும் மாயையே அவருடைய சிரிப்பு. அவருடைய கடைக்கண்

பார்வையே அளவற்ற ஸ்ருஷ்டி. (ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியானது பசுவானுடைய கடாக்கூர் தீனமென்பது கருத்து). வெட்கமே மேலுதடு. உலோபமே கீழுதடு. தர்மமே ஸ்தனம், அதர்ம மார்க்கமே பின்பக்கம். ப்ரஹ்மதேவரே அவருக்கு ஆண்குறி. மித்ரா வருணர்களே விருஷணங்கள், ஸமுத்ரங்கள் வயிறு. பர்வதங்களே அவருடைய எலும்புகள், கங்கை முதலிய நதிகளே அவருடைய நாடிகளாகின்றன. மரங்களே உரோமங்கள்.

ஓ ராஜ சிரேஷ்டரே! வாயு பகவானே அளவற்ற வீர்யமுள்ள வைராஜருக்குப் ப்ராணன். காலமே அவருடைய (நடை) கதி. முக்குணங்களாலுண்டாகும் ஸம்ஸாரமே அவருக்குக் கர்மங்கள் அந்தப் பரமேச்வரனுக்கு மேகங்களே தலைமயிர்கள். ஓ பரீக்ஷித் மஹாராஜனே! ஸந்தியா காலங்கள் அந்தப் ப்ரபுவிற்கு வஸ்திரமாக விருக்கின்றன. அவ்யக்தமே (ப்ரதானம்) அவருக்கு ஹ்ருதயமாயிருக்கிறது. ஸகல ஓஷதிகளையும் வ்ருத்தி செய்யும் சந்திரனே மனஸ், மஹத் தத்வமே அவருடைய விஞ்ஞான சக்தி, ருத்ரனே அவருக்கு அந்தக்கரணம், குதிரை அசுவதரீ, (கழுதைக்கும் பெண் குதிரைக்கும் உண்டானது,) ஒட்டகம், யானை ஆகிய இவைகள் அவருக்கு நகங்கள், ஸகல மிருகங்களும், பசுக்களும் அவருடைய ஸ்ரோணிதேசம், பறவைகள் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் அவருடைய வேலைத் திறமை, மனுவே புத்தி, மனித வர்க்கமே இருப்பிடம், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், சாரணர்கள், அப்ஸரஸ்திரீகள் ஆகிய இவைகளே ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வர ஸ்மிருதிகள், அஸூர ஸைன்யமே அவருடைய பராக்ரமத்திற்கு இருப்பிடம். ப்ராஹ்மணர்களே அவருக்கு முகம், க்ஷத்திரியர்களே கைகள், வைசியர்களே தொடைகள், சூத்ரர்களே

பாதங்கள் சித்தம் ஸ்திரமாக இருப்பதற்காக விராட், ஜீவன், ஈசுவரர் ஆகிய இவர்களை ஒன்றாக உபாஸிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து) மேலும் பலவகையான பெயருள்ள வஸூருத்ரர்கள் முதலிய தேவர்களுடன் ஹவிஸினால் செய்யக்கூடிய திரவ்ய யாகமானது அந்தப் பரம புருஷனைப் பூஜிக்கும் கர்மமேயாம், வைராஜருடைய அவயவங்கள் இம்மாதிரியானவைகள் எல்லாவற்றிற்கும், பெரியவரான இந்தப் பரமபுருஷன் இடத்தில் மோக்ஷமடைய விரும்பியவர்கள் மனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். இதைவிட மேலானது ஒன்று இல்லை. ஸகல பிராணிகளுடைய புத்தி விருத்திகளால் ஸகலத்தையும் அனுபவிக்கிறவரும், எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராதமாகவும், ஸத்ய ஸ்வரூபியாய் இருக்கும் அவரையே பூஜிக்கவேண்டும்; அவரைக் காட்டிலும் வேறு இடத்தில் ஆசைபடக் கூடாது. அப்படி ஆசைப்படுவதால் ஸம்ஸாரத்தை அடையும் படி நேரிடும். ஸ்வப்னத்தில் சில ஸமயத்தில் அநேக ஜீவர்களைக் கல்பித்து, ஜீவன் அந்தந்த இந்திரியங்களைக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் பார்ப்பதுபோல ஈசுவரன் தாம் ஒருவராக இருந்து எல்லாவற்றையும் தம்முடைய வித்யா சக்தியால் அனுபவித்து, அவைகளில் ஸம்பந்தப்படாதவராகவும் ஆனந்த நிதியாகவும் பிரகாசிக்கிறார்.

நோட்டு

ஆத்மஸ்வரூ-லக்ஷ்மீ, ப்ரம்ஹா முதலிய சேதனங்கள் எப்பொழுதும் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வு தாழ்வு உள்ளவைகளாக இருக்கிறதை அறியாதவர்கள் ...விஜ, ஸாமக்ரீ... ஆத்ம தைன்ய' என்னும் பாடத்தை ஆசிரயித்து, 'தனக்குக் குறைவை உண்டு பண்ணக்

கூடியவைகள்' என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விஜ, மனனம்... ஒ மைத்ரேயி! ஆத்மாவைப் பற்றியே விசாரிக்க வேண்டும். குரு முகமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த ஒருவராகிய ஆத்மாவையே அறியுங்கள். மற்ற வார்த்தைகளை விட்டுவிடுங்கள் ... ஸ்ருதிகள், ஸாங்கியம்... ஞான யோகத்தாலே சாங்கியர்களுக்கும், கர்ம யோகத்தால் யோகிகளுக்கும் பகவத்கீதை, அஷ்டாங்க ... யமம், நியமம், தியானம், தாரணம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், ஸமாதி என்று எட்டு அங்கமுள்ளது. விதி நிஷேதம்... இதனைச் செய் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பது விதியாகும், இதனைச் செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லியிருப்பது நிஷேதமாகும் ... மேற்சொல்லிய விதி நிஷேதமென்பதற்கு விதி நிஷேதங்களைச் சொல்லும் வேதத்தால் காண்பிக்கப்படுகிற காம்ய கர்மங்களென்று அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும். அவசியம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதாக வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சமஹா யக்ஞங்களே விதியென்றாவது, ஸுராபானம் செய்யக் கூடா தென்பதே நிஷேதமென்றாவது இவ்விடத்தில் அர்த்தம் அல்ல... வீர, நிர்குண ...ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளுடன் சேர்ந்த ஸத்வகுணமற்றது ...வீர, கடைசியில் மூலத்தில் த்வாபாரதௌ என்று இருப்பதால் அதற்கு 'கலியுகத்தின் ஆதியில்' என்று அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும். வ்யாஸ மஹர்ஷியும், சந்தனு சக்ரவர்த்தியும் ஒரே காலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ... வீர வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் தம்முடைய அறுநூறாவது வயதில் திருதராஷ்டிரரை உண்டுபண்ணினார் என்று சொல்லியிருப்பதாலும், துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் பாரதக்கதை நடந்ததாகச்

சொல்லியிருப்பதாலும், துவாபரயுகத்தில் கிருஷ்ண அவதாரத்திற்கு முந்தி என்று அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும்... விஜய. ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தில் 'ப்ரம்ஹ ஸம்ஹிதம், என்று இருப்பதால் வேதத்திற்குச் சமமானது, பாகவதம் ... பகவான் நேரில் உபதேசித்த நான்கு ஸுலோகங்களைக் கொண்டு செய்யப் பட்டதால் அல்லது பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்றாய் வர்ணிப்பதால்... வீர. சொல்லுகிறேன்... முக்தனாகிய என்னாலும் அப்யஸிக்கப்பட்ட இந்த பாகவத புராணமானது, மோக்ஷத்தை அடையவேண்டிய வராகிய உமக்கு உபயோகமானது என்று தாத்பரியம் ...வீர, அவயவத்தை...யுகத்தை...வீர. பெரிதானது ... இவர் பூமியைவிடப் பெரியவர், அந்தத்தைக் காட்டிலும் பெரியவர் இவ்வலகங்களைக் காட்டிலும் பெரியவர் ஸ்ருதி. ஸ்வர்க்கத்தை, மூலத்தில் ஜ்யோதிரனீகம் என்று இருப்பதால் நக்ஷத்ர லோகம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும், பறவைகள்...வாத ஸ்வரூபிகளான தித்திரி முதலிய பக்ஷிகள்...வீர. திறமை...எவரால் ஹம்ஸங்கள் வெண்மை நிறமுள்ளவைகளாகவும், கிளிகள் பச்சை நிறமுள்ளவைகளாகவும், மயில்கள் பலவகை நிறமுள்ளவைகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டனவோ அவர் நமக்கு விருத்தியை உண்டு பண்ணுவார். மூலத்தில் வ்யாகரணம் என்று இருப்பதால் அதற்கு ஆச்சரியத்தை யுண்டுபண்ணும் வார்த்தை என்று அர்த்தம். சந்த. இருப்பிடம் மனுஷ்ய ஜன்மாவானது ஞானத்திற்கும், பக்தி முதலிய ஸ்தானங்களுக்கும் உபாயமாயிருக்கிறது. யாகம் முதலிய கர்மங்கள் ஞானம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய் இருப்பதால், அக்கர்மங்களில் அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கே ப்ரஹ்மோ பாஸனத்தில் அதிகாரம் ஏற்படுகிற

படியால் மனுஷ்ய சரீரமே எல்லாவற்றிற்கும் உபயோகமானது சந்த. அஸுரஸைய அஸுரானீக வீர்ய என்று ஒரு பாடமுண்டு. அதற்கு ப்ரஹ்லாத்னே ஸ்மரணம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும், வீர.

அத்தியாயம்- 2

பகவானிடத்தில் மனத்தை செலுத்தும் வகை

1-21. பிரளயகாலத்தில் ப்ரஹ்ம தேவரானவர் மேற் காட்டியபடி விராட் புருஷனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினார். (வைராஜ தாரணையைச் செய்தார்.) அதனால் பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து ப்ரஹ்மதேவருக்கு மறந்து போயிருந்த ஸ்ருஷ்டி சக்தியை மறுபடியும் அனுக்கிரஹித்தார். அதனால் ப்ரஹ்மதேவர் வீணாகாத ஞானமுள்ளவராகவும், நிச்சயமாகிய புத்தியுள்ள வராகவும் ப்ரளயத்திற்கு முன்பு இருந்தது போலவே உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார் (தாரணையானது, இம் மாதிரியான மஹாத்மியமுள்ளது என்று கருத்து) வேதங்கள் யாவும் கர்மங்களையும், அவற்றின் பலன்களையும் சொல்லுகின்றன. ஆனாலும் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளில் புருஷார்த்தம் ஒன்று மில்லை. அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனதிற்கு ஆசையைக் கொடுக்கிறதே யொழிய வேறில்லை. (பெயரால் அழகுள்ளது) ஸ்வப்பனத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் நாம் விழித்துக் கொண்டபொழுது இவ்வாமற் போவதுபோல மாயா ரூபமான கர்ம மார்க்கத்தில் அலைந்தும் கொஞ்சமேனும் ஒப்பற்ற ஸலகம் கிடைக்கிறதில்லை. ஆகையால் விவேகமுள்ளவன் தேக நிர்வாகத்திற்கு வேண்டியவரையில் போக்கிய வஸ்துக்களை அபேக்ஷிப்பான். அவைகளிலும் ஆஸக்தியில்லாமல் ஜாக்ரதையாக இருப்பான். மேலும் இவைகள் ஸலகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகளல்ல என்ற நிச்சயமுள்ளவனாகவும் இருப்பான். ஆனதுபற்றி, தேகத்திற்குவேண்டிய விஷயங்கள் ஸலபமாக அவனுக்குக் கிடைக்குமானால் அவன்

இக்கர்மங்களில் முயற்சி செய்யமாட்டான். கர்மங்களோ மிகவும் ச்ரமத்தைக் கொடுக்கின்றன. எல்லாத்தேசங் களிலும் எப்பொழுதும் பிறரை அபேக்ஷியாமல் ப்ரயாஸமின்றிக் கிடைக்கும் பூமியாகிய படுக்கை ஸித்தமாக இருக்க, பணச் செலவினால் கிடைக்கக் கூடியதும், இஷ்டமான காலங்களில் அகப்படாததுமான கட்டில் முதலிய படுக்கையை ஞானமுள்ளவன் அபேக்ஷிப்பானா? தன்னுடை கைகளிருக்கத் தலை யணைகளால் என்ன ப்ரயோஜனம்? தவிரவும், அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டு புஜிக்க அஞ்சலி (சேர்ந்த இருகைகள்) ஸ்வாதீனத்திலிருக்க, பல வகையான பாத்திரங்களை அபேக்ஷிக்கவும் வேண்டுமா? மேலும் திக்குகளும், மரவுரிகளும் உடுத்திக் கொள்ளக்கூடியவைகளாக விருக்கும்போது, பட்டு, வஸ்திரம் முதலியவைகளை ஏன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும்? வழியில் கந்தைத்துணி அகப்படாதா? பிறரையே போஷிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள (புழம் முதலியவை களாலென்பது கருத்து) மரங்கள் ஆகாரத்தைக் கொடாமலிருக்குமா? தீர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் நதிகள் வரண்டு போயினவா? வஸிப்பதற்கு மலைகளில் குகைகளிருக்கின்றனவே? அவைகள் அரசர்களால் முடப்பட்டனவா? ஆகையால் பிறரை யாசியாமலே தேக யாத்திரையை நடத்திக்கொள்ளலாம். மேற் கூறியவைகள் கிடைக்காவிடினும் சரணாகதர்களான நம்மைப் பகவான் ஸம்ரக்ஷிக்கமாட்டாரா? இப்படி இருக்க பணத்தால் கர்வங்கொண்டு கார்யம் அகார்யம் இவைகளை அறியாத மமதை கொண்டவர்களை விவேகிகள் ஏன் உபாஸிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ மந் நாராயண ரையே (மற்றவர்களை விட்டு) ஸேவிக்கவேண்டும். அவர் எல்லோருடைய சித்தத்திலும் தாமாகவே

எப்பொழுதுமிருப்பவர். ஆத்ம ரூபியாயிருப்பவராகையால் அவர் எல்லாருக்கும் பிரியர். சரீரம் முதலியவைபோல அநித்யரல்லர். ஸத்ய ஸ்வரூபியாயிருப்பவர். ஸேவிக்கக் கூடிய குணங்களால் நிறைந்தவர். நாசமற்றவர். அவரை ஸேவிப்பதால் ஸம்சாரத்தைக் கொடுக்கும் அவித்யை முதலியவைகள் நாசமடைகின்றன. கர்ம ஜடர்களாயும் ஞான ஹீனர்களாயுமுள்ள மனுஷ்ய பசுக்கள் விஷயங்களிலேயே ஆசை கொள்கிறார்கள். தாரணையைச் செய்கிறதில்லை. மேலும், யமலோகத் திலிருக்கும் வைதரணீ நதியில் தம்முடைய கர்ம வசத்தால் துக்கத்தை யனுபவிப்பது போல ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி துக்கப்படுகிறார்கள். இப்படிக்கஷ்டப்படும் ஜனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் விவேகியான புருஷன் பகவானைச் சிந்திப்பதாகிய தாரணையைச் செய்யாமலிருப்பானா? சிலர் தம்முடைய ஹிருதயத்திலிருக்கும் அவகாசத்தில் நான்கு கைகள் உள்ளவரும், தாமரைமலர், சக்ரம், சங்கம், கதை ஆகிய இவைகளைத் தரிப்பவரும், ப்ரா தேசமாத்ர சரீரமுள்ளவருமாக வஸிக்கும் பரம புருஷனை இடை விடாமல் தியானிக்கிறார்கள். அந்தப் புருஷன் தாமரை மலர்போன்ற நீண்ட கண்களுள்ளவர். முகமலர்ச்சி யுள்ளவர். கதம்ப (கடம்பம்) புஷ்பத்தின் தாதுகள் போல் பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரத்தைத் தரித்தவர். மிகுந்த காந்தி பொருந்திய இரத்தினங்களிழைத்த ஸ்வர்ணமயமான தோள் வளைகள், கீரிடம், குண்டலம் ஆகிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். அவருடைய பாதங்கள் யோகிகளுடைய மலர்ந்த ஹ்ருதய கமலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவைகள். மார்பில் லக்ஷ்மியுள்ளவர். கௌஸ்துப ஹாரம் தரித்தவர். குறையாத காந்தியுள்ள வனமாலையால்

பிரகாசிப்பவர். மேலும், விலையுயர்ந்த அரைநாண், மோதிரம். வளை முதலிய ஆபரணங்களால் விளங்கும் த்வய தேஹமுள்ளவர். அவருடைய முகமானது புன்சிரிப்புள்ளது, மேலும் கறுப்புநிறமுள்ளவைகளும், காந்தியுள்ளவைகளும், பளபளப்புள்ளவைகளுமான சுருட்டை மயிர்களால் அழகானது. கம்பீரமாகிய சிரிப்பு, பார்வை. புருவ நெரித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஜனங்களை அனுக்கிரஹிக்கும் ஸ்வாபவமுள்ளது, இம்மாதிரியான பகவத் ஸ்வரூபத்தை மனது ஸ்வாதீனப்படுகிற வரையில் தியானிக்க வேண்டும். எப்படியெனில், மேற்காட்டிய பாதம் முதல் சிரிப்பு வரையிலுமுள்ள பகவானுடைய அவயவங்களும் சேஷ்டைகளும் ஒவ்வொன்றாகத் தியானிக்கப்பட வேண்டும். மனது அவைகளிலே பதிந்து, விஷயங்களில் செல்லாமலிருந்தபோது அதைவிட்டு வேறு அவயவத்தை த்யானிக்கவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் நித்ய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு சுத்தனாகப் பரமபுருஷனுடைய பெரிதாகிய ரூபத்தை தியானஞ் செய்யவேண்டும். அவரிடத்தில் பக்தியுண்டாகும் வரையில் அவருடைய ரூபத்தைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அவர் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கும் மேலானவர்; ஜகத்திற்கு அதிபதி. எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாயி ருப்பவர். ஓ மஹாராஜ! ஒருவன் இப்படி சித்தம் சுத்தியானபிறகு ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்து இந்தச் சரீரத்தை விட வேண்டுமென்று விரும்பு வானாகில், புண்ய க்ஷேத்திரத்தில் உத்தராயணம் முதலிய காலங்களில் ஸ்திரமாயும், ஸூககரமுமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, ப்ராணாயாமஞ் செய்து ஸுவாஸத்தை அடக்கி, வேறு விஷயங்களில் பற்றுதல் இல்லாதவனாக மனத்தால் ப்ராணானையும், இந்திரியங்

களையும் அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மேலும் அந்த மனத்தை நிர்மலமாகிய புத்தியாகச் (நிச்சயரூபமானது) செய்து, அந்தப் புத்தியை அதற்கு ஸாக்ஷியாக விருக்கும் ஜீவனிடத்தில் சேர்க்க வேண்டும். அந்தச் சுத்தமாகிய ஆத்மாவை பரப்ரஹ்மத்தினிடம் வயிக்கச் செய்து சாந்தியைபடைந்து கார்யத்திலிருந்து ஒழிவடைய வேண்டும். தேவர்களுக்கும் மேலான காலத்தாலும், அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஜகத்திற்கு, அதிபதிகளான தேவர்களும் அந்த ஸ்வரூபத்திற்குப் பிரபுக்களல்ல. அந்த ஆத்மாவிடத்தில் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய குணங்களும் மாறுதலும், மஹத் தத்வம், பிரதானம் ஆகிய இவைகளும் இல்லை ஆத்மாவை விட வேறானவைகளை இவை ஆத்மாவல்ல என்று விசாரித்து, தேகம் முதலியவைகளில் ஆத்மத்வ புத்தியை விட்டு ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலேயும் வேறிடத்தில் பிரியம் வைக்காத தங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் விஷ்ணுவின் பதத்தையே பக்தர்கள் தியானஞ் செய்கிறார்கள். ஆகையால் அதுவே மேலானது என்கிறார்கள். இந்தப்பதத்தைபடைந்தவனே கிருதகிருத்யன். இம்மாதிரி சாஸ்த்ர விசாரத்தில் உண்டான விசேஷ ஞானத்தால் விஷய வாஸனைகளை எரித்துப் ப்ரஹ்ம பாவத்தை அடைந்த முனியானவர் கீழ் முகமான வாயுவானது வெளியில் போகாமலிருக்கும்படி, தம்முடைய பாத மூலத்தால் (குதிகால்) ஆஸனத்தை அடைத்துக்கொண்டு சிரமம் இல்லாதவராக, தொப்புள், ஹிருதயம், மார்பு, முகவாய்க்கட்டை, புருவங்களின் மத்திய பாகம், தலை ஆகிய ஆறு ஸ்தானங்களிலும் அந்தந்த வாயுவைச் செல்லும்படி செய்யவேண்டும். பின்னும் நாபியாகிய மணிபூரகத்திலிருந்து வாயுவை ஹ்ருதயமாகிய

அநாஹத்தில் செல்லச் செய்து அதிலிருந்து மார்பாகிய விசுத்தி ஸ்தானத்திற்குந் போகச் செய்து, சித்தத்தை யடக்கிக்கொண்டு, அதை விசுத்த ஸ்தானத்தின் மேற் பாகமாகிய தாது மூலத்திற்கு மெதுவாக கொண்டு போக வேண்டும். அதிருந்து ஆக்ஞா சக்கரமாகிய புருவங்களின் மத்ய பாகத்தில் அந்த வாயுவைச் செலுத்தவேண்டும். அப்போது காதுகளையும், கண் களையும், முக்குகளையும், முகத்தையும் முடிக்கொண்டு வாயுவை வெளியில் விடாமல் அடக்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். வேறு விஷயங்களை விரும்பக் கூடாது. இப்படி ஆக்ஞா சக்கரத்தில் ப்ராணனை அரை முஹூர்த்த காலம் நிறுத்திக்கொண்டிருந்து, பிறகு தடையற்ற ஞானமுள்ளவனாக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைபடைந்து, ப்ரஹ்மாந்தரமாகிய தலையைப் பேதித்து வாயுவை வெளிப்படுத்தி, தேகத்தை விடவேண்டும்.

22-31. ஓ மஹாராஜ! இந்தப் ப்ரஹ்மாண்டத்தில் ப்ரஹ்மலோகம் போகிறவனானாலும் அணிமா முதலிய ஐச்வர்யங்களுள்ள தேவர்கள் வஸிக்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய இடங்களுக்குச் செல்லுகிறவனானாலும் மனத்தையும், இந்திரியங்களையும் தன்னுடன் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போகிறான். வாயுவிற்குள் அடங்கிய லிங்க சரீரமுள்ள மஹா யோகிகள், மஹர்லோகம் முதலியவைகளிலும், ப்ரஹ்மாண்டத்திற்கு வெளியிலும் போவார்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உபாஸனை, தபஸ், அஷ்டாங்க யோகம் ஞானம் ஆகிய இவைகளை அனுஷ்டிப்பவர்கள் அர்சிராதி மார்க்கமாய்ப் போவார்கள். அந்த வழியில் போனவர்கள் மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை.

அப்படிப்பட்ட கதியானது யாகம் முதலியகர்மங்களால் கிடைக்கிறதில்லை. ப்ரஹ்மலோக மார்க்கத்தில் சென்றவன் முதலில் அக்னிக்கு அபிமானியான தேவதையை அடைகிறான். பிறகு ஜ்யோதிஸின் ரூபமாகிய ஸலிஷும்னா நாடி வழியாய் ஒன்றிலும் ஆசைப்படாதவனாக உத்தமமான, சிம்சுமாரமென்ற ஜ்யோதி சக்கரத்தை யடைகிறான். பின்பு ஸூர்யன் முதலியவர்களுக்கு ஆசிரயமான அந்த விஷ்ணுவின் சக்கரத்தைத் தூண்டி சுத்தமான லிங்க சரீரத்துடன் தானொருவனாகப் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் வஸிக்கக்கூடியதும், எல்லோராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான மஹர்வோகத்தை அடைகிறான். அந்த ஸ்தானத்தில் அநேக கால ஜீவிகளான ப்ருகு முதலியவர்கள் ஆனந்தமாக வஸிக்கிறார்கள். பிறகு அவர்கள் அந்தக் கல்பத்தின் முடிவில் ஸங்கர்ஷண பகவானுடைய முகத்திலிருந்து உண்டான அக்னியால் உலகங்கள் எரிக்கப்படுவதைப் பார்த்து, அதன் உஷ்ணத்தைச் ஸகியாமல் அந்த உலகத்திலிருந்து ஸனகர் முதலியவர்கள் வஸிக்கும், இரண்டு பரார்த்தம் வரையில் அழியாமலிருக்கக் கூடிய ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகிறார்கள். அவ்விடத்தில் சோகம், ஜரை, கிழத்தனம் மரணம், துக்கம், பயம் ஆகிய இவைகள் இல்லை. ஆனாலும் அந்த உலகத்தில் இருப்பவர்கள், 'ப்ரஹ்மலோகம் சோக மோகங்களற்றது ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு மேலானது என்று நினையாமல் கர்மஜடர்களாக, ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படும் அக்ஞர்களைப்பற்றி வருத்தப்படுகிறார்கள். அதைத் தவிர வேறு துக்கம் அவ்விடத்திலில்லை. அந்த லோகத்தையடைந்தவன் ப்ரஹ்ம ப்ரளயத்தில் லிங்க தேகத்துடன் பூமியின் ஸ்வரூபத்தையடைந்து ஜலத்தை

அடைந்து, தாமஸியாமல், பயமில்லாதவனாகி தேஜோமயனாகி வாயுவை யடைந்து அனுபவம் முடிந்தவுடன் ஆகாச சரீரத்தைக் அடைகிறான். பின்னும் அவன் க்ராணேந்திரியத்தைக் கொண்டு வாஸனையையும், ரசனேந்திரியத்தைக் கொண்டு ரஸத்தையும், நேத்ரத்தைக் கொண்டு உருவத்தையும் த்வகிந்திரியத்தைக் கொண்டு ஸ்பர்சத்தையும், ச்ரோத்ரேந்திரியத்தைக் கொண்டு ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தத்தையும், கர்மேந்திரியங்களைக் கொண்டு அவைகளின் வியாபாரங்களையும் அக்கிக்கொள்ளுகிறான். மேலும் அவன் பூதஸலிஷும்னங்கள், பத்து இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு லய ஸ்தானமாயும், மனோமயமாயும், தேவதா ரூபமாயுள்ள ஆவரணமாகிய அஹங்காரத்தை அடைந்த பிறகு அதனுடன் விஞ்ஞான தத்வத்தை அடைகிறான். பின்னும் அவன் குணங்கள் லயிக்கும் இடமான பிரதானத்தை அடைகிறான். (லயிக்கிறான்). இப்படி உபாதிகள்யாவும் லயமடைந்த பிறகு ஆனந்த ஸ்வரூபியான ஜீவன் விகாரமற்றதும், ஆனந்த ஸ்வரூபியுமான ஆத்மாவை அடைகிறான். ஓ மஹாராஜ! இம்மாதிரியான பதத்தை யடைந்தவன் மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை.

32-37. ஸத்யோமுக்தி, கிரமமுக்தியென்ற இரண்டு மார்க்கங்களும் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டவைகள். இவைகளை ஸ்ரீ பகவானாகிய வாஸுதேவர் முன்னொரு காலத்தில் ப்ரஹ்மதேவருக்கு உபதேசித்தார். நீர் இப்பொழுது அவைகளை அறிய விரும்பியபடியால் உமக்குச் சொன்னேன். ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படும் ஜனங்கள் மோகத்தையடைவதற்கும் பல மார்க்கங்கள் இருந்தாலும் பகவானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில்

பக்தியையுண்டு பண்ணும் மேற்காட்டிய மார்க்கமே மேலானது. அதவே ஸுகமாய் அனுஷ்டிக்கக்கூடியது இடையூறற்றது, தவிரவும் முன்னொரு ஸமயத்தில் ப்ரஹ்மதேவர் ஒரே சித்தராக இருந்து, ஸகல வேதங் களையும் மூன்று தடவை படித்துப் பார்த்து, மேற் சொல்லிய மார்க்கமே பகவத் பக்தியைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று நிச்சயித்தார். மேலும் பரமாத்மா ஆனவர், ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாய் இருப்பதைக் கொண்டும் புத்தி முதலியவைகளைக் கொண்டும், ஸித்திக்கும் அனுமானத்தைக் கொண்டும், எல்லோராலும் பார்க்கப்படுகிறார். ஆகையால் ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே! எந்த இடத்திலும், எக்காலத்திலும் மனிதர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே ஸ்மரிக்க வேண்டும் அவருடைய கதையைக் கேட்க வேண்டும் திவ்ய நாமங்களை உச்சரிக்க வேண்டும், ஆகையால் ஸ்ரீ பகவானுடைய கதைபாகிய அமிருதத்தைச் சுரோத்ரமாகிய பாத்திரத்தால் எவர்கள் புஜிக்கிறார் களோ, விஷய ஆசையால் கலங்கிய அவர்களுடைய சித்தமானது சுத்தமாய் விடுகிறதுமன்றி அந்தப் புண்யசாலிகள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பதத்தையும் அடைவார்கள்.

நோட்டு

ஸ்ருஷ்டித்தார். தாதாவானவர் முன்னிருந்தது போல ஸ்ருஷ்டித்தார் - ஸ்ருதி பிரளய காலத்தில் முன் கல்பத்திலுள்ள ப்ரஹ்மதேவருடன் ஸ்ருஷ்டி விஷயமான ஞானம் நஷ்டமாகி விட்டது. பிறகு ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் இந்தக் கல்பத்திய ப்ரஹ்மதேவர் முன் அத்யாயத்தில் சொன்னபடி பகவானிடம் மனதைச்

செலுத்தி, அதனால் ஸ்ருஷ்டி ஞானத்தையடைந்தார். இப்படி அர்த்தஞ் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் முன் கல்பத்திய ப்ரஹ்ம தேவரே இந்தக் கல்பத்திலுமிருந்து ஸ்ருஷ்டித்தாரென்று ஏற்படும், அப்படிச் சொல்வது ஸரியல்ல, ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் ப்ரஹ்மதேவர் வேறு என்று கொள்வதே நியாயம். அவர்களெல்லோரும் ப்ரளயம் வந்தவுடன் ப்ரஹ்மதேவருடன் முக்தியடைகிறார்கள், ப்ரளய காலத்தில் ப்ரஹ்ம லோகத்திலிருப்பவர்கள் எல்லோரும் முத்தியை அடைகிறார்கள். ஸ்ருதிகள், தவிரவும், பகவானுடைய அளவற்ற கிருபையை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறந்தார் களென்று சொல்வதும் உசிதமல்ல. ஆதலால் மூலத்திலிருக்கும் ஸ்மிருதி என்ற பதத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி ஞானமென்று இவ்விடத்தில் அர்த்தங்கொள்ள வேண்டும். ஆசேஷம் வைராஜ தாரணையால் ஸ்ருஷ்டி ஞானம் உண்டாகிற தென்றால், அந்தத் தாரணையானது அந்த ஞானத்தால் தான் உண்டாக வேண்டும், ஆதலால் அந்யோந்யாசிரய தோஷம் நேரிடுகிறது. சமாதானம் பகவானுடைய கொப்பூழில் தாமரைப் புஷ்பத்திலிருந்து ப்ரஹ்மதேவர் உண்டானார். அவருடைய தபஸினால் நாராயணன் ஸந்தோஷித்தார். அப்பொழுது ஓ சதுர்முகரே! மறுபடியும் நீர் தபஸ், ஞானம் இவைகளை யனுஷ்டிக்கவேண்டும். அவைகளால் ஆவரணம் விலகும். அப்பொழுது நீர் என்னிடத்தில் லோகங்களையும் அவைகளில் என்னையும் பார்க்கலாம் என்று பகவான் சொன்னார். பிறகு ப்ரஹ்மதேவர் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸகல பதார்த்தங்களையும் முன்னமே பார்த்து, அவை களைப் பகவானுடைய அவயவங்களாகப் பாவித்து அந்தத் தாரணையால் ஸ்ருஷ்டி ஞானம்

ஸாமர்த்தியம் இவைகளையடைந்தார், வீர. நிச்சயமாகிய -வியவஸாய புத்தி என்று மூலத்திலிருப்பதால் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தவர், விஜயத், வேதங்கள் ஸகல வேதம் முதலிய சப்தங்களுக்கு இந்தப் பரமாத்மாவே அர்த்தமாயிருக்கிறார். பகவான் உடைய இச்சையால் உண்டான ஸம்ஸாரத்தில் அலைந்து கொண்டு ஒன்றையும் அறியாதவனாகி, கர்ம வாஸனையினால் பலவகையான ஜன்மங்களை யடைந்து கஷ்டப்படும் ஜீவன் இந்திரன் முதலிய சப்தங்களுக்கு அந்த அந்தத் தேவதைகளை அர்த்தம் என்று நினைக்கிறான் அது ஸரியல்ல. அந்தத் தேவர்களிடத்தில் குறைவற்ற ஐசுவர்யமாவது, புருஷார்த்தமாவது, இல்லை, மேலும் அவர்களை உபாஸிப்பதால் புருஷார்த்தமொன்றும் கிடைக்கிறது இல்லை, ஆகையால் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே ஸேவிக்கவேண்டும், ஸ்மரிக்கவேண்டும், அவரே ஸகல வேதங்களுக்கும் அர்த்தம். விஜயத். விவேகமுள்ளவன் ஸகல நாமங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே சொல்லு கின்றன என்பதை எப்பொழுதும் மறவாமலிருப்பவன், தாய் தந்தை முதலிய பந்துக்களை விட மிகவும் ஜனங்களுக்கு வேதங்கள் அனுசூலத்தையே உபதேசிப் பவைகள் ஆகையால் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களுள்ள ஜனங்களுடைய புத்திக்கு அநுகுணமாக ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஸ்திரமில்லாத பலத்தைக் கொடுக்கும் கர்மங்களையும், ஸாச்வதமான மோகடி ஸாதனங்களையும், அவ்வேதங்கள் உபதேசிக் கின்றன. அக்ஞர்கள் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளையே அடையவிரும்பி அதன் ஸ்தானங்களை அனுஷ்டிக் கிறார்கள், ஆகையால் வேதங்கள் அற்பமுள்ள கர்மங்களை உபதேசித்து ஜனங்களை ஏமாற்றிவிட்டன.

என்று சொல்வது உசிதமல்ல வீர. கிடைக்கிறது இல்லை கர்மபலம் தாழ்ந்ததென்று காட்டப்பட்டது. கர்மங்களில் நம்மால் அனுபவிக்கக்கூடியது, நம் முடைய முயற்சில்லாமலேயே அவசியம் ஸித்திக்கும் என்று அதற்காகச் சிரமப்படமாட்டான்...சந்த. மமதை நான் ஈச்வரன். நான் போகமுள்ளவன், நான் ஸித்தன், நான் பலமுள்ளவன், ஸுகமுள்ளவன், பணக்காரன், மேலான குலத்தில் பிறந்தவன், ஆனதால் எனக்குச் சமானமானவன் லோகத்திலொருவனும் இல்லை என்று கர்வங்கொண்டார்கள், ப்ரியர்; ஜனங்கள் பணம், களத்திரம், புத்ரன் ஆகிய இவை களை ஆத்மாவின்' ஸௌக்கியத்திற்காவே ஸம்பாதிக்கிறார்கள். ஆத்மாவிற்கு ஆக்மாவாக இருப்பவர் பிரியரென்பதில் என்ன ஆசேபம் வீர. ஸத்யஸ்வரூபி புருஷார்த்த ஸ்வரூபி, வீர. ப்ராதேச கட்டை விரலுக்கும் ஆள்காட்டி விரலுக்கும் (த்ரஜனிக்கு) இடையிலுள்ள நீளம் ஸ்ரீத. ஜகத்தின் அளவு எவ்வளவோ அந்த அளவுள்ளவர் சந்த் மூவுலகமும் பகவானுக்குச் சரீரமானாலும் கட்டைவிரல் ப்ரமானம் உள்ள ஹ்ருதய கமலத்தில் உபாஸிப்பதற்காக அடங்கிய சரீரம் வீர. உட்கார்ந்து இது மரணம் அடையச் சித்தமாக விருப்பவன் செய்யக்கூடிய கார்யம் இன்னதென்று சொல்லப்பட்டது. இனியும் அவனால் செய்யப்படவேண்டிய கார்யம் சொல்லப்படுகிறது பூமியின் ரூபத்தை மிகுந்த புண்யத்தால் ப்ரஹ்ம லோகஞ் சென்றவர்கள் மறு கல்பத்தில் அவர்கள் உடைய புண்யத்திற்குத் தக்கபடி ஆதிகாரிகள் தேவதைகளாக ஆகிறார்கள், ஹிரண்யகர்ப்பர் முதலிய வர்களையும் உபாஸித்துப் ப்ரஹ்மலோகஞ் சேர்ந்த வர்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்தைப் பேதித்து தமதிஷ்டப்படி

விஷ்ணுபதத்தை அடைகிறார்கள். ஆனதால் பகவத் பக்தர்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்தை பேதித்துச் செல்லும் வகை காட்டப்படுகிறது. ஈஸ்வராதிஷ்டி துமான ப்ரகிருதியிலிருந்து மஹத்தத்வம் உண்டாகிறது. அதன் அம்சம் அஹங்காரமாகும். அதனுடைய அம்சம் ஆகாயமாகும். அதனுடைய அம்சம் வாயுவாகும் (ஸ்பர்சதன்மாத்திரையால்) அதனுடைய அம்சம் (ரூபதன்மாத்திரையால்) தேஜஸ்ஸாகும். அதன் அம்சம் (ரஸதன்மாத்திரையால்) ப்ருதிவியாகும். அவைகள் யாவும் சேர்ந்தது பதினான்கு லோகங்கள் ஆகிய விராட்புருஷ சரீரமாம். அது ஐம்பது கோடி விஸ்தாரமுள்ளது. அதற்குப் ப்ருதிவியே அண்டகடாஹ மெனப்படுகிறது. அதன் முதலாவது ஆவரணமானது கோடி யோசன விஸ்தாரமுள்ளது. ஜலம் முதலிய ஒவ்வொரு ஆவரணங்களும் ஒன்றைவிட மற்றொன்று பத்து மடங்கு பெரியவைகளாம். அவைகளில் எட்டாவதான ப்ரகிருதியின் ஆவரணம் மிகவும் பெரிதானது. அர்ச்சிராதி அக்னி ஜ்யோதிஸ், பகல் சுக்லபக்ஷம், ஆறு மாஸ்யங்கள், உத்தராயணம் ஆகிய இவைகளின் அபிமான தேவதைகளடங்கிய மார்க்கத்தில் சென்றவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். ஸத்யோமுக்தி எப்பொழுது இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் கர்மங்கள் யாவும் நாசமடைகின்றனவோ, பிறகு மனிதன் மரண தர்மமில்லாதவனாக ஆகிவிடுகிறான் ஸ்ரீத, க்ரமமுக்தி முன்காட்டிய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைந்தவர் களுக்கிக் கிடைப்பது - வீர. மூலத்தில் இரண்டு மார்க்கம் என்றிருப்பதால் தூமாதி மார்க்கமும், அச்சிராதி மார்க்கமும் என்று தாத்தர்யம். சந்த.

அத்தியாயம்- 3

பகவத் குணங்களின் மேன்மை

ஓ மஹாராஜ! வித்வான்களாகிய மனிதர்கள் சாகுந்தருணத்தில் செய்யவேண்டிய கார்யம் பக்வான் உடைய கதையைக் கேட்பது முதலியவைகளே என்று சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீர் கேட்ப விஷயம் இதுவே. ப்ரம்ஹதேஜஸை அடைய விரும்பிய அவன் வேதங்களுக்கு அதிபதியாகிய ப்ரம்ஹ தேவரையும், இந்திரியங்களின் வல்மையை விரும்பிய அவன் இந்திரனையும், புத்ர ஸம்பத்தை விரும்பிய அவன் தக்ஷர் முதலிய ப்ரஜாபதிகளையும் பக்ஷய போஜ்யங்களை விரும்பியவன் அதிதி தேவியையும், ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பியவன் விச்வேதேவர்களையும், ஜனங்களை வசப்படுத்த விரும்பியவன் ஸாத்யர் களையும், ஸம்பத்தை விரும்பியவன், அக்னி பகவா னையும், பணத்தை விரும்பியவன் வீர்யத்தைக் கொடுப்பவர்களாகிய ருத்ரர்களையும், தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸை விரும்பியவன் அசுவினீ தேவர்களையும், சரீர புஷ்டியை விரும்பியவன் பூதேவியையும், பிரதிஷ்டியை (ஸ்தானத்தை விட்டு நமுவாமலிருப்பது) விரும்பிய புருஷன் உலகத்திற்குத் தாயார்களான ஆகாசம், பூமி இவைகளையும்; அழகை விரும்பிய அவன் கந்தர்வர்களையும், ஸ்திரீயை விரும்பியவன் ஊர்வசி என்கிற அப்ஸரஸ்ஸையும், எல்லோருக்கும் யஜமானனாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பியவன் யக்ஞ ரூபியான மஹாவிஷ்ணுவையும், பொக்கிஷத்தை விரும்பியவன் வருணனையும், வித்தையை விரும்பிய அவன் பரமசிவனையும், தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர்

பிரியாமலிருக்க வேண்டியதை விரும்பியவன் பதிவிரதையான உமாதேவியையும், தர்மத்தை விரும்பிய அவன் உத்தம ச்லோகராகிய மஹாவிஷ்ணுவையும், ஸந்தானத்தை (வம்சத்தின் தொடர்ச்சி) விரும்பிய அவன் பிதுருக் களையும்; உபத்திரவ நிவர்த்தியை விரும்பியவன் யக்ஷர்களையும், பலத்தை விரும்பிய அவன் மருத்துக்களையும், இராஜியத்தை விரும்பியவன் மனுக்களாகிய தேவர்களையும், சத்துருவைக் கொல்ல விரும்பியவன் நிருதியையும், போகத்தை விரும்பியவன் ஸோமனையும், வைராக்யத்தை விரும்பியவன் ப்ரகிருதிக்கு மேற்பட்ட பரமபுருஷனையும் பூஜிக்க வேண்டும். இப்படிப் பல தேவர்களைப் பூஜிப்பவர் களுக்கு பகவத் பக்தர்களுடைய ஸங்கத்தால் பகவான் இடத்தில் ஸ்திரமான பக்தி உண்டாகிறது. இதுவே மேலான புருஷார்த்தம், பகவானுடைய கதையானது ஆசை, துவேஷம் ஆகிய இவைகளின் ஸம்பந்தமற்ற ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. சித்தத்தைச் சுத்தி செய்கிறது. இவ்வுலகத்திலும், மேலுலகத்திலும் விஷயத்தில் வைராக்கியத்தையுண்டுபண்ணுகிறது. மோக்ஷ மார்க்கமாகிய பக்தி யோகத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகையால் குரு முகமாய்ச் செய்த ச்ரவணம் முதலியவைகளால் ஸுகமடைந்த புருஷன் எவன் தான் பகவானுடைய கதையில் ஆசைப்படமாட்டான்? என்று பரிசுஷித் மகா ராஜனுக்குச் சுகர் சொன்னாரென்று ஸுதர் சொன்னார்.

13-25 அதனைக் கேட்ட செளனகர் ஸுதரை நோக்கி, ஓ வித்வானாகிய ஸுதரே! சுகருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, பரிசுஷித் மஹாராஜன் வியாஸ

புத்திரராயும், மிக்க ஞானியுமான அவரை நோக்கி, பின்னும் எதனைக் கேட்டார்? பகவத் பக்தர்களான ஸாதுக்களுடைய ஸபையில் பகவத் கதையே நடந்து கொண்டிருக்கும். அதனால் ஈசுவரனுடைய கதையைக் கேட்பதில் மிகுந்த ஆசையுண்டாகும். ஆனதுபற்றி அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ள எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். மேலும், மஹாரதரும், பாண்டு குலத்தில் பிறந்தவரும், பாகவதோத்தருமாகிய அந்த அரசன் பால்ய வயதில் விளையாட்டு சாமான்களைக் கொண்டு கிருஷ்ணனையே பூஜித்தார். அதுவே அவருக்கு விளையாட்டாயிற்று. அவருக்கு பாகவதத்தை உபதேசஞ் செய்த வியாஸ புத்திரராகிய சுக மஹர்ஷியானவர் கிருஷ்ணனிடத்திலே விசேஷ பக்தியுள்ளவர், ஆனதால் அவ்விருவர்களும் மஹா ஸாதுக்கள். ஸாதுக்களுடைய கூட்டத்தில் திவ்ய குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பகவத் கதை நடக்கும், உத்தமச்லோகராகிய பகவானுடைய கதையைச் சொல்லிக் கொண்டு கழித்த காலமே மனிதனுடைய ஆயுஸ்ஸில் மேலானது. லௌகிக வியவஹாரங்களால் கழிக்கப்படும் காலமானது வீணானதே. ஒவ்வொரு நாளும் உதயமாகிறவரும், அஸ்தமனத்தை அடைகிற வருமான அந்த ஸூர்யன் வீணாய்க் காலம் கழிப்ப வருடைய ஆயுஸ்ஸை அபகரிக்கிறார். அப்பேர்ப் பட்டவர்களுடைய ஆயுஸ்குப் பிழைத்திருப்பதைத் தவிர வேறு பிரயோசனமில்லை? பசுக்கள் ஆகாரத்தைப் புஜிக்கவில்லையா? மைதுனம் செய்யவில்லையா? ஆகையால் மேற்காட்டிய வீண் காலம் கழிப்பவன் இவைகள் போன்றவனேயாம். பின்னும் எவனுடைய காதில் பகவானுடைய சரிதம் ஒருபொழுதும் ப்ரவேசிக்கவில்லையோ, அவன்

நாய்க்குச் சமமானவன், கிராமத்திலிருக்கும் பன்றிக்கு ஒப்பானவன். சுமைகளைச் சுமக்கும் ஒட்டகம் போன்றவன், (காலால் உதைக்கும் ஸ்திரீயைத் தள்ள முடியாமல் மிக்க காமியாயிருப்பதால்) கழுதை போன்றவன், எந்த மனுஷ்யனுடைய இரு காதுகளும் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்கவில்லையோ, அவைகள் ஸர்ப்பம் முதலியவைகள் ப்ரவேசிக்கக் கூடிய பிலங்களேயாகும். எவன் நாக்கினால் பகவத் கதையைக் காணம் பண்ணவில்லையோ, அவனுடைய சப்தம் யாவும் தவளையின் சப்தம் போன்றவைகளே, எவனுடைய தலையானது முகுந்தனை நமஸ்கரிக்க வில்லையோ, அது பட்டுக்களால் செய்யப்பட்ட தலைப்பாகை, இரத்தின கிரீடம் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பெரிய சுமையேயாம். எவனுடைய கைகள் பகவானைப் பூஜிக்கவில்லையோ, அவைகள் தங்க வளையல்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவைகளானாலும் பிணத்தின் கைகளேயாகும். எவனுடைய கண்களிரண்டும் பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தரிசிக்கவில்லையோ, அவைகள் மயில் தோகையிலிருக்கும் கண்களேயாம். எந்தப் புருஷனுடைய பாதுங்களிரண்டும் பகவானுடைய விசேஷ ஸாந்நித்யமுள்ள புண்ய கேஷத்திரங்களுக்குப் போகவில்லையோ, அவைகள் மரத்தின் வேர்களுக்கு ஒப்பானவைகள். எவன் பகவத் பக்தர்களுடைய பாதுங்களில் ஒட்டிய தூளியைத் தரிசிக்கவில்லையோ, எவன் பகவானுடைய பாதத்திலிருக்கும் தூளியின் வாஸனையை மோந்து அதைச் சலாகிக்கவில்லையோ, அவன் பிழைத்திருக்கும் பிணமேயாம். பகவானுடைய கதையைக் கேட்டு எவனுக்கு முகத்தில் ஸந்தோஷமும், கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பமும், தேகத்தில்

மயிர்க்கூச்சலும் உண்டாகவில்லையோ, அவனுடைய ஹ்ருதயம் கருங்கல்லேயாகும். இது மிகவும் ஆச்சரியம் ஒ ஸுதரே! மனஸுக்குப் பிரியமாக நீர் பேசுகிறீர். ஆகையால் பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவரும், ஆத்ம வித்தையை நன்றாயறிந்தவரும் வியாச மஹாமுனியின் புத்திரருமான சுக மஹரிஷி பரீக்ஷித் மஹாராஜனை நோக்கி எதனைச் சொன்னாரோ, அதனைச் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டார்.

அத்தியாயம்-4

பரீக்ஷித் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றிக் கேட்டது.

1-10. இம்மாதிரியான செளனகருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸூத்ர செளனகரை நோக்கி பின்வருமாறு சொன்னார். உத்தரையின் புத்திரன் பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் சுகருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையே உபாஸிக்க வேண்டும். அவரே பரமாத்மா என்று நிச்சயித்தார். மேலும் தேகம், பார்யை, புத்திரன், வீடு, யானை முதலியவை, திரவ்யம், பந்துக்கள் பூர்ணமாகிய இராஜ்யம் ஆகிய இவைகளில் வெகு நாளாக ஏற்பட்டிருந்த அபிமானத்தை விட்டுவிட்டார். நீங்கள் என்னைக் கேட்டதுபோல அவ்வரசனும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மாஹாத்மியத்தைக் கேட்பதில் மிக்க சிரத்தையுள்ளவராகப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டித் தாம் சீக்கிரத்தில் மரணமடையப் போகிறோமென்ற நிச்சயம் உள்ளவராகத் தர்மம், அர்த்தம், காமம், ஆகிய இவைகளில் ஆசையில்லாதவராய், பகவானாகிய வாஸுதேவரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடன் சுகரை நோக்கி, ஓ பாபமற்றவரே! ப்ராஹ்மணோத்தம! எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரான உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை ஆத்ம ஞானத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாயிருக்கிறது. நீர் மஹாவிஷ்ணுவின் கதைகளைச் சொல்லும் பொழுது என்னுடைய அஞ்ஞானம் விலகுகிறது. ஆனாலும் பகவான் தம்முடையமாயையால் பூமியில் அவதரித்துப் ப்ராஹ்மா, பரமசிவன் முதலிய தேவர்களாலும்

அறியக்கூடாத இந்த ஜகத்தை அந்தப் பரமபுருஷன் எந்தச் சக்தியைக் கொண்டு உண்டு பண்ணுகிறார்? பின்னும் அதை எப்படிக் காப்பாற்றுகிறார்? மேலும், அதைப் ப்ரளய காலத்தில் எப்படி ஸம்ஹரிக்கிறார்? அவருடைய சக்தியானது அளவற்றது. பின்னும் அந்தப் புருஷன் இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச் செய்து விளையாடுகிறதும்ல்லாமல் ப்ரஹ்மா முதலிய வர்களின் ரூபியாயுமிருந்து பலவகையான காரியங்களைச் செய்கிறார். அவருடைய சரிதம் மிக்க ஆச்சரியகரமானது. கவிகளாலும் அறிய முடியாதது, ஒருவனாகிய அந்தப் புருஷன் ஒரே காலத்தில் ப்ரக்ருதியின் குணங்களைக் கிரஹிக்கிறாரா? அல்லது ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலியவர்களின் ரூபமாயிருந்து பலவகையான லீலைகளைச் செய்து, கிரமமாக மேற்கூட்டிய ப்ரக்ருதியின் குணங்களையங்கீகரிக்கிறாரா? நீர் வேதங்களின் அர்த்தத்தையும், பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும் நன்றாக அறிந்தவர். ஆகையால் இந்த ஸம்சயத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று கேட்டார்.

11-26. இம்மாதிரியான அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட சுகர் இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியாகிய மஹாவிஷ்ணுவை ஸ்மரித்து, பிரத்யுத்தரஞ் செல்ல ஆரம்பித்துப் பரமாத்வை நமஸ்கரித்தார். எப்படியெனில் பரமபுருஷனை நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் அளவற்ற சக்தியுள்ளவர், இரஜோ குணத்தைக்கொண்டு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவர். ஸத்வ குணத்தைக்கொண்டு ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர். பின்னும் அதைத் தமோ குணத்தைக்கொண்டு ஸம்ஹரிப்பவர். ஸகல பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியா

யிருப்பவர். அவருடைய ஸ்வரூபம் அறியமுடியாதது. மேலும், தர்ம சிந்தையுள்ள ஸாதுக்களுக்கு நேரிடும் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடியவர். துஷ்டர்களைச் சிஷிப்பவர். ஸகல தேவஸ்வரூபியாயிருந்து பலனை கொடுப்பவர். பரமஹம்ஸர்கள் சுத்தமான சித்தத்தால் எதனை அடிக்கடி தேடுகிறார்களோ, அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர். அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். மேலும் அவர் பக்தர்களை ஸம்ரஷிப்பவர். பக்தி இல்லாதவர்களுக்கு வெகு தூரத்திலிருப்பவர் (அறிய முடியாதவர்) அவருடைய ஜகவரியத்திற்கு ஸம்மான அல்லது மேலான ஜகவரியம் ஒருவருக்குமில்லை. அந்த ஜகவரியத்தால் ஸ்வரூபாகிய பரப்ரஹ்மத் தினிடமே ஆனந்தப்படுகிறவர். அவரை நமஸ்கரிக்கிறேன். அந்தப்பரமபுருஷனுடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பதாலும், பூஜிப்பதாலும், அவருடைய கதையைக் கேட்பதாலும் ஸகல பாபங்களும் நாசமடைகின்றன. ஆகையால் அந்தத் திவ்ய மங்கள கீர்த்தியுள்ள பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். விவேகிகள் பகவானுடைய பாதங்களை உபாஸித்து இவ்வுலகத் திலும் மேலுலகத்திலுமுள்ள ஆசையை ஒழித்துச் சிரமமின்றி, ப்ரஹ்மாத்ம பாவத்தை அடைகிறார்கள். அந்தப் பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். தபஸ்விகளாக ஆனாலும், தானத்தால் புண்யத்தை ஸம்பாதித்தவர்களானாலும், கீர்த்தியுள்ளவர்களானாலும் அவைகளைப் பகவானிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யாவிடில் கேடிமத்தை அடைகிறதில்லை. ஆனதுபற்றி. 'அந்தப் புருஷனுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். தவிரவும், கிராதர்கள் (மிருகம் முதலியவைகளை ஹிம்ஸிக்கிறவர்கள்), ஹூணர்கள் (வெண்நிறமாய்

இருப்பார்கள்) தெலுங்கு தேசத்தில் வசிக்கும் தாழ்ந்த ஜாதியான ஆந்திரர்கள், புளிந்தர்கள் (மிகுந்த ஹிம்ஸையில் பிரியமுள்ளவர்களான வேடர்கள்). சண்டாளர்கள், வலையர்கள், கமுகின் மாம்ஸத்தை புஜிக்கும் ஹீன ஜாதிகள், மிலேச்சர்கள், ஆயுதம் முதலியவைகளைச் சாணை பிடிப்பவர்கள் முதலிய பாபிஷ்டர்களும் பகவத் பக்தர்களை ஆச்ரயித்து சுத்தி யடைகிறார்கள். அந்த ப்ரபுவுக்கு நமஸ்காரம். மேலும் அவர் மனோதேரியமுள்ளவர்களால் ஆத்மாவென்று உபாஸிக்கக்கூடியவர், எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரன்; வேத ஸ்வரூபீ. தபஸின் ரூபமாயிருப்பவர் குற்றமற்றவர்களான ப்ரஹ்மா, பரமசிவன் முதலிய தேவர்களால் ஊகிக்கக்கூடிய திவ்ய சரீரமுள்ளவர். எல்லோராலும் உபாஸிக்கக்கூடிய அந்தப் பரமாத்மா என்னிடத்தில் தயவு செய்யட்டும். பின்னும் அவர் லக்ஷ்மீபதி: ஸகல யாகங்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர்; ஸகல பிரஜைகளையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவர், ஸகல லோகத்துக்கும் பிரபு கர்ம பூமியிலிருக்கும் கர்மிகளுக்கு ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் கொடுப்பவர் அந்தகர்களுக்கும், வ்ருஷ்ணிகளுக்கும் ஸாத்வதர்களுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் ப்ரபுவாயிருப்பதோடு அவர்களால் அடையக் கூடியவராயுமிருக்கிறார். எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றும் அந்தக் கிருஷ்ண பகவான் என்னிடத்தில் தயவு செய்யட்டும். கவிகள் அவருடைய பாதாரவிந்தத்தை தியானஞ் செய்து அந்னால் சித்தசுத்தியை அடைந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தங்களுடைய புத்திக்குத் தக்கபடி தெரிந்துகொள்கிறார்கள். ஞானத்தைக் கொடுக்கும் அந்த முகுந்தன் என்னிடத்தில் ஸந்தோஷம் அடையட்டும். கல்பத்தின் ஆதியில் ப்ரஹ்மதேவருக்கு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் சக்தியை (பூர்வ ஞாபகத்தை)

உண்டு பண்ணுவதற்காகப் பகவானால் தூண்டப்பட்டு. அவருடைய முகத்திலிருந்து ஸரஸ்வதியுண்டானாள். மஹரிஷிகளுக்கும் சிரேஷ்டராகிய அந்தப் பரமாத்மா என்னிடத்தில் கருணை செய்யட்டும். மேலும் அவர் மஹாபூதங்களைக் கொண்டு ஸரீரங்களை ஸ்ருஷ்டித்து அவைகளில் அந்தர்யாமியாய்ப் புருஷனென்ற பெயர் அடைந்து, பதினாறு கலாநியாயிருந்து அவைகளின் குணங்களைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறார். அந்தப் ப்ரபு என்னுடை வார்த்தைகளை ச்ருங்காரம் முதலிய ரஸங்கள் நிறைந்தனவாகவும். கேட்பவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணக் கூடியவைகளாகவும் செய்யட்டும், வேத வ்யாஸ ரூபியாயும், ப்ரஹ்ம ரூபியாயும், பக்தர்களுக்கு ஞானமாகிய மதுவைக் கொடுத்தவருமான அந்தப் பகவானை நமஸ்கரிக் கிறேன். 'ஓ மஹாராஜ! ப்ரஹ்மதேவர் தமக்கு மஹாவிஷ்ணு உபதேசித்தபடி நாரதருக்கு இதே விஷயத்தை உபதேசித்தார். அதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்றார்.

ஜகத்ஸ்ருஷ்டி

1-8 ஓ மஹாராஜ! அது எப்படியெனில், நாரதர் ப்ரம்ஹதேவரை நோக்கி, ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே; ஸகல பிராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவரே ஸகல பிராணிகளுக்கும் முற்பட்டவரே உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையைக் காட்டும் ஞானமானது எதனாலுண்டாகுமோ அதனை உபதேசிக்க வேண்டும். ஓ ப்ரபுவே! இந்த ஜகத்தானது எவரால் பிரகாசிக்கிறதோ எவரை ஆசிரயித்திருக்கிறதோ, எவரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதோ, எவரிடத்தில் லயிக்கிறதோ, எவருக்கு ஸ்வாதீனமாக இருக்கிறதோ, எவருடைய உருவமாகவுமிருக்கிறதோ, எது ஸத்யம் ஆனதோ அதை உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டும். நீர் உண்டானவைகளுக்கும், உண்டாகின்றவை களுக்கும், உண்டாகப் போகின்றவைகளுக்கும் அதிபதி. இந்த ஜகத்தைக் கையிலிருக்கும் நெல்லிக்கனியைப் போல ஞானத்தால் அறிந்திருக்கிறீர். ஆகையால் எல்லாம் உம்மால் அறியப்பட்டவைகளே. நீர் எவரிடமிருந்து ஞானத்தை அப்யஸித்தீர்? உமக்கு ஆதாரமாயிருப்பது யாது? நீர் யாருக்கு ஸ்வாதீனப் பட்டவர்? எவருடைய ஸ்வரூபியாக இருக்கிறீர்? ஒருவராயிருந்து பஞ்ச பூதங்களைக் கொண்டு ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல பிராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக் கிறீர். மேலும் பட்டுப்பூச்சி பட்டை உண்டு பண்ணு வதுபோல ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ராணிகளுக்குப் பிறரால் உபத்திரவம் உண்டாகாமல் தம்மிடத்தில் வைத்து

சீரமயில்லாமல் தம்முடைய சக்தியாகிய ப்ரகிருதியைக் கொண்டு நீர் காப்பாற்றுகிறீர். ஓ பிரபுவே; இவ் வுலகத்தில் உயர்ந்தவைகளும் தாழ்ந்தவைகளும், மத்ய நிலைமையிலுள்ளவைகளும், மனிதன் முதலிய இரண்டு கால் ஜந்துக்களும் வெண்மை முதலிய குணங்களால் ஏற்படக்கூடியவைகளும், ஸ்தூலங்களும் சூக்ஷ்மங்களும் உம்மிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன என்று நினைக்கிறேன். இப்படி உமக்குப் பிரபஞ்சம் சரீரமாயிருப்பதால் நீர் எல்லோரிலும் மேலானவர். உமக்குத் தாழ்ந்தவர்களான மற்றவர்கள் உம்மை உத்தேசித்துத் தபஸ் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நீர் பலத்தைக் கொடுக்கிறீர். அப்பேர்ப்பட்ட நீர் கடும் தவம் செய்ததால் எனக்கு ஸந்தேஹமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன. ஆகையால் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரே எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியே என்னால் கேட்கப்பட்ட விஷயங்களை எனக்குத் தெரியும்படிச் சொல்லவேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

9-29 அதனைக் கேட்ட ப்ரஹ்மதேவர் நாரதரை நோக்கி ஓ குழந்தாய்! நீ ஸந்தேகப்பட்டுக் கேட்ட விஷயம் மிகவும் மேலானது. பகவானுடைய மஹிமையைச் சொல்லும்படி என்னை நீ தூண்டின படியால் என்னைத்தில் உனக்குக் சுருணையிருப்பதாக தெரியவருகிறது. ஆனால் என்னை ஸகல ஜகத்திற்கும் ஈசுவரனென்று நீ சொன்னது புத்தி பூர்வகமாய் சொல்லும் பொய்யல்ல. என்னைக் காட்டிலும் பரமாத்மா மேற்பட்டவரென்று தெரிந்துகொள்ளாததால் இவ்வளவு மஹிமை எனக்கு இருப்பதாகச் சொல்லுகிறாய். இந்த ஜகத்தானது பரமபுருஷனுடைய தேஜஸினால் ப்ரகாசிக்கிறதேயொழிய என்னால்

ப்ரகாசிக்கிறதென்பதில்லை. ஆனால் காரண ரூபமாய் அவரிடம் அவ்யக்தமாயிருந்த ஜகத்தை நான் ஸ்ருஷ்டியால் வெளிப்படுத்துகிறேன். ஸூர்யனும், அக்னியும், சந்திரனும், அசுவினி முதலிய நக்ஷத்ரங் களும், அந்தப் பரமாத்வினுடைய தேஜஸினாலேயே பிரகாசிக்கின்றன. அந்தப் பகவானாகிய வாஸு தேவருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். அவருடைய மாயை ஜயிக்க முடியாதது. அதனால் தான் என்னையே ஜகத் காரணென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த மாயையும் எவரை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் எவருடைய முன்பாக நிற்பதற்கும் வெட்கப்படுகிறதோ, அவரே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அந்த மாயையின் மஹிமையால் புத்திமோஹத்தை யடைந்த ஜனங்கள், நான், என்னுடையது, என்னும் அபிமானத்தை அடைகிறார்கள். மேலும் மஹா பூதங்கள், புண்ய பாபங்கள், காலம், ஸ்வபாவம், ஜீவன் ஆகிய இவைகளெல்லாம் உண்மையில் ஸ்ரீ வாஸுதேவருடமே தவிர வேறானவையல்ல. (காரியங்கள்யாவும் காரண ரூபமென்று கருத்து.) எல்லா வேதங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே வர்ணிக்கின்றன. ஸகல தேவர்களும் அவருடைய சரீரத்திலிருந்து உண்டானவர்கள். ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களுக்கும் அவரே அதிபதியாக இருக்கிறார். ராஜஸூயம், அச்வமேதம், வாய்பேயம் முதலிய ஸகல யாகங்களாலும் அந்த ஸ்ரீ நாராயணனே ஆராதிக் கப்படுகிறார். ப்ராணாயாமம் முதலிய யோகங்களும் அவற்றாலேற்படும் தபஸும் (மனஸ் ஒருவகையாயிருப்பது), அதனால் கிடைக்கும் ஞானம், அதனால் ஏற்படும் பயனும் ஸ்ரீ நாராயணன் இடமிருந்தே கிடைக்கின்றன. அவர் எல்லாவற்றிற்கும்

ஸாஷியாயிருப்பவர். கூடஸ்தர். ஸகல பிராணிகள் உடைய ஸ்வரூபமாயுமிருக்கிறார். எல்லாவற்றிற்க்கும் ஈசுவரன். நான் அவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டவன். அவருடைய கடாஷ விசேஷத்தால் அனுக்ரகிக்கப் பட்டு ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டியவைகளைப் படைக்கிறேன். அவர், குணங்களில் ஸம்பந்தப்படாதவர். ஆனாலும் அவர் காப்பாற்றுவது, ஸ்ருஷ்டிப்பது, ஸம்ஹரிப்பது ஆகிய மூன்று காரியங்களுக்காக ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களை மாயையால் அங்கீகரிக்கிறார். 'புருஷன் எப்பொழுதும் இருக்கிறான். ஆனால் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் மஹாபூதங்களை ஆசிரயித்துக் காரியமா (அதிபூதம்) யிருப்பதிலும், ஞானத்தை அவலம்பித்துக் காரணமாய் இருப்பதிலும் (அத்யாத்மம்.), இந்திரியங்களை ஆசிரயித்துக் கர்த்தாவாக இருப்பதிலும், அபிமானத்தைப் புருஷனுக்கு உண்டுபண்ணிப் பந்தத்தை உண்டாக்குகின்றன. ஓ ப்ராஹ்மணராகிய நாரதரே! மாயையை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டவராகிய பகவான் மேற்சொல்லிய மூன்று வித உபாதிகளாலும் நன்றாய் அறிய முடியாத ஸ்வரூபத்தையுடையவர். அவர் எனக்கும் மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி. மாயைக்கு அதிபதியான அந்தப் பகவான் பலவிதமான சரீரமெடுக்க வேண்டி, தெய்வச் செயலாய்க் கிடைத்த காலத்தையும், கர்மத்தையும், ஸ்வபாவத்தையும் தமது மாயையைக் கொண்டு அங்கீகரிக்கிறார். மேலும் அவரை ஆசிரயித்த காலத்தால் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸமமாயிராமல் தாரதம்யத்தையடைகின்றன. அந்தப் புருஷனை ஆசிரயித்த ஸ்வபாவத்தால் வேறு உருவத்தை அடைகிறதாகிய பரிணாமம் உண்டாகிறது. பின்னும்

அந்தப் பரமாத்மாவை ஆசிரயித்த கர்மத்தினிடம் இருந்து மஹத்தத்வம் உண்டாயிற்று. பின்பு ரஜோ குணம் ஸத்வ குணம் இவைகளுடன் கூடியதும், விகாரத்தையடைந்ததுமான மஹத் தத்வத்திலிருந்து தமோகுணத்தை பிரதானமாயுடையதும், ஐந்து பூதங்களின் ஸ்வரூபமாயும், ஞானேந்திரிய ரூபமாயும், கர்மேந்திரிய ஸ்வரூபமாயுமுள்ள அஹங்காரம் உண்டாயிற்று. பிறகு அந்த அஹங்காரம் வேறு ரூபத்தை அடைந்து வைகாரிகம், தைஜஸம், தாமஸம் என்று மூவகையாயிற்று. அவைகளில் வைகாரிகள், ஸத்வ குணத்தைப் பிரதானமாக உடையவன். கர்மேந்திரியங்களை உண்டுபண்ணும் சக்தியுள்ளவன். தாமஸன் தமோ குணத்தையே பிராதனமாகக் கொண்டவன். ஞானேந்திரியங்களை உண்டு பண்ணும் சக்தியுள்ளவன். பூதங்களுக்கு முந்தின வனாகிய அந்தத் தாமஸன் வேறு ரூபத்தையுடைய பொழுது ஆகாசம் உண்டாயிற்று. சப்தமானது அதனுடைய ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயும் குணமாயுமிருக்கிறது. மேலும் அது பார்க்கிறவன், பார்க்கப்படுகிற வஸ்து இவ்விரண்டிற்கு அடையாளமுமாயுமிருக்கிறது; வேறு உருவத்தை அடைந்த அந்த ஆகாசத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. அதன் குணம் ஸ்பர்சமேயாம். அந்த ஆகாயத்தின் ஸம்பந்தத்தால் வாயுவானது சப்தம் உள்ளதாகவும் ஆகிறது. தேக தாரண நிமித்தமாகிய பிராணன், மனோபல வேகம், தேக பலம் ஆகிய இவைகள் வாயுவினால் உண்டாகின்றன. ஆகாசம், வாயு ஆகிய இவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் தேஜஸானது உண்டாகிறது. அது காலம், கர்மம், ஸ்வபாவம் ஆகிய இவைகளின் மஹிமையால் ரூபம் ஸ்பர்சம், சப்தம் ஆகிய இவைகளை அடைகிறது.

அதிலிருந்து, கந்த குணமுள்ள (வாஸனையுள்ள) ப்ருதிவியை யுண்டாக்குகிறது. அந்த ஜலம் தன் காரியமாகிய ப்ருதிவியில் காரண ரூபமாயிருப்பதால் ரஸம் சப்தம், ரூபம், ஆகிய இவைகள் உள்ளதாயிற்று.

30-42 மேலும் வைகாரிகமான அஹங்காரத்திலிருந்து மனஸ், திக்கு வாயு, ஸூர்யன், வருணன், அக்வினீ தேவர்கள், அக்னி, இந்திரன், உபேந்திரன், மித்ரன், ப்ரஹ்மா ஆகிய பத்துத் தேவர்களும் உண்டானார்கள். தைஜஸ அஹங்காரத்திலிருந்து பத்து இந்திரியங்கள் உண்டாயின. மேலும் ஞானசக்தியான புத்தியும், கிரியாசக்தியான பிராணனும், தைஜஸனுடைய கார்யங்களாகையால் சுரோத்ரம் (காது) துவக் (தோல்), கிராணம் (முக்கு), சக்ஷுஸ் (கண்) ஜிஹ்வா (நாக்கு) ஆகிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக்கு, கை, உபஸ்தம் கால் பாயு ஆகிய கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தைஜஸனிமிருந்தே உண்டாகின்றன. இம்மாதிரி உண்டான ப்ருதிவி முதலிய பூதங்களுடைய குணங்களும் (வாஸனை முதலியவைகள்) இந்திரிய குணங்களாகிய பார்த்தல் முதலியவைகளும் மனத்தின் குணங்களும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனித்து இருந்தன. ஓ பரப்ரஹ்ம! ஸ்வரூபத்தையறிந்தவர் களுக்குள் சிறந்த நாரத, அப்பொழுது அவை ப்ரஹ் மாண்டத்தை உண்டு பண்ணச் சக்தியற்றவைகளாக இருந்தன; அத்தருணத்தில் பகவானுடைய சக்தி விசேஷத்தால் தூண்டப்பட்டு அவைகள் ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்து ப்ரதான குண பாவத்தை அங்கீகரித்து ஸமஷ்டி வியஷ்டியாகிய ப்ரமராண்ட சரீரங்களை உண்டு பண்ணின. இப்படி அநேக

வர்ஷங்கள் சென்ற பிறகு பரமாத்மாவானவர் அசேதன மாக ஜலத்தில் மிதக்கும் அந்த அண்டத்திற்குக் காலம், கர்மம், ஸ்வபாவம் ஆகியவைகளை ஆச்ரயித்துச் சைதன்யத்தை உண்டு பண்ணினார். அதாவது அந்த அண்டத்தைப் பிளந்துக் கொண்டு அந்த மஹாபுருஷன் வெளியில் வந்தார். அவர் அநேக தலைகளையும் முகங்களையும் கண்களையும் கைகளையும் தொடைகளையும் கால்களையும் உடையவராக இருந்தார். மேலும் அந்த மஹா புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து ப்ராம்ஹண ஜாதியும், கைகளிலிருந்து க்ஷத்ரிய ஜாதியும், தொடைகளில் இருந்து வைசிய ஜாதியும், பாதங்களிலிருந்து சூத்ர ஜாதியும் உண்டாயின. மேலும் அந்தப் புருஷன் உடைய கடி இருப்பு முதலியவைகளிலிருந்து கீழ் உலகங்களும், ஜகனம் முதலியவைகளிலிருந்து மேல் உலகங்களும் உண்டாயினவென்று வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படியெனில், அவருடைய பாதங்களிலிருந்து பூலோகமும், நாபியிலிருந்து புவர் லோகமும், ஹ்ருதயத்திலிருந்து ஸ்வர்லோகமும், மார்பிலிருந்து மஹர்லோகமும், கழுத்திலிருந்து ஜன லோகமும், இரண்டு ஸ்தனங்களிலுமிருந்து தபோ லோகமும், தலையிலிருந்து நித்யமானது வைகுண்டம் என்று சொல்லப்படுகிறதுமான ஸத்யலோகமும் உண்டாயின. பின்னும், அவருடைய கடியிலிருந்து அதலமும், தொடைகளிலிருந்து விதலமும் முழங் கால்களிலிருந்து மிக்க பரிசுத்தமான ஸுதலமும், கணைக்கால்களிலிருந்து தலாதலமும் குல்பங்களில் இருந்து மஹாதலமும், நுணிக்கால்களிலிருந்து ரஸா தலமும், பாதங்களிலிருந்து பாதாளமும் உண்டாயின. (உலகங்கள் பதினான்கு என்று பக்ஷம் காட்டப்பட்டது.)

மேலும், அந்தப் புருஷனுடைய பாதங்களிலிருந்து பூலோகமும், நாபியிலிருந்து புவர்லோகமும், தலையில் இருந்து ஸுவர் லோகமும் உண்டாயினவென்றும் விராட் புருஷனுடைய அவயவங்களில் லோகத்தைக் கற்பிக்கிறார்கள். (லோகங்கள் மூன்று என்ற பக்ஷமானது காட்டப்பட்டிருக்கிறது.)

நோட்டு

முந்தினவனாகி—மூலத்தில் பூதாதி என்றிருப்பதால், அதற்குப் பஞ்ச பூதங்களுக்கு முதன்மையாகிய ஆகாச என்று அர்த்தம்—சந்த். தாமஸாஹங்காரதிற்கே பூதாதி யென்றும் பெயருண்டு—வீர. சப்தமானது தாமஸன் இடமிருந்து முதலில் சப்தம் உண்டாயிற்று என்று ப்ரசித்தமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் அந்தச் சப்தமானது ஆகாசத்தினுடைய ஸுக்ஷ்ம ரூபமாயும், அதன் குணமாகவும் மிருக்கிறது. ஆகையால் அதன் வழியாகச் சப்தம் உண்டாயிற்று என்பது கருத்து—ஸ்ரீத. பார்க்கிறவன் சுவரின் மறைவில் செல்லும் யானை முதலியவை களைக் கண்ட ஜனங்கள் யானையென்று உரக்கச் சொல்ல, அதனைக் கேட்ட அவன் ஜனங்கள் யானையைப் பார்க்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறானல்லவா? அதனால் அந்தச் சப்தமானது பார்க்கப்பட்ட வஸ்து (பார்க்கிறவர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு அடையாளம்...சந்த்—வீர. வைகாரிக—ஸாத்வீக அஹங்காரத்திலிருந்து ஸகல இந்திரியங்களும் உண்டாயின—ஸ்ரீத, வீர, மனஸ் அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய சந்திரனும் உண்டானான். திக்கு இந்த பத்துத் தேவதைகளும் முறையே சுரோத்ரம், துவக், சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வா, கிராணம்,

வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிதேவதைகள். மேற்காட்டிய இந்திரியங்கள் அதிதேவதைகளுடன் உண்டானவையென்று தாத்பரியம் கொள்ள வேண்டும்—வீர தைஜஸனிடம் இருந்து ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் தைஜஸனிடிருந்து உண்டாயின.—ஸ்ரீத ராஜஸாஹங்காரத்துடன் கூடிய ஸாத்வீக அஹங்காரத்தினிடமிருந்து என்று அர்த்தங் கொள்ளவேண்டும். அப்படியில்லா விடில் 30-வது ஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாகும். ஆகேபம் 30-வது ஸ்லோகத்திற்கு மூலத்தில் கண்டபடி அதிஷ்டான தேவதைகள் உண்டானார்கள் என்று மாத்திரம் அர்த்தம் வைத்துக் கொண்டோமானால் 31 வதான இந்த ஸ்லோகத்தில் இந்திரியங்கள் உண்டாயினவென்று அர்த்தங்கொள்ளலாம், ஒன்றுக் கொன்று விரோதமில்லை. ஸமாதானம் அப்படியல்ல இந்திரியங்களில்லாமல் அதிதேவதைகளுக்குத் தேகம் உண்டாக நியாயமில்லை, மேலும், ஆதித்யன் முதலிய தேவதைகள் நான்முகக் கடவுளால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட போகிறபடியால் அண்டங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு முன் அவர்களை ஸ்ருஷ்டிக்க நியாயமில்லை,—வீர. சரீர நோபயம் ஸஸிருஜூர்ஹ்யத என்ற பாடத்தை யங்கீகரித்து அவைகள் பஞ்சசீகரணத்தால் ஸ்தூல, பாவத்தையும், ஸுக்ஷ்மமாக விருப்பதையும் மேற்காட்டிய இரண்டு வகையுமற்றதாகிய கால கர்மஸ்வபாவத்தையும் அங்கீகரித்து இந்தப் ப்ரம்ஹாண்டத்தைப் படைத்தன அல்லது ஒரு தத்துவத்திற்கும் காரியமாக இல்லாததும், காரணமாக இல்லாததுமாகிய ப்ரம்ஹாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தன—வீர.

அத்தியாயம்-6

விராட் புருஷனுடைய விபூதிகள்

ஜனங்களுடைய வாக்கும், அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய அக்னியும் விராட் புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டானவை. மேலும் அவருடைய தோல் முதலிய ஏழு தாதுக்களிலிருந்து காயத்ரீ முதலிய சந்தஸ்ஸூகள் உண்டாயின. ஹவ்யம் (தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் அன்னம்). அமிர்தம் (மேற்காட்டிய இருவகையிலும் பாக்கியான மனுஷர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அன்னம்) ஆகிய இவைகளும், ஆறு வகையான ரசங்களும், ஜனங்களுடைய நாக்கும் அதற்கு அதிதேவதையான வருணனும் அவருடைய நாக்கிலிருந்து உண்டாயின. மேலும் ஸகல பிராணிகளுடைய ப்ராணைகளுக்கும் மற்ற வாயுவிற்கும் அவருடைய மூக்குகள் முக்கியமான இருப்பிடம், ஓஷதிகளும், அசுவினீ தேவர்களும் மோதம், ப்ரமோதம் என்ற ஸாமான்ய விசேஷ வாஸனைகளும் அவருடைய கிராணேந்திரியத்தில் இருந்து உண்டானவை. அவருடைய சக்ஷுரீந்திரியம் ஆனது ஏழுவித உருவங்களுக்கும், சந்திரன், அக்னி, முதலிய தேஜஸ்களுக்கும் முக்கியமான ஸ்தானம். இரு கண்களும் (நேத்திர கோளங்கள்) த்யுலோகத்திற்கும், ஸூர்யனுக்கும் ஸ்தானங்களாயிருக்கின்றன. மேலும் அவருடைய காதுகள் திக்குகளுக்கும், தீர்த்தங்களுக்கும் முக்கிய ஸ்தானங்களாயிருக்கின்றன. ச்ரோத்ரேந்திரியம் ஆனது ஆகாசத்திற்கும் சப்தத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த மஹாபுருஷனுடைய சரீரமானது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய

ஸாராம்சத்திற்கும், நிகரில்லாத ஸௌந்தர்யத்திற்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிறது. அவருடைய துவக்கிந்திரியானது (தோல்) ஸ்பர்சம், வாயு யக்கும் ஆகிய இவைகளுக்கு ஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிறது. அவருடைய உரோமங்கள் யாகத்திற்கு ஸாதனமான உத்பிஜ்ஜ ஜாதியான அரசு, அத்தி, கருங்காலி, பலாசம் முதலிய விருக்ஷங்களுக்கும், அவருடைய தலைமயிர்கள் மேகங்களுக்கும், அந்த புருஷனுடைய மீசை, தாடி இவைகள் மின்னலுக்கும், நகங்கள் கற்களுக்கும், இரும்புகளுக்கும் இருப்பிடமாய் இருக்கின்றன. அவர் உடைய கைகள் உலகத்தைக் காப்பாற்றும் திப்பாலர்களுக்கும், காலடி வைப்பதானது பூலோகம், புவர்லோகம்: ஸூவர்லோகம் ஆகிய இவைகளுக்கும், கேமத்திற்கும் (கிடைத்ததைக் காப்பாற்றுவது). சரணத்திற்கும் (பயத்திலிருந்து ரக்ஷிப்பதற்கும்) காரணமாயிருக்கின்றன. பகவானுடைய பாதாரவிந்தமானது ஸகல இஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கூடியது. அந்த மஹாபுருஷனுடைய சிகையானது ஜலங்களுக்கும், வீர்யத்துக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கும் பர்ஜன்யனுக்கும் ப்ரஜாபதிக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. ஓ நாரதரே, அவர் உடைய பாயு என்னும் இந்திரியமானது, மல விஸர்ஜனத்திற்கும், யமனுக்கும், மித்ரனென்னும் தேவதைக்கும், ஆச்ரயமாக விருக்கிறது. மேலும் அவருடைய குதமானது நிருதிக்கும். ஹிம்சைக்கும், மிருத்யுவுக்கும். நரகத்திற்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கிறது. அவருடைய பின் பாகமானது அவமானம், அதர்மம், அஞானம் ஆகிய இவற்றுக்கும், அவருடைய நாடிகளானவை ஆறுகள், மேற்கு முஷாய்ச் செல்லும் நதிக்கள் ஆகிய இவைகளுக்கும், அந்தப் புருஷனுடைய எலும்புகளானவை மலைகளுக்கும் ஆச்ரயங்களாக

இருக்கின்றன. பின்னும் அவருடைய வயிரானது அன்னம் முதலிய ப்ரதான ரஸங்களுக்கும் ஸமுத்திரங்களுக்கும், ப்ராணிகளுடைய லயத்திற்கும், ஹ்ருதயம் ஆனது மனத்திற்கும் ஸ்தானமாயிருக்கின்றன. மேலும் அவருடைய ஆத்மாவானது (சித்தம்) தர்மத்திற்கும், எனக்கும். உனக்கும் ஸனகர் முதலியவர்களுக்கும்: பரமசிவனுக்கும் ஸகல ஞானத்திற்கும், ப்ராணிகளின் ஸமுஹத்திற்கும் முக்ய இருப்பிடமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நானும், நீரும், பரமசிவனும் உமக்கு மூத்த ஸவேஹாதரர்களான ஸனகர் முதலிய யோகிகளும், தேவர்களும், அஸூரர்களும்; மனிதர்களும், நாகங்களும், (யானைகளும்) பறவைகளும், மிருகங்களும், ஸர்ப்பங்களும் கந்தர்வர்களும், அப்ஸர ஸ்திரீகளும், யக்ஷர்களும், பூதகணங்களும், பசுக்களும், பிதிருக்களும், ஸித்தர்களும், வித்யாதாரர்களும், சாரணர்களும், ஜல ஜந்துக்களும் ஸ்தலத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும், நவக்கிரஹங்களும்: நக்ஷத்திரங்களும்; தூமகேது முதலியவைகளும், மேகங்களும் மின்னல்களும், மற்றும் பலவகையான பிராணிகளும், உண்டாகின்றவைகளுமான ஸமஸ்தமும் அந்த மஹா புருஷ ஸ்வரூபமே தவிர வேறில்லை. பன்னிரண்டு அங்குல ப்ரமாணமுள்ள ஸ்வரூப மடைய அந்த மஹாபுருஷனால் இந்த ஜகத்தானது முழுவதும் வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ப்ராணன் ஆனவன் (ஸூர்யன்) தன்னுடைய மண்டலத்தைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வெளியிலும் ப்ரகாசிக்கிறார். இவர் அமிருதத்திற்கும் அபயத்திற்கும் அதிபதி. மேலும் கர்மபலத்தை அதிக்ரமித்தவர். ஆசையால் நித்ய முக்தர். ஆனாலும் ஜகத்ரூபியாயிருப்பதே அவருடைய அளவற்ற மஹிமையாயிருக்கிறது. அந்த

மஹா புருஷனுடைய அம்சமாகிய உலகங்களிலேயே ஸகல பிராணிகளும் வஸிக்கிறார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. மூன்று லோகங்களுக்கும் மேலான மஹர் லோகத்திற்கும் மேலான லோகங்களில் அமிருதம் கேஷமம் அபயம் ஆகிய இவைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, மூவுலகங்களின் வெளியில் அவருடைய மூன்று பாதங்களிருக்கின்றன. அவைகள் ப்ரம்மசர்யம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம் முதலிய ஆச்ரமங்களேயாகும். மேற்காட்டிய ஆச்ரமிகள் புத்திர ரூபமாக உண்டாகாதவர்கள். மூவுலகத்தின் உள்ளே மற்றொரு பாதம் இருக்கிறது. அதுவே ப்ரம்மசர்ய வ்ரதமற்ற கிருஹஸ்தாச்ரமம் எனப்படுகிறது.

21-47. கேஷத்ரக்ஞனாகிய ஜீவன் போகத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் ஸாதனமாகிய இரண்டு மார்க்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறான்; அவைகளின் தூமாதி மார்க்கம் என்பது வித்தைக்கு (ஞானத்திற்கு) ஸாதனமாகிய உபாஸனைகளால் கிடைக்கக்கூடியது. ஜீவன் முன் சொன்ன இருவகையான மார்க்கங்களையும் தன் உடைய அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அடைகிறான். இப்படிவிராட் புருஷனுடைய உள்ளே இருப்பவர்களுக்கு விசித்திரமான பலன் கிடைக்கிறது. ஆனால் எதனிடத்திலிருந்து ப்ரம்மாண்டம் உண்டாயிற்றோ அதனிடமிருந்து ஐந்து பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அதன் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூபியாயிருக்கும். விராட்புருஷன் உண்டானார். (அவர் ப்ரம்மாண்டத்திற்கு அபிமானியாயிருப்பவர்) அவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் பரமேசுவரன், அநேக கிரணங்களால் ஸூர்யன் ப்ரகாசிப்பது போல ஜகத் ரூபமாகிய விராட் புருஷனுடைய தேகத்தையும்

ப்ரம்மாண்டத்தையும் அவர் அதிகிரமித்துப் ப்ரகாசிக் கிறார் (ஈசுவரன் விலக்ஷண ரென்பது கருத்து). ஜகத் முழுவதும் அந்த ஸர்வேசனுடைய ஸ்வரூபமாயிருக்கு மானால் யாகமும், அதற்கு ஸாதனங்களும் பகவத் ரூபங்களென்று ஏற்படுகிறதே; யாகத்தால் பரம புருஷனை ஆராதிப்பது எப்படியெனில் (பின்வருமாறு) சொல்லப்படுகிறது) ஓ நாரத! மஹாத்மாவாகிய இவருடைய கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரைப் புஷ்பத்திலிருந்து நான் உண்டானபோது பரமாத் மாவை ஆராதிப்பதற்காகயாக ஸாமக்ரிகளைத் தேடியும் எல்லாம் அவருடைய அவயங்களாக இருந்தனவே யொழிய அவைகளைக் காட்டிலும் வேறானவைகள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை, ஆகையால் யாகத்திற்கு வேண்டிய பசுக்கள், யூபத்திற்கு உபயோகமாகிய மரங்கள், தர்ப்பங்கள், பாத்திரங்கள், நெல் முதலிய தானியங்கள், நெய் முதலிய ஹோம திரவ்யங்கள், ஸோமரஸம், ஸுவர்ணம் முதலிய உலோகங்கள், மண், ஜலம், ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற வேதங்கள், நெறளத்ரம் முதலிய கர்மங்கள் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய பெயர்கள். ஸ்வாஹாகாரம் முதலியவைகள். தேவதா தியானங்கள் ப்ராயச் சித்தம், செய்தவை களைப் பகவதர்ப்பணஞ் செய்வது, நான் வஸிக்கும் இந்தப் பகவானுடைய நாபியாகிய யாகசாலை ஆகிய ஸாமக்ரியைகளை அந்த மஹா புருஷனுடைய அவயங்களாலேயே ஸம்பாதித்தேன். இப்படி அவருடைய அவயவங்களால் யக்ஞ புருஷனாகிய அந்தப் பகவானையே பூஜித்தேன்; பிறகு கச்யபர் முதலிய ஒன்பது ப்ரஜாபதிகளும் மிகவும் ஸாவதானர்களாய் இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் ரூபமாய் வியக்தரும், ப்ரஹ்மரூபமாய் அவ்யக்தருமான அந்த மஹா புருஷனைக் குறித்து யாகஞ் செய்தார்கள். பிறகு

மனுக்களும்; மற்ற மஹர்ஷிகளும் பிதிருக்களும், தேவர்களும், அஸூரர்களும். மனிதர்களும் அவரவர் களுக்கு வேண்டிய ஸமயத்தில் ப்ரபுவாகிய அவரை உத்தேசித்து யாகஞ் செய்தார்கள். இந்த ஸகல ஜகத்துக்களும் பகவானாகிய நாராயணனிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பகவான் ப்ருகிரு தியின் ஸகல குணங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே தாம் நிர்க்குணராக இருந்தார். அவருடைய ஆக்ஞையாலே நான் உலகத்தைப் படைக்கிறேன், பரமசிவன் ஸம்ஹரிக்கிறார், அவர் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தால் காப்பாற்றுகிறார். இப்படி மூன்று வகையான சக்தியுள்ளவராக இருக்கிறார். காரியகாரண ரூபமாகிய ஸகல பதார்த்தங்களும் பகவானை விடவேறாக இருக்க வில்லை. ஓ நாரத உம்மால் கேட்கப்பட்ட எல்லா விஷயத்திற்கும் பதில் சொன்னேன். நான் விசேஷபக்தியுடன் ஹ்ருதயத்தில் பகவானைத்தியானித்துபடியால் என்னுடைய வாக்குப் பொய் சொல்லுகிறதில்லை. மனஸூம் இந்திரியங் களும் கெட்ட மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திக்கிறதில்லை வேத ஸ்வரூபியாயும் தப ஸ்வரூபியாயுமிருக்கும் நான் பிரஜாபதிகளால் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறேன். மேலும் நான் எனக்குக் காரணமாகிய பகவானைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டி யோகத்தால் முயற்சி செய்தும் அவரைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. அவர் உடைய சரணங்கள், சரணாகதர்களுக்கு ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்குகின்றன. க்ஷேமத்தையும், ஸகல மங்களத்தையும் கொடுக்கின்றன. அந்தச் சரணங் களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஆகாசமானது தன்னுடைய முடிவை அறியாதது போலவே அவர் உடைய மாயா வைபவத்தை அவரும் அறியவில்லை.

அப்படியிருக்கப் பிறருக்குத் தெரியுமா? என்றாலும், பரமசிவனாலும், உங்களாலும் ஆத்மஸ்வரூபம் அறிய முடிகிறதில்லை. மற்ற தேவர்களால் அறியமுடியுமா? அந்தப் பகவானுடைய மாயையால் நாம் கலங்கிய புத்தியுள்ளவர்களாய் நம்முடைய ஞானத்திற்குத் தக்கபடி இந்த ப்ரபஞ்சத்தைத் தெரிந்துகொள் கிறோம். (அவருடைய ஸ்வரூபம் முழுவதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை) எந்தப் பகவான் உடைய அவதார சரிதங்களை நாமும் பிறரும் கானம் செய்தபோதிலும் அவருடைய உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையோ. அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். அந்தப் புருஷனே எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவர். அவர் பிறப்பில்லாதவர். ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் தம் மாலேயே தம்மை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். காப்பாற்றுகிறார், ஸம்ஹரிக்கிறார். அந்தப் புருஷன் 'சுத்தன். ஞான ஸ்வரூபி. எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவர். தேகம் முதலியவைகளின் ஸம்பந்தமற்றவர். ஸத்ய ஸ்வரூபி. பூர்ணர், பிறப்பு நாசம் இவைகளில்லாதவர், நித்யர், ஒப்பற்றவர் ஓ நாரத மஹரிஷியே எவர் களுடைய சரீரமும் இந்திரியங்களும் மனஸும் மிகவும் சாந்தங்களாகவிருக்குமோ. அந்த முனிவர் களே மேற்காட்டிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்வாங்கள். துஷ்டங்கள் சொல்லுகிற சாஸ்திரவிருத்தமான யுக்திகளால் அவை கலங்குமாகில் அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் அவர்களுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்துவிடும். ப்ரகிருதியைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்யும் புருஷன் பரமாத்மாவின் முதன்மையான அவதாரமேயாம். மேலும் காலம், ஸ்வபாவம். காரியம் காரணம், மனம், ஐந்து மஹாபூதங்கள், அஹங்காரம், ஸத்வம் முதலிய

குணங்கள், ஸமஷ்டி சரீரம். ஸ்வராட், ஸ்தாவரங்கள் ஜங்கமங்கள் ஆகிய இவைகள் யாவும் அவருடைய அம்சங்களேயாம். மேலும் நான் பரமசிவன், யாகம், (விஷ்ணு) தக்ஷர் முதலிய இந்த எல்லாப் பிரஜாபதிகள், நீர் ஸனகர் முதலியவர்கள், இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள், கருடன் முதலியவர்கள். மனு. மாந்தாதா முதலிய அரசர்கள். லோகத்தின் பாலர் களாகிய அனந்தன். வாசுகி முதலியவர்கள் ஆகிய இவர்களும் கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், சாரணர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், ஸர்ப்பங்கள். யானைகள். மஹரிஷிகளுக்குள் சிறந்தவர்களாகிய வஸிஷ்டர் முதலியவர்கள் பிதிருகணங்களில் மேலானவர்களும் ஸித்தர்களில் சிறந்தவர்களும், தைத்யர்களுக்குள் சிறந்தவர்களும், தானவர்களுக்கு மேலானவர்களும் மற்ற, ப்ரேதங்கள். பிசாசங்கள், பூதங்கள், கூஷ்மாண்ட கணங்கள், ஜலஜந்துக்கள் மிருகங்கள், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளுக்குள் சிறந்தவைகளுமாகிய எவை பூஜிக்கத்தக்கவைகளோ, காந்தி, வேகம் தேக பலம். பொறுமை. அழகு கெட்ட காரியஞ் செய்வதில் வெட்கம், ஸமிருத்தி புத்தி; அற்புதமாகிய வர்ணம். உருவமற்றதாயிருப்பது. உருவமுள்ளதாக விருப்பது ஆகிய இவைகளுள்ளவைகளாக எவைகளிருக்கின்றனவோ; அவைகளெல்லாம் பரமாத்மாவின் விபூதிகளையொழிய வேறில்லை, ஆனாலும், ஓ மஹரிஷியே மிகுந்த மஹிமை பொருந்திய அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய முக்யமான லீலாவதாரங்களென்று எவை சொல்லப் படுகின்றனவோ அவை கேட்பவர்களுடைய காதுகளின் தோஷங்களைப் போக்கக்கூடியவை. மிகவும் மனோஹரமானவை அவைகளை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

நோட்டு

ஸகல-விரும்பக்கூடிய ஸகல வஸ்துக்களுக்குள் மேலானவராகிய பகவானுடைய பாதம் - வீர வேறில்லை. - "இந்த ஜகத் முழுவதும் புருஷனே" - ஸ்ருதி. ப்ராண - "இந்த ஆதித்யனே ப்ராணன்" - ஸ்ருதி ப்ராண வாயு வானது சரீரத்தில் ப்ராணன், அபானன் முதலிய பெயரை அடைந்து தானிருக்கும் சரீரத்தை சேஷ்டிக்கச் செய்துகொண்டு வெளியிலும் ஸஞ்சரிப்பதுபோல்-சந்த. ஜகத்ருபி- ஜகத்ருபியானாலும் அதனால் அவருடைய மஹிமை குறைவுபடுகிறதில்லை யென்ற ஸ்ருதியில் தாத்பரியம் காட்டப்பட்டது ஸ்ரீத. - மஹர்லோகம் - பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் ஆகிய மூன்று லோகங்களிலும் அனித்ய ஸுகமே தவிர நித்ய சுகமில்லை. மஹர்லோகமானது கிரம முக்தி ஸ்தானமானாலும் கல்பாந்தரத்தில் அவ்விடத்திலிருப்பவர்கள் அதை விட்டு விட வேண்டியிருப்பதால் அதிலும் நித்ய ஸுகமில்லை. மூவுலகமும் ஸங்கர்ஷணருடைய முகத்தின் அக்கினியால் எரிக்கப்படும் அந்த உஷ்ணத்தைப் பொறுக்காமல் பிருகு முதலியவர்கள் ஜனலோகம் செல்லுகிறார்கள் ஸ்ரீத.- வெளியில் - பிரகிருதி, பிராகிருதர்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு வெளியில் இருக்கின்றன அவைகள் ஜன்மம்ற்ற முக்தர்களால் அடையத்தக்கவை - வீர. அதுவே - ஸம்ஸாரிகளான ஜீவவர்க்கங்களால் அடையக்கூடியது - வீர. படைக்கிறேன் - அந்தப் புருஷனே எனது உருவங்கொண்டு படைத்தலையும், தம் உருவத்தாலே காப்பாற்றுவதையும், ருத்திரருடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்து ஸம்ஹாரத்தையுஞ் செய்கிறார்.

அத்தியாயம்-7

பகவானுடைய லீலாவதாரம்.

"நாசமற்றவரான ஸ்ரீ நாராயணன் ஸகல யக்ஞஸ்வ ரூபமான வராஹ சரீரத்தை யெடுத்துப் பூமியைத் தூக்க முயற்சித்தபோது ஸமுத்திரத்தில் பிரவேசித்த வனும், தைத்யர்களுள் முந்தினவனுமான ஹிரண்யக்ஷன் என்ற அஸுரனைச் சிங்கப்பல்லால் குத்திக் கிழித்தார். அது மஹேந்திரர் வஜ்ராயுதத்தால் மலையையுடைத்தாற் போலிருந்தது. மேலும் அந்தப் புருஷோத்தமன் 'ருசி' என்ற பிரஜாபதிக்கு ஆகதி என்ற ஸ்திரியினிடத்தில் ஸுயக்ஞரென்ற பெயருடன் அவதரித்தார். பிறகு "தக்ஷிணா என்பவளைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு அவளிடத்தில் 'ஸுயாமா' என்ற பெயருள்ள தேவர்களைப் பெற்றார். அப்பொழுது அந்த ஸுயக்ஞர் தாம் இந்திரனாக இருந்து உலகத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார். அப்பொழுது ஸ்வாயம்புவ மனுவென்பவர், "நீர் மூவுலகத்திற்கும் நேர்ந்திருந்த பெரிதான உபத்திரவத்தைப் போக்கடித்தபடியால் உமக்கு 'ஹரி' என்று பெயர் உண்டாகட்டும்" என்று சொன்னார். ஓ ப்ராம்ஹணோத்தமரான நாரதரே பின்னும் அந்த மஹா புருஷன் கர்த்தமபிரஜாபதியின் வீட்டில் தேவஹுதினிடத்தில் ஒன்பது ஸ்திரீ களுடன் கபிலராக அவதரித்தார். பிறகு அவர் தம் தாயான தேவஹுதிக்கு ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேசித்தார். அதனால் அவள் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய முக்குண ஸம்பந்தத்தை விட்டு அந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியை அடைந்தாள். முன்னொரு காலத்தில் நல்ல புத்திரன் வேண்டுமென்று அத்திரி மஹர்ஷியானவர்

தபஸ் செய்தார். அவருடைய தபஸினால் பகவான் சந்தோஷப்பட்டு, “நானே புத்திரனாக என்னால் (குத்தம்) கொடுக்கப்பட்டேன்” என்று சொல்லி, அதனால் தத்தாரேயராக தத்தரென்ற அத்திரியின் புத்திரர் அவதரித்தார். அவருடைய பாத தூளிகளால் பரிசுத்தமான சரீரமுள்ள யது (யயாதியின் பிள்ளை) கார்த்தவீர்யார்ஜுனர் முதலியவர்கள் இவ்வலகத்து ஸூகத்தையும், மேலுலகத்து ஸூகத்தையும் அடைந்தார்கள். மேலும் நான் பலவகையான உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பித் தபஸ் செய்தேன். பூர்ணமாகிய அந்தத் தபஸினால் பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து ஸனக்குமார, ஸனக ஸநந்தன ஸனத் ஸுஜாதர் என்ற பெயருடன் நான்கு வகையாக அவதரித்து, முன் கல்பத்தின் ப்ரளயத்தில் மறைந்துபோன ஆத்ம வித்தையை மஹர்ஷிகளுக்கு நன்றாக உபதேசித்தார். அதனைக் கேட்டவுடன் அவர்களுக்கு அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாக்காரம் உண்டாயிற்று. இன்னும் அந்த மஹாபுருஷன் தர்மத்தின் பத்தினியும், தக்ஷருடைய பெண்ணுமான மூர்த்தி என்பவளிடத்தில் ‘நரன், நாராயணன்’, என்ற திவ்ய நாம தேயங்களுடன் இரண்டு வகையாக அவதரித்தார். அந்த அவதாரத்தில் கடுமையாக தபஸ் செய்தார். அப்பொழுது மன்மதன் உடைய சைன்யங்களாகிய ஊர்வசி முதலிய அப்சர ஸ்திரீகள் அவருடைய தபஸைக் கெடுக்க முயன்றும் முடியவில்லை. வித்வான்களாகிய ருத்ரன் முதலியவர்கள் கோபத்தால் க்ரூரமாயிருக்கும் பார்வையால் மன்மதனை ஜயித்தார்கள். ஆனாலும் தம் ஆத்மவைத் தகிக்கும் (ஸூகிக்க முடியாத) கோபாக்கினியை ஜயிக்க வில்லை. (கோபத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறானென்று கருத்து.) இவ்விதக் கோபமும் நாராயணாவதாரஞ்

செய்த பகவானுடைய மனதில் பிரவேசிக்கப் பயப்படுகிறது. அதற்குத் தாழ்ந்தவனாகிய காமம் அவருடைய மனத்தில் ப்ரவேசிக்க முடியுமா?

8-54 உத்தான பாதனென்ற அரசனுடைய பத்தினியாகிய ஸூநீதியின் புத்திரர் துருவரென்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய பிதாவின் ஸம்பத்தில் ஸபத்னீ மாதாவான ஸூருசியினுடைய வார்த்தை யாகிய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு, பால்ய வயதிலேயே தபஸ் செய்வதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றார். அவர் பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவே, புருஷோத்தமன் ஸந்தோஷப்பட்டு அவருக்குச் சாச்வதமாகிய பதத்தைக் கொடுத்தார். அந்த மேலான ஸ்தானத்தை அதற்குக் கீழாகவிருக்கும் ஸப்த ரிஷிகளும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். (இது ஒரு அவதாரமென்று கருத்து) தவிரவும் வேணனென்ற அரசன் அதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்ததால் ப்ராம் மணர்கள் அவனைச் சபித்தார்கள். வஜ்ரம் போன்ற அவர்களுடைய வார்த்தையால் அவனுடைய ஜகவார்யம் முதலியவைகள் நாசமாயின. அந்த வேணனுக்கு பகவான் ப்ருது என்றும் புத்திரனாக அவதரித்து, அவனை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றி அதனால் புத்திரன் என்ற சப்தத்தை உண்மையான அர்த்தமுள்ளதாகச் செய்தார். பின்னும் பூமி தேவி இடமிருந்து ஸகல வஸ்துக்களையும் கறந்தார். மேலும், அந்தப் ப்ரபுவானவர் ப்ரிய வ்ரதருடைய பௌத்திரரும் ஆக்னீத்ரருடைய புத்திரருமாகிய நாபி என்பவருக்கு ஸூதேவி என்பவளிடத்தில் ரிஷப ரென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் அவதரித்தார். அப்பொழுது விஷயங்களின் ஆசையை ஒழித்து மிகவும்

சாந்தமாகிய அந்தக் கரணமுள்ளவராகி தம்முடைய ஸ்வரூபத்திலே இருந்து யோகியாய் மூடன்போல் சஞ்சரித்தார். அந்த நிலைமையைத் தான் மஹர்ஷிகள் பரமஹம்சாசிரமம் என்கிறார்கள். பின்னும், யக்ஞ புருஷராகிய அவர் என்னால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில் ஹயக்ரீவராக அவதரித்தார். அந்த ஹயக்ரீவர் பொன்னிறமுள்ளவர். வேத ஸ்வரூபி. ஸகல யாக ஸ்வரூபி. சகலதேவஸ்வரூபி. வேதங்கள் யாவும் மூச்சுவிடும் அவருடைய முக்கிலிருந்து உண்டாயின. பின்னும் ப்ரளய காலத்தில் பலவகையான வேதங்கள் என்னுடைய முகத்திலிருந்து நழுவிப்போனதால் வேத மார்க்கங்களைத் திருப்பி என்னிடம் கொடுப்பதற்காக அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு மதஸ்ய ரூபத்துடன் பகவான் சமுத்திர ஜலத்தில் விளையாடினார். அப்பொழுது ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆதாரும், பூமியைப் ப்ரதானமாயுடையவருமான அந்தப் பரம புருஷனை வைவஸ்வத மனு தர்சித்தார். தவிரவும், அந்த ஆதி புருஷன், தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து அமிருதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது ஆமை உருவங்கொண்டு மத்தாயிருந்து மந்தர மலையைத் தம்முடைய முதுகில் தாங்கினார். அப்பொழுது அந்த மலை உராய்வதால் தினவைப் போக்கிக் கொண்டு ஸுகமாய்த் தூங்கினார். மேலும் தேவர்களுக்கு நேரும் கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கும் அந்த மஹாபுருஷன் சிங்கப் பற்களால் பயங்கரமாயும் குரூரமான புருவங்களுள்ள துமான நரஸிம்ஹ சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டு, கதாயுதத்துடன் தமக்கு எதிரில் ஓடிவரும் ஹிரண்யகசிபு என்ற அசுரனைத் தமது மடியில் தள்ளி, நகங்களால் கிழித்துக் கொன்றார். முன்னொரு காலத்தில் ஒரு சிறந்த

யானையானது பெரிதான ஒரு ஏரியில் ஜலம் குடிக்க இறங்கினபொழுது அங்கிருந்த மிகுந்த பலசாலியான ஒரு முதலை அதைப் பிடித்துக் கொண்டது. அதனால் அந்த யானை மிகவும் துன்பமடைந்து துதிக்கையில் தாமரைப் புஷ்பத்தை வைத்துக் கொண்டு, 'ஆதி புருஷ! ஸகல லோகத்துக்கும் அதிபதியே கேட்பவர் களைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் கீர்த்தியுள்ளவரே' என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உம்முடைய நாமங்களைக் கேட்பவர்களுக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகின்றன' என உரக்கக் கதறிற்று. அளவற்ற மஹிமையுள்ள ஸ்ரீ நாராயணன் அதனைக் கேட்டுச் சக்ராயுதத்தைத் தரித்து, கருடன் மீது ஏறிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சக்ராயுதத்தால் முதலையின் வாயைப் பிளந்து சரணமடைந்த யானையின் துதிக்கையைப் பிடித்து மிகுந்த கருணையால் அதை அக்குளத்திலிருந்து கரை சேர்த்தார். பின்னும் யக்ஞ புருஷனாகிய மஹாவிஷ்ணுவானவர் அதிதி தேவியின் புத்திரர்களான தேவர்களுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்தவரானாலும், குணங்களால் சிறந்தவராயும், வாமன ரூபியாயு மிருந்து பலிச் சக்ரவர்த்தியினிடம் மூன்று அடி பூமியைப் பெற்று ஸகல உலகங்களையும் ஆக்ரமித்தார். உலகத்தில் தர்மம் தவறாமல் நடப்பவர்கள் சத்துருவைக் கொல்லும் ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களானாலும் அவர்கள் உடைய ஐசுவர்யத்தை அபஹரிப்பதற்கு யாசிக்கிற வழியைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. ஓ நாரத பலிச் சக்ர வர்த்தியானவன் பகவானுடைய பாதுகளை அலம்பி, அந்தச் சத்தமான கீர்த்தத்தைத் தன்னுடைய தலையில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு (தனது புரோஹிதரான சக்ராச்சாரியரால் தடுக்கப்பட்டும்) ப்ரதிக்களையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால்

முவுலகத்தையும், தன்னுடைய சரீரத்தையும் சத்துருவாகிய பகவானுக்குக் கொடுத்தான். அப்படிப்பட்ட பக்தனுக்கு பகவான் தேவராஜ்யத்தைக் கொடுப்பது போதாதென்று நினைத்துத் தமது ஸாலோக்யத்தைக் கொடுத்தார். மேலும் நீர் விசேஷ பக்தியுள்ளவராய், பகவானை நோக்கி யோக சாஸ்திரத்தை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டீர் அல்லவா? அப்பொழுது அவர் வாஸுதேவரே நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவர் என்று நிச்சயமாய் நம்பியிருப்பவர்களால் சீக்கிரத்தில் அறியக்கூடியதும், பாகவத சாஸ்திரத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறதும் ஆத்மாவின் உண்மையைக் காட்டுகிறதுமான ஞானத்தையும், யோகத்தையும் உமக்கு உபதேசித்தார். மேலும், மன்வந்தரங்களில் பகவான் மனுவின் வம்சத்தைக் காப்பாற்றுகிறவராய்ப் பத்துத்திக்குகளிலும் தம்முடைய தேஜஸை ஸ்தாபித்து, அதனால் துஷ்டர்களான அரசர்களை நிக்ரஹித்து தம்முடைய கீர்த்தியை ஸத்திய லோகத்திலும் பரவச் செய்கிறார். அந்தப் பரமாத்மாவேதான் தன்வந்தரியாக அவதரித்து தம்முடைய கீர்த்தி யென்கிற பெயரினாலேயே மஹாரோக முள்ளவர்களுடைய வியாதியைப் போக்குகிறார்; பின்னும் தீர்க்கமான ஆயுஸைக் கொடுக்கக் கூடிய அந்தப் பகவான் யாகங்களில் ஹவிர்பாகத்தை (முந்தி அஸுரர்களால் தடுக்கப்பட்டிருந்ததை) அடைந்தார். மேலும், ஆயுர்வேதமாகிய வைத்திய சாஸ்திரத்தையும் உலகத்தில் பரவச் செய்தார். தவிரவும் மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவரும், மஹாத்மாவுமான அந்த நாராயணன் பரசுராமனாக அவதரித்துப் ப்ராம்மணர்களைத் துவேஷித்தவர்களும் நன்மார்க்கத்தை விட்டுத்தவறினவர்களும், நரகத்தை அடைய விரும்பினவர்களும் நாசத்தை

அடைவதற்கு என்றே தெய்வத்தால் விருத்தி பண்ணப்பட்டவர்களும் பூமிக்கு மிகுந்த உபத்திரவத்தைச் செய்பவர்களுமான க்ஷத்திரியர்களை இருபத்தோருதரம் கோடரியைக் கொண்டு கொன்றார். அந்த மஹாபுருஷனே, என்னிடத்தில் தயவு செய்து, முகமலர்ச்சியுள்ளவராய் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் தம்முடைய அம்சங்களாகிய பரதன் முதலியவர்களுடன் தசரதருக்குப் பிள்ளையாக ஸ்ரீராமனென்ற பெயருடன் அவதரிப்பார். பிறகு பிதாவாகிய தசரதருடைய அனுமதியின்மேல் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணருடனும், பார்வையான ஸீதாதேவியுடனும் தண்டகாரணயஞ் செல்வார். அப்பொழுது இராவணன் அவரிடம் விரோதம் செய்து கொண்டதனால் பந்துக்களை யிழப்பான். பின்பு திரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்வதற்கு முயற்சித்த பரமசிவன் போல ராவணனைக் கொல்வதற்காக இலங்கா நகரம் போக விரும்பிய ராமனைக் கண்டு ஸமுத்திரம் பயந்து நடுங்கும். மேலும் ஸீதையானவள் இலங்கா நகரத்திலிருப்பதால் அவளைப் பாராமல் கலங்கியதும், கோபத்தால் சிவந்ததுமான ஸ்ரீ ராமன் உடைய பார்வையால் அந்த ஸமுத்திரத்திலிருக்கும் மகரங்களும், ஸர்ப்பங்களும், முதலைகளும் மிகவும் தாபத்தையடையும். பின்பு ஸமுத்திரம் வழிகாட்டும்; அதன் வழியாக ஸ்ரீராமன் இலங்கா நகரம் போவார்; அவ்விடத்தில் வஸிக்கும் ராவணன் மிகவும் பலமுள்ளவன்; அவன் ஐராவதத்துடன் யுத்தம் செய்யும் போது, அது தன்னுடைய தந்தங்களால் இராவணனுடைய மார்பில் குத்திற்று; பிறகு அவைகளை பிடுங்க முடியாமல் தலையை அசைக்கத் தந்தங்கள் முறிந்து போயின. அப்படி இராவணனுடைய மார்பில் பதிந்த யானையின் தந்தங்களுடைய காந்தியால் பத்துத்

திக்குகளும் ப்ரகாசிக்கின்றன. தவிரவும், அவன், எனக்கு ஸமமானவர்கள் உலகத்தில் யார் இருக்கிறார்கள்? என்று கர்வத்தால் சிரிப்பதுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட சத்ருவாகிய அந்த ராக்ஷஸனுடைய கர்வத்தை ஸைன்யத்தின் மத்தியில் வில்லினுடைய சப்தத்தாலேயே போக்கடித்து, அவனை நாசஞ் செய்யப் போகிறார். பிறகு அஸூராம்சமான அரசர்கள் வெகுவாய்ப்பு பூமியில் பிறந்ததனால் பூமிக்கு விசேஷ பாரம் ஏற்படுமாதலால் அதனை நிவர்த்திப்பதற்காக ஸாமான்ய ஜனங்களால் அறியக்கூடாத மார்க்கமுள்ளவரும், வெண்மை நிறமுள்ளது, கருமை நிறமுள்ளதுமான தலைமயிர்களுள்ளவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் பலராமனாகவும் கிருஷ்ணனாகவும் அவதரித்து, தம்முடைய மஹிமையைக் காட்டும் லீலைகளைச் செய்வார். எப்படியெனில் அவர் குழந்தையாயிருக்கும்போது பூதனை யென்ற ராக்ஷஸியைக் கொல்வார். மூன்றுமாதங்கள் சென்ற பிறகு சகட ரூபியான அஸூரனை ஸம்ஹரிப்பார். முழங்கால்களைக் கொண்டு தவமும் போதே ஆகாசம் வரையில் உயர்ந்தவைகளான அர்ஜுன மரங்களின் நடுவில் புகுந்து அவைகளைப் பூமியில் தள்ளுவார். அவர் பகவதவதாரமாயில்லா விடில் இப்படிச் செய்யமுடியாது. தவிரவும், விஷ ஜலத்தைக் குடித்து மூர்ச்சையடைந்த இடையர்களையும்; பசுக்களையும் தம்முடைய அனுக்கிரஹமுள்ள பார்வையால் பிழைக்கச் செய்து யமுனையிலிருந்து அந்த மடுவைச் சுத்தப்படுத்துவதற்காக அதிலிருந்து மிகுந்த விஷ வேகமுள்ள காளியனென்ற ஸர்ப்பத்தை அதைவிட்டு ஓடும்படி செய்வார் பிறகு, அந்த அமானுஷ காரியத்தைப் பார்த்து கோபர்கள் ஆச்சரியமடைந்து

அன்று இரவு யமுனையின் கரையில் படுத்துத் தூங்குவார்கள். கோடைக் காலமாகையால் அப்பொழுது நான்கு புறத்திலும் காட்டில் அக்கினி பற்றிக்கொள்ளும். அப்பொழுது ஒருவராலும் அறியக் கூடாத வீர்யமுள்ள பகவான் பலராமனுடன் கோபர்கள் அனைவரையும் கண்களை மூடிக் கொள்ளச் செய்து, அவர்களை அந்த ஆபத்திலிருந்தும் காப்பாற்றுவார். மேலும் அவருடைய தாயான யசோதையானவள் தன் வீட்டிலிருக்கும் கயிறுகளால் பிள்ளையான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கட்டியும், அவைகள் முடிவதற்குப் போதாமலிருக்கும். அப்பொழுது, அந்தப் பகவான் கொட்டாவி விட்டு வாயைத் திறப்பார். யசோதை அவருடைய வயிற்றில் பதினான்கு லோகங்களையும் பார்த்துப் புத்திரனுடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்வாள். தவிரவும், வருணருடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்டுள்ள நந்தகோபரை ஸம்ரக்ஷிப்பார். மயனுடைய புத்திரனால் பூமிக்குள் மறைக்கப்பட்டு இருந்த கோபர்களைக் காப்பாற்றுவார். பகல்முழுவதும் வேலைசெய்து களைத்து, இராத்திரி தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் கோகுலவாஸிகளான ஜனங்களை வைகுண்ட லோகஞ் சேர்ப்பார். இந்திரனை உத்தேசித்துக் கோபர்களால் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் செய்யப்பட்டு வரும் பூஜையானது ஒரு வருஷத்தில் நிறுத்தப்படும். அதனால் மிகவும் கோபங் கொண்டு பசுக்களை நாசஞ் செய்வதற்காக மழையை பெய்யச் செய்வார். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் ஏழு வயதுள்ளவரானாலும் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை நாய்க்குடையைப் போல் எளிதில் ஒரு கையால் தூக்கிக் குடையாக ஏழுநாள் வரையிலும் பிடித்துப் பசுக்களையும், கோபர்களையும்

காப்பாற்றுவார். ஒரு நாள் ராத்திரியில் சந்திரிகை யால் வெண்ணிறமுள்ள காட்டில் ராஸக்கிரீடையில் பகவான் கானம் பண்ணுவார். அந்தப் பாட்டிலுள்ள பதங்கள் இனியவைகளாயிருக்கும், ராகாலாபனம் மிக்கமேலானதாக இருக்கும். அதனால் கோபிகை களுக்கும் மன்மத தாபம் விருத்தியாகும். அந்த ஸமயத்தில் அவர்களைச் சங்கசூடன் என்ற குபேரன் உடைய வேலைக்காரன் அபஹரித்துப் போவான். பகவான் அவனை ஸம்ஹரிப்பார். மேலும் பகன், கேசி, அரிஷ்டன் சாணூரன் முதலிய மல்லர்கள்,

சுவலயாபீடமென்ற யானை, கம்ஸன், நரகாஸூரன் பெளண்ட்ரகன், ஸால்வன், தந்தவக்திரன், சம்பரன் விநோதன், யவனன், ஏழு விருஷபங்கள் ஆகிய இவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானாலும், பிரலம்பன், தேனுகன், துவிதனென்ற வானரன், பல்வலவன், ருக்மி முதலியவர்கள் பலராம ரூபியான மஹாவிஷ்ணு வினாலும், யுத்தத்தில் மிகுந்த ஸாமார்த்தியமுள்ள காம்போஜர், மத்ஸயர், குருக்கள், ஸிருஞ்ஜயர், கேகயர் முதலியவர்கள் பீமார்ஜுன ரூபமாகிய பரமபுருஷனாலும் கொல்லப்பட்டு வைகுண்டஞ் சேர்க்கப்படுவார்கள். பின்னும், கால மஹிமையால் ஜனங்களுக்கும் ஆயுஸும் புத்தியும் குறையும்போது, பகவான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும்; ஸத்ய வதியினிடம் அவதரித்து, ஸமுத்திரம் போல விஸ்தாரமாகிய வேதங்களை அவர்களுக்குத் தக்கபடி சாகை சாகைகளாகப் பிரிப்பார். பின்னும் ஒரு காலத்தில் அஸூரர்கள் வேதமார்க்கத்தை ஆச்ரயித்து மயனால் செய்யப் பட்டதும் அறியக் கூடாத வேகமுள்ள துமான இரும்பு, வெள்ளி, தாமிரம் இவைகளால்

செய்யப்பட்ட) பட்டணங்களால் லோகங்களை உபத்திரவிப்பார்கள். அப்பொழுது பகவான் அவர்கள் உடைய புத்திக்கு மோஹத்தையும் (யுக்தமானவை களை விட்டுவிடுவது) ப்ரலோபத்தையும் (யுக்தமல்லாத வைகளை கிரஹிப்பது) உண்டாக்கும் பாஷண்ட வேஷத்தைத் தரித்து (புத்தாவதாரஞ் செய்து) தர்மம் போலத் தோன்றும் பாஷண்ட தர்மத்தை வெகுவாகச் சொல்வார். எப்பொழுது ஸாதுக்களுடைய கிருஹங்களிலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சரிதங்கள் கானஞ் செய்யப்படாமல் இருக்குமோ, எந்தக் காலத்தில் ப்ராம்மணர்களும், க்ஷத்ரியர்களும், வைச்யர்களும் பாஷண்டர்களாகவும், சூத்ரர்கள் அரசர்களாகவு மிருப்பார்களோ, எந்த ஸமயத்தில் ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வஷட் என்ற சப்தங்கள் கேட்க அரிதாகவிருக்குமோ, அப்பொழுது (கலியுகத்தின் முடிவில்) கல்கியாகிப் பகவான் அவதரித்துக் கலியை நிக்ரஹிப்பார். மேலும் நான் தபஸும் (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னிருந்த நிலையை யோஜிப்பது) மரீசி முதலிய ஒன்பது பிரஜாதிபதிகளும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பகவான் உடைய மாயா விபூதிகளேயாம். தர்மமும், யக்ஞமும் (விஷ்ணு) மனுக்களும்; தேவ சிரேஷ்டர்களும் அரசர்களும், ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக நியமிக்கப் பட்ட விபூதிகளாகிறார்கள். அதர்மமும், ருத்ரரும், கோப ஸ்வபாவமுள்ள ஸர்ப்பங்களும், அஸூரர்களும், ஸம்ஹாரத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவைகள். ஆகையால் இந்த ஈச்வரனுடைய மாயா விபூதிகளெல்லாம் அளவற்ற ஆச்சர்யகரமான சக்தியுள்ளவைகள். பூமியின் தூளிகளைப் பிரித்து எண்ணக்கூடிய சக்தியுள்ள கவியாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் லீலா விபூதிகள் எல்லாவற்றையும் அறிய முடியாது.

ஆகையால் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். அந்தப் பகவான் மிகவும் அசைந்து கொண்டிருந்ததும், ஸத்திய லோகத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதுமான ஸ்வர்க்கத்தைத் தம்முடைய தடையற்ற வேகத்தால் அசையாமல் இருக்கச் செய்தார். ஆகையால் எனக்கும்; உமக்கும் மூத்தவர்களான ஸந்தக்குமாரர் முதலியவர்களுக்கும், அந்தப் புருஷனுடைய மாயாபலம் இவ்வளவென்று தெரியாது. மற்றவர்கள் தெரிந்துகொள்ள நியாயமே யில்லை. ஆயிரம் முகங்களுள்ள ஆதிசேஷ பகவானும் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய மஹிமையைக் கானம் பண்ணி, அதன் கரையை அடைய அசக்தராயிருக்கிறார். (முழுவதையும் சொல்ல முடியவில்லை) கடபமற்றுப் பகவானுடைய பாதுகளைப் பூஜிப்பவர்களிடத்தில் (பக்தி செய்பவர்களிடத்தில்) அவருக்குக் கருணை உண்டாகும். புருஷோத்தமருடைய மாயா பலத்தை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டு அதையும் தாண்டுவார்கள். நாய், நரிகளுக்கு ஆஹாரமாகிய இந்த சரீரத்தில் அவர்களுக்கு மானமிராது. ஓ நாரத, ப்ரஹ்மாவாகிய நான், நீர், உமக்கு முன்பிறந்தவர்களான ஸனத்குமாரர் முதலியவர்கள், பகவானாகிய பரமசிவன், ப்ரஹ்லாதன்; ஸ்வாயம்புவமனு, அவருடைய பத்தினியாகிய சதருபை, அவருடைய பெண்கள், பிள்ளைகள் பிராசீனபர்ஹிஸ், ரிபு, என்னும் மஹரிஷி, வேனனுடைய பிதாவாகிய அங்கன், துருவன், இக்ஷ்வாகு, நளன், முசுகந்தன், வைதேஹர், காதி, ரகு, அம்பரீஷன், ஸகரர், கயன், நஹுஷன், மாந்தாதா, அலர்க்கன், சததன்வா, நந்திதேவர், பீஷ்மர், பலி, அதூர்த் தரயன், திலீபர், ஸௌபரி, உதங்கர், சிபி.தேவலர், பிப்பலாதர், ஸாரஸ்வதர் உத்தவர் பூரிஷேனர், பராசரர்,

விபீஷணன், ஹனுமான், சுகர், அர்ஜுனன், ஆர்ஷ்ணி ஷேணர், விதுரர், சுருததேவர் முதலிய மற்றவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் பகவானுடைய யோகமாயையை அறிவோம். ஸ்திரீகளும், சூத்ரர்களும், ஹூணர்களும் (ஜாதி விசேஷங்கள்) வேடர்கள் பாபகர்மத்தைச் செய்து ஜீவிக்கிறவர்களும், பசு, பக்ஷி முதலிய திரயக் ஜாதிகளும், பகவத் பக்தர்களுடைய சேர்க்கையாலேயே தேவமாயையைத் தெரிந்து கொண்டு, அதைத் தாண்டுகிறார்கள். சாஸ்திரங்களை அப்யசித்து, அவற்றை மனஸில் தரிக்கக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்கள் மாயையை ஜயிப்பார்கள் என்பதில் சந்தேஹமே யில்லை. அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமானது எப்பொழுதும் சாந்தமாயிருக்கிறது. தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கி அபயத்தைக் கொடுக்கிறது. அது சுத்தமாகிய ஞானஸ்வரூபம். தோஷமற்றது. எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மையுள்ளதாயிருப்பது. கார்யம், காரணம் இவைகளைவிட வேறானது. பலவகையான காரகம் கிரியை இவைகளுள்ள வேத சப்தங்களால் அந்த ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறதில்லை. மாயையானது புதிதாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்ட சிறு பெண் போல வெட்கமுள்ளதாய் அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு முன்பாக நிற்கிறதில்லை. (அதில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை.) அந்த ஸ்வரூபமே ப்ரஹ்மம். அது சோகமற்றது. எப்பொழுதும் ஸூகரூபமானது. அதனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்திய யோகிகள் வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. மழை பெய்யச் செய்யும் மகேந்திரன் ஜலத்திற்காகக் கிணறு வெட்ட வேண்டி மண் வெட்டியை எடுத்துக் கொள்வானா? பலவகையான தாதுக்களால் உண்டான சரீரமானது

அந்தத் தாதுக்கள் பிரியும்போது நாசமடைந்தாலும் ஜீவன் ஆகாசம் போல் நாசமடைகிறதில்லை. ஏனென்றால் அவன் அதனுடன் உண்டானவனல்ல. ஜன்மம் முதலிய விகாரங்களற்றவன். அந்த ஜீவனுக்கு ஸகல வித கேஷமத்தையும் கொடுப்பவரும் அந்த மஹா புருஷனேயாம். மகத் தத்வம் முதலியவைகளின் பரிணாம விசேஷங்களால் ஏற்படும் சுபங்கள் அவரிடமிருந்தே உண்டாகின்றன. ஓ, குழந்தாய்! நாரத பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். காரிய காரணங்களடங்கிய ஜகத்தில் அவரைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை. (எல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூப மென்று கருத்து.) ஸ்ரீமந் நாராயணனால் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டபடி பகவானுடைய விபூதிகளை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். ஸகல ஸ்வரூபியாகவும், ஸகலத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கும் ஸ்ரீ நாராயணனிடத்தில் மனிதர்களுக்குப் பக்தியுண்டாகும்படி நீ இதை விஸ்தாரப் படுத்து. மோக்ஷத்திற்கு அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பூர்ணமாகிய பக்தியிருக்குமானால், ஜீவன் மனுஷ்ய சரீரத்தில் ஆசைப்படமாட்டான். ஸ்திரமற்ற பார்யை, புத்திரன் முதலியவர்களால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய உத்தம ச்லோகராகிய பகவானிடம் பக்தியுண்டாகாவிடில் அவன் செய்யும் தானங்களாலும் தபஸினாலும் ப்ரயோஜனமில்லை. மேலும் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் தகுந்த தர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதாலும், சாஸ்திரங்களை படிப்பதாலும் பலனில்லை.

55. ஆகையால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய பரமாத்மா வினுடைய லீலைகளை வர்ணிப்பவர்களுக்கும், அதை

அனுமோதிப்பவர்களுக்கும், ச்ரத்தையுடன் நித்தியம் கேட்பவர்களுக்கும் அவித்யை விலகும் என்று ப்ரஹ்மதேவர் சொன்னார்” என்று நாரதருக்கும் ப்ரஹ்மதேவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப் பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்குச் சுகர் உபதேசித்தார்.

நோட்டு

நான்கு - மூலத்தில் சதுஸ்ஸன என்றிருப்பதால் அதற்கு நான்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவர் ஆகையால் தத்தாத்ரேயருக்கே சதுஸ்ஸனா என்றும் மற்றொரு பெயர் - சந்த். ப்ரஹ்மதேவருடைய தபோமகிமையால் ஸனத். ஸநாதாந, ஸகந்தன, ஸனக என்று நால்வகையாக அவதரித்தார் - வீர. ஸனகர், ஸனாதனர், ஸனந்தனர், ஸனத்குமாரர் என்ற திவ்ய நாமதேயங்களை அடைந்தார் - விஜ. முடியவில்லை இந்தக் கதை பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெண்மை நிற பகவானுடைய தலைமயிர்களில் வெண்மை நிறமுள்ளவை சில. கருமை நிறமுள்ளவை சில. அப்படி யிருப்பது அழகேயாம். ஜரை (கிழத்தனம்) யால் ஏற்பட்டதல்ல ஓ மஹாமுனியே! வெண்மை நிறமுள்ளவையும் கருமை நிறமுள்ளவையுமான தம்முடைய கேசங்களை எடுத்தார். - விஷ்ணு புராணம் அந்த ஹரியும் வெண்மை நிறமுள்ள ஒரு மயிரையும், கருமை நிறமுள்ள ஒரு மயிரையும் எறிந்தார். அவை யதுகுலத்திலிருக்கும் ரோகிணி, தேவகி இருவர்களையும் அடைந்தன. அவ்விரு கேசங்களில் வெண்மை நிறமுள்ளது பலராமனாக ஆயிற்று. கருமை

நிறமுள்ளது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரித்தது. மஹா பாரதம். கேசம் அவதரித்தது என்பதால் பகவான் உடைய கேசமே துஷ்டர்களைக் கொல்ல ஸாமார்த்திய முள்ளது என்று காட்டப்பட்டது. பலராமன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆகிய இவர்களுடைய நிறமும் காட்டப் பட்டது. கேசமே அவதரித்தது என்று தாத்தாரியமல்ல. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவே என்று அர்த்தமுள்ள வசனத்தின் விரோதமேற்படுமாகையால் மேற்காட்டியபடியே அர்த்தங்கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீத, ஸ்திரீகளும் ஸ்திரீகளும் சூத்ரர்களும் வேதத்தை அத்யனஞ் செய்யக் கூடாது என்ற சுருதியின்படி வேதாத்யனத்திற்கு அனர்ஹர்களும் தாண்டுகிறார்கள். முக்தியடைகிறார்கள். வேத சப்தங்களால் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ருதி கீதையில் இந்த விஷயம் நன்றாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அத்தியாயம்- 8

பரீஷித்தின் கேள்வி

அதனைக்கேட்ட பரீஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி ஓ தத்துவத்தையறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! மிக்க அதிர்ஷ்டமுள்ளவரே, குணங்களை அதிகிரமித் வரராகிய பகவானுடைய குணங்களை, வர்ணிக்கும் படி திவ்ய திருஷ்டியுள்ள நாரதரைப் ப்ரஹ்மதேவர் தூண்டினாரல்லவா? பின்பு அந்த நாரதர் யார் யாருக்கு அந்தப் பகவத் குணங்களை எப்படி உபதேசித் தார்? அதனுடைய உண்மையை அறியவிரும்புகிறேன். அற்புதமான மகிமையுள்ள பகவானுடைய மங்களகர மாகிய கதைகளைச் சொல்ல வேண்டும். அவைகளைக் கேட்டு ச்ரத்தையாய் அவருடைய சரிதங்களை உச்சரிப் பவர்களுடைய மனத்தில் பகவான் வெகு சீக்கிரமாய்ப் ப்ரவேசிக்கிறார். விஷயங்களில் ஆசையொழிந்து மனஸைப் பகவானிடத்தில் செலுத்தி, சரீரத்தைவிட வேண்டும். சரத்காலமானது ஜலத்திலுள்ள தோஷத் தைப்போக்கி, அதை தெளியச் செய்வது போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் காதின வழியாகப் பக்தர்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் ப்ரவேசித்து மனோதோஷங்களை நாசஞ் செய்கிறார். சுத்தமான மனமுள்ள புருஷன் ஆசை, துவேஷம் முதலியவைகளை ஒழித்து கிருஷ் ணனுடைய பாதுகளை ஒருபொழுதும் விடமாட் டான். தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் தமக்குச் சொந்தமாகிய வீட்டை விடுவார்களா? தேஹத்தை யுண்டுபண்ணும் மகாபூதங்களுடைய ஸம்பந்தமற்ற வராகிய பகவானுக்கு தேஹம் எப்படி உண்டா கிறது? அல்லது காரணமில்லாமல் உண்டாகிறது?

அதன் உண்மை உமக்குத் தெரியும். அதனைச் சொல்லவேண்டும். ஸகல லோகங்களின் அமைப்புள்ள புவன கோசமாகிய பத்மமானது எவருடையவயிற்றில் இருந்து உண்டானதோ. அந்தப் புருஷன் உண்மையில் அவயங்களில்லாதவரானாலும், லௌகிக புருஷனுக்கு எவ்வளவு அவயவங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு அவயவங்கள் உள்ளவரென்றும் அப்படிப்பட்ட அவயவங்களின் அமைப்புள்ளவெரென்று சொல்லப் படுகிறாரே, பகவானுடைய கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து உண்டானவரும், ஐந்து பூதங்களாலேற்பட்ட சரீரமுள்ளவருமான ப்ரஹ்மதேவர் எவருடைய அனுக்கிரஹத்தால் ப்ராணிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்? விராட்ரூபத்தை எப்படி நேரில் பார்த்தார்? அதைச் சொல்லவேண்டும் மாயைக்கு அதிபதியும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிட மாயும் ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரும், அதைப் பரிபாலிப்பவரும், அதை ஸம்ஹரிப்பவருமான மஹா புருஷன் தம்முடைய மாயையைவிட்டு எவ்விடத்தில் சயனித்துக் கொள்கிறார்? தவிரவும் அந்த மஹா புருஷனுடைய அவயவங்களால், உலகங்களும், அவற்றின் அதிபதிகளும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள் என்றும், லோகபாலர்களால் அந்தப் புருஷனுடைய அவயவங்கள் ஏற்பட்டன என்றும் சொல்லியிருக்கிறீரல்லவா? அதையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டும் மேலும், கல்பம் என்பதும், விகல்பம் என்பதும் எவ்வளவு காலங்கொண்டது? நடந்தது நடக்கிறது, இனி நடப்பது ஆகிய காலங்களால் எப்படி அனுமானிக்கப்படுகின்றன? ப்ரஹ்மதேவர் முதலிய வர்களின் ஆயுள் எவ்வளவு காலங்களடங்கியது? ஓ ப்ராஹ்மணோத்தம! காஷ்டை முதலாக அணுவாகியதும்,

வர்ஷம் முதலாகப் பெரிதாகியதுமான காலத்தின் பேதங்கள் எப்பேர்ப்பட்டவைகள்? கர்மங்களால் அடையக்கூடிய ஸ்தானங்கள் எவை? அவைகளின் ஸ்வரூபம் யாது? ஸத்வம் முதலிய குணங்களும், குணமுள்ளவர்களான ஜீவர்களும் பரிணாமத்தை (வேறு ரூபத்தை) அடையவிரும்பும் போது புண்ய பாப கர்மங்களுடைய கூட்டம் எதனால், எப்படிக்கிரஹிக்கப்படுகிறது? (எந்தக் கர்மங்களை, எப்படிச் செய்தால், எவன் தேவாதி சரீரத்தை அடைவான் என்று கருத்து) தவிரவும் பூமி, பாதாளம், திக்குகள், ஆகாசம் கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள் மலைகள், ஆறுகள், ஸமுத்திரம், தீவீபங்கள் ஆகிய இவைகள் உற்பத்தியையும், அவைகளில் வஸிக்கும் ப்ராணிகளின் உற்பத்தியையும் சொல்லவேண்டும். அண்டகோசத்தின் வெளியிலும், உள்ளேயுமுள்ள அளவும், மஹாபுருஷர்களுடைய சரிதமும் வர்ணங்கள் ஆசிரமங்கள் ஆகிய இவைகளின் நிச்சயமும் சொல்லப்படவேண்டும். பின்னும் பகவானுடைய ஆச்சர்யகரமான அவதாரங்களுடைய சரிதத்தையும் யுகங்களுடைய மானத்தையும் ஒவ்வொரு யுகத்தின் தர்மங்களையும், மனிதர்களுக்குப் பொதுவாகிய தர்மங்களையும், யார் யார், எவ்வித ஜீவனஞ் செய்கிறார்களோ அதற்குத் தகுந்த தர்மங்களையும், ராஜ தர்மங்களையும், ஆபத்தர்மங்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன். தத்துவங்களுடைய ஸ்வரூபம், அவைகளின் காரணம், பகவானை ஆராதிக்கும் முறை. அஷ்டாங்க யோகத்தின் முறை, யோகாப்யாசஞ் செய்து அணிமா முதலிய ஐகவரியங்களையடைந்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை யடைதல்; லிங்க சரீரத்தின் லயம் இவைகளையும், வேதங்கள்; ஆயுர்வேதம் முதலிய உபவேதங்கள், தர்ம சாஸ்திரம்.

இதிகாஸம், புராணம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத் தையும் நிருபிக்கவேண்டும். மேலும் ஸகல் பிராணி களுடைய உற்பத்தி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரம், யாகம் குளம் வெட்டுவிப்பது முதலிய பூர்த்த தர்மம், அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய காம்ய கர்மங்கள் தர்மார்த்த கர்மங்கள் ஆகிய இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் முறை களையும் சொல்லவேண்டும். அனுசாயிகளான ஜீவர களுடைய உற்பத்தியையும், பாஷண்ட தர்மத்தின் உற்பத்தியையும் ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் பந்த மோக்ஷங் களையும். ஆத்மா சுத்த ஸ்வரூபமாக இருப்பதையும், ஸ்வதந்தராகிய பகவான் தம்முடைய மாயையுடன் விளையாடுகிறதையும்; அந்த மாயையை விட்டு ஸாக்ஷிபோல உதாசீனராக இருப்பதையும், மற்றும் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, தங்களைப் பிரார்த்திக்கும் சரணாகதனாகிய எனக்கு வரிசையாகச் சொல்லவேண்டும். ப்ரஹ்மதேவரால் இவைகள் அறியப்பட்டிருப்பது போல உம்மாலும் நன்றாய் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்த தர்மத்தையே பிந்தியவர்கள் அனுஷ்டிக் கிறார்கள். ஓ ப்ராஹ்மண நான் போஜனம் செய்யாமல் விரதமுள்ளவனானாலும் தங்களுடைய முகமாகிய தாமரை மலரிலிருந்து பெருகிவரும் பகவத் கதையாகிய அமிருதத்தைப் பானஞ் செய்வதால் ப்ராணனுக்கு யாதொரு உபத்திரவமுமில்லை. ஆகையால், நாரதருக்கு ப்ரஹ்மதேவர் உபதேசித்த படி எனக்குக் தாங்கள் உபதேசிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

27-29. அவற்றைக் கேட்ட சுகர் அரசனிடம் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, 'பகவானுடைய சரிதத்தைச்

சொல்லுகிறேன்' என்று ஒப்புக்கொண்டு, ப்ரஹ்ம கல்பத்தில் ப்ரஹ்ம தேவருக்கு ஸ்ரீநாராயணனால் உபதேசிக்கப்பட்டதும் வேதத்திற்கு சமமான துமாகிய பாகவதத்தையே பாண்டு குலத்தில் பிறந்தவரும், மேலானவருமான பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் கேட்ட வைகளுக்குக் கிரமமாய் மறுமொழி சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அத்தியாயம்-9

குகருடைய மறுமொழி

ஓ மஹாராஜ அனுபவ ஸ்வரூபியான பரமாத்மா விற்குத் தேஹம் முதலியவைகளின் ஸம்பந்தம் ஸம்ப விக்கிறதில்லை. சொப்பனத்தில் கண்ட தேகத்தின் சம்பந்தம் உண்மையில் ஜீவனுக்கு இல்லை யல்லவா? ஆகையால் பரமாத்மாவிற்கு ஸம்ஸார சம்பந்தமானது மாயையேயொழிய உண்மையிலில்லை. மேலும், அந்த ஜீவன் பலவகையான ரூபமுள்ள மாயையால் பல விதமான ரூபமுள்ளவனாகத்தோன்றுகிறான். இந்த மாயை யினுடைய குணங்களில் (விஷயங்களில்) ரமித்துக் கொண்டு 'நான், என்னுடையது' என்ற அபிமானத்தை அடைகிறான். காலம் (புருஷன்), மாயை (ப்ரக்ருதி) ஆகிய இவைகளைக் காட்டிலும் மேலான தன்னுடைய மஹிமையில் எப்பொழுது ஜீவன் ரமிக்கிறானோ அப்பொழுது 'நான், என்னுடையது' என்ற இருவகையான அபிமானத்தை விட்டு மோஹம் நீங்கி, நிஜ ரூபமாக இருக்கிறான். (பக்தி யோகத்தால் மாயா சம்பந்தம் அற்றுப்போனால் மோக்ஷமும் கிடைக்குமென்பது தாத்பர்யம்.) ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ப்ரஹ்மதேவர் கபடம் அற்றுத் தபஸ் செய்து பகவானை சந்தோஷப்படுத்தினார். அதனால் நாராயணன் அவரிடத்தில் பிரியப்பட்டுத் தம்முடைய சத்திய ஸ்வரூபத்தை அவருக்குக் காட்டி ஜீவனுடைய தத்துவ ஞானத்திற்காக எதனைச் சொன்னாரோ, அதை நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். முற்காலத்தில் பக்தர்களுக்கு முக்கிய குருவாயும் தேவர்களுக்கு முந்தினவருமான ப்ரஹ்மதேவர் தமக்கு இருப்பிடம்

ஆகிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தை எப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கிறது என்று யோசித்தார். அப்படியும் அவருக்கு அது விஷயமாய் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே! இப்படியிருக்கையில் ஒரு சமயத்தில் ஜலத்திலிருந்து துதி என்று இரண்டு தரம் தொனியுண்டாயிற்று அவ்விரண்டு அக்ஷரங்கள் ஸ்பர்சமென்ற (ககாரம் முதல் மகாரம் வரையிலுள்ள அக்ஷரங்கள்.) அக்ஷரங்களில் பதினாறாவதும் இருபத்தொன்றாவதுமாக இருந்தன. பணத்தின் ஆசையை ஒழித்தவர்களுக்கு அவையே பணமாயிருக்கின்றன. பிறகு ப்ரஹ்மதேவர் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, இதைச் சொன்னவர் யாராயிருக்கலாமென்று நான்கு புறத்திலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்ததும் அவ்விடத்தில் ஒருவரையும் காணாததால் மறுபடியும் அந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து இதைப்பற்றி யோசித்துத் தம்மைத் தபஸ் செய்யும்படி பகவான் ஆஞ்ஞாபித்திருப்பதாக நிச்சயித்துத் தபஸிற்கு முயற்சித்தார். பின்பு வீணாகாத ஞானமுள்ளவரும் மிக்க தபஸ்வியுமான அந்த ப்ரஹ்மதேவர் ஞானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும், மனஸையும், ப்ராணனையும் ஜயித்து, தேவமானத்தால் ஆயிரம் வர்ஷங்கள் தபஸ் செய்தார். அதனால் ஸகல லோகங்களுக்கும் தூபம் உண்டாயிற்று. இப்படித் தபஸ் செய்து ப்ரஹ்மதேவர் பரமாத்மாவைச் சந்தோஷப்படுத்தினதால் அந்தப் பகவான் தமது வைகுண்ட லோகத்தை அவருக்குக் காட்டினார். அதைக் காட்டிலும் மேலானது ஒன்றுமில்லை; அது கஷ்டம், மோஹம், முதலிய தோஷமற்றது. புண்யஞ் செய்தவர்களான வித்வான்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டது. மேலும் ரஜோகுணமும்

தமோகுணமும், அவைகள் கலந்த ஸத்வ குணமுமே அந்த உலகத்திலில்லை. (சுத்த ஸத்வ குணமே அவ்வுலகத்தில் ப்ரகாசிப்பதென்பது தாத்பரியம்.) தவிரவும் காலத்தின் ஸாமர்த்தியம் அவ்விடத்தில் உபயோகப் படுகிறதில்லை. மாயை, ராகம், உலோபம் ஆகிய இவைகளும் அந்த லோகத்திலில்லை. பின்னும், தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பார்ஷத கணங்கள் அவ்விடத்தில் வஸிக்கிறார்கள். மேலும் அந்தப் பார்ஷதர்களெல்லோரும் நீருண்ட மேகம் போன்ற நிறமுள்ளவர்கள். தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவர்கள். பீதாம்பரத்தைத் தரித்த வர்கள். மனோஹரமாயும், சுத்தமாயுமுள்ள தேக காந்தியுள்ளவர்கள். மிகுந்த அழகுள்ளவர்கள். நான்கு கைகளுள்ளவர்கள். மிகுந்த ப்ரகாசமுள்ள உத்தம ரத்தினகளிழைத்த திவ்ய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள். சிலர் பவழம், வைரேரியம் தாமரைத் தண்டு இவைகள் போன்ற நிறமுள்ளவர்கள். குண்டலம், கிரீடம், மாலை இவைகளால் பிரகாசிப்பவர்கள் மிகுந்த காந்தியுள்ள மஹாத்மாக்களுடைய விமானங்களால் அந்த லோகமானது ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மின்னல்களுடன் கூடிய மேகங்களால் ஆகாசம்போல, உத்தம ஸ்திரீகளின் காந்தியால் விளங்குகிறது. மேலும் அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மிதேவி நிஜஸ்வரூபத்துடன் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பலவகையான விபூதிகளால் பூஜிக்கிறாள். மேலும், அவள் ஊஞ்சலின்மீதேறித் தன்பர்த்தாவாகிய நாராயணனுடைய ஸகல கல்யாண குணங்களையும் கானம் செய்து கொண்டு ஆனந்தமாய் வஸிக்கிறாள். அப்பொழுது வஸந்த ருதுவும், அதன் பின் செல்லுகின்ற வண்டுகளும், கூடக் கானம்

செய்கின்றன. இம்மாதிரியான அந்தக் க்ருஹத்தில் யஞ்ஜபுருஷனும், ஸகல ஜகத்திற்கு அதிபதியும், பக்தர்களுக்குப் ப்ரபுவும் ஸ்ரீயப்பதியுமான பகவானைப் ப்ரஹ்மதேவர் தரிசித்தார். ஸூனந்தர் நந்தர் முதலிய பூஜ்யர்களான பார்ஷதர்கள் அவரை ஸேவிக் கிறார்கள். அந்தப் பகவான் தம்முடைய வேலைக் காரர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வதிலேயே நோக்க முள்ளவர். புன்சிரிப்புக் கொண்டதும், சிவந்த கண்களுள்ளதுமான முகமுள்ளவர். பார்க்கப்பிரியமானவர். கிரீடமுள்ளவர். குண்டலங்களால் ப்ரகாசிப்பவர். நான்கு கைகளுள்ளவர். பீதாம்பரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். மார்பில் வஸிக்கும் லக்ஷ்மியுள்ளவர். உயர்ந்த சிம்மாசனத்திலிருப்பவர் ப்ரக்ருதி புருஷன், மஹத்தத்வம், அஹங்காரம் ஆகிய நான்கு சக்திகளாலும் ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள் மனஸ், ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து தன்மாத்திரைகள் ஆகிய இருபத்தைந்து தத்துவங்களாலும் சூழப்பட்டவர். தமக்கு இயற்கையானதும் மற்றவர்களுக்குத் தபஸ் முதலியவைகளால் கிடைக்கக் கூடியவைகளுமான ஜகவார்யங்களால் தமது ஸ்வரூபத்திலேயே ரமித்துக் கொண்டிருப்பவர்.

18-24 அப்பேர்ப்பட்ட பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரஹ்மதேவர் பார்த்து, அதனால் உண்டாகிய ஆனந்தத்தால் பூர்ணரானார். அப்பொழுது அவருக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று. பகவானிடத்திலுள்ள பக்தி விசேஷத்தால் அவருடைய இரு கண்களிலிருந்தும் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. பின்னும் பரம ஹம்ஸாசிரமத்தால் அடையக்கூடிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை

நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது பகவான் தம்பிடத்தில் விசேஷ பிரீதியுள்ளவரும், ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிப் பதில் தம்மால் ஏவக்கூடியவரும், அதற்காகத் தம்மைக் குறித்து தபஸ் செய்தவரும் ஸமர்த்தருமான அந்தப் ப்ரஹ்ம தேவரை நோக்கி மிகுந்த ப்ரியத்துடன் அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு புன் சிரிப்புடன், ஓ வேதத்தை முகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்ம தேவரே! லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக வெகுகாலம் தபஸ் செய்து என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தினீர். கபடமுள்ள யோகிகளால் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்த முடியாது. ஆனதால் உமக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கேளும். உமக்கு க்ஷேம முண்டாகும். என்னைப் பார்க்கிற வரையில் தான் ச்ரேயஸை யடைவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என்னுடைய வைகுண்ட லோகத்தை நேரில் பார்ப்பது என்னுடைய ப்ரியத்தைப் (புக்தனுக்கு வரங் கொடுக்க வேண்டுமென்றதை) காட்டுகிறது. ஆகையால், அதுவும் என்னுடைய கிருபையால் உமக்கு கிடைத்ததே தவிர வேறில்லை. மேலும் 'தப' என்ற என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தபஸ் செய்தீர். தபஸ் என்பது எனக்கு ஹ்ருதயமாயிருக்கிறது. அதற்கு நான் ஆத்மா (ஸ்வரூபம்) வாக இருக்கிறேன். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டிய காலத்தில் அதற்கு வேண்டிய ஞானமற்றவராய் நீர் மோஹமடைந் திருக்கும் பொழுது உம்மைத் தபஸ் செய்யும்படி சொன்னவன் நானே. நான் தபஸைக் கொண்டே இந்த ஜகத்தைச் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். தபஸினாலேயே அதைப் பரிபாலிக்கிறேன். தபஸினாலேயே அதை ஸம்ஹரிக்கிறேன். தபஸே என்னுடைய சக்தியாயிருக்கிறது என்று சொன்னார்.

25-30 அதனைக் கேட்டு ப்ரஹ்மதேவர் ஸ்ரீ நாராயணனை நோக்கி, 'ஓ பகவன்! நீர் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ப்ரபுவாக அவர்களுடைய புத்தியில் வசிப்பவராகையால் தடையற்ற திவ்ய ஞானத்தால் ஒவ்வொருவருடைய எண்ணத்தையும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறீர். ஏ நாத உருவமில்லாதவரான உம்முடைய ஸ்தூல சூக்ஷ்ம உருவங்களை நான் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளும்படி ப்ரார்த்திக்கும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். நீர் உம்முடைய மாயா சக்தியால் தானே ஸகல ஸ்வரூபியாயிருந்து ஜகத்தைச் ஸ்ருஷ்டித்தும், பரிபாலித்தும், ஸம்ஹரித்தும் பட்டுப் பூச்சி போல விளையாடுகிறீரல்லவா? வீண்போகாத ஸங்கல்பமுள்ளவரே! அந்த உம்முடைய லீலைகளை நான் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளும்படி அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும். (ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிப் பதில் பயந்து நான் தத்துவ ஞானத்தை விரும்ப வில்லை.) உம்முடைய உத்தரவின்படி சோம்பல் இல்லாமல் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வேன். ஆனாலும் அந்தக் காலத்தில் 'நான் ஜகத்தைச் ஸ்ருஷ்டிப்பவன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவன் என்ற அஹங்காரம் முதலியவைகள் எனக்கு உண்டாகாமலிருப்பதற்காகத் தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். ஹே ஈசுவர! மித்திரன் தோழனைக் கௌரவப்படுத்துவது போல் நீர் என்னுடைய கையைப் பிடித்து, பூஜித்து, ஜனங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்து இருக்கிறீர். நான் தங்களுடைய ஆக்ஞா ரூபமாகிய இக்காரியத்தைச் செய்து வரும்பொழுது மேலானவர் களையும், தாழ்ந்தவர்களையும், மத்ய நிலமை உள்ளவராகவும் பிரித்து ஸ்ருஷ்டிப் பேனல்லவா?

அப்பொழுது பகவான் நம்மை மித்திரனைப் போல் கௌரவப்படுத்தினார். நான் ஸ்வதந்திரன் என்று மிகுந்த கர்வம் எனக்கு உண்டாகக் கூடுமே. அம்மாதிரியான மதம் என்னைக் கெடுத்து விடாமல் இருக்கும்படி அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

31-39 அதனைக் கேட்ட பகவான் ப்ரஹ்ம தேவரை நோக்கி, ஒ ப்ரஹ்மதேவரே! உம்மால் கேட்கப் பட்டபடி சாஸ்திரத்தைப் படிப்பதால் உண்டாகிய ஞானம், அனுபவத்தால் உண்டாகிய விஞ்ஞானம், பக்தி, அவைகளின் ஸாதனம் ஆகிய இவைகள் மிகவும் ரகசியமானவைகளானாலும் அவைகளை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன். நான் எவ்வளவு ஸ்வரூப முள்ளவனோ. எப்படி உண்டாகிறேனோ அப்பேர்ப் பட்ட உண்மையான ஸ்வரூப ஞானமானது என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தால் உமக்கு உண்டா கட்டும். ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே நான் ஒருவனே இருந்தேன். ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் இவைகளுக்குக் காரணமாகிய ப்ரதானம் ஆகிய இவைகள் என்னைக் காட்டிலும் வேறாக ஒன்றுமிருந்ததில்லை. பின்பு நானே இந்த ஜகத் ரூபியாய் இருக்கிறேன். ப்ரளய காலத்தில் எந்த வஸ்து நாசமடையாமல் இருக்குமோ அதுவும் நானே. மேலும், ஆகாசத்தில் இரண்டு சந்திரன் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதுபோல எதன் உடைய மஹிமையால் ஆத்மாவிடம் இல்லாதவைகள் தோன்றுகின்றனவோ கிரஹ மண்டலத்திலிருக்கும் ராஹுவானவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாததுபோல எதனுடைய மஹிமையால் ஆத்மாவிடத்தில் இருப்பவைகள் மறைக்கப்படுகின்றனவோ, அதை என்

உடைய மாயையென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். மஹா பூதங்கள், தங்களால் ஏற்பட்ட பலவகையான சரீரங்களில் பிறகு ப்ரவேசித்ததாகத் தோன்றுவது போல, ஜகத்தில் காரண ரூபியாய் நான் இருப்பவனே யொழிய அவைகளில் பின்பு ப்ரவேசித்தவனல்ல. ஆத்மாவினுடைய உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவன், 'எல்லா அவஸ்தையிலும் எது அஸ்வயத் தாலும், வ்யதிரேகத்தாலும் எக்காலத்திலும், எல்லா விடத்திலும் இருக்குமோ அதே பரமாத்மா என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது. இப்பொழுது என்னால் சொல்லப்பட்டதை ஒரே மனதாகச் சிந்தியும். கல்பங்களில் பலவகையான ஸ்ருஷ்டிகளிலும் உமக்கு அபிமானம் உண்டாகாமலிருக்கட்டும் என்று ஸகல ஜனங்களுக்கும் அதிபதியான ப்ரஹ்மாவை அனுக்ர ஹித்து அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்த உருவத்தைப் பகவான் மறைத்துக் கொண்டார். பிறகு அந்தப் ப்ரஹ்மதேவர் கண்ணுக்குப் புலப் படாமல் மறைந்த மஹாவிஷ்ணுவிற்கு அஞ்சலி செய்து ப்ருத்வி முதலிய பூதங்களாகிய சாதனங் களைக் கொண்டு முன் கல்பத்திலிருந்ததுபோல் இந்த ஜகத்தைப் படைத்தார்.

40-46 அந்தப் ப்ரஹ்மதேவர் ப்ரஜைகளுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்ய விரும்பி யமம், நியமம் முதலிய வைகளைச் செய்து வந்தார். அவருடைய புத்திரர் களுக்குள் மிகவும் பிரியராகிய நாரதர் தம்முடைய ஸ்வபாவத்தாலும், வணக்கத்தாலும், இந்திரிய நிக்ர ஹத்தாலும், பிதாவாகிய ப்ரஹ்மதேவரைச் சந்தோஷப் படுத்தி அவருக்குச் சிச்ருஷை செய்து வந்தார். அந்தப் பாகவதோத்தமராகிய நாரதர் மாயைக்கு அதிபதியான

மஹாவிஷ்ணுவின் மாயையை நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ள விரும்பியவர். அவருடைய சுகருஷையால் ப்ரஹ்மதேவருக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. அப் பொழுது நாரதர் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். அவருக்குப் ப்ரஹ்மதேவர் மிகவும் பிரியத்துடன் பத்து வித புராண லக்ஷணமுள்ள பாகவத புராணத்தை உபதேசித்தார். அந்த நாரதர் ஸரஸ்வதீ நதிக்கரையில் ப்ரஹ்ம தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்த அதிக தேஜஸுள்ள வ்யாஸ மஹர்ஷிக்கு இந்த விஷயத்தை உபதேசித்தார். விராட் புருஷனிடமிருந்து இந்த ஜகத் எப்படி உண்டாயிற்றென்று கேட்டீரல்லவா? அது முதலிய கேள்விகளுக்குப் பதில், சொல்லுகிறேன் கேளும் என்றார்.

நோட்டு

உருவம்—ஸத்யம், ஞானம் முடிவில்லாதது என்று ஸ்ருதியில் சொல்லியுள்ளபடியுள்ளது. குணம்— திவ்ய மங்கள குணங்கள். எவர் எல்லாவற்றையும் ஸாமான்யமாகவும் விசேஷமாகவும் அறிந்தவரோ, எவருடைய மேலான சக்தியும், இயற்கையான ஞானம், பலம், கிரியை ஆகிய இவைகளும் பல வகையாகக் காணப்படுகின்றனவோ சந்த். மாயை என்று—ப்ரக்ருதியின் அனுஸந்தான காலத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நன்றாகப் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை. ஆத்மாவின் தோற்றம் இருக்கும்போது அசேதனமாகிய ப்ரக்ருதியானது தோன்றுவதில்லை. தேஜஸிருக்கும் போது இருட்டிக்கிறதில்லை. இருட்டிலிருக்கும் போது தேஜஸ் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை. வீர.— எந்த வஸ்துவானது ஸகல காமத்தையும் அடைந்தவனாகிய என்னுடைய ப்ரயோசனமின்றி வேதம் முதலியதில்

தோன்றுகிறதோ, எது என்னிடத்தில் பாதகமாக ஆகிறதில்லையோ, அதே மாயை (ஜீவன், ப்ரக்ருதி ஆகிய இவர்கள் மாயை என்று கருத்து) யதார்த்தமாகத் தோன்றும் என்னுடைய பிரதிபிம்ப பூதனாகிய ஜீவனும், உண்மையாகத் தோன்றும் (மூல) ப்ரக்ருதியும் மாயையெனப்படுகின்றன. ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் சக்தியே முக்கியமாய் மாயை யெனப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி, ஜீவர்களை மாயையென்று செல்வது ஓளபசாரிகப் ப்ரயோகம், ஆனால், ஜீவன், ப்ரக்ருதி, கர்மம், காலம் ஆகிய இவைகள் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் வஸிப்பவைகளானாலும் அவைகளால் பாதகமில்லாததனால், அவைகள் என் இடமிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. அரசன் ரதத்தின் மீதேறிப் போகும்போது அவருக்குக் குடை பிடிப்பது முதலிய உபசாரங்கள் செய்து கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு ரதிகர்கள் என்று பெயர் கிடைக்குமா? விஜ். ப்ரவேசித்தவனல்ல மஹாபூதங்கள் அவைகளாலேற்பட்ட கூடம் முதலியவைகளில் ப்ரவேசித்திருந்தாலும் அவைகளை உடைப்பது, வெட்டு வது ஆகிய இவைகளில் அந்த மஹாபூதங்கள் ஸம்பந்திக் கிறதில்லை.—வீர. அன்வயவத்தாலும் காரியங்களில் காரண ரூபமாக விருப்பது; ஜாக்ரத் முதலிய அவஸ் தைகளில் ஸாக்ஷியாக விருப்பது. வ்யதிரேகம் காரணமாக இருக்கும் போது காரியமாக இல்லாமல் இருப்பது —ஸ்ரீத அன்வயம் இது அறியக் கூடியதே என்பது வ்யதிரேகம்— மற்றவை அறியக் கூடியவை அல்லனென்பது. பரமாத்மா ஒருவரைத் தெரிந்து கொண்டதனால் எல்லாம் அறியப் பட்டவையாகிறது. ஆனதால் அதுவே அறியக் கூடியது. —வீர.

அத்தியாயம் 10

தத்துவங்களின் உற்பத்தியுரைத்தது.

இந்துப்பாகவதத்தில் ஸர்க்கம், விஸர்க்கம், ஸ்தானம் போஷணம், ஊதி, மன்வந்தரம், ஈசானு கதை, நிரோதம் முக்தி ஆசிரயம் என்ற பத்து வகையான லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் பத்தாவதாகிய ஆசிரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிப்பதற்காக ஒன்பதுகளுடைய ஸ்வரூபத்தை சப்தத்தாலும், அர்த்தத்தாலும் பெரியோர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள். ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சப்தம் முதலிய விஷயங்களும், இந்திரியங்களும் மஹத் தத்துவமும், அஹங்காரமும், ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் உடைய பரிணாம விசேஷத்தால் பரமேச்வரனிடம் இருந்து உண்டாவதே ஸர்க்கமெனப்படும். வைராஜனால் செய்யப்படும் சராசர சிருஷ்டியே விஸர்க்கம் எனப்படும். பகவான் அவதாரஞ் செய்து ஜகத்தைப் பரிபாலிப்பது எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராக இருப்பது ஸ்திதி யெனப்படும். பக்தர்களை அனுக்கிரஹிப்பதே போஷணமெனப்படும். மன்வந்தரங்களில் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மம் மன்வந்தர மென்று சொல்லப்படுகிறது. கர்மங்களின் வாஸனைகள் ஊதி எனப்படுகின்றது. பலவகையான உபாக்யானங்கள் அடங்கிய பகவானுடைய அவதார கதைகளும், பக்தர்களுடைய சரிதங்களும் ஈசானு கதையென்று சொல்லப்படுகின்றன, பகவான் யோக நித்திரை செய்யும்போது ஜீவன் தன்னுடைய உபாதிகளுடன் அவரிடத்தில் லயிப்பதே நிரோத மெனப்படுகிறது. அவித்தையால் அத்யஸ்தமாகிய அநாதம் ரூபத்தை

ஞானத்தால் தொலைத்து, தன்னுடைய நிஜரூபமாக இருப்பதே முக்தியாகும். ஸ்ருஷ்டியும் லயமும் எதன் இடமிருந்து உண்டாகின்றனவோ, எது பரமாத்மா என்றும் ப்ரஹ்மம் என்றும் சொல்லப்படுகிறதோ, அதே ஆசிரய மெனப்படுகிறது. ஆத்யாத் மிகனென்ற ஜீவனே ஆதிதெய்வீகம் (கண் முதலியவைகளுக்கு அதிதெய்வமான சூரியன் முதலியவை) ஆகிறான். கண்கள் முதலிய இந்திரிய கோளங்கள் அடங்கிய புருஷோபாதியாகிய தேஹமே ஆதிபௌதிகம். அறிகிறவன், அறியப்படுகிறது, ஸாதனம் ஆகிய மூன்றுக்குள் ஒன்றை விட்டு மற்றவை அறியக் கூடாதவைகளாகையால் இம்மூன்றையும் எவர் சாக்ஷியாக விருந்து தெரிந்து கொள்கிறாரோ அவரே பரமாத்மா. அவருக்கு வேறு ஆச்ரயமில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் அவர் ஆச்ரய மாயிருப்பவர்.

10-34. விராட் புருஷன் ப்ரம்மாண்டத்தை பேதித்துக் கொண்டு எப்பொழுது வெளியில் வந்தாரோ (குனியாக இருந்தார் என்று கருத்து) அப்பொழுது தாம்சத்தராகையால் தாம்வஸிப்பதற்குச் சத்தமான ஸ்தானம் வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பரிசுத்தமான ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார். அந்த ஜலத்தில் வஸித்தாலும் ஜலம் அவரிடத்திலிருந்து உண்டானதாகும். அவருக்கு நாராயணனென்று பெயருண்டாயிற்று. அவருடைய அனுக்கிரஹத்தால் தான் உபாதான காரணம், கர்மம், காலம் முதலிய நிமித்த காரணம் ஆகிய இவைகள் தங்களுடைய கார்யத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அவருடைய அனுக்கிரஹமில்லாதவரையில் அவைகளுக்குக் கார்யத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய சக்தி ஏற்படுகிறதில்லை. அந்தப் புருஷன்

தாம் பலவகையான ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்ற ஸங்கல்பத்தை அடைந்து யோக நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருந்து மிகுந்த ப்ரகாசமுள்ள திவ்ய தேஹத்தைத் தம்முடைய மாயையின் சம்பந்தத் தால் ஆத்யாத்மிகம், ஆதி தெய்வீகம், ஆதி பௌதிகம் என்று மூவகையாகப் பிரித்தார். அதெப்படி எனில் கிரியா சக்தியால், பலவகையாகச் சேஷ்டிக்கும் புருஷனுக்கு இந்திரிய சக்தி, மனத்தின் சக்தி, தேஹ சக்தி ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. சூக்ஷ்ம ரூபியாகிய அந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து முக்கியப் ப்ராணன் உண்டானான், அரசனை அவருடைய வேலைக்காரர்கள் அனுசரிப்பதுபோலப் ப்ராணன் அவருடையதாதலால் ஸகல இந்திரியங்களும் சேஷ்டிக்கின்றன. ப்ராணன் சேஷ்டிக்காவிடில் அவைகளும் சேஷ்டிக்கிறதில்லை, அந்தப் ப்ராணன் ப்ரபுவின் வயிற்றில் பரவும்போது, பசி, தாகம் ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. பிறகு புஜிக்கவேண்டுமென்றும், குடிக்க வேண்டுமென்றும் விருப்பம் உண்டாயிற்று. பிறகு அந்தப் ப்ரபுவினிடமிருந்து முகமானது உண்டாயிற்று (பிரிந்தது). அதிலிருந்து ஜிஹ்வேந்திரியத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிய தாலுவும் (நாக்கும்), அதிலிருந்து ஜிஹ்வேந்திரியமும், அதிலிருந்து அதனால் கிரஹிக்கப்படும் ஆறுவகையான ரஸங்களும் உண்டாயின. பேசவேண்டுமென்ற விருப்பம் அவருக்கு உண்டான பொழுது முகத்திலிருந்து அக்னியும், (இந்திரியாபிமானி தேவதை) வாக் என்னும் இந்திரியமும், அவ்விரண்டின் வியாபாரமாகிய பேச்சும் (இந்திரிய விஷயம்) உண்டாயின. அந்த அக்னி வெகுகாலம் ஜலத்தால் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. ப்ராணவாயுவானது அதிகமாக அசையும் பொழுது முக்குகள் உண்டாயின. அவை

களில் கந்தத்தை வஸிக்கும் வாயு உண்டானார். (பிரவேசித்தார்) கந்தத்தை கிரகிக்க விரும்பும்பொழுது அவ்விடத்தில் கிரானேந்திரியம் உண்டாயிற்று. எப்பொழுது ப்ரகாசமில்லாமலிருந்ததோ, அப்பொழுது தன்னையும் இதர வஸ்துக்களையும் பார்க்க, விரும்பிய போது கண்கள், உருவத்தைக் கிரகிக்கும் சக்தி, சக்ஷுரீந்திரியம் அதற்கு அபிமானி தேவதையாகிய ஆதித்யன் ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. யோக நித்திரை செய்யும் ப்ரபுவைத் தேவர்கள் எழுப்புங்காலத்தில் அந்தச் சப்தத்தைக் கிரகிக்க அவர் விரும்பினார். அப்பொழுது காதுகளும், திக்குகளும், ச்ரோத்ரேந்திரியமும், சப்தத்தைக் கிரகிக்கும் சக்தியும் உண்டாயின. மேலும் வஸ்துக்களின் மெதுவாயிருக்கும் தன்மை, கடினமாயிருக்கும் தன்மை கனமுள்ளதாக விருப்பது, கனமில்லாமலிருப்பது, குளிர்ச்சி, உஷ்ணம் ஆகிய இவைகளைக் கிரகிக்க விரும்பும்போது துவக்கிந்திரியத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிய தோல் உண்டாயிற்று. அதில் இந்திரியமும் தேவர்களும் உண்டானார்கள். ஸ்பரிசமாகிய குணமுள்ள வாயுவானது மேற்காட்டிய துவக் இந்திரியத்தின் உள்ளிலும் வெளியிலும் வ்யாபித்திருக்கிறது. பின்னும் பலவகையான கார்யங்களைச் செய்ய விரும்பிய அவரிடமிருந்து கைகள் முளைத்தன. அவ்விரண்டு கைகளுக்கும் இந்திரன் தேவதையானான். எடுப்பது (ஆதானம்) அவைகளின் கார்யமாம். இன்னும், தமதிஷ்டப்படி நடக்க விரும்பிய அந்த ஆத்மாவிடமிருந்து பாதுங்கள் முளைத்தன. அவைகளுக்கு யக்ஞஸ்வரூபியாகிய மஹாவிஷ்ணுவே தேவதையாக இருக்கிறார். நடப்பது அவைகளின் காரியம். யாகத்திற்கு உபயோகமான ஹவிஸ்ஸை வெகுதூரம் நடந்து ஸம்பாதிப்பதே அவை

களின் ப்ரயோஜனம். பிறகு குழந்தை, ஆனந்தம், அமிருதம் (ஸூகம் அல்லது ஸ்வர்க்கம்) ஆகிய இவைகளை அடைய விரும்பிய அவரிடமிருந்து சிஸ்னம் (ஆண்குறியும் பெண்குறியும்) உண்டாயின. ஸ்திரீகளுடைய ஸம்போகத்தால் ஏற்படும் ஸூகத்திற்குக் காரணமும், இந்திரியம், தேவதை ஆகிய இவைகளுக்கு ஆசிரயமுமான உபஸ்தேந்திரியம் அந்த சிசுனத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. தூதுக்களின் மலத்தை புஜித்த அன்னம் முதலியவைகளுடைய ஸாரமற்ற பாகத்தை) வெளிப்படுத்த விரும்பிய அந்தப் புருஷனிடமிருந்து குதமானது உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பாயுவென்ற இந்திரியமும், அதனிடமிருந்து அதிதேவதையான மித்திரனும் உண்டானார்கள். மலத்தை வெளிப்படுத்துவது இந்திரியம் அதன் ஸ்தானம் ஆகிய இரண்டையும் ஆசிரயித்தது. ஒரு தேஹத்தில் இருந்து மற்றொரு தேஹத்திற்குப் போகவிரும்பிய ப்ரஹத்தினுடைய ஸமஷ்டி அபானவாயுவினிடம் இருந்து நாபியாக உண்டாயிற்று. அதில் அபானனும், அதற்கு அதிஷ்டமான தேவதையாகிய மிருத்யுவும் உண்டாயின. மரணமானது பிராணன், அபானன் ஆகிய இவைகளைக் க்ரஹிக்க வேண்டுமென்று விரும்பிய அந்தப் ப்ரபுவினிடமிருந்து வயிறு, ஆந்த்ரம் (மாம்ஸ விசேஷம்), நாடிகள் ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. அந்த நாடி, ஆந்த்ரம் ஆகிய இவைகளுக்கு நதிகளும் ஸமுத்ரமும் (முறையே) தேவதைகள். அவைகளால் துஷ்டியும், புஷ்டியும் உண்டாயின. தம்முடைய ப்ரக்ருதியைச் சிந்திக்கும் அந்தப் ப்ரபுவினிடமிருந்து ஹ்ருதயம் உண்டாயிற்று. அதனிடம் இருந்து சந்திரனென்று ப்ரஸித்தியுள்ள மனஸ் உண்டாயிற்று. மேற்சொல்லிய ஹ்ருதயமே காமத்திற்கும்,

ஸங்கல்பத்திற்கும் இருப்பிடம் துவக் (மேல்தோல்) சர்மம் (உள்ளேயிருப்பது) மாம்ஸம் ரத்தம் மேதஸ் மஜ்ஜை எலும்பு ஆகிய ஏழு தூதுக்களும் பூமி, ஜலம், தேஜஸ் ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூபமாயுள்ளவைகள். ப்ராணன்கள் ஆகாயம் ஜலம், வாயு ஆகிய இவைகளால் உண்டான இந்திரியங்களாவும் விஷயங்களில் செல்லும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. சப்தம் முதலிய குணங்கள் அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டானவை. ஸகலவிகாரங்களுக்கும் (காமம், ஸங்கல்பம், ஸம்சயம், சிரத்தை, வெட்கம் முதலியவைகளுக்கும்) ஆதாரமாயுள்ளது மனதேயாம், விஞ்ஞான ஸ்வரூபமாயிருப்பதே (பலவகையான பிரபஞ்ச ரூபமாக ஆகவேண்டுமென்று பகவானுடைய எண்ணம்) புத்தியெனப்படுகிறது. பூமி முதலிய எட்டு ஆவரணங்களுள்ள மேற்சொல்லிய ரூபமானது பகவானுடைய ஸ்தூல ரூபம். ஸூக்ஷ்ம சரீரமானது மேற்காட்டிய ஸ்தூல ரூபத்துக்குக் காரணமாயிருப்பது. அது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையால் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதது. பேதமற்றது, ஆதி, மத்யம், அந்தம் ஆகிய இவைகளற்றது. எப்பொழுதும் ஒரே வகையுள்ளது. (இளைப்பு, விருத்தி முதலியவைகளற்றது என்று கருத்து) வாக்குக்கும், மனத்திற்கும் மேலானது.

35-47. மேற்காட்டியபடி என்னால் உமக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட பகவானுடைய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்கள் மாயையால் ஏற்பட்டவைகளாகையால் அவைகளை வித்வான்கள் உண்மையானவைகளாக அங்கீகரிக்கிறது இல்லை. (உபாஸனத்திற்காகப் பகவானிடம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டனவென்று கருத்து) ஓ மஹாராஜ அந்தப் பகவான் ப்ரஹ்மதேவ ஸ்வரூபியாக

இருந்து, சப்தங்களின் பொருளாக விருக்கும் உருவங்களையும்; சப்தங்களைக் கொண்டு பெயர்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார். மேலும் அவர் மாயையால் கர்மங்கள் அற்றவர்போல தோன்றினாலும் உண்மையில் கர்மங்கள் அற்றவர். ஒன்பது ப்ரஜாபதிகள் மனுக்கள் தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதிரு கணங்கள் ஸித்தர்கள்; சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், வித்யாதாரர்கள், அஸூரர்கள், குஹ்யகர்கள் கின்னரர்கள் அப்ஸரஸூகர்கள், நாகர்கள், ஸர்ப்பங்கள், கிம்புருஷர்கள், மாத்ரு கணங்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசங்கள் ப்ரேத கணங்கள், பூத கணங்கள், விநாயக கணங்கள் கூஷ்மாண்டங்கள், உன்மாதங்கள், வேதாலங்கள், யாதுதானர்கள் கிருஹங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், பசுக்கள், விருக்ஷங்கள், மலைகள், மலைப்பாம்புகள், ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் என்ற இரண்டு வகையுள்ளவையும், ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம் என்று நான்கு வகையுள்ளவைகளுமான ப்ராணிகள், ஜல ஜந்துக்கள், ஸ்தல ஜந்துக்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் தரிக்கிறார். (ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபமாக இருக்கிறார் என்று கருத்து.) மேற்காட்டிய ப்ராணிகளில் மேலானவை. மத்ய நிலையுள்ளவை, தாழ்ந்தவை ஆகிய இவைகள் புண்யம், பாபம், இரண்டின் கலப்பு ஆகிய கர்மங்களின் பலனேயாம். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய இவைகளால் கர்மங்களின் கதி மூவகையானது. ஸத்வத்தால் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளும், ரஜஸ்ஸினால் பசு, புத்திரன் முதலியவைகளும் தமஸ்ஸினால் 21 நரகங்களும் உண்டாகின்றன. மேற்காட்டிய மூன்று வகையான கதிகளில் ஒன்றானது மற்ற இரண்டுகளால் அடக்கப்படும் பொழுது ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று வகை ஏற்படுகின்றது. அந்தப் பகவானே இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து திரயக் ஜாதி

ஆகவும், மனிதனாகவும். தேவனாகவும் அவதரித்து ஸ்ருஷ்டித்த ஜகத்தைப் பரிபாலனம் செய்தும், தர்ம ரூபியாக விருந்து அதனைப் போஷிக்கிறார். பின்பு ப்ரளய காலத்தில் மேகக்கூட்டத்தைக் காற்றானது கலைத்ததுபோல, அந்த மஹாபுருஷனே காலாக்கினி ருத்ரரூபியாக விருந்து ஸம்ஹரிக்கிறார். மிகுந்த ஐச்வரி முள்ள அந்தப் பகவான் இப்பேர்ப்பட்ட மஹிமை யுள்ளவர் என்று சொல்லப்படுகிறார். ஆனாலும் வித்வான்கள் அவரை இம்மாதிரியான குணமுள்ள வராக அறியமாட்டார்கள். ஏனெனில், இந்த ஜகத்தை உண்டு பண்ணுவது முதலியவைகளால் பரமாத்மாவிற்கு சம்பந்த மிருப்பதாகச் ஸ்ருதியின் தாத்தர்யமல்ல. மாயையைக் கொண்டு பகவானிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட கர்த்ருவம் முதலியவைகள் அவரிடத்தில் உண்மையில் இல்லை என்று சொல்லுவதற்காக வேதமானது அவைகளை அனுமதித்தது. ப்ரஹ்மதேவ ரூடைய கற்பமானது அவாந்தர கல்பத்துடன் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த . மஹாகல்பத்தில் மஹத்தத்துவம் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும். ஸ்தாவரங்களின் ஸ்ருஷ்டியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பிரகாரமானது மற்ற மஹாகல்பம் முதலியவைகளுக்கும் பொதுவேயாம். காலத்தின் அளவையும் கல்பத்தின் லக்ஷணத்தையும் அதன் அவாந்தரவிபாகத்தையும் பாத்தம் கல்பத்தையும் சொல்லுகிறேன். கேளும் என்றார்.

48-50. இம்மாதிரியான ஸூதருடைய வார்த்தையை கேட்ட சௌனகர் அவரை நோக்கி, பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய விதூரர், மிகுந்த அபிமானமுள்ள பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்து பூமியிலிருக்கும் ஒவ்வொரு

தீர்த்தங்களிலும் சென்று யாத்திரை செய்தாரல்லவா? அந்த விதூரருக்கும், மைத்ரேயருக்கும் எந்த விடத்தில் பரமாத்மா விஷயமான ஸம்வாதம் நேர்ந்தது? அந்தப் பகவானாகிய மைத்ரேயரால் அவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்ம தத்துவம் யாது? விதூரர் பந்துக்களை விட்டுப் பிரிவதற்கு என்ன காரணம்? அவர் மறுபடியும் ஏன் திரும்பிவந்தார்? அவருடைய சரிதம் எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்.

51. அதனைக் கேட்டு ஸூதர், 'ஓ மஹரிஷிகளே பரீஷித்து மஹாராஜனால் கேட்கப்பட்டுச் சுக மஹா முனியானவர் எதனை அவருக்கு உபதேசித்தாரோ அதனைக்ரமமாக உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்.

நோட்டு

விஸர்க்கம் பகவான் தமோகுணத்தை அங்கீகரித்துச் செய்யும் லயம்சந்த். ப்ரஹ்மதேவரால் செய்யப்படும் ஸர்க்கம் வீர. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பரமாத்மாவினிடம் இருந்து குணங்களுடைய வித்யாஸத்தால் உண்டாகும் மஹத்தத்துவத்தால் ஐந்து பூதங்கள், சப்தம் முதலியவைகள், இந்திரியங்கள், புத்தி ஆகிய இவை முதல் அண்டம் வரையிலுள்ளவைகளின் உற்பத்தியே ஸர்க்கம். அண்டத்திற்குட்பட்ட புருஷனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பலவகையான ஸ்ருஷ்டியே விஸர்க்கம் விஜ். முக்திஜீவன் கர்மத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட தேவாதி சரீரத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய ஸ்வரூபமாகிய ஞானம், ஆனந்தம் முதலியவைகளுடனிருப்பது சந்த், பாபம் இல்லாமலிருப்பது முதலிய எட்டுக் குணங்களுடைய

வனாகத் தன்னைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பது வீர, ப்ராகிருதம், வைகிருதம், ஸ்தூலம் ஸுக்ஷ்மம் ஆகிய இவைகளை விட்டு, சித்ஸ்வரூபியாயும், ஆனந்த ஸ்வரூபியாயும் இருப்பதுவிஜ். ஆதிபௌதிகம் சப்தம் முதலியவைகளுக்கும் ஆந்தரனாகவிருப்பவனே ஆதிபௌதிகள் வீர. ஸாக்ஷியாக இம்மூன்றுகளில் இந்திரியமாகிய ஸ்தானமில்லாவிடில் சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் அறியப்படுகிறதில்லை. ஆனதால் ஜீவர்கள் மூன்று வகையான ஸன்னிகர்ஷமுள்ள பதார்த்தங்களை இந்திரியங்களால் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். பரமாத்மாவானவர்மூன்றையும் நேரில் பார்ப்பவர் வீர. ஆச்ரயமான அசிதாஸ்ரயமான ஜீவனுக்கும் ஆச்ரயமாய் இருப்பவர். எப்படி ரதத்தினுடைய சக்கரத்திலுள்ள ஆரங்களில் நேமியும் (சக்கரத்தின் முனை) மத்யமாகிய குடத்தில் ஆரங்களில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே பூத மாத்திரைகள் ப்ரஞ்ஞாப மாத்திரையிலும், அவைகள் ப்ராணனிடத்திலும் வைக்கப்பட்டு இருக்கின்றனஸ்ருதி. வீர.நாராயணன் 'ஜலங்களுக்கு நாரமென்று பெயர். அவைகள் ஸ்தானமாயிருந்தன. அதனால் நாராயணன்' என்று சொல்லப்பட்டார் ஸ்மிருதி.

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 3

அத்தியாயம்-1

விதுரருக்கும் உத்தவருக்கும் ஸம்வாதம்

சுகர் பரீக்ஷித்து மகாராஜனை நோக்கி, “ஓ மகாராஜ! எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியும், ஹிருதயத்தில் வஸிப்பவருமான இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பாண்டவர்களுக்குத் தூதராக அஸ்தினாபுரம் சென்றபொழுது அரசனாகிய துரியோதனனை லட்சியம் செய்யாமல் விதுரருடைய கிருஹத்திற்குச் சென்றார்ல்லவா, அவ்வளவு மஹிமை பொருந்தியதும், ஸகல சம்பத்துக்களால் நிறைந்ததுமான தம்முடைய அந்த வீட்டை விட்டு விதுரர் முன்னொரு காலத்தில் காட்டில் சென்று அவ்விடத்தில் ஸர்வக்ஞரான மைத்ரேயரைச் சந்தித்து, இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டார்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிரபுவே! பகவானாகிய மைத்ரேயரும், விதுரரும் எவ்விடத்தில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டார்கள்? மிகவும் சிறந்தவரான மைத்ரேயரை நோக்கிச் சுத்த சித்தரான அந்த விதுரரால் செய்யப்பட்டதும், பெரியோர்களால் அனுமோதித்துக் கௌரவப்படுத்தப்பட்டதுமான ப்ரச்னம் (கேள்வி) அற்ப விஷயமுள்ளதாக இராது. ஆகையால் அதைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

5-45 ஓ செளனகர் முதலிய மஹர்ஷிகளே! இம்மாதிரி அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மஹர்ஷிகளுக்குள் சிறந்தவரும், பல விஷயங்களை

அறிந்தவருமான சுகர் மிகுந்த ப்ரியத்துடன் அரசனை நோக்கி, “திருதராஷ்டிர மகாராஜன் அதர்ம சிந்தையால் விவேகமில்லாதவராய் மிகவும் துஷ்டர்களான துரியோதனன்முதலிய புத்திரர்களை அதர்ம மார்க்கமாய்ப் போஷித்தும், தம்முடைய தம்பியாகிய பாண்டு வினுடைய குமாரர்களும், தகப்பனை இழந்தவர்களுமான தரும புத்திரர் முதலானவர்களை அரக்கு மாளிகையில் வஸிக்கச் செய்து அதில் அக்னியையும் வைத்தார். பிறகு துரியோதனன் சபையில் திரௌபதியின் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்து வரச் செய்யும் பொழுது, அவள் தன்னுடைய ஸ்தனங்களிலிருக்கும் குங்குமம் கரையும்படி கண்ணீரைப் பெருக்கி அழுதாள். அப்பொழுது தனது மருமகளாகிய திரௌபதிக்கு நேர்ந்த துக்கத்தையும் புத்திரர்களுடைய கெட்ட நடையையும் பார்த்திருந்தும் மௌனமாக இருந்தார்.

மேலும் துரியோதனன் முதலியவர்கள் மிகுந்த சாதுவாகிய தருமபுத்திரரைச் சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் ஜயித்து நாட்டிலிருந்து காட்டிற்குப் போகச் செய்தார்கள். அப்பொழுது அவர் சத்தியத்திற்குப் பட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ் செய்தும், ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்தும், பிறகு தம்முடைய பாகத்தைத் தமக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ள அப்பொழுதும் தமோ குணத்தால் அந்தத் திருதராஷ்டிர மகாராஜன் கொடுக்கவில்லை. பின்னும், ஜகத்திற்குக் குருவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தரும புத்திரரால் தூண்டப்பட்டு, அஸ்தினாபுரஞ் சென்று சபையில் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னார். அவைகள் பீஷ்மர், முதலானவர்களுக்கு அமிருதமாக விருந்தன. துரியோதனன், திருதராஷ்டிரர்

முதலானவர்கள் கேஷமத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய மில்லாதவர்களாகையால், அவைகளைப் பெரியவைகளாக நினைக்கவில்லை. பின்னுமொரு சமயத்தில் திருதராஷ்டிரர் பாண்டவர்களுக்கு அவர்களுடைய பாகத்தைக் கொடுக்கும் விஷயமாய் ஆலோசிப்பதற்காக விதுரரைத் தம்முடைய அரண்மனைக்கு வரவழைத்தார். விதுரர் காரியம், அகாரியம் இவைகளை நன்றாக யோசித்துச் சொல்பவர்களுக்குள் சிறந்தவர், “விதுரருடைய வார்த்தை மிகவும் மேலானது” என்று ப்ரசித்தமாயிருக்கிறது. அப்பொழுது விதுரர் தமையனை நோக்கி, “ஓ மகாராஜ! தரும புத்திரருக்கு ஒரிடத்திலும் விரோத புத்தியில்லாமையால் அவர் தம் சகோதரர்களுடன் உம்மால் செய்யப்பட்ட சகிக்க முடியாத அபகாரங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். தவிரவும், பீமசேனராகிய சர்ப்பமானது மிகுந்த கோபத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த சர்ப்பத்தினிடம் நீர் எப்பொழுதும் மிகவும் பயந்து கொண்டிருக்கிறீரல்லவா? மேலும் ப்ராஹ்மணர்களையே தெய்வமாக கொண்டவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் குந்தியின் புத்திரர்களைத் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களாக அங்கீகரித்திருக்கிறார். யாதவர்களுக்கு அதிபதியும், பூமியிலிருக்கும் ஸகல அரசர்களை ஜயித்தவருமாகிய அந்தப் பகவான் துவாரகா நகரத்தில் சுகமாக வஸிக்கிறார்.

மேலும், தோஷமே துரியோதனனென்ற பெயருடன் சரீரமெடுத்துக் கொண்டு உம்முடைய க்ருகத்தில் ப்ரவேசித்திருக்கிறது. இவனை அபத்யம் (எந்தக் குழந்தையால் பிதா நரகத்தையடையாமலிருப்பானோ அந்தக் குழந்தை) என்று நினைத்துப் போஷிக்கிறீர்.

இவன் பரம புருஷராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இடத்தில் விரோதபுத்தியுள்ளவன். இவனால் உமக்கு கேஷமம் கிடைக்காது, சம்பத்து உம்மை விட்டு விலகியது; கெட்ட நடையுள்ள இந்தப் புத்திரனை நாட்டை விட்டுத் துரத்தி விடவேண்டும். குலத்தின் கேஷமத்திற்காக ஒருவனைப் பரித்தியாகம் செய்வது நியாயமேயாகும், தரும புத்திரருக்கு அவருடைய பாகத்தைக் கொடுத்துவிடும்” என்றார். அதனைக் கேட்ட துரியோதனன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு உதடுகள் துடிக்கக் கர்ணன், துச்சாதனன், சகுனி என்னும் இவர்களுடன் சாதுக்களால் விரும்பக்கூடிய ஸ்வபாமுள்ள விதுரரை யுத்தேசித்து, “தாசியின் புத்திரனாகிய விதுரன் கபட ஸ்வபாவமுள்ளவன். நம்முடைய அன்னத்தை புசித்தவனாயிருந்தும் நமக்கே விரோதம் செய்கிறான். சத்ருக்களுக்கு அனுகூலஞ் செய்வதில் ஜாக்ரதையாக இருக்கிறான். இவனை இந்த ஆலோசனை சபைக்கு எவன் அழைத்தான்? இவனை உயிருடன் பட்டணத்தை விட்டுத் துரத்த வேண்டும்” என்று அவமதித்துச் சொன்னான். இம்மாதிரி விதுரர் திருதராஷ்டிரருடைய முன்பாகத் துரியோதனனுடைய நிஷ்டேரவார்த்தைகளாகிய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டும் அதனால் வருத்தப்படவில்லை. ஆனால், மாயையின் மஹிமை அளவிடமுடியாதது என்று ஆச்சரியமடைந்தார்.

பிறகு அவர் (விதுரர் அஸ்தினாபுர பட்டணத்தை விட்டு வெளியில் போய்ப் பீமசேனர் முதலியவர்களுடன் சேர்ந்த யுத்தத்திற்கு வருவாரோவென்று சந்தேகிக்க வேண்டாம் என்ற விஷயத்தை துரியோதனன் முதலியவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக) தம்முடைய

வில்லை அவர்களுடைய அரண்மனை வாசலில் வைத்துவிட்டு, தம்மைத் துரத்த முயற்சிப்பதற்கு முன்னமேயே பட்டணத்திற்கு வெளியில் சென்றார். கௌரவர்களுடைய பாக்கிய ரூபியாகிய அந்த விதுரர் புண்ணியத்தைச் சம்பாதிக்க விரும்பி கேஷத்திராடனஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார். கேஷத்திரங்களில் பகவான் ப்ரஹ்மா, ருத்திரன் முதலிய அநேக சரீரங்களுடன் ஸான்னியத்யஞ் செய்கிறார். வனங்கள், புண்யகரமாகிய தோட்டங்கள், மலைகள், கொடிவீடுகள், சுத்தமான ஜலமுள்ள நதிகள், ஏரிகள், பகவானுடைய மூர்த்திகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கேஷத்திரங்கள் ஆகிய இவைகளில் சஞ்சரித்தார். மேலும், அவர் ஒவ்வாரு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தும் சுத்தமாகிய ஜீவனமுள்ளவராகப் பூமியில் படுத்துக் கொண்டு, மரவுரியை உடுத்திக் கொண்டு தம்முடைய பந்துக்களாலும், "இவர் விதுரர்" என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவராக ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவிற்குப் ப்ரியமாகிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்தார். இப்படிப் பாரத வர்ஷம் முழுவதும் சஞ்சரித்துக் கடைசியில் ப்ரபாஸ தீர்த்தஞ் சென்றார். அந்தக் காலத்தில் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய சகாயத்தால் ஸகல பூமியையும் பரிபாலித்து வந்தார். அப்பொழுது அவருடைய சைன்யம் ஒன்றுதான் பூமியிலிருந்தது. அரசர்களுக்கு அடையாளமாகிய வெள்ளைக் குடை ஒன்றே நிலைத்திருந்தது. மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து அக்னி யுண்டுபண்ணி அதனால் அவைகள் எரிக்கப்படுவது போலக் கௌரவர்கள் நாசமடைந்தார்கள் என்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்வதை விதுரர் ப்ரபாஸ தீர்த்தக் கரையில் கேட்டு, வருத்தத்துடன் மௌனமாக

அவ்விடத்திலிருந்து மேற்கு முகமாய்ச் சரஸ்வதி நதியை நோக்கிச் சென்றார். அவ்விடத்தில் திரிதர், உசனஸ், மனு, பிருது, அக்கினி. அஸிதர், வாயு, ஸுதாஸர், கோ (பசு), சுப்பிரமண்யர், ச்ராத்த தேவர் என்னும் இவர்களுடைய பெயரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பதினொரு தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. மேலும், மஹர்ஷிகளாலும், தேவர்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட விஷ்ணுவின் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளின் மேற்புறத்திலிருக்கும் சும்பங்கள் பகவானுடைய சக்கரம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருப்பதால் அவற்றைக் கண்டவுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய ஞாபக முண்டாகிறது. அவைகள் எல்லாவற்றையும் விதுரர் சேவித்தார்.

பிறகு, அவ்விடமிருந்து ஸுராஷ்டிரம், ஸௌவீரம், மத்ஸ்யம், குருஜாங்கலம் என்னும் தேசங்களைத் தாண்டி, சிலகாலம் சென்றபின் யமுனையின் கரை சென்றார். அவ்விடத்தில் பகவத் பக்தராகிய உத்தவரைக் கண்டார். அவர் வசுதேவ புத்திரராகிய பகவானுடன் சஞ்சரிப்பவர். மிகவும் சாந்தர். ப்ரகஸ்பதியின் முந்திய சிஷ்யர், ப்ரசித்தர். இப்படிப்பட்ட உத்தவரை விதுரர் மிக்க பிரியத்துடன் தழுவி, பகவானால் போஷிக்கக்கூடிய தம்முடைய பந்துக்கள் கேஷமமாக வஸிக்கிறார்களாவென்று பின்வருமாறு விசாரிக்கத் தொடங்கினார். எப்படியெனில், தம்முடைய நாபியிலிருந்து உண்டான ப்ரஹ்மதேவர் உடைய வேண்டுகோளின்படி தாமே இரண்டு விதமாகப் பூமியில் அவதரித்துப் ப்ரஜைகளுக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டு பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பலராமனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் சூரசேனருடைய

க்ருஹத்தில் கேஷமமாக வஸிக்கிறார்களா? பூஜ்யராகிய வசுதேவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? அவர் சகோதரிகளுக்கு இஷ்டமான உத்தம வஸ்த்துக்களைக் கொடுத்து, பிதாபோல் அவர்களைப் பூஜிப்பவர்களல்லவா? யாதவ ஸைனியத்திற்கு அதிபதியான ப்ரத்யும்னார் கேஷமமாக இருக்கிறாரா? அவர் முன் ஜன்மத்தில் மன்மதனாக இருந்தவர். ப்ராஹ்மணர்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு ருக்மணி தேவியினிடம் பிறந்தவர். தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இராஜ்யத்தை விரும்பாமல் உக்ரசேனருக்கு இராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்தாரல்லவா? சாத்வதர்களுக்கும், வ்ருஷ்ணிகளுக்கும், போஜர்களுக்கும், தாசார்ஹர்களுக்கும் அதிபதியான அந்த அரசன் செளக்கியமாக இருக்கிறாரா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் சமமானவரும், ரதிகர்களுக்குள் முந்தியவரும், பகவானுடைய புத்திரருமாகிய சாம்பனென்பவர் கேஷமாயிருக்கிறாரா? அவரை ஜாம்பவதி கடுமையான விரதங்களைச் செய்து புத்திரனாக அடைந்தாள். அவர் முன் ஜன்மத்தில் பார்வதிக்குப் புத்திரனாக இருந்த சுப்ரமண்யனேயாம். அர்ச்சுனனிடத்தில் அஸ்திர வித்தை யை அப்பியசித்தவரும்; பகவானைச் சேவித்து யதுக்களுக்கும் அரிதாகிய பகவத் கதியை அடைந்தவருமான யுயுதானர் (ஸாத்யகி) கேஷமமா? பகவானிடத்தில் அதிகப் பக்தியுள்ளவரும், பாபமற்றவரும், விவேகியுமான அக்ருரர் கேஷமமா? அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நடந்த இடத்தில் அவருடைய திவ்யமாகிய பாதம் வைத்த புண்ணிய ஸ்தலத்திலுள்ள தூளிகளின் விசேஷ பிரேமையால் தைரியம் தளர்ந்தவராகப் புரளுகிறவரல்லவா? வேதமானது யாக விதியாகிய பொருளையடக்கிக் கொண்டிருப்பது போல் தேவகி

ஆனவர் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைத் தன்னுடைய வயிற்றில் தரித்தாளல்லவா? அவளுக்குச் சமமானவள் அதிதி தேவியே தவிர வேறில்லை, அந்தக் கிருஷ்ண பகவான் உடைய மாதா கேஷமமாக இருக்கிறாளா? அந்ருத்தர் கேஷமமாக இருக்கிறாரா? அவர் பக்தர்களுக்கு அபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பவர். அவரே சாஸ்திரத்திற்குக் காரணரென்றும், மனத்தைப் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்பவர் என்றும், அந்தக்கரணத்தின் நான்காவது தத்துவமென்றும் தேவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தங்களுடைய ஆத்மாவிற்குத் தெய்வமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே உபாசிப்பவர்களான ஹ்ருதிகர், சத்தியபாமையின் புத்திரர் சாருதேஷ்ணர், கதர் முதலிய மற்ற பந்துக்கள் அனைவரும் கேஷமமாக இருக்கிறார்களா? தரும புத்திரர் தம்முடைய கைகள் போலிருக்கும் அர்ச்சுனன், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் இவர்களுடன் தர்மமாக லோக மரியாதையைக் காப்பாற்றி வருகிறாரா? அர்ச்சுனன் உடைய ஒத்தாசையால் தர்மபுத்திரருக்குக் கிடைத்த இராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு துரியோதனன் மிகவும் வருத்தப்பட்டானல்லவா? பீமசேனர் கதாயுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அவருடைய பாதங்களின் சஞ்சாரத்தைச் சகியாமல் பூமி அசையுமே. அவர் வெகு நாளாகத் தமக்கு அபராதஞ் செய்தவர்களான சத்துருக்களைத் தக்கபடி சிட்சித்தாரா? அர்ச்சுனன் கிராத வேஷங் (வேட வடிவங்) கொண்ட பரமசிவனுடன் யுத்தஞ் செய்யும் சமயத்தில் அர்ச்சுனனுடைய பாணங்களால் அவர் மறைக்கப்பட்டு மிகவும் சந்தோஷமடைந்தாரல்லவா? ரதிகர்களுக்குள் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள இந்த அர்ச்சுனன் சத்ருக்களைக் கொன்றாரா? குந்திதேவியின் ஸ்தன்ய பானத்தால் வளர்ந்தவர்களும், இமைகளுடன் கண்கள் சேர்ந்து

இருப்பதுபோலக் குந்தி புத்திரர்களுடன் விசேஷ பிரேமையுடன் வசிப்பவர்களுமான நகுல சகாதேவர்கள் இருவர்களும் இரண்டு கருட பட்சிகள் மகேந்திரன் இடத்திலிருந்து அமிருதத்தைக் கொண்டு வந்தாற் போலத் தங்களுடைய ராஜ்யத்தை எதிரிகளிடமிருந்து வசப்படுத்திக் கொண்டு சந்தோஷிக்கிறார்களா? அதிரதரும், லோகத்தில் முக்கிய வீரராயுமுள்ள பாண்டு மகாராஜன் வில்லையே ஒத்தாசையாக வைத்துக் கொண்டு நான்கு திக்குகளையும் ஜயித்தார். அப்பேர்ப் பட்ட சூரனாகிய பர்த்தா இறந்தபிறகு குந்தியானவள் தன்னுடைய புத்திரர்களுக்காகவே உயிருடனிருந்தாள். ஓ, உத்தவரே தூர்க்கதியை யடையத் தயாராக இருக்கும் திருதராஷ்டிரரைப் பற்றித் துக்கிக்கிறேன். அவர் தம்பியாகிய பாண்டு மகாராஜன் இறந்த பிறகு அவருடைய புத்திரர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்ததால் சகோதரனுக்குத் துரோகஞ் செய்தவரானார். மேலும், அவர் தம்முடைய பிள்ளைகளான தூரியோதனர்கள் உடைய இஷ்டப்படி என்னைப் பட்டணத்திலிருந்து துரத்தினாரல்லவா? ஆனாலும் மனுஷிய சரீரம் எடுத்து, அவர்களுடைய சித்தத்தைப் பலவகையில் செல்லும்படியாகத் தூண்டும் பகவானுடைய மார்க்கத்தை அவருடைய அனுக்கிரகத்தால் தெரிந்து கொண்டு நான் மற்றவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படாத வனாகிச் சஞ்சரிக்கிறேன். இதில் எனக்கு ஆச்சரியம் யாதும் இல்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தூரியோதனன் முதலியவர்களைக் குற்றஞ் செய்த க்ஷணத்திலேயே கொல்லக்கூடிய சாமர்த்தியம் உள்ளவரானாலும் அப்பொழுதே அவர்களைக் கொல்லாமலிருந்தும், தாம் தூதராகி அவர்களிடம் சென்றும், அவர்களால் அவமதிக்கப்பட்டும், உதாசீனராய் இருப்பதற்கு யாது

காரணமென்று யோசிப்போமேயானால், வித்தை, பணம், மேலான குலத்தில் பிறப்பது ஆகிய மூன்று வகையாலும் ஏற்படும் மதத்தால் விவேகமற்றவர்களும், அளவற்ற சைனியர்களுடன் பூமியை அசைப்பவர்களு மான கெட்ட அரசர்களையும் நாசஞ் செய்து, பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காகவேயென்று நிச்சயிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. உண்மையில் பிறப்பில்லாத மகாபுருஷன் துஷ்டர்களைச் ஸம்ஹரிப்பதற்காகவே ஜன்மத்தை அங்கீகரித்தார். மேலும் அவர் (அகர்த்தா) ஒன்றையுஞ் செய்யாதவரானாலும், மனிதர்களுக்குக் கர்மத்தில் ச்ரத்தை யுண்டாவதற்காகவே லீலைகளைச் செய்கிறார். இப்படி யில்லாவிடில் குணங்களை அதிகிரமித்தவராகிய பரமாத்மாவிற்குக் கர்மாதீன மாகிய சரீரம் எப்படி ஏற்படக் கூடும்? ஆதலால், தம்முடைய ஆக்ஷேபத்துட் பட்டவர்களும் சரணம் அடைந்தவர்களுமான ஸகல லோக பாலகர்களுக்காக பூமியில் அவதரித்தவரும், ஜன்மமற்றவரும், சம்சாரத் தைப் போக்கக் கூடிய கீர்த்தியுள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லும் என்றார்.

நோட்டு

பதினொரு -1. திரித தீர்த்தம். 2. உசனஸ் தீர்த்தம் 3. மனு 4. பிருது தீர்த்தம் 5. அக்கினி தீர்த்தம் 6. அஸித தீர்த்தம் 7. வாயு தீர்த்தம் 8. ஸுதாஸ தீர்த்தம் 9. கோ தீர்த்தம் 10. ஸுப்ரமண்ய தீர்த்தம் 11. சிரார்த்ததேவ தீர்த்தம்

அத்தியாயம்-2

உத்தவர் ஸ்ரீகிருஷ்ண சரிதத்தை வர்ணித்தது

விதுரருடைய பிரியமான வார்த்தையைக் கேட்டுப் பாகவத சிரோமணியான உத்தவர் அதிகப் பிரேமையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு ப்ருதியுத்தரஞ் சொல்ல முடியாதவராயிருந்தார். அந்த உத்தவர் ஐந்து ப்ராயமுள்ள சிறுவனாயிருக்கும்போது ஒருநாள் பாலக்கிரீடையில் ப்ரதிமை ஒன்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகப் பாவித்து, அதற்குப் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடைய தாயான வள் காலையில் போஜனஞ் செய்யவேண்டியதற்காகப் பலவகையான நல்வார்த்தைகளை சொல்லி அவரையழைத்தாள். அப்படியும் அவருக்கு ஆகாரத்தில் விருப்பம் உண்டாகவில்லை. பகவத் பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய அப்பேர்ப்பட்ட உத்தவர் பகவானுடைய சேவையாலேயே காலத்தைக் கழித்து ஐரையை யடைந்தவராகையால் பகவானுடைய பாதங்களைத் தியானித்து, அதிலேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் விதுரருடைய கேள்விக்குப் ப்ருதியுத்தரஞ் சொல்ல முடியுமா? அவர் பகவானுடைய பாதாரவிந்த மதுவினால் விசேஷ ஆனந்த மடைந்து, மிகவும் திடமான பக்தி யோகத்தில் மூழ்கினவராகி ஒரு முகூர்த்தம் மௌனமாயிருந்தார். அப்போது அவர் உடைய எல்லா அவயவங்களிலும் மயிர்கூச்ச லுண்டாயிற்று கண்கள் மூடினவைகளாயிருந்தன. துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகியது. பகவத் விஷயமான விசேஷ ப்ரேம ரசம் நிறைந்தவரும் கிருதார்த்தருமாகி இருந்தார். பிறகு கொஞ்ச நேரம் சென்றபின்,

பகவானாகிய லோகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்திற்கு வந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பகவான் செய்த லீலைகளை நினைத்து ஆச்சரயமுள்ளவராகி, விதுரரை நோக்கி பின்வருமாறு சொல்லலானார்: ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆகிய சூரியன் அஸ்தமயத்தையடைந்த போது காலமாகிய பெரிய சர்ப்பமானது நம்முடைய வீடுகளைக் கவர்ந்துகொண்டது. இந்த நிலைமையில் உம்மால் கேட்கப்பட்ட பந்துக்களுடைய சேஷமத்தைப் பற்றி எதனைச் சொல்வேன்? இவ்வுலகத்திற்கு அதிருஷ்டக்குறைவுண்டாயிற்று. யாதவர்கள் எல்லோரும் இங்கிதத்தை யறிந்தவர்களானாலும், மிகவும் ஸமர்த்தர்களானாலும், ஒரே இடத்தில் வசிப்பவர்கள் ஆனாலும் ஸகல பூதங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய ஈசுவரனை யாதவர்களுக்குள் சிறந்தவராக நினைத்தார்களே யொழிய மகாவிஷ்ணுவென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பாற்கடலில் இருக்கும் மத்ஸ்யங்கள் தங்களுடன் சகவாசஞ் செய்த சந்திரனையும் ஒரு வகையான ஜல ஜந்துவாக நினைத்தனவே யொழிய அமிருத ஸ்வருபியென்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவைகள் போன்ற யாதவர்களுக்குப் பாக்கியம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. சில யாதவர்கள் பகவான் உடைய மாயையால் மோகித்து, "இவர் யது குலத்தில் பிறந்தவர். நமக்குப் பந்து" என்று சொல்கிறார்கள்.

சிசுபாலன் முதலிய சிலர் விரோத புத்தியுள்ளவர்களாய் பகவானை நிந்தித்தார்கள். ஆனால் பகவான் இடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களுடைய (என்னை போன்றவர்களுடைய) புத்தியானது மேற்காட்டியவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டும் பிரமிக்கவில்லை, மேலும் பகவான் நன்றாகத் தவஞ்

செய்யாதவர்களும், பார்த்துத் திருப்தியடையாத கண்களுள்ளவர்களுமான மனிதர்களுக்குத் திவ்ய சரீரத்தைக் காண்பித்து ஜனங்களுடைய கண்களைக் க்ரஹித்துக் கொண்டு மறைந்தார். அந்தக் திவ்ய சரீரமானது மனுஷ்ய லீலைகளுக்குத் தகுதியானது அவருடைய மனத்திற்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. மிகுந்த சௌபாக்கியத்திற்கும் இருப்பிடம். ஆபரணங்களுக்கு அழகைக் கொடுக்கக் கூடிய அவயவங்களுள்ளது. மேலும் தரும புத்திரருடைய ராஜசூய யாகத்தில் வந்திருந்த ஸகல ஜனங்களும் ஆனந்தகரமாகிய அந்தச் சரீரத்தைப் பார்த்து ப்ரஹ்ம தேவர் ஸ்ருஷ்டி விஷயத்தில் தமக்கிருக்கும் சாமர்த்தியம் முழுவதையும் இந்தச் சரீரத்தில் காட்டியிருக்கிறார் என்று நினைத்தார்கள். அந்தக் திவ்ய மூர்த்தியினுடைய அனுராகமுள்ள சிரிப்பு விநோதம் விளையாட்டான பார்வை ஆகிய இவைகளில் அதிக ஆசை கொண்ட கோபஸ்திரீகள் அனைவரும் அவரவர்கள் செய்து கொண்டிருந்த காரியங்களை முடிக்காமலே பகவானையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் அவர்களுடைய மனமானது பகவானிடத்திலேயே பதிந்து அவர் பின் சென்றது. அந்தப் பகவானுக்கு சாந்தம், அசாந்தம் என்று இருவகையான ஸ்வரூபம் உண்டு. அவைகளில் சாந்த ஸ்வரூபமாகிய சாதுக்கள், அசாந்த ஸ்வரூபமாகிய துஷ்டர்களால் உபத்திரவிக்கப் படும்போது காரியகாரணங்களுக்கு அதிபதியான பகவான் விசேஷ கருணையுள்ளவராக மாயையின் சம்பந்தத்தை அடைந்து (மகத் தத்துவத்தைக் காரியமாக உடையது அவ்யக்தம்) உண்மையில் பிறப்பில்லாதவரானாலும் எப்பொழுதும் சித்தமாக இருக்கும் அக்னியானது சில சமயத்தில் கட்டை

முதலியவைகளில் பிரகாசிப்பது போல் அவதரிக் கிறார் (பிரகாசிக்கிறார்). ஆனாலும் அளவற்ற வீரியம் உள்ள அந்தப் பகவான் வஸுதேவருடைய வீட்டில் காராகிருகத்தில்) பிறந்ததாக அபிநயஞ் செய்ததையும் கோகுலத்தில் வஸித்ததையும், கம்ஸனிடத்தில் பயந்தவர்போல் மதுரையை விட்டுப் போனதையும், ஒரு சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், தேவகி, வஸுதேவர் இவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து அவர்களை நோக்கி, ஓ அண்ணா! ஓ அம்ம! கம்ஸனிடம் பயந்தவர்களான நாங்கள் உங்களுடன் சகவாசஞ் செய்து உங்களுக்குச் சிச்ருஷை செய்ய முடியாதவர்களானோம். அந்த விஷயத்தில் தயவுசெய்ய வேண்டும்! என்று கேட்டுக்கொண்டதையும் நினைக்கும்போது அவைகள் என் மனதிற்கு வருத்தத்தைப் உண்டு பண்ணுகின்றன. (ஆனாலும் அவரை ஈசுவரனல்ல வென்று எப்படி சொல்லக்கூடும்?) அவர் அசைகின்ற தம்முடைய புருவமாகிய யமனைக் கொண்டு பூமியின் பாரத்தைப் போக்கினார். (அவருடைய புருவத்தின் அசைப்பே துஷ்டர்களுக்கு யமனாக விருந்தது) அவர் உடைய பாதங்களின் தூளியை ஒரு தடவை சேவித்த வன் மறுபடி பிறப்பானா? மேலும் பகவானிடம் விரோத புத்தியுள்ள சிசுபாலன் தருமபுத்திரருடைய இராஜசூயத்தில் யோகிகளால் விரும்பக்கூடிய உத்தம பதத்தைப் பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தால் அடைந்தானென்பது உங்களெல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. அவரை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தை யாரால் ஸகிக்க முடியும்? மேலும், யுத்தத்தில் அரசர்கள் அழகாக ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தாமரை மலர்போன்ற முகத்தைத் தரிசித்து அர்ச்சனனுடைய அஸ்திரத்தால் சுத்தர்களாகி விஷ்ணு பதத்தை

அடைந்தார்கள். அவருக்குச் சமமானவரும், மேலானவரும் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. அவர் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கும் அதிபதி. பரமானந்த ஸ்வரூபியாகையால் ஸகல கர்மத்தையும் அடைந்தவர். இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள், காணிக்கைகளுடன் அவர் உடைய தரிசனத்திற்காக வந்து, தங்களுடைய கிரீடம் அவருடைய பாத பீடத்தில் படும்படி நமஸ்கரிக்கிறார்கள். அதனாலுண்டாகும் சப்தமானது அவரைத் துதிப்பது போலிருக்கிறது. அந்த மகாபுருஷன் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் உக்கிரசேனருடைய பக்கத்தில் நின்று, அரசர்களிடம் வேலைக்காரர்கள் சொல்லும் சம்பிரதாய வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு கைங்கரியங்களைச் செய்து வந்தார். அதை நினைக்கும்போது என் மனம் நடுங்குகிறது. மேலும், பூதனையென்னும் துஷ்ட ராக்ஷஸியானவள் கொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணத்துடன் காலகூட விஷயம் ஆகிய ஸ்தன்யத்தை அவருக்கு கொடுத்தும், அவள் இடத்தில் பகவான் கோபியாமலும் அவள் செய்த அபகாரத்தை நினைக்காமலும், யசோதைக்கு தகுதியாகிய உத்தம கதியை அவளுக்குக் கொடுத்தருளினார். பகவானுடைய கருணை வியக்கத்தக்கது. ஆகையால் அவரை விட்டு வேறு யாரைச் சரணம் அடைவோம்? அசுரர்களானாலும் பகவானிடத்தில் விரோதத்தாலாவது எப்பொழுதும் மனத்தைச் செலுத்தியவர்கள் ஆகையால் அவர்களும் பாகவதர்களேயாம். அவர்கள் யுத்தத்தில் கருடனையும்; அவர் மீது ஏறிவரும் சக்ரபாணியாகிய பகவானையும் தர்சித்தார்கள். முன்னொரு சமயத்தில் இந்தப் பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகத் ப்ரஹ்மதேவரால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு ஸ்ரீ நாராயணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்

என்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் வஸுதேவருக்குத் தேவகியிடம் காராக்கிருகத்தில் புத்திரனாக அவதரித்தார். அப்பொழுது வஸுதேவர் கம்ஸனிடம் பயந்து வேண்டிக்கொள்ள, அவ்விடமிருந்து கோகுலஞ்சென்று, பலராமனுடன் பதினொரு வருஷங்கள் அவ்விடத்தில் வஸித்தார். யமுனையின் கரையில் கன்று மேய்க்கும் சிறுவர்களுடன் கன்றுகளை மேய்த்து கொண்டு விளையாடினார். அந்த நதியின் கரையிலிருக்கும் மரங்களின் கிளைகளில் பறவைகள் இனிமையாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. மேலும்; சிங்கக் குட்டி போல அழகாய்ப் பார்க்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அந்தப் பகவான் சிறு வயதில் கோபர்கள் பார்த்து ஆனந்திக்கக் கூடிய கௌமார சேஷ்டைகளைக் காட்டியருளினார். சிலவேளை சிரிப்பதுபோலும், சில சமயம் அழுவது போலும் அபிநயஞ் செய்தார். அவரே சொற்ப காலத்திற்குப் பின் லக்ஷ்மிதேவிக்கு இருப்பிடமான வெண்மை நிறமுள்ள பசுக்களையும், விருக்ஷங்களையும் வேணுகானஞ் செய்து சந்தோஷப்படுத்தினார். மேலும் அவர் கம்ஸனால் அனுப்பப்பட்டவர்களும், இஷ்டப்படி உருவமெடுக்கக் கூடியவர்களும், மாயாவிகளுமான அசுரர்களைச் சிறுவர்கள் ஆடும் ப்ரதிமைகளைப் போல நாசஞ் செய்தார். பின்னும் யமுனையிலிருந்து காளியன் என்ற சர்ப்பத்தின் விஷத்தால் கொதித்து இருந்த ஜலத்தைக் குடித்துப் பசுக்களும், கோபர்களும், மரணமடைந்தபோது அவர்களைப் பிழைக்கச் செய்து அந்தச் சர்ப்பத்தை, நிக்ரஹித்து அந்த ஜலத்தைச் சுத்தமாக செய்தார். பின்னும் அவர் இந்திரனை உத்தேசித்துச் செய்யும் பூஜையை நிறுத்தி, பசுக்களுக்குப் பூஜை செய்யும்படி நந்தரிடம் சொல்லி, அந்த மகோத்ஸவத்தை ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு

முடித்து ஏராளமான இருந்த பணத்தை நல்ல விஷயத்தில் செலவிட்டார். பிறகு மகேந்திரன் கோபித்து அதிக மழை பெய்யச் செய்தான். அப்பொழுது பகவான் கோவர்த்தன மலையாகிய குடையைப் பிடித்துக் கோகுலத்தைக் காப்பாற்றினார். பின்னும் அவர் சரத்காலத்தில் நிர்மலமாகிய சந்திரிகையால் பிரகாசிக்கும் ராத்திரியில் அநேக ஸ்திரீகளுடைய மத்தியிலிருந்து இனிமையாக வேணுகானஞ் செய்து கொண்டு விளையாடினார்.

அத்தியாயம்-3

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்கள்

1-23 பிறகு அந்தப் பகவான் தம்முடைய தாய் தந்தையர்களுக்குக் கேட்காததைச் செய்ய விரும்பிப் பலராமனுடன் கோகுலத்திலிருந்து மதுரா நகரஞ் சென்று அவ்விடத்தில் உயரமான இராஜ மஞ்சத்திலிருப்பவனும் தம்முடைய சத்துருக்களில் பிரதானனுமாகிய கம்ஸனைக் கொன்று, உயிரற்ற அவனுடைய சரீரத்தைப் பூமியில் இழுத்தார். மேலும் அவர் ஸாந்தீபனி என்பவரைக் குருவாக வரித்து, வேதங்களை அவைகளின் அங்கங்களுடன் அவரிடமிருந்து ஒரு தரம் உபதேசித்த மாத்திரத்திலேயே க்ரஹித்துக் கொண்டார். சில நாளைக்கு முன் இறந்து போன குரு புத்திரனை, பஞ்சஜனனென்ற ராக்ஷஸனுடைய வயிற்றைக் கிழித்து, அழைத்து வந்து, குருதுச்சனையாக ஆசார்யரிடம் சமர்ப்பித்தார். பீஷ்ம மகாராஜனுடைய புத்திரியும், லக்ஷ்மீதேவி போன்றவளுமாகிய ருக்மிணி தேவியின் ரூபலாவண்யத்தால் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்பி விதர்ப்ப தேசத்தில் வந்து கூடிய அரசர்களுடைய சிரசில் பாதங்களை வைத்து மிகுந்த இலாகவத்துடன் தம்முடைய சொத்தாகிய அந்த ருக்மிணியை அபகரித்தார். பின்பு அவளைக் காந்தர்வ விதிப்படி கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். பின்னும் அவர் அங்குக் குத்தப் படாதவைகளான வ்ருஷபங்களை ஜயித்து, நக்னஜித்தின் புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொண்டார். அப்பொழுது ஏற்கனவே அந்த வ்ருஷபங்களை அடக்கமுடியாமல் வெட்கப்பட்டு அப்புறம் சென்ற

அரசர்கள் அந்த ராஜகுமாரியிடம் ஆசைகொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களை ஆயுதங்களாலேயே கொன்றார். ஆனால் பகவானுக்குக் கொஞ்சமேனும் காயமில்லை. மேலும் அவர் தாம் சுதந்திரரானாலும் ஸ்திரீகளுக்கு வசப்பட்டவர் போல சத்யபாமையின் பிரீதிக்காக பாரிஜாத வருஷத்தைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தார். அப்பொழுது ஸ்திரீகளின் கிரீடா மிருகம்போன்ற இந்திரன் மிகவும் கோபங்கொண்டு சைனியங்களுடன் பகவானுடன் யுத்தம் செய்தான். மேலும் அவர் ஆகாயம் வரையில் பரவிய சரீரமுள்ள வனும், பூமியின் புத்திரனுமாகிய நரகாசுரனைச் சக்ராயுதத்தால் கொன்றார். பின்பு பூமிதேவியால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு நரகனுடைய புத்திரனாகிய பகதத் தனுக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்து நரகனுடைய அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தார். அவ்விடத்தில் நரகாசுரனால் அநேக தேசங்களிலிருந்து கொண்டு வரப் பட்ட இராஜ கன்னிகைகள் இருந்தார்கள், அவர்கள் அனைவரும், உபத்திரவ மடைந்தவர்களுக்குப் பந்து வாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டவுடன் எழுந்திருந்து, சந்தோஷம், வெட்கம், ஆசை ஆகிய இவைகளுடன் பார்த்தார்கள். பிறகு அவர்களெல்லோரு க்கும் தனியாக அந்தப்புரங்களை ஏற்படுத்தி, அவை களில் ஒரே சமயத்தில் தம்முடைய மாயையால் அநேக ரூபமெடுத்துக் கொண்டு விதிப்படி அவர்களை விவாகம் செய்துகொண்டார். பின்பு தமது மாயையை விஸ்தரிப்பதற்காக அந்த ஒவ்வொரு ஸ்திரீயினிடத்தி லும் தமக்கு சமமான பத்துப்புத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார். மேலும் அவர் தமது பட்டணத்தை முற்றுகை செய்தவர்களான காலயவனன், மாகதன்,

ஸால்வன் ஆகிய இவர்களை முசுகுந்தர் முதலியவர் களை நிமித்தமாக வைத்துக் கொண்டு தாமே கொன்றார். தும்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குக் கீர்த்தியை உண்டு பண்ணினார். சம்பரனையும், துவிதனையும், பாணனையும், முரனையும், பல்வலனையும், தந்தவக்தி ரன் முதலியவர்களையும் கொன்றார். மற்றவர்களைப் ப்ரத்யும்னன் முதலியவர்களைக் கொண்டு கொல்வித் தார். மேலும் பாண்டவர்களுடைய பட்சத்திலும் துரியோதனனுடைய கட்சியிலும் யுத்தத்திற்குச் ஸித்தர்களாக இருப்பவர்களும், சகோதரர்களும், புத்திரர்களுமாகிய அரசர்களெல்லோரையும் நாசஞ் செய்தார். அந்த ஸைன்யத்தால் குருக்ஷேத்ர பூமியானது அசைந்தது. கர்ணன், துச்சாஸனன், சகுனி ஆகிய இவர்களுடைய துராலோசனையால் துரியோத னுடைய ஐசுவர்யமும், ஆயுசும் குறைந்ததுமன்றி அவனுடைய ஸைனியங்களும் நாசமடைந்தன. கடைசியில் துரியோதனுடைய தொடைகளும் முறிக்கப்பட்டன. அவன் பூமியில் விழுந்தான். அப் பொழுது அவனைப் பார்த்தும் சந்தோஷப்பட வில்லை. ஆனாலும், த்ரோணர், பீஷ்மர், அர்ஜுனன், பீமசேனர் ஆகிய இவர்களால் அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யங்கள் கொல்லப்பட்டன. அதனால் பூமியின் பாரம் கொஞ்சம் குறைந்தாலும், அளவற்ற யாதவ ஸைன்யமானது, என்னுடைய அம்சர்களான ப்ரத்யும்னர் முதலியவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சத்துருக்களால் ஜயிக்க முடியாததாக இருக்கிறது. அது பூமி பாரமல்லவா? அதை நாசஞ் செய்வதற்கு என்ன உபாயம்? மத்ய பானஞ்செய்து சிவந்த கண்களுடன் மதுங்கொண்டு அவர்கள் ஒருவருக்கொரு வர் யுத்தஞ்செய்தாலொழிய அவர்களைக் கொல்ல

உபாயமில்லை. நான் என்னுடைய லோகஞ் சென்றால் யாதவர்களெல்லோரும் சண்டைசெய்து நாசமடைவார்கள் என்று ஆலோசித்து, தருமபுத்திரருக்கு இராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்து, வர்ணாசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் காண்பித்து, சந்தோஷிக்கச் செய்தார். பின்னும் புருவின் வம்சம் தொடர்சியற்று போகாமல் இருப்பதற்காக அபிமன்யுவினால் உத்தரையினிடம் கர்ப்பம் உண்டு பண்ணப்பட்டதல்லவா? அந்தக் கர்ப்பமானது அச்வஸ்த்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தால் எரிக்கப்படும்போது அக்குழந்தையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காப்பாற்றினார். மேலும் அவர் தருமபுத்திரருக்கு மூன்று அசுவமேத யாகங்களை நடத்தி வைத்தார். அந்த தருமபுத்திரரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை ஆசிரயித்தவராய்த் தம்முடைய தம்பிகளுடன் பூமியைப் பரிபாலித்தார். ஸகல ஜகத்ருபியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் சிரௌத கர்மங்களையும், ஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்து, துவாரகா நகரத்தில் காமங்களை அனுபவித்தார். ஆனால் ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்தவராகையால் அவைகளில் அபிமானம் வைக்கவில்லை. மேலும், அவர் தம்முடைய புன்சிரிப்பு உள்ள பார்வையாலும், அமிருதம், போன்ற வார்த்தை யாலும், குற்றமற்ற சரித்திரத்தாலும், லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாசஸ்தலமாகிய சரீரத்தாலும், பூலோகத்தையும், மேலுலகத்தையும் சந்தோஷிக்கச் செய்தார். இரவில் ஸ்திரீகளுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணி அவர்களிடத்தில் க்ஷணநேரம் பிரீதி செய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் யாதவர்களை விசேஷமாகச் சந்தோஷப்படுத்தினார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வெகு வருஷங்கள் க்ருஹஸ்தாசிரமத்தை அனுஷ்டித்து கர்மங்களை அனுபவித்த பிறகு அவைகளில்

வைராக்கியம் அடைந்தார். கர்மங்கள் யாவும் தெய்வாதீனங்களாயிருக்கின்றன. அவைகளை அனுபவிக்கும் புருஷனும் அந்தத் தெய்வத்துக்கு வசப்பட்ட வனாகவே இருக்கிறான். அப்படியிருக்க, யோகாப்பியா சத்தால் ஈசுவரனை அனுசரித்த எவன்தான் அவைகளில் ஆசைப்படுவான்?

24-28 பிறகு ஒருகால் துவாரகா நகரத்தில் யதுகுமாரர்களும், போஜ குமாரர்களும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் வந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அவர்கள் கோபத்தை உண்டு பண்ணினார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்த ப்ராஹ்மணர்கள் அந்தக் குமாரர்களைச் சபித்தார்கள். சில மாதம் சென்ற பின்பு, வ்ருஷ்ணிகளும், போஜர்களும், அந்தகர்களும் ரதங்களின் மீதேறிக் கொண்டு தெய்வத்தால் புத்தி மாறினவர்களாகி, மிகவும் சந்தோஷத்துடன் ப்ரபாஸ மென்ற தீர்த்தம் சென்றார்கள். அந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, பிதிரு தர்ப்பணம், தேவதர்ப்பணம், ரிஷிதர்ப்பணம் ஆகிய இவைகளை முடித்துக் கொண்டு உத்தமமான பசுக்களையும், சுவர்ணத்தையும், வெள்ளியையும், படுக்கைகளையும், வஸ்திரங்களையும், மான் தோல் முதலியவைகளையும், கம்பளங்களையும், குதிரைகளையும், ரத்தினங்களையும், யானைகளையும், கன்னிகைகளையும், ஜீவனத்துக்குப் போதுமான தானியம் விளையக்கூடிய பூமியையும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு கொடுத்தார்கள். மேலும் பசுக்கள், ப்ராஹ்மணர்கள் ஆகிய இவைகளுக்காகவே ஜீவிப்பவர்களும், சூரர்களுமான அவர்கள் மேலான ரசமுள்ள அன்னத்தையும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்தார்கள்.

அத்தியாயம் 4

விதுரர் மைத்ரேயரைச் சந்தித்தது

1-18. பின்பு அவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களிடம் விடைபெற்று மத்யத்தைக் குடித்து, அதனால் மயக்கம் அடைந்து மர்ம ஸ்தானங்களைப் பிளக்கக்கூடிய கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். மேலும், மத்யபானஞ் செய்து புத்தி மாறிப்போனதால் சூரியன் அஸ்தமனத்தை அடைந்து பிறகு மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து கொள்வது போலக் கலகம் செய்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தம்முடைய மாயையின் காரியமாகிய அந்தக் கலகத்தைப் பார்த்து சரஸ்வதி நதியில் ஆசமனஞ் செய்து ஒரு அரசமரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்திருந்தார். அதற்கு முன்னமேயே என்னை நோக்கி, ஓ உத்தவ, நீ பத்ரிகாச்ரமம் போ என்று தம்முடைய குலத்தைக் கொல்லவேண்டுமென்று விரும்பியவரும், பக்தர்கள் உடைய உபத்திரவத்தைப் போக்கடிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ பகவான் சொல்லியிருந்தார். அப்படியும் நான் அவர் உடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்திருந்தும் அவர் உடைய பாதங்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவனாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பின் சென்றேன். பிறகு சரஸ்வதி நதியின் கரையில் ஒருவராய் உட்கார்ந்திருப்பவரும், ப்ரீதியுள்ளவரும்; நாதருமாகிய பகவானைக் கண்டேன், அவர் லக்ஷ்மிக்கு வஸிக்குமிடம்; ஆச்ரயம் அற்றவர்; கறுத்த திருமேனியுள்ளவர் ரஜோகுணம் இல்லாதவர், மிகவும், சாந்தர், அழகான கண்கள் உள்ளவர், நான்கு கைகளுள்ளவர். பீதாம்பரம் தரித்தவர், இடத்தொடையில் வலக்காலை வைத்துக்

கொண்டு சிறிய அஸ்வத்த மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டு இருப்பவர், விஷய சுகத்தில் ஆசையில்லாதவர், ஆனந்தத்தால் நிறைந்தவர். அப்பொழுது வ்யாஸ மகா முனிக்கு மித்திரரும், கிருதகிருத்யருமாகிய மைத்ரேயர் தெய்வச் செயலால் அவ்விடம் வந்தார். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பக்தராகிய மைத்ரேயர், முன்பாகப் ப்ரியம், சிரிப்பு ஆகிய இவைகளுள்ள பார்வையால் சிரமத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி, ஓ உத்தம உம்முடைய மனத்தில் இருக்கும் எண்ணமென்னதென்று எனக்குத் தெரியும், முன்ஜன்மத்தில் நீர் ப்ரஜாபதிகளான வஸுக்களுடைய யாகத்தில் என்னைப் பூஜித்தீர். ஆதலால் என்னுடைய ஸ்தானத்தை யடைய வேண்டுமென்று நீர் நினைத்தது மற்றவர்களுக்குத் தூர்லபமேயாகும், ஓ சாதுவே! மனுஷ்ய லோகத்தை விட்டு நான் வைகுண்டம் செல்லும் சமயத்தில் மிகுந்த பக்தியுடன் என்னை நீர் தரிசித்து என்னுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றபடியால் இதுவே உமக்குக் கடைசியான ஜன்மம். முந்திய பாத்மகல்பத்தில் என்னுடைய கொப்பூழில் தோன்றிய, தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து ப்ரஹ்மதேவருக்கு என் மகிமையைக் காண்பிக்கும் ஞானத்தை உபதேசித்தேன். அதனை வித்வான்கள், பாகவத ஞானமென்றார்கள். அதனை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன் என்றார். இப்படிப் பரமபுருஷன் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் சொல்லி ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் என்னை அனுக்கிரகிக்கும் போது, எனக்கு அவரிடத்தில் பக்திமேலிட்டு அதனால் மயிர்கூச்சலுண்டாயிற்று. துக்கத்தால் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு கக்கத ஸ்வரத்துடன் கை கூப்பிப் பகவானை நோக்கி ஓ ஈச உம்முடைய பாதார விந்துங்களை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு நான்கு

புருஷார்த்தங்களில் எதுதான் கிடைக்காது? ஆனாலும் எனக்குத் தருமம் முதலியவைகளில் ஆசை இல்லை. உம்முடைய பாதுங்களைச் ஸேவிப்பதிலேயே விருப்பம் உள்ளவனாக இருக்கிறேன். கர்மங்களுடைய சம்பந்தம் அற்றவராகிய நீர் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது, ஜன்மம் அற்றவரானாலும் பூமியில் அவதரிப்பது, காலரூபியாகிய நீர் சத்துருக்களிடம் பயந்து ஓடுவது, சமுத்திர மத்யத் திலுள்ள துவாரகா நகரத்தில் ஒளிந்து வளிப்பது. ஆத்மாவினால் சந்தோஷப்படுகிறவரானாலும் அநேக ஸ்திரீகளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு கிருஹஸ்தா சிரமத்தை அடைந்திருப்பது, ஆகிய இவைகளைக் கண்டு வித்வான்களுடைய புத்தியும் மோஹத்தை அடைகிறது. மேலும் ஓ தேவ! தடையற்றதும், பூர்ணமும், சம்சயமற்றதுமான ஆத்ம ஞானமுள்ளவராகிய நீர் ராஜ காரியங்களைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டிய ஸமயத்தில் வெகு ஜாக்கிரதை யுள்ளவராகிய என்னை வரவழைத்து ஒன்றுமறியாதவர்போல் ராஜ்யத்தில் என்னுடைய அபிமதத்தைக் கேட்கிற வழக்கமல்லவா? அதனை நினைக்கும்போது என் மனம் மோஹத்தை அடைகிறது. ஓ சுவாமியே! ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிவிக்கக்கூடியதும், மேலானதுமான எந்த ஞானத்தைப் பூர்ணமாக நீர் ப்ரஹ்மதேவருக்கு உபதேசித்தீரோ, அது என்னால் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதானால் அதை உபதேசியும். அதனால் சம்சார துக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுவேன் என்று ப்ரார்த்தித்தேன்.

19-22. பிறகு தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ள வரும் குருவுமாகிய ஸ்ரீ பகவான் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துக்கொண்டு தம்முடைய

உத்தமகதியை எனக்கு உபதேசித்தார். இம்மாதிரி பகவானுடைய பாதுங்களாகிய தீர்த்தத்தை ஆராதித்து ஆத்மஞானத்தை அடைந்தேன். பின்பு அவருடைய பாதுங்களில் நமஸ்கரித்து அவரைப் ப்ரதஷிணஞ் செய்து அவருடைய விரஹத்தைச் ஸஹிக்காமல் மனவருத்ததுடன் இவ்விடம் வந்தேன். அவரைத் தரிசித்ததால் உண்டான சந்தோஷமுள்ளவனும், அவரை விட்டுப் பிரிந்ததால் உண்டான துக்கமுள்ள வனுமாகிய நான் அவருக்கு மிகவும் இஷ்டமான பதரிகாசிரமத்தை உத்தேசித்துப் போகிறேன். அவ்விடத்தில் நர நாராயணரென்று திவ்ய நாமதேயங்களுடன் பகவான் முனி வேஷம் பூண்டு பிறருக்கு இம்சை இல்லாமலும், மற்றவர்களால் அனுஷ்டிக்க முடியாததுமான தபஸை வெகு காலமாகச் செய்து வருகிறார் என்று சொன்னார்.

23-25. அதைக் கேட்டு வித்வானாகிய விதுரர் சகிக்க முடியாத பந்துக்களின் நாசத்தை. உத்தவர் முதமாகத் தெரிந்துகொண்டு, அந்தத் துக்கத்தை விவேகத்தால் அடக்கிக் கொண்டார். அப்போது விதுரர், கிருஷ்ண பக்தர்களுக்குள் முக்கியரும், பாகவதர்களுக்கு உத்தமரும். பதரிகாசிரமம் செல்லுப வருமான உத்தவரை நோக்கி, ஓ உத்தவ! யோகீசுவராகிய ஈசுவரன் ஆத்மாவின் உண்மையை காண்பிக்கும் எந்த மேலான ஞானத்தை உமக்கு உபதேசித்தாரோ அதனை நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஏன் என்றால், விஷ்ணு பக்தர்கள் பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உலகத்தில் சஞ்சரிக்கிறார்களே யொழிய, அவர்களுக்குச் சொந்தமான காரியம் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று ப்ரியமாகக் கேட்டுக்கொண்டார்.

26-27. அதனைக் கேட்டு உத்தவர் விதுரரை நோக்கி ஓ விதுரா! பகவான் பூலோகத்தை விட்டு வைகுண்டம் செல்லும் காலத்தில் உமக்கு உபதேசம் செய்வதற்காக மைத்ரேய மகாமுனிக்கு ஆக்ஞாபனம் செய்திருக்கிறார். ஆனதால் அவரை ஆத்மஞானத் திற்காக நீர் உபாசிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி அன்று ராத்ரி யமுனா நதியின் மணல் திட்டில் ஸகல ஜகத் ஸ்வரூபியான பகவானுடைய கதைகளை விதுரருக்குச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த அமிருதத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தாபமில்லாதவராக அன்றிரவை ஒரு க்ஷணம் போல கழித்து மறுநாள் பதரிகாசிரமஞ் சென்றார் என்று சுகர் சொன்னார்.

28. அதனைக் கேட்டு பரீட்சித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, ஓ ப்ராஹ்மண! அதிரதர்களும், அவர்களுடைய சேனாபதிகளுமாகிய வ்ருஷ்ணிகள், போஜர்கள் ஆகிய இவர்கள் நாசமடைந்த பிறகு, ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவபெருமான் ஆகிய இவர்களுக்கு மேலானவராகிய பகவான் தம்முடைய சரீரத்தை விட்டுவிட்டாரல்லவா? அப்பொழுது உத்தவர் மாத்திரம் எப்படியிருந்தார்? என்று கேட்டார்.

29-32. அதனைக் கேட்டு சுகர், அரசனை நோக்கி, ஓ மகாராஜ வீணாகாத சங்கற்பமுள்ள பகவான் மிகவும் விருத்தி யடைந்திருந்த தம்முடைய குலத்தைப் ப்ராஹ்மண சாபத்தை நிமித்தமாகவுடைய தம்முடைய சக்தியைக் கொண்டு நாசஞ்செய்து தம்முடைய தேகத்தைவிட்டுவிட விரும்பியபொழுது, நாள் இவ்வுலகத்தை விட்டு மேலுலகஞ் சென்றால் எனக்கு ஸ்வாதீனமான ஞானத்தை அடைவதற்கு

இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுக்குள் உத்தமராக இருக்கும் உத்தவரே தகுதியானவர், மேலும், என் இடத்திலிருக்கும் குணங்கள்யாவும் கொஞ்சமேனும் குறைவின்றி இவரிடத்தில் இருக்கின்றன. இவர் விஷயங்களால் கலக்க முடியாதவர். ஆதலால் இவர் ஆத்ம ஞானத்தை ஜனங்களுக்கு உபதேசித்துக் கொண்டு இருக்கட்டும் என்று யோசித்து மூவுலகத் திற்கும் குருவாயும் வேதங்களுக்குக் காரணராயும் இருக்கும் அந்த பகவான் இவரைப் பூமியில் வஸிக்கும் படி ஆக்ஞாபித்தார் உத்தவரும் அந்த உத்தர்வின்படி பத்ரிகாசிரமத்தில் பகவானைச் ஸமாதியில் பூஜித்து வந்தார்.

32-36. ஓ குரு சிரேஷ்ட விதுரரும், பரமாத்மா வாகிய கிருஷ்ணன் லோகானுக்ருஹார்த்தமாய்ப் பூமியில் அவதரித்து நடத்திய உத்தமமான சரிதங்களை உத்தவர் சொல்லக்கேட்டு, ஞானிகளுக்குத் தைரியத்தை விருத்தி செய்யக்கூடியதும் மற்றவர்களால் செய்ய முடியாததுமான பகவானால் செய்யப்பட்ட சரீர தியாகத்தையும் தெரிந்துகொண்டு (பகவான் விதுரருக்கு மைத்ரேயரை ஞானோபதேசம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபனம் செய்தார் என்றதை) உத்தவருடைய வார்த்தையால், தம்முடைய ஞாபகம் அவருக்கு இருந்ததையும்; நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டது இல்லாமல் பாகவதராகிய உத்தவர் பதரிகாசிரமம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையே தியானஞ் செய்து அழுதார். பிறகு பாகவதர்களுக்குள் சிறந்த வராகிய விதுரர் யமுனா நதியிலிருந்து மைத்ரேயர் வஸிக்கும் இடமாகிய கங்கா தீரத்திற்குச் சில தினங்களில் சென்றார்.

அத்தியாயம்-5

மைத்ரேயருக்கும் விதுரருக்கும் ஸம்வாதம்

1-16 ஓ மகாராஜ! இப்படி குருக்களில் சிறந்த வராகிய விதுரர், கங்கையின் கரையில் உட்கார்ந்து இருப்பவரும், அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும், பகவத்தியானத்தால் சுத்தரும், நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவராக இருப்பதாகிய குணத்தால் திருப்தியடைந்தவருமான மைத்திரேயரைக் கண்டு, அவருடைய சமீபஞ் சென்று, ஓ மகரிஷியே! ஜனங்கள் சுகத்தை அடைய வேண்டியதற்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் அவைகளால் சுகமாவது, துக்க, நாசமாவது ஏற்படுகிறதில்லை. அவைகளால் துக்கமே நேரிடுகிறது. ஆதலால் சம்சாரத்தில் எதனைச் செய்வது யுக்தமோ அதனைச் சொல்ல வேண்டும். பூர்வ ஜன்மத்திய கர்ம வசத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யாதவனும், அதர்ம ஸ்வபாவமுள்ளவனும், துக்கத்தை அடைந்தவனுமாகிய ஜனத்தை அனுக்கிர கிப்பதற்காகவே திவ்ய மங்களங்களான விஷ்ணுவின் சரீரங்கள் இவ்வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கின்றன. ஓ சாதுக்களில் சிறந்தவரே! எந்த உபாயத்தால் பகவானை ஆராதித்தால் இருதயம் சுத்தமாகும்? எதில் பகவான் வாசஞ் செய்து அனாதியாகிய அபரோக்ஷ ஞானத்தை கொடுப்பார்? அந்த சுக ரூபமான மார்க்கத்தை உபதேசிக்க வேண்டும். முக்குண சுருபமாகிய மாயைக்கு அதிபதியும்; படைப்பது முதலியவைகளுக்கு அதிபதியும், சுதந்திரருமாகிய பகவான் பூமியில் அவதரித்து எந்தக் காரியங்களைச் செய்தார்? ஒரு விஷயத்திலும் ஆசை அற்றவரான அந்தப் ப்ரபு இந்த உலகத்தை முன் காலத்தில் எப்படி ஸ்ருஷ்டித்தார்? மறுபடியும்

தம்மால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்திற்கு ஜீவனத்தைக் கற்பித்து எப்படிக் காப்பாற்றுகிறார்? மறுபடியும் அந்தப் பரமாத்மாவே வியாபாரம் அற்றவராக இந்த ஜகத்து முழுவதையும் தம்முடைய இருதயாகாசத்தில் அடக்கிக் கொண்டு யோக மாயையிடம் எப்படிச் சயனஞ் செய்தார்? யோகிகளுக்கு அதிபதியும், ப்ரபஞ்சத்தின் உள் ப்ரவேசித்தவருமாகிய அந்தப் பகவான் தாம் ஒருவரானாலும் ப்ரஹ்மா முதலிய அநேக உருவங்களை எப்படித் தரிக்கின்றார்? மேலும் அவர் மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலிய அவதாரங்களைச் செய்து ப்ராஹ்மணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், தேவர் களுக்கும் அனுகூலமான காரியங்களைச் செய்கிறார். புண்ய ஸ்லோகர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டராகிய அந்தப் பகவானுடைய சரிதங்களைக் கேட்டு என்னுடைய மனம் திருப்தி யடையவில்லை. ஸகல லோகத்திற்கும் அதிபதியாகிய புருஷன் எந்த எந்தத் தத்துவங்களைக் கொண்டு லோக பாலர்களையும், லோகங்களையும், லோகா லோக பர்வதங்களையும் கற்பித்தார்? மேலும் ஸகல ப்ராணிகள், அதன் கூட்டம் ஆகிய இவை களுடைய பேதமானது அவரவர்களுடைய கர்மத் திற்குத் தக்கபடி ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது? ஓ ப்ராஹ்மணச் ச்ரேஷ்ட! தாமாக உண்டானவரும், லோகங்களைச் ஸ்ருஷ்டித்தவருமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் ப்ரஜைகளுடைய ஸ்வபாவத்தையும், கர்மாவையும், பெயரையும் எப்படி வெவ்வேறாகச் செய்தார்? அவற்றை எனக்குச் சொல்லும். ஓ பகவன்! ப்ராஹ்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள் (பர) சூத்ரர்கள் (அபர) ஆகிய இவர்களால் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய வ்ரதங்களை வ்யாஸ மகர்ஷியின் முகமாக அடிக்கடி கேட்டிருக்கின்றேன். அவைகள் அற்ப

பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள். ஆதலால் அவைகளைக் கேட்கப் போதுமென்ற திருப்தி உண்டாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய கதையைக் கேட்பதில் அப்படிப்பட்ட திருப்தி உண்டாகிறதில்லை. ஏனெனில், அந்தக் கதாமிருதமானது புருஷனுடைய காதுவழியாக உட்சென்று சம்சார துக்கத்தைக் கொடுக்கும் அபிமானத்தைப் வீடு முதலானவைகளில் என்னுடைய தென்பதை) போக்கடிக்கிறது. ஆகையால் சாதுக்களின் கூட்டத்தில் நாரதர் முதலிய விவேகிகளால் கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய கதையிலிருந்து எவன்தான் திருப்தியடைவான்? பகவத் குணங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவரும், உமக்கு மித்திரருமான வ்யாஸ மகர்ஷியானவர் எனக்குப் பாரதக் கதையைச் சொன்னார். அதில் கிராம்ய சுகங்கள் வருணிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளைத் துச்சமென்று சிந்தித்து பகவானுடைய கதையிலேயே மனம் பதிந்திருக்குமானால் விஷயங்களில் வைராக்கியமுண்டாகும். பகவானுடைய கதையை நினைப்பதனால் சுகமடைந்தவனுக்கு ஸுகல துக்கங்களும் நீங்கிவிடுகின்றன. மேலும், எவர்கள் பாகவதத்தின் கருத்தையறியாதவர்களோ அவர்கள் துக்கிக்கத் தகுந்தவர்கள். வீணான வார்த்தை சிந்தை இவைகளுள்ள அவர்களுடைய ஆயுளைத் தேவனாகிய காலமானது குறைத்து விடுகிறது. ஆதலால் இவர்களைப் பற்றித் துக்கிக்கிறேன். ஓ மைத்திரேய! இந்த லோகத்துக்குக் கேஷமத்தை யுண்டு பண்ணுகிறவரும், சம்சார துக்கமுள்ளவர்களுக்குப் பந்துவுமாகிய ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின்னுடைய சாரமான கதையைப் புஷ்பங்களிலிருந்து வண்டானது தேனை எடுப்பது போல நீர் எடுத்துரைக்க வேண்டும். ஜகத்தைச்

ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கும், அவைகளைப் பரிபாலிப்பதற்கும், நாசஞ் செய்வதற்கும் எவர் சத்வம் முதலிய குணங்களை அடைந்தாரோ, அவரே பின்பு பூமியில் அவதரித்துப் புருஷர்களால் செய்ய முடியாத எந்த எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாரோ அவைகளைச் சொல்லும் என்று கேட்டார்.

17-50 இப்படி விதுரர் மனிதர்களுடைய கேஷமத் திற்காகக் கேட்க, அதனைக் கேட்டு, குஷாரவருடைய புத்திரராகிய மைத்திரேய மஹர்ஷி விதுரரை நோக்கி, அவரைக் கொண்டாடி, "ஓ சாதுவே! நீர் நன்றாகக் கேட்டீர். இதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் மனதைச் செலுத்தியவரான உமக்குக் கீர்த்தி விருத்தியடையும் ஜனங்கள் உம்மால் அனுக்கிரகிக்கப் பட்டார்கள். ஓ விதுர! நீர் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின்னிடத்தில் ஏகாந்த பக்திசெய்து, அவரை சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்; மேலும் நீர் வ்யாஸ மகர்ஷியின் புத்திரரானதால் "பகவத் கதையைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று நீர் ப்ரச்னம் செய்வது ஆச்சரியம் அல்ல. பகவத் பக்தியில்லாதவர்களைச் சிட்சிப்பவராகிய யமன், ஆணரிமாண்டவ்யருடைய சாபத்தால் வ்யாஸருடைய ப்ராதாவாகிய விசித்திரவீரியனுடைய களத்திரம் போன்ற தாசியினிடம் வ்யாஸ மகர்ஷிக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தார். அவர் நீர் தான். மேலும் நீர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கும், பாகவதர்களுக்கும் ப்ரியர். அதனால்தான் பகவான் பரலோகஞ் செல்லும் சமயத்தில் உம்முடைய ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டு உமக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்படி எனக்கு ஆக்ஞாபனஞ் செய்தார். ஆதலால் யோக மாயையின் ஆச்சர்ய சக்தியால் கற்பிக்கப்பட்டவைகளும்,

ஐகத்தின் உற்பத்தி, பரிபாலனம் ஆகிய இவைகளையே ப்ரயோசனமாக வுடையவகைளுமான பகவானுடைய லீலைகளைக் க்ரமமாய் வருணிக்கிறேன். ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பலவகையாகத் தோன்றுகிறவரும், எல்லாப் ப்ராணிகளின் ஸ்வரூபமாக விருப்பவரும், எங்கும் இருப்பவருமாகிய பகவானுக்குத் தாமொருவராக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகும் சமயமான ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்திய காலத்தில் அவர் ஒருவரே இருந்தார். அந்தப் பரமாத்மாதான் பார்க்கிற வராய் (திருஷ்டாவாக) இருந்து கொண்டு, பார்க்கப் படும் வஸ்துவை (திருச்யத்தை) பார்க்கவில்லை. ஏன் என்றால் அவர் தாம் ஒருவரேயாக அப்பொழுது ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தார். மாயை முதலிய சக்திகள் அடங்கியிருந்ததால் தம்மை இல்லாதவர் போல் நினைத்தார். (பார்க்கப்படும் வஸ்து இல்லாவிடில் பார்க்கிறவனென்ற வியவகாரம் இல்லாததனால் என்பது கருத்து). ஆனால் அவர் (திருக்) சக்தியுள்ளவர். காரிய காரண ஸ்வரூபமான அந்த ஸத்தாகிய திருஷ்டாவினு டைய சக்தியே மாயை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஓ மகா பாக்கியமுள்ளவரே! ப்ரபுவாகிய பகவான் அந்த மாயையைக் கொண்டே உலகத்தைப் படைத்தார். சித்தசக்தியுள்ள பரமாத்மாவானவர் காலத்தின் சக்தியால் கலங்கின குணங்களுள்ள மாயையினிடத்தில் தம்முடைய அம்சமாயிருக்கும் புருஷனைக் கொண்டு சிதாபாஸமாகிய வீர்யத்தை வைத்தார். காலத்தால் தூண்டப்பட்ட அந்த மாயையினிடமிருந்து அஞ் ஞானத்தைப் போக்கக் கூடிய விஞ்ஞான ரூபமாகிய மகத்தத்துவமானது தன்னுடைய தேகத்தில் அடங்கி இருக்கும் ஐகத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு உண்டாயிற்று. அம்சம், சிதாபாஸம், குணங்கள்

காலம் ஆகிய இவைகளுக்கு ஸ்வாதீனமாக அந்த விஞ்ஞானாத்மாவானவர் பகவானுடைய கடாசுத் தால் இந்த ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டிய நிமித்தம் வேறு உருவத்தை அடைந்தார். அந்த மகத் தத்துவத் திலிருந்து காரியம் காரணம், கர்த்தா ஆகிய இவை களுக்கு ஆசிரயமும், பூதங்கள், இந்திரியங்கள், மனஸ் ஆகிய இவைகளின் உருவமாயுமிருக்கும் அகங்காரம் ஆனது உண்டாயிற்று. அது வைகாரிகம், தைஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று வகையுள்ளது. வைகாரிகம் என்ற அகங்காரம் வேறு உருவத்தை அடைய, அதனிடமிருந்து மனம் உண்டாயிற்று. இந்திரியங் களுக்கு அதிபதிகளும், சப்தம் முதலிய விஷயங்களைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர்களுமான காரிய தேவதைகளும் வைகாரிகள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். ஞானேந்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும் தைஜஸங் கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. சூட்சும பூதமாகிய சப்தமானது தாமஸ அகங்கார தத்துவத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. அதனிடமிருந்து, ஆத்மாவிற்சுச் சரீரம் ஆகிய ஆகாசமானது, எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியான பகவானால் பார்க்கப்பட்டு, காலம், ப்ரக்ருதி, சிதா பாஸம் இவைகளுடைய சேர்க்கையால் உண்டாயிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து உண்டான ஸ்பர்சமானது வேறு உருவத்தை யடைந்து வாயுவை உண்டுபண்ணிற்று. அந்த வாயுவும் வேறு உருவத்தை அடைந்து ஆகாச சம்பந்தத்தால் விசேஷ உருவ பலத்துடன் ரூபதன்மாத்தரையை உண்டுபண்ணிற்று. அதுவே யோகத்தைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் ஜ்யோதிஸ்ஸாகும். அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸானது வேறு உருவத்தை அடைந்து வாயுவுடன் பரமேசுவரனால் கடாசுக்கப்பட்டு, காலம், மாயை, அம்சம் ஆகிய இவைகளுடைய

சேர்க்கையால் ஜலத்தை உண்டு பண்ணிற்று. அந்த ஜலமானது தேஜசுடன் விகாரத்தை அடைந்து பகவானுடைய கடாசும் பெற்று, காலம், மாயை அம்சம் ஆகிய இவைகளுடைய சம்பந்தத்தால் கந்தத்தைக் குணமாயுடைய பூமியை உண்டு பண்ணிற்று. ஆகாசம் முதலிய பூதங்களுக்குள் எதற்கு எது காரணமோ, எதற்கு எது காரியமோ, அந்தக் காரிய பூதங்களுக்குக் காரண பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் மேல்மேலும் அதிகமான குணங்கள் உண்டாகின்றன. காலலிங்கமாகிய விகாரம், மாயா லிங்கமாகிய விட்சேபம், அம்சலிங்கமாகிய சைதன்யம் ஆகிய இவைகளுள்ளவர்களும், மகத்தத்துவம் முதலிய வைகளுக்கு அபிமானிகளாயுமுள்ள இந்தத் தேவர்கள் விஷ்ணுவின் அம்ச பூதர்களேயாம். இந்தத் தேவர்கள் அநேகர்களாகையால் ப்ரம்மாண்டத்தை உண்டு பண்ண அசக்தர்களாக ப்ரபுவாகிய மகாவிஷ்ணுவிடம் வந்து கை கூப்பி, "ஓ தேவ! உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை நமஸ்கரிக்கிறோம். அது சரணம் அடைந்தவர்களுக்குத் தாபத்தை நிவர்த்திக்கும் குடையாக இருக்கிறது. அந்தப் பாதார விந்தத்தின் மூலத்தை ஆசிரயித்து யதிகள் சம்சார துக்கத்தை அடைகிறதில்லை. ஆகையால், ஓ, பகவான் எப்பொழுதும் ஞானப்ரகாசமுள்ள உம்முடைய பாதச் சாயையை ஆசிரயிருக்கிறோம். ஓ, பகவான்! சுத்த சித்தர்கள், விஷயத்தில் ஆசை இல்லாத தம்முடைய மனத்தில் உம்முடைய முகமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தில் வஸிக்கக்கூடிய வேதங்களாகிய பட்சிகளைக் கொண்டு எதனைத் தேடுகிறார்களோ, பாபங்களைப் போக்கடிக்கும் ஜலமுள்ள அநேக நதிகளுள் சிறந்தவளாகிய கங்கையானவள் எதனிடமிருந்து உண்டானாளோ அந்த உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைகிறோம்.

தேரீய முள்ளவர்கள் மிக்க ச்ரத்தையுடன் பகவத் குணங்களைக் கேட்டு, அதனால் பக்தியடைந்து, அதனால் தம்முடைய இருதயத்தைச் சுத்தமாகச் செய்து கொண்டு, அதில் எதனைத் தியானஞ் செய்து வைராக்கியம், ஞானம் ஆகிய இவைகளை அடைகிறார் களோ, அந்தப் பாதங்களை ஆசிரயிக்கிறோம். ப்ரபஞ்சத்தைச் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கும், பரிபாலிப்பதற்கும், நாசஞ் செய்வதற்கும் அவதரித்தவரான உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை நாங்களெல்லோரும் சரணமடை கிறோம். அதை நினைத்த மாத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு ஸகல பயமும் நீங்குகிறது. ஓ தேவ! இந்திரியம் முதலிய பலவகையான சாமக்கிரியுள்ள இந்த அற்பமான தேகத்தில் "நான், என்னுடையது" என்ற துரபிமானம் வைத்திருக்கும் புருஷர்களுக்குத் துங்களுடைய தேகத்தில் வஸிப்பவராகிய உம்முடைய பாதாரவிந்தம் வெகு தூரத்திலிருப்பதாக ஆகி விடுகிறது. அதைச் சரணமடைகிறோம். மாயைக்கு அதிபதியான பரம புருஷ! பெரியோர்களால் கானம் பண்ணக்கூடியவரே! எவர்கள் இந்திரியங்களை வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் செலுத்தி உம்மிடத்தில் மனதைச் செலுத்தாமல் இருக்கிறார் களோ அவர்கள் உம்முடைய லீலைகளைக் கானம் பண்ணிக் கொண்டு ப்ரகாசிக்கும் பக்தர்களையும் பார்க்க மாட்டார்கள்.

ஓ தேவ! உம்முடைய கதா அமிருதத்தைப் பானம் செய்து, மிகுந்த பக்தியால் சுத்த சித்தர்களாக இருப்பவர்கள் வைராக்கியத்தை அடைந்து, உடனே வைகுண்ட லோகஞ் சேருகிறார்கள். சிலர் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸ்திரமாக மனதைச் செலுத்து வதாகிய உபாயத்தால் மிக்க பலமுள்ள ப்ரக்ருதியை

ஜயித்து உம்மையே அடைகிறார்கள். ஆனால் அது ச்ரமமான மார்க்கம். உம்மைச் ஸேவிப்பதாகிய மார்க்கம் மிகவும் ச்ரமமற்றது. எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாக இருப்பவரே! உலகங்களைச் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் முக்குணங்களைக் கொண்டு நாங்கள் அனைவரும் உம்மால் உண்டு பண்ணப்பட்டோம். அந்தக் குணங்களின் ஸ்பாவம் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருப்பதால் நாங்கள் ஒன்றுசேராமல் இருக்கிறோம். உம்முடைய விளையாட்டுக்குச் சாதனமான ப்ரம்மாண்டத்தைப் படைத்து உம்மிடம் சமர்ப்பிக்க எங்களால் முடியவில்லை.

பிறப்பில்லாதவரே! அனுபவிக்க வேண்டிய காலத்தில் போகத்தை எப்படி சமர்ப்பிப்போம்? நாங்கள் அன்னத்தை எப்படிப் புசிப்போம்? இந்த ஜீவர்கள் விக்கின மில்லாதவர்களாக நம்மிருவர்களுக்கும் பாகத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு எப்படித் தாமும் அன்னத்தைப் புசிப்பார்கள்? தேவர்களாகிய எங்களுக்கும் எங்களுடைய காரணத்திற்கும் நீரே காரணம். விகாரமற்றவர், புராண புருஷர். பிறப்பு அற்றவர். காரணமாகிய மாயையினிடத்தில் எல்லாவற்றையும் அறிந்த மகத் தத்துவ ஸ்வரூபமாகிய ரேதஸ்ஸை முதலில் வைத்தீர். ஓ பரமாத்மாவே! மகத்தத்துவம் முதலிய நாங்கள் எவருக்காக உண்டயிருக்கிறோமோ, அந்தத் தங்களுக்கு எங்களால் செய்யக்கூடிய காரியம் என்ன? உங்களுடைய அனுக்கிரகம் இல்லாதவரையில் ப்ரம்மாண்டத்தைச் ஸ்ருஷ்டிக்க எங்களால் முடியாது. ஆகையால் உம்முடைய ஞானத்தையும், சக்தியையும் எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அத்தியாயம்-6

விராட் ஸ்ருஷ்டி

1-29. இப்படி மகத்தத்துவம் முதலிய சக்திகள் ஒன்றோடொன்று சேராமல் உலகத்தைச் ஸ்ருஷ்டிக்கச் சக்தியற்றவைகளாக இருப்பதைக் காலமென்ற சக்தியைத் தரித்தவரும் அளவற்ற லீலையுள்ள வருமான ஈசுவரன் பார்த்து, இருபத்து மூன்று தத்துவங்களின் கூட்டத்தில் தாம் ஒரே சமயத்தில் அனுப்பிரவேசஞ் செய்தார். க்ரியாசக்தியுடன் அதில் ப்ரவேசித்த பகவான் சிருஷ்டி சக்தியை அவைகளுக்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு தனித்தனியாக இருந்த அவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்த்தார். பின்பு ஸ்ருஷ்டி சக்தியை அடைந்த அந்த இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் பகவான் உடைய தூண்டுதலால் தங்கள் தங்கள் அம்சங்களைக் கொண்டு விராட் சரீரத்தைப் படைத்தன. இப்படிப் பரமாத்மாவினுடைய அனுப்ரவேசத்தால் அவைகள் உடைய அம்சங்கள் வேறு ரூபத்தை (பரிணாமத்தை) அடைந்தன. சுவர்ணம் போன்ற இந்தப் புருஷன் ஹிரண்மயன்) அண்டகோசத்தின் நடுவில் ஜலத்தில் ஸகல ஜீவர்களுடன் வஸித்தார்.

தெய்வ சக்தி, க்ரியா சக்தி, ஆத்ம சக்தி இம்மூன்று சக்திகளுள்ளவரும், இருபத்துமூன்று தத்துவங்களால் உண்டுபண்ணப் பட்டவருமாகிய விராட் புருஷனானவர் தம்மை ஒருவகையாகவும், பத்து வகையாகவும், மூன்று வகையாகவும் பிரித்தார். பரமாத்மாவின் முதல் அவதாரமாகிய அவர் ஸகல பிராணிகளுடைய ஆத்மாவின் அம்சம். அவரிடத்திலேயே

இந்தப் பூதக்கிரமங்கள்யாவும் தோன்றுகின்றன. விராட் புருஷன், ஸாத்யாத்மன் (இந்திரியங்களுடன் கூடியவன்) ஸாதிபூதன் (வியஷ்டி தேகங்களுள்ளவன்) ஸாதிதைவன் (தெய்வங்களுடன் கூடியவன்), என்று மூன்றுவகையாகவும், ப்ராணரூபத்தால் பத்து வகையாகவும், இருதயத்தால் ஒருவகையாகவும் இருக்கிறார். பகவான் தத்துவங்களுடைய ப்ரார்த்தனையை நினைத்துக்கொண்டு அவைகளுக்குப் பலவகையான வருத்தியைக் கற்பிப்பதற்காக தம் உடைய தேஜஸ்ஸால் விராட்டைப்பற்றி யோசித்தார். இப்படிப் பகவான் யோசித்தபோது, தேவர்களுக்குச் சில ஸ்தானங்கள் உண்டாயின. அவைகளைச் சொல்லுகிறேன். கேளும், அந்த விராட் புருஷனுக்கு முதலில் முகம் உண்டாயிற்று, லோக பாலராகிய அக்னியானவர் தம்முடைய சக்தியாகிய வாக்குடன் அந்த முகத்தில் ப்ரவேசித்தார். அந்த வாக்கினாலே ஜீவன் சப்தங்களை உச்சரிக்கிறான். பிறகு தாதுவானது உண்டாயிற்று. லோக பாலராகிய வருணன் ஜிஹ்வேந்திரியத்துடன் அதில் ப்ரவேசித்தார். ஜீவன் அந்த இந்திரியத்தாலேதான் ரஸங்களைக் கிரஹிக்கிறான், பிறகு மூக்குகள் உண்டாயின.

அசுவினீ தேவர்கள் தங்களுடைய அம்சமாகிய க்ரானேந்திரியத்துடன் அதனைத் தங்களுடைய ஸ்தானமாக்கிச் கொண்டார்கள். அந்த இந்திரியத்தாலேயே ஜீவன் கந்தத்தைக் கிரஹிக்கிறான். பின்பு கண்கள் உண்டாயின. சூரியன் சட்கரிந்திரியத்துடன் அவைகளில் ப்ரவேசித்தார். அதனால் உருவ ஞானம் உண்டாகிறது. பிறகு அந்த விராட்புருஷனுக்குச் சர்மங்கள் உண்டாயின. அந்த ஸ்தானத்தில் லோகபாலரான வாயுவானவர் தம்முடைய அம்சம் ஆகிய துவக்கிந்திரியத்துடன் ப்ரவேசித்தார். ஜீவன்

அந்த இந்திரியத்தைக் கொண்டே ஸ்பர்சத்தைக் கிரஹிக்கிறான். பின்பு அந்தப் புருஷனுக்குக் காதுகள் உண்டாயின. அவைகளில் திக்குகள் தங்களுடைய அம்சமாகிய சுரோத்திரேந்திரியத்துடன் ப்ரவேசித்தன. அந்த இந்திரியத்தைக் கொண்டே ஜீவன் சப்தத்தைக் கிரஹிக்கிறான். அந்தப் புருஷனுடைய சர்மாவை ஒஷதிகள் தங்களுடைய அம்சமாகிய உரோமங்களுடன் ப்ரவேசித்தன, ஜீவன் அவைகளைக் கொண்டே தினைவைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறான். பிறகு அந்தப் புருஷனுக்கு ஆண்குறி (மேட்ரம்) உண்டாயிற்று. ப்ரஹ்மதேவர் தம்முடைய அம்சமாகிய ரேதஸ்ஸுடன் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார் ஜீவன் அந்த ரேதஸ்ஸைக் கொண்டே ஆனந்தத்தை அடைகிறான். பிறகு அந்த விராட் புருஷனுக்குகுதமானது உண்டாயிற்று. மித்திரனானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய பாயுவுடன் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார். அந்தப் பாயுவைக் கொண்டே ஜீவன் மலவிசர்ஜனம் முதலியவைகளைச் செய்கிறான். அந்த விராட் புருஷனுக்குக் கைகள் உண்டாயின. ஸ்வர்க்கத்திற்கு அதிபதியான இந்திரன் தம்முடைய அம்சமாகிய வார்த்தையுடன் (கிரய, விக்ரய சக்தி) அவைகளில் ப்ரவேசித்தார். அந்தச் சக்தியைக் கொண்டே ஜீவன் விருத்தியை (ஜீவிகையை) அடைகிறான். பின்னுமந்தப் புருஷனுக்குப் பாதுங்கள் உண்டாயின. அவைகளில் மஹாவிஷ்ணுவானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய கதி (நடை)யுடன் ப்ரவேசித்தார். அதைக் கொண்டே ஜீவன் போக வேண்டிய இடங்களுக்குச் செல்லுகிறான். அந்தப் புருஷனுக்கு இதயம் உண்டாயிற்று. சந்திரனானவர் தம்முடைய அம்சமாகிய மனசுடன் அந்த இருதயத்தில் ப்ரவேசித்தார். அந்த மனத்தாலேயே

ஜீவன் சங்கல்பம் முதலிய விகாரங்களை அடைகிறான். பின்னும் அவருக்குப் புத்தியுண்டாயிற்று, 'ப்ருகஸ்பதி பகவான் தம்முடைய அம்சமாகிய ஞானத்துடன் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார். அந்தப் போதத்தாலேயே அறியவேண்டிய விஷயங்களை ஜீவன் தெரிந்து கொள்ளுகிறான். இந்த விராட் புருஷனுக்கு அபிமானம் (அகங்காரம்) உண்டாயிற்று. அதனை ருத்திரன் அடைந்தார். அதனால் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்கிறான். அந்த விராட் புருஷனுக்கு ஸத்வம் (சித்தம்) உண்டாயிற்று. அந்த ஸ்தானத்தை ப்ரஹ்ம தம்முடைய அம்சமாகிய சேதனையுடன் அடைந்தார். அந்தச் சேதனையாலேயே இந்த ஜீவன் விஞ்ஞானத்தை அடைகிறான். மேலும் அந்தப் புருஷனுடைய தலையிலிருந்து த்யுலோகமும் பாதுங்களிலிருந்து பூலோகமும், நாபியிலிருந்து ஆகாசமும் உண்டாயின. த்யுலோகம் முதலியவைகளில் குணங்களுடைய பரிணாமபூதர்களான தேவர்கள் முதலியவர்கள் தோன்றுகிறார்கள் பலிஷ்டமான சத்வகுணத்தால் தேவர்கள் த்யுலோகத்தை அடைந்தார்கள். மனிதர்கள் பசு முதலியவைகளுடன் ரஜோகுண ஸம்பந்தத்தால் பூலோகத்தை அடைந்தார்கள், மேற்காட்டிய இரண்டு லோகங்களுக்கும் மத்தியிலுள்ளதும், பகவானுடைய நாபி ரூபமுமான ஆகாசத்தை ருத்திரருடைய பார்ஷத கணங்கள் தமோகுண ஸ்வபாவத்தால் அடைந்தார்கள்.

30-40. மேலும் அந்த விராட் புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து வேதமோதும் ப்ராஹ்மண ஜாதியும் உண்டாயின. ஒ குருசிரேஷ்ட! அதனால் ப்ராஹ்மணன் நான்கு வர்ணத்திற்கும், அதிபதியும் குருவுமானான்.

அவருடைய இரு கைகளிலிருந்து பரிபாலன ரூபமாகிய விருத்தியும் கூத்திரிய ஜாதியும் உண்டாயின. கூத்திரியன் அந்த விருத்தியை அனுசரித்தான், அந்த கூத்திரியன் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அம்ச பூதர்களாகிய ப்ராஹ்மணன் முதலியவர்களைத் திருடர்கள் முதலிய வர்களுடைய உபத்திரவங்களிலிருந்து காப்பாற்றுகிறான். ப்ரபுவாகிய அந்த விராட் புருஷனுடைய தொடைகளில் இருந்து பயிர்த்தொழில் முதலிய ஜீவன ஹேதுக்களும், வைசிய ஜாதியும் உண்டாயின. வைசியன் அந்த விருத்தியைக் கைக்கொண்டான். அவருடைய பாதுங்களில் இருந்து சிசுருஷையும், சூத்ர ஜாதியும் உண்டாயின. சூத்ரன் மேலான ஜாதியார்களுக்குச் ச்சுருஷை செய்வதையே தனது விருத்தியாக வைத்துக் கொண்டான். அந்த சிசுருஷையால் மஹாவிஷ்ணு சந்தோஷப்படுகிறார். மேற்காட்டியபடி நான்கு ஜாதிகளும் அவைகளின் விருத்திகளுடன் உண்டாகி, ஆத்ம சுத்திக்காக ச்ரத்தையுடன் தங்களுக்குரிய தர்மத்தைக் கொண்டு தங்களுக்குப் பிதாவாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்தார்கள் ஒ விதுரரே, காலம், கர்மம், சுபாவம், ஆகிய சக்திகளுள்ள பகவானுடைய யோகமாயா பலத்தாலுண்டான அந்த விராட் ரூபத்தைப் பூர்ணமாக வருணிக்க எவன்தான் விரும்புவான்? (ஒருவராலும் வருணிக்க முடியாதென்று கருத்து) ஒ விதுரரே, ஆனாலும் பகவன் நாமங்களை தவிர வேறு வார்த்தைகளை உச்சரித்ததால், அசுத்தமாயிருக்கும் என்னுடைய வார்த்தையைச் சுத்தப் படுத்துவதற்காக நான் குருவினிடம் தெரிந்துகொண்ட படி என்னுடைய புத்திக்கு எட்டியவரையில் ஸ்ரீ ஹரியின் கீர்த்தியைச் சொல்லுகிறேன். புண்யச் லோகராகிய பகவானுடைய 'குணங்களைக்

சொல்வதே புருஷர்களுடைய வாக்குக்கு முக்கியமாகிய
லாபம் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.
வித்வான்களால் சொல்லப்படும் ஸ்ரீ பகவானுடைய
கதையைக் கேட்பதே காதுகளின் முக்கிய பலனாகும்.
பகவானுடைய மஹிமையானது யோகத்தால்
பக்குவமாகிய புத்தியுள்ள ப்ரஹ்மதேவரால் பல
வர்ஷங்களிலும் அறியமுடியவில்லை. பகவானுடைய
மாயையானது மாயாவியாகிய பகவானையும்
மோஹிக்கச் செய்யக்கூடியது. ஆச்சரியம். ஏனென்றால்
ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவும் தம்முடைய மாயகதியை தாமும்
அறிந்தவரல்ல. (அளவிடக் கூடாததென்று கருத்து)
எவரைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகப் ப்ரவர்த்தித்த
வாக்குகளும். மனசும் அகங்காரத்திற்கு அதிஷ்டான
தேவதையாகிய ருத்ரரும், புத்திக்கு அதிஷ்டான
தேவதையாகிய ப்ரஹ்மாவும் இந்திரியங்களுக்கு
அதிஷ்டான தேவதையாகிய இந்தத் தேவர்களும்,
இன்னும் மற்றவர்களும் அதனைத் தெரிந்து கொள்ள
முடியாமலே திரும்பினார்களோ அந்தப் பகவானுக்கு
நமஸ்காரம்.

அத்தியாயம்-7

வி துரருடைய ப்ரச்னங்கள்

1-7 வ்யாஸ மஹர்ஷியின் புத்திரரும்
வித்வானுமாகிய விதுரர் மேற்காட்டியபடி சொல்லி
வரும் மைத்ரேயரை நோக்கித் தம்முடைய வார்த்தை
யால் அவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்து கொண்டு, "ஓ
ப்ராஹ்மணோத்தம! சித்ருபியும், விவகார மற்றவருமாகிய
பகவானுக்குக் கர்மங்கள் உண்டென்று சொல்லுவதும்,
நிர்க்குணராகிய (குணங்களற்றவராகிய) அவருக்குக்
குணங்களிலிருக்கின்றன வென்றும், அவைகள்
அவருக்கு விளையாட்டிற்காக (லீலை) ஏற்பட்டவை
களென்று சொல்லுவதும் எப்படிப் பொருந்தும்?
குழந்தைகளுடைய சேஷ்டைகளுக்கு எப்படி
விளையாட்டே ப்ரயோசனமோ, அப்படியே பகவான்
உடைய சேஷ்டைக்கும் லீலையே பலன் என்று
சொல்லுவதும் பொருந்தாது. ஏனென்றால், குழந்தைகள்
விளையாட்டுக் கருவிகளுடன் அவற்றில் ப்ரவ்ருத்திப்
பதற்குக் காமம் காரணமாகிறது. மற்ற குழந்தைகள்
இருப்பதால் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாட
வேண்டுமென்ற இச்சை உண்டாகிறது. பகவான்
இயற்கையில் திருப்தியுள்ளவராகையால் அவருக்குக்
காமம் உண்டாவதற்கு நியாயமில்லை. மேலும் அவர்
ஒரு விஷயத்திலும் ஆசையில்லாதவர்; அத்விதீயர்.
ஆகையால் அவருக்கு இம்மாதிரியான விருப்பம்
உண்டாயிற்று என்று சொல்வது பொருந்தாது.
அவ்விதையை உபாதியாயுடைய ஜீவனுடைய
போகத்திற்காகப் பகவான் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளைச்
செய்கிறார் என்று சொல்லுவதும் நியாய

விரோதமேயாம். எப்படியெனில், "பகவான் முக்குண ஸ்வரூபியான தம்முடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தைச் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்; பின்பு அதனைக் காப்பாற்றுகிறார்" பிறகு அதை மறைத்து விடுகிறார் என்று சொல்லப் படுகிறது. தேசத்தாலும், காலத்தாலும், அவஸ்தையாலும் (நிலைமை), இயற்கையாலும், மற்ற வஸ்துவினாலும் நாசஞ் செய்யப்படாத ஞானமுள்ள ஜீவனுக்கு சம்பந்தம் ஏற்பட்டதென்று சொல்வது யுக்தமல்ல. மேலும் பகவான் ஒருவரே ஸகல சரீரங்களிலும் அந்தர்யாமியாக வஸிக்கிறார். அப்படிக்கிருக்க ஜீவனுக்கு ஆனந்தம் முதலியவைகளின் குறைவாவது, துக்கமாவது கர்மங்களால் நேரிடுகிறது என்று எப்படி சொல்லலாம்? ஓ வித்வானாகிய மகர்ஷியே! அறியாத தன்மையாகிய துக்கத்தில் என் மனம் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஓ ப்ரபுவே! என்னுடைய பெரியதாகிய மோஹத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

8-14 மேற்காட்டிய விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிய விதுரரால் இம்மாதிரி கேட்கப்பட்ட மைத்ரேயர்; பகவானிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்திய வராக, தத்துவத்தை அறிந்தவராகையால் ஆச்சரியம் இல்லாதவராய், ஆச்சரியமடைந்தவர்போல் விதுரை நோக்கி, "ஓ விதுரரே! நித்ய முக்தராகிய பகவானுக்குத் தைன்யமும், சம்சார பந்தமும் உண்டென்று சொல்வது யுக்திக்கு விரோதம். அதுவே பகவானுடைய மாயையாகும். எப்படி சொப்பன சாட்சியாயிருக்கும் புருஷன் ...என்னுடைய தலை வெட்டப்பட்டது என்று நினைக்கிறானோ (உண்மையில் தலை வெட்டப்படவில்லை) அப்படி நினைப்பது பொய்யல்லவா? மேலும், ஜலத்தில் பிரதி பிம்பித்த சந்திரனுக்கு

ஜலமாகிய உபாதியால் அசைவது முதலியவை ஏற்படுவதுபோல, அனாத்மாவாகிய தேஹம். முதலியவைகளுடைய தருமமானது தேஹத்தில் அபிமானம் உள்ள ஜீவனுக்கே ஒழிய ஈசுவரனுக்கு இல்லை. அந்த அனாத்மாவின் குணமானது நிவர்த்தி தருமத்தாலும். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய தையயினாலும், பக்தியோகத்தாலும், அந்தந்த ஸ்தானத்துக்குத் தக்கபடி மெள்ள மெள்ள மறைந்து போகும். தூங்கினவனுக்கு எப்படி ஸகல துக்கங்களும் நாசம் அடைகின்றனவோ, அப்படிப்போல் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் ஜீவனுடைய இந்திரியங்கள் ஸ்திரமாக எப்பொழுது அடங்கியிருக்குமோ அப்பொழுது எல்லாத் துக்கங்களும் நிவர்த்தியாகும்; பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்வதாலும், அவைகளைக் கேட்பதாலும் ஸகல துக்கங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. அவருடைய பாதாரவிந்தத்திலுள்ள தூளியின் சேவையானது மனத்தால் அடையப்படுமானால் துக்கங்கள் நிவர்த்திக்கப்படுமென்பதில் என்ன சந்தேகம்? என்று ப்ரத்யுத்தரஞ் சொன்னார்.

15-20 "ஓ ப்ரபுவே! உம்மால் சொல்லப்பட்ட தகுந்த ப்ரத்யுத்தரமாகிய கத்தியால் என்னுடைய சம்சயம் போக்கடிக்கப்பட்டது: மேலும் என்னுடைய மனமானது ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரர் என்ற விஷயத்தையும், ஜீவன் பரதந்திரன் என்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டது. ஓ வித்வானாகிய மஹர்ஷியே! ஸ்ரீ பகவானுடைய சக்தியாகிய மாயையால் ஜீவனுக்கு ஆத்மனந்தம் முதலியவைகள் கிடைக்காமல் போகின்றன என்று உம்மால் நன்றாக நி்ரூபிக்கப்பட்டது. அந்த மாயை உண்மையானதல்ல. காரணமற்றது. தேஹம்

முதலிய ப்ரபஞ்சத்திற்கு காரணமாயுள்ளது, அது வெளியிலில்லை, (எந்த வஸ்து காரணமற்றதும், சூன்யமுமாயுருக்கிறதோ அதை நீர் நன்றாகச் சொன்னீர் என்பது கருத்து.) லோகத்தில் எவன் தேஹம் முதலியவைகளில் அபிமானம் வைத்து மூடனாயிருக்கிறானோ, எவன் ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட பரமபுருஷனை அடைந்திருக்கிறானோ அவ்விருவர்களும் சுகத்தை அடைகிறார்கள். மத்தியிலிருப்பவர்கள் துக்கத்தை அடைகிறார்கள். (அக்ஞர்களுக்கும் ஞானிகளுக்கும் ஸம்சயமில்லை. அதனால் துக்கமில்லையென்பது கருத்து.) சத்யம் போலத் தோன்றுகிறதும், அனாத்மாவுமான ப்ரபஞ்சம் உண்மையில்லை என்று நான் நிச்சயித்து, அந்த தோற்றத்தை உம்முடைய பாத ஸேவையாலே போக்கிக் கொள்வேன். பகவத்பக்தர்களான பெரியோர்களுடைய சேவையாலே, கூடஸ்தரும் மதுவைக் கொன்றவருமாகிய பகவான் உடைய பாதங்களில் விசேஷப் ப்ரேமையுண்டாகும். அதனால் சம்சார துக்கம் நீங்கும். தேவர்களுக்கும் தேவராகிய பகவானைச் ஸாதுக்கள் எப்பொழுதும் கானஞ் செய்வார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட மகான்களுடைய ஸேவையானது விசேஷ புண்யஞ் செய்தவர்களுக்கும் கிடைக்க அரிதானாலும் எனக்குக் கிடைத்தது

21-41 ப்ரபுவாகிய பகவான் முதலில் மகத்தத்துவம் முதலியவைகளையும், இந்திரியங்களையும், க்ரமமாக ஸ்ருஷ்டித்து அவைகளின் அம்சங்களைக் கொண்டு விராட் சரீரத்தையும் உண்டு பண்ணி அதனிடம் அனுப்பிரவேசஞ் செய்தார். அந்த விராட் புருஷனே முதலில் உண்டானவர். அவருக்கு ஆயிரம் பாதங்களும், ஆயிரம் தொடைகளும், ஆயிரம்

கைகளுமிருக்கின்றன. இவ்வுலகங்கள் யாவும் அவர் இடத்திலேயே நெருக்கமில்லாமல் வஸிக்கின்றன. பத்துவிதமான ப்ராணனும் (ஐந்து ப்ராணன்களுடன், வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள், ஐந்தும் சேர்ந்து பத்து என்பது கருத்து.) இந்திரியங்கள், அவைகளின் அபிமானி தேவதைகள், விஷயங்கள் ஆகிய மூவகையான ப்ராணன்களும் அந்த விராட் புருஷன் இடத்தில் வஸிக்கின்றன. அவரிடத்திலிருந்தே ப்ராஹ்மணர் முதலிய நான்கு வர்ணங்களும் உண்டாயின" என்று சொன்னீர்களல்லவா? அவரிடத்தில் பலவகையான ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரஜைகள் தங்களுடைய பிள்ளைகளுடனும், பேரன்களுடனும், கொள் பேரன்களுடனும், மற்றும் வம்சத்திலுண்டானவர்களுடனும் வஸிக்கிறார்கள் அல்லவா? அவர்களுடைய விபூதிகளைச் சொல்லவேண்டும். மேலும் ப்ரஜாபதிகளுக்கு அதிபதியாகிய அந்தப் புருஷன் எந்த எந்தப் ப்ரஜாதிபதிகளைச் ஸ்ருஷ்டித்தார்? ஸர்க்கம், அநுஸர்க்கம், மனுக்கள், மன்வந்தரத்தின் அதிபதிகள், இவர்களுடைய வம்சத்திலுண்டானவர்கள்; வம்சத்தின் சரிதம், கீழுலகங்கள், மேலுலகங்கள், பூலோகம், அவைகளுடைய நிலைமை, அளவு ஆகிய இவைகளையும் சொல்ல வேண்டும். திர்யக் (பசு முதலியவைகள்), மனிதர்கள், தேவர்கள், மலைப்பாம்புகள், பறவைகள் முதலிய கர்ப்பத்திலிருந்தும், அண்டத்தில் இருந்தும், வேர்வையிலிருந்தும், பூமியிலிருந்தும் உண்டாகும் நான்கு வகையான ப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டியின் விவரத்தையும் சொல்லவேண்டும்.

மேலும், ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர் ஆகிய இவர்களின் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி, பரிபாலனம்; சம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளைச் செய்து

வரும் ஸ்ரீ பகவானுடைய கம்பீரமான சரிதத்தையும், உருவம், ஆதாரம், ஸ்வபாவம் இவைகளால் ஏற்படும் வர்ணாச்ரம விபாகங்களையும், ரிஷிகளுடைய பிறப்பு, சரிதம் ஆகிய இவைகளையும், வேதங்களின் பிரித்தலையும், யாகங்களினுடைய விஸ்தாரங்களையும், பக்தி யோகம் ஞானம், ஸாங்க்யம் ஆகிய இவைகள் உடைய மார்க்கத்தையும், பகவானால் செய்யப்பட்ட தந்திரத்தையும் பாஷாண்ட மார்க்கத்தின் பேதத்தையும்; ப்ரதிலோமஜாதிகளுடைய ஆசாரத்தையும், குணங்களாலும் கர்மங்களாலும் ஜீவர்களுக்கு ஏற்படும் எல்லா கதிகளையும், தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் இவைகளுக்கு அவிருத்தமான உபாயங்களையும், வார்த்தை (பயிர் முதலிய) தண்டநீதி, வ்ரதம் இவைகளுடைய விதியையும், ச்ராத்த விதியையும், பித்ருக்களுடைய ஸ்ருஷ்டியையும், கிருஹங்கள், அக்ஷயினி முதலிய நட்சத்திரங்கள், மற்ற நட்சத்திரங்கள், காலசக்கரம் ஆகிய இவைகளின் ஸ்திதியையும், தானம், தபஸ், யாகங்கள், பூர்த்த தர்மங்கள் ஆகிய இவைகளுடைய பலனையும், சக்தனாகிய புருஷனுக்கேற்பட்ட தர்மத்தையும், ஆபத் தர்மத்தையும், தர்மத்திற்குக் காரணமாகிய பகவான் எந்த மார்க்கத்தால் சந்தோஷப்படுவாரோ, எவர்களிடத்தில் தயை செய்வாரோ அவை யெல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும்.

ஓ ப்ராஹ்மணோத்தம! தம்மை அனுசரித்திருக்கும் சிஷ்யர்களுக்கும், புத்திரர்களுக்கும், தீனர்களிடத்தில் ப்ரியமுள்ள ஆசார்யர்கள் அவர்களால் கேட்கப்படாத விஷயங்களையும் உபதேசிப்பார்கள். ஓ பகவன்! அந்த மகத்தத்துவம் முதலியவைகளுடைய லயமானது எவ்வளவு வகையுள்ளது? ப்ரளயகாலத்தில் இந்தப்

பரமேசுவரனுடைய சமீபத்தில் எவைகள் இருக்கின்றன? எவைகள் அவர் நித்திரை செய்யும் பொழுது தூங்குகின்றன? மேலும் ஜீவனுடைய உண்மையையும், பரமேசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், உபநிஷத்துக்களால் உண்டாகும் ஞானத்தையும், எந்த அம்சத்தால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் ஐக்கியம் ஏற்படுகிறது என்பதையும் சொல்லவேண்டும். ஓ தோஷமற்றவரே! வித்வான்களால் எவைகள் ஞானத்திற்குச் சாதனங்களென்று சொல்லப்படுகின்றனவோ, அவைகளையும் உபதேசிக்கவேண்டும்.

ஞானம், பக்தி, வைராக்க்யம் ஆகிய இவைகள் குருவின் உபதேசமில்லாமல் எப்படி சித்திக்கும்? ஆதலால் மாயையால் மறைக்கப்பட்ட திவ்யசக்ஷுஸுள்ளவனும், அதனால் அந்தகனும் (கண்ணில்லாதவன்), ஸ்ரீ பகவானுடைய கர்மங்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிக் கேட்பவனுமாகிய எனக்கு மித்திரரான நீர் அவைகளைச் சொல்லும். ஓ பாபமற்றவரே, ஜீவனுக்கு அபயதானம் செய்வதால் கிடைக்கும் பலனுடைய பதினாறிலொரு பாகம் ஸகல வேதங்களாலும், யக்ருங்களாலும், தபசுகளாலும், தானங்களாலும் கிடைக்காது. ஆதலால் என்னை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

42. ஓ மஹாராஜ! இப்படிக் குருக்களில் சிறந்தவராகிய விதுரர் முனிவர்களுள் சிறந்தவராகிய மைத்ரேயரை நோக்கி, முன்கற்பத்தைப் பற்றிக் கேட்க, பகவானுடைய கதையைச் சொல்வதில் தூண்டப்பட்டபடியால் மிக்க சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக் கொண்டு மைத்ரேயர் ப்ரத்யுத்தரஞ் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அத்தியாயம்-8

ப்ரஹ்மதேவருடைய உற்பத்தி

1-9. "விதுரரே! பகவானையே முக்கிய தெய்வமாய்க் கொண்ட நீர் எந்த வம்சத்தில் பிறந்தீரோ ஜனங்களைக் காப்பாற்றும் அந்த பூருவம்சமானது சாதுக்களால் ஸேவிக்கத் தக்கது. பகவானுடைய சரித்திர பரம்பரையை நீர் அடிக்கடி புதிதாகப் பண்ணுகிறீர். அற்ப ஸுகத்திற்காகப் பெரிதாகிய துக்கத்தை அடைந்தவர்களான மனிதர்களுக்கு அந்த சம்சார துக்கம் நீங்குவதற்காகப் பாகவத புராணத்தை ஆரம்பிக்கிறேன். பகவான் அதனைத் தாம் நேராக ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார்.

அதெப்படியெனில்: முன்னொரு சமயத்தில் சனத் குமாரர் முதலிய மகர்ஷிகள் பாதாளத்திலிருக்கும் தடையற்ற ஞானமுள்ள சங்கர்ஷண பகவானை நோக்கி அவருக்கு மேற்பட்ட ஸ்வரூபத்தை அறிய விரும்பினவர்களாகப் ப்ரச்னம் செய்யவாரம்பித்தார்கள். அந்தப் பகவான் வாஸுதேவனென்ற பெயருள்ள தமக்கு ஆச்ரயமாகிய ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தியானஞ் செய்து கொண்டிருப்பவர். அந்தர் முகமாகச் செய்யப் பட்ட தாமரை மலர்போன்ற நேத்திரத்தை ஸனத்குமாரர் முதலியவர்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக பகிர்முகமாகச் செய்து அவர்களைப் பார்த்தார். மேலும் பாதாளத்தில் வஸிக்கும் நாக கன்னிகைகள் விசேஷப்ரேமையுடனும், பலவகையான காணிக்கைகள் உடன் தங்களுக்கு நல்ல புருஷன் கிடைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமுள்ளவர்களாய்ச் சங்கர்ஷண பகவான்

கால் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் எந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்தைப் பூஜிக்கிறார்களோ, அதனை மேற்சொல்லிய மகர்ஷிகள் ஆகாச கங்கையின் ஜலத்தால் நனைந்த தமது ஜடையின் சமூகங்களால் தொட்டுக்கொண்டும் (நமஸ்கரித்து என்று அர்த்தம்) அநேக கிரீடங்களில் இழைத்திருக்கும் உயர்ந்த இரத்தினங்களுடைய காந்திகளால் ப்ரகாசிக்கும் ஆயிரம் பணங்களுள்ள அந்த சங்கர்ஷண பகவானுடைய சரிதங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும். அதிகப்ரேமையால் தடங்கின வாக்குள்ளவர்களாகக் கேட்டார்கள்.

அப்பொழுது அந்த சங்கர்ஷணர் நிவிர்த்தி தர்மத்தில் ஆசையுள்ள ஸனத்குமாரருக்கு உபதேசித்தார். அந்த ஸனத் குமாரர் விரதங்களை அனுஷ்டித்தவரான சாங்கியாயனருக்குச் சொன்னார். பரமஹம்சர்களுடைய தர்மத்தில் முக்கியராகிய அந்த சாங்கியாயனர், பகவானுடைய விபூதிகளைச் சொல்ல விரும்பின வராய்த் தம்மிடத்தில் வணக்கத்துடன் வந்த எனது குருவாகிய பராசரருக்கும் ப்ரஹஸ்பதிக்கும் உபதேசித்தார். மிக்க தயையுள்ளவரான புலஸ்தியரால் புராணத்தைச் சொல்லும்படி அனுக்கிரஹிக்கப் பெற்ற அந்தப் பராசர மகர்ஷி எனக்கு உபதேசித்தார். ஓ விதுரரே! ச்ரத்தையுடன் கேட்க விரும்பிய உமக்கு நான் அதைச் சொல்லுகிறேன்.

18-20. இந்த ஜகத்தானது எந்தக் காலத்தில் சமுத்திர ஜலத்தால் மூடப்பட்டிருந்ததோ, அப்பொழுது மறைக்கப்படாத சித்தசக்தியுள்ளவரும், ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் படுத்தவரும், தம்முடைய ஸ்வரூபானந்த திலேயே ரமிப்பவரும், கர்மங்களற்றவரும், தாம்

ஒருவராக இருப்பவருமான பகவான் கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகநித்திரை செய்தார். (மாயூர் விலாசத்துடன் விளையாடிவிட்டு) மேலும் அவர் தம்முடைய சரீரத்திற்குள் பூத சூட்சுமங்களை அடக்கிக்கொண்டு காலரூபமாகிய சக்தியைத் தூண்டுகிறவராகக் கட்டையில் மறைந்திருக்கும் அக்கினிபோல் தமக்கு இருப்பிடமாகிய ஜலத்தில் வளித்தார்.

இப்படி ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் ஜலத்தில் யோகநித்திரை செய்து, முன்னமேயே தம்மை எழுப்புவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட காலசக்தியால் கிரியைகளை அடைந்து, தம்முடைய தேஹத்தில் லோகங்கள் லயித்திருப்பதைக் கண்டார். அப்பொழுது பூதசூட்சுமங்களைப் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்யும் ஞானமுள்ள வராகிய அந்தப் பகவானுடைய நாபியிலிருந்து அவர் உடைய சரீரத்திற்குள்ளிருந்தும், மிகவும் சூட்சுமமும் ஆகிய பூத சூட்சுமமானது கால வசத்தால் வருத்தியடைந்த ரஜோ குணத்தின் சம்பந்தத்தால் உண்டாகப் போகிறதாகி வெளிப்பட்டது. (பூத சூட்சுமங்கள் ரஜோகுண சம்பந்தத்தால் தாமரஸ புஷ்பமாக ஆயிற்று என்பது கருத்து.) கர்மங்களைத் தெரிவிக்கும் காலத்தால் ஸ்ரீபகவானிடமிருந்து உண்டான அந்தப் பத்மகோசமானது சூரியன் போலத் தன்னுடைய காந்தியால் விஸ்தாரமாகிய ஜலத்தைப் ப்ரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வெளிப்பட்டது. ஜீவனுடைய போகத்திற்கு உபயோகமானவைகளை வெளிப்படுத்தும் ஸகல ஜகத் ரூபமுமான அந்தப் பத்மத்தில் (தாமரஸ புஷ்பத்தில்) அந்த விஷ்ணுவே அந்தர்யாமியாகிப் ப்ரவேசித்தார். அந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து வேத ஸ்வரூபியாகிய ப்ரஹ்மதேவர்

உண்டானார். அவரையே ஜனங்கள் சுவயம்பூ என்று சொல்லுகிறார்கள். (முன் கற்பத்தின் முடிவில் ஸ்ரீமந் நாராயணருடன் யோகநித்திரையில் ப்ரஹ்மதேவர் கலந்திருந்தார்;

(பிறகு நாராயணன் விழித்துக் கொண்டபோது அவரிடமிருந்தே பாத்ம கற்பத்தில் பத்மத்தின் வழியாக அந்த ப்ரஹ்மதேவர் வெளியானார் என்பது கருத்து) அவர் அந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்தின் நடுவில் இருந்து நான்கு புறத்திலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஒவ்வொரு திக்குகளிலும் ஒவ்வொரு முகமாக அவருக்கு நான்கு முகங்கள் உண்டாயின. ப்ரளய காலத்திய காற்றினால் அசைந்த பெரிதாகிய அலைகளுள்ள ஜலத்திலிருந்து உண்டான தாமரஸ புஷ்பத்தில் இருப்பவராகிய அந்த ஆதிதேவர் அந்தப் புஷ்பத்தையும், லோகங்களின் தத்துவத்தையும், தம்மையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது அவர், 'தாமரஸ புஷ்பத்தில் இருக்கும் நான் யார்? இந்த ஒரு புஷ்பம் மாத்திரம் எங்கிருந்து ஜலத்தில் உண்டாயிற்று? இதற்கு ஆதாரம் கீழாக ஏதாவது இருக்கவேண்டும்' என்று யோசித்து, அந்தப் புஷ்பத்தின் தண்டிலுள்ள துவாரத்தின் வழியாக ஜலத்திற்குள் சென்றார் அவ்விடத்தில் அந்தத்தாமரைத் தண்டின் மூலத்தைத் தேடிப்பார்த்தும் அவருக்கு அது தெரியவில்லை. ஓ விதுரரே! தம்முடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாயிருப்பதைத் தேடிச் செல்லும் அவர் ஜலத்திற்குள் இருக்கும் இருட்டிற்கு அப்புறம், மூன்று முனைகளுள்ளதும் நடந்தது, நடக்கிறது, நடக்கப் போவது ஆகிய மூன்று முனைகள்) ப்ராணிகளுடைய ஆயுளைச்

செலவழித்து அவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணு கிறதும், பெரியதும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் சுதர்சனம் என்ற அஸ்திரமுமான கால சக்கரத்தைக் கண்டார். (வெகு நாளாகத் தேடினார் என்பது கருத்து.)

21-31. பிறகு அவர் தம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறாமல் மறுபடியும் தமக்கிருப்பிடமாகிய புஷ்பத்தை அடைந்து, ஸ்வாசங்களை அடக்கி, மனத்தை ஒருவகைப்படுத்தித் தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இப்படி நூறு வருஷங்கள் சென்றன. யோகத்தால் ஞானம் விசேஷமாக வருத்தி யடைந்தது. முந்தித் தேடியும் எவர் காணப்படவில்லையோ, அவர் அவருடைய இருதயத்தில் தாமாகவே ப்ரகாசித்தார். அந்தப் புருஷன் தாமரைத் தண்டுபோல வெண்மை நிறமுள்ளதும். ஆதிசேஷனுடைய நீண்ட உடலாகிய மஞ்சத்தில் சயனித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஆதி சேஷன் தம்முடைய அனேக படங்களிலிருந்தும் உத்தம இரத்தினங்களுடைய காந்தியால் ப்ரளய காலத்திய இருட்டை விலக்கி ஜலத்தில் வளித்து வந்தார்.

மேலும் அந்தப் புருஷன் மரகதமலையின் காந்தியைக் காட்டிலும் அழகுள்ளவராக இருந்தார். சந்த்யா காலத்தில் சிவந்த மேகங்கள் அந்த மலையின் மத்தியிலிருப்பது போல, பீதாம்பரத்தைத் தரித்து கொண்டிருந்தார். அந்த மலையின் ஸ்வர்ண சிகரம் போல அவருடைய கிரீடம் ப்ரகாசித்தது. அந்த மலையிலிருக்கும் மேகங்கள், ஓஷதிகள், புஷ்பங்கள் ஆகிய இவைகள் போல அவருடைய வனமாலை விளங்கிற்று. அதிலிருக்கும் மூங்கில்கள் போல அவருடைய கைகள் ப்ரகாசித்தன. அதிலிருக்கும்

மரங்கள் போல அவருடைய பாதங்கள் விளங்கின. அவர் தமக்குத் தகுதியான பருமன், உயரம் ஆகிய இவைகளுடன் கூடியதும், முவுலகத்தையும் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டதுமான திவ்ய சரீரமுள்ளவர், பலவகையான திவ்யமான ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்: மேலும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டத்தை அடைவதற்கு வேதத்தில் சொல்லியபடி பூஜிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய காமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தம்முடைய பாதமாகிய தாமரஸ புஷ்பத்தை ப்ரகாசப் படுத்துகிறவர்.

அந்தப் பாதங்களிலிருக்கும் நகங்கள் சந்திரன் போலப் ப்ரகாசிக்கின்றன. அவைகளின் காந்தியானது புஷ்பத்தின் இதழ்போன்ற விரல்களில் பரவுகிறது, அவருடைய முகமானது ஜனங்களுடைய துக்கத்தை நீக்கும் சிரிப்புள்ளது. மிகுந்த காந்தியுள்ள குண்டலங் களால் அழகானது. சிவந்த உதடுகளுள்ளது, அழகான மூக்குள்ளது. மனோகரமாகிய புருவங்களுள்ளது. அப்பேர்ப்பட்ட முகத்தால் தம்மைப் பூஜிப்பவர்களைக் கௌரவப்படுத்துகிறவர். கதம்ப புஷ்பத்தின் தாதுக்கள் போல பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரத்தாலும், மேகலையா லும் ப்ரகாசிக்கும் இருப்புள்ளவர். விலை உயர்ந்ததும், ஸ்ரீ வத்ஸத்துடன் கூடிய மார்புக்குத் தகுதியானது மான ஹாரத்தால் ப்ரகாசிப்பவர். மேலும் அவர் சந்தன மரம் போன்றவர். உத்தமமான தோள்வளை களில் இழைக்கப்பட்ட இரத்தினங்களால் ப்ரகாசிக்கும் அவருடைய கைகள் கிளைகள் போலிருந்தன. அந்த மரத்தின் வேர்கள் போல் அவருடைய மூலம் ஒருவராலும் காண முடியாதது. மரமானது சிறந்த ஸர்ப்பங்களின் உடல்களால் சுற்றப்பட்டிருப்பது போல அவர் ஆதிசேஷனால் சுற்றப்பட்டவர்.

பின்னும் அவர் பர்வதம் போல் ப்ரகாசித்தார். தாவர ஜங்கமங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருப்பவர். பர்வதம் சிறந்த ஸர்ப்பத்தால் ஆசிரயிக்கப்படுவது போல் ஆதிசேஷனால் ஆசிரயிக்கப்பட்டவர். பர்வதம் சமுத்திர ஜலத்தில் மறைந்திருப்பது போல ப்ரளய ஜலத்தில் மறைந்தவர், மைனாகம் முதலியவை கவர்ண சிகரமுள்ளவையாக இருப்பது போல் ஸ்வர்ண கிரீடமுள்ளவர். பர்வதத்தில் இரத்தனங்கள் இருப்பது போலக் கௌஸ்துப ரத்தனத்தைத் தரித்தவர், வேதங்களாகிய வண்டுகளால் ப்ரகாசிப்பதும், தம்முடைய கீர்த்தி ரூபமாயுள்ளதுமான வனமாலை யுள்ளவர். சூர்யன், சந்திரன், வாயு, அக்கினி ஆகிய இவர்களாலும் அடையமுடியாதவர், முக்காலத்திலும் ப்ரகாசிப்பவைகளும், நான்கு புறத்திலும் சஞ்சரிப்பவை களும் யுத்தத்திற்குச் சாதனங்களுமான ஸுதர்சனம் முதலியவைகளாலும் அடைய முடியாதவர், (இம் மாதிரியான புருஷனை பார்த்து ஹரியென்று தெரிந்து கொண்டார்.)

32-33. இப்பேர்ப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தபொழுதே ப்ரஹ்மதேவர் அந்தப் பகவானுடைய நாபியில் தோன்றிய தாமரைப் புஷ்பத்தையும், தம்மையும், ஜலத்தையும், வாயுவையும், ஆகாசத்தையும் கண்டார், இந்த ஐந்தை காட்டிலும் வேறொன்றும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. அவர் ரஜோகுணத்தின் சம்பந்தத்தை அடைந்து, ஜனங்களைச் ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பியவராக, மேற்காட்டிய ஐந்தைக் கொண்டே ஸ்ருஷ்டிகரணங்களைப் பார்த்து, பலவகையான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி யோசித்து, ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத் தகுந்தவரான ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அத்தியாயம்-9

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை ப்ரஹ்மதேவர் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது

1-26 ஓ பகவன்! வெகுநாளாக உபாசித்ததனால் நான் உம்மை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேன். உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதே குற்றமாகும். உம்மைத் தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவமில்லை. ஆதலால் அறியக் கூடியவர் நீர் ஒருவரே. உம்மைக் காட்டிலும் வேறு வஸ்து இருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அது சுத்த சத்வகுணமுள்ளதன்று. மேலும் மாயையின் குண சம்பந்தத்தால் நீரே பல வகையாகத் தோன்றுகிறீர். ஓ பகவன்! சித்சக்தியின் ஆவிர்ப்பவத்தால் தமோ குணங்கள் நீங்கிய நீர் பக்தர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக இந்த உருவத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறீர். இந்த உருவமானது அனேக அவதாரங்களுக்குக் காரணமாய் உள்ளது. இந்த உருவத்தின் நாபியிற்றோன்றிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து நான் உண்டானேன். ஓ! பரமாத்மன்! தடையற்ற ப்ரகாசமுள்ளதும், பேதமற்றதும் ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறானதும், பூதங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதுமான பகவத் ரூபமானது இந்த உம்முடைய உருவத்தைக் காட்டிலும் வேறானதென்று நான் நினைக்கவில்லை. அதனால்தான் இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆசிரயித்திருக்கிறேன்.

ஓ, உலகத்திற்குக் கேஷமத்தைச் செய்பவரே, உபாஸகர்களான நமக்குக் கேஷமத்தைச் செய்வதற்காக, நீர், தியானம் பண்ணும்போது அந்த இந்த உருவத்தைக்

காண்பீத்தீர். அப்பேர்ப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஈசுவரன் இல்லை என்று சொல்பவர்களும், நரகத்தை அனுபவகிக்கக் கூடியவர்களான புருஷர்களால் நீர், ஆதரிக்கப்படுகிறதில்லை. எவர்கள் உங்களுடைய பாதுங்களாகிய தாமரஸ புஷ்பத்தின் வாசனையைக் க்ரஹிக்கிறார்களோ, எவர்கள் உம்முடைய கதைகளைக் கேட்கிறார்களோ, எவர்கள் மிகுந்த பக்தியால் உம்முடைய சரணத்தை ஆச்ரயிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய இருதய புண்டரீகத்திலிருந்து நீர் ஒரு பொழுதும் விலகுகிறது இல்லை. (எப்பொழுதும் அவ்விடத்திலேயே வஸிக்கிறீர் என்பது தாத்பரியம்) ஜனங்கள் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் உம்முடைய பாதத்தை எதுவரையில் ஆச்ரயிக்கவில்லையோ அதுவரையில் பணம், வீடு, மித்திரர்கள் ஆகிய இவர்களுக்காக பயம், துக்கம், ஆசை, அவமானம், அதிக ஆசை ஆகிய இவைகளும், உபத்திரவத்திற்குக் காரணமாகிய "என்னுடையது" என்ற கெட்ட அபிமானமும் உண்டாகின்றன. எவர்கள் ஸகல அசுபங்களையும் போக்கடிக்கக் கூடிய உம்முடைய கதைகளைக் கேட்பது, நாமங்களை உச்சரிப்பது, முதலியவைகளில் ஆசையில்லாதவர்களாகவும், புத்தி கெட்டவர்களுமாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் மிகவும் அதமர்கள். மேலும், அவர்கள் லோபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மனது உள்ளவர்களும் தீனர்களுமாகிப் போகத்தினுடைய சொற்ப ஸூகத்திற்காகத் துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய கர்மங்களை அடிக்கடி செய்கிறார்கள். ஓ, பகவான்! பசி, தாகம், வாதம், பித்தம் ஸஹிக்க முடியாத சிலேஷ்மம், சீதம், உஷ்ணம் காற்று சகிக்க முடியாத மழை, மன்மதனாகிய அக்கினி மிகுந்த கோபம்

ஆகிய இவைகளால் ஒருவருக்கொருவர் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஜனங்களைப் பார்த்து என்னுடைய மனம் துக்கிக்கிறது. ஓ ஈச! இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளாகிய மாயையின் பலமுள்ளதும், ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானதுமாகிய தேஹம் முதலியவைகளுடைய உண்மையை ஜனங்கள் எப்பொழுது தெரிந்து கொள்ளுகிறார்களோ, அது வரையில் கர்மங்களுடைய பலனுள்ளதும், ப்ரயோசன மற்றதுமான சம்சாரமானது ஒழிவடைகிறது இல்லை. மேலும், ஜனங்களும் அதுவரையில் துக்கக் கூட்டத்தை அடைகிறார்கள்.

ஓ தேவ! பகலில் பல விஷயங்களில் சென்று கஷ்டப்படும் இந்திரியங்களுள்ளவர்களும், ராத்திரியில் தூங்குகிறவர்களும், பலவகையான மனோரதத்தால் சொப்பனம் நேர்ந்த போது உடனே விழித்துக் கொள்வதால் சொப்பன சுகத்தையும் இழந்தவர்களும், இப்படி எல்லாக் காரியங்களிலும் தெய்வத்தால் தடுக்கப்பட்ட முயற்சியுள்ளவர்களுமான புருஷர்கள் ரிஷிகளானாலும் (விவேகிகளானாலும்) உம்முடைய கதையைக் கேட்பதிலும், நாமங்களை உச்சரிப்பதிலும் ஆசையில்லாதவர்களாக இருப்பார்களேயானால் அவர்கள் சம்சாரத்தை அடைகிறார்கள். ஓ நாத! குரு முகமாகத் தங்களுடைய மார்க்கத்தைச் ச்ரவணம் பண்ணின புருஷர்கள் உம்மிடத்தில் பக்தி செய்வார்கள்.

பக்தியோகத்தால் சுத்தமான அவர்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் நீர் வஸிக்கிறீர், ஓ பெரியோர்களால் கானம் பண்ணக்கூடியவரே! உம்முடைய

பக்தர்கள் தங்களுடைய மனத்தால் உம்முடைய உருவத்தைத் தங்களுடைய இஷ்டப்படி (குருமுகமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்) தியானம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக நீர் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறீர். அத்விதீயரும் பல விதமான ஜனங்களிடத்தில் அந்தர்யாமியாய் அவர்களுக்கு அனுகூலத்தைச் செய் பவருமான நீர் பக்தி செய்யாதவர்களுக்கு அரியதாகிய பூத தையயால் எப்படி சந்தோஷப்படுத்துகிறீரோ, அதுபோல மிகுந்த உபசாரங்களால் பூஜிப்பவர்கள் இடத்திலும், காமனையால் பூஜிக்கும் தேவர்களிடத்திலும் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. ஆனதால் புருஷர்களால் செய்யப்படும் யாகம் முதலிய அநேக ஸத்கர்மங்களுக்கும், தானத்திற்கும், கடுந்தபஸுக்கும், விரதானுஷ்டானத்திற்கும், பகவானுடைய ப்ரியமே ச்ரேஷ்டமாகிய பலன். பகவானாகிய உம்மிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும் தருமமானது நாசமடைகிறதில்லை.

எப்பொழுதும் ஸ்வரூப சைதன்யத்தாலேயே பேத ஞானத்தைப் போக்குகிறவரும், வித்யாசக்தியுள்ள வருமான பரம புருஷனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். மேலும் ஜகத்தைப் படைப்பது, பரிபாலிப்பது, சம்ஹரிப்பது ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமாகிய மாயையின் விலாசத்துடன் விளையாடு கிறவரும், எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். எந்தப் பகவானுடைய அவதாரங்கள், குணங்கள், செய்கைகள் ஆகிய இவைகளால் ஏற்படும் திவ்ய நாமங்களை (தேவகீ, நந்தன, தாசரதி, சர்வஞ்ஞ, பக்த வத்ஸல, கம்சாரே, கோவர்த்தானாத்தரண என்பது முதலியவைகள்)

சாகுந்தருணத்தில் எவர்கள் (பகவந்நாமத்தை) உச்சரிக்கிறார்களோ, அவர்களுடைய பல ஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்ட பாபங்கள் யாவும் அந்தக்ஷணத்திலிலேயே நீங்குகின்றன. மேலும் அவர்கள் ஆவரணமற்றதும் உற்பத்தியற்றதும், சத்யமுமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்கள். அந்தப் பகவானைச் சரணமடைகிறேன்.

எவர் தம்மையே அதிஷ்டானமாயுடைய ப்ரதானத்தை முக்குண ரூபமாகப் பிரித்து ஜகத்தின் உற்பத்தி, பரிபாலனம், சம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளுக்கு முறையே காரணர்களாக இருக்கும் நான், (ப்ரம்ஹா) பரமசிவன், விஷ்ணு ஆகிய மூன்று பாதங்களுள்ளதும் (வேர்களுள்ளது) மரீசி முதலிய ப்ராஜாபதிகளாகிய அநேக கிளைகளுள்ளதும், ஒன்றாயிருப்பதுமுமான லோக விருக்ஷமாக இருக்கிறாரோ, அந்த உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். இவ்வுலகத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் கெட்ட காரியத்திலேயே ப்ரவர்த்திக்கிறார்கள். மேலும், உம்மால் சொல்லப்பட்டதும் கேட்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான உம்மைப் பூஜிப்பதாகிய காரியங்களைச் செய்கிறதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட ஜனங்களுடைய ஜீவித ஆசையை (பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை) எவர் கால ஸ்வரூபியாயிருந்து போக்குகிறாரோ அவருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். மேலும், இரண்டுபார்த்தம்வரையில் (ப்ரஹ்மதேவருடைய ஆயுளின் பாதியாகிய ஐம்பது வருஷங்களுக்குப் பாரார்த்தமென்ற பெயர்,) அழியாமலிருப்பதும், ஸகல லோகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தப் பதத்தை அடைந்த நானும் கால ஸ்வரூபியாகிய உம்மைக் கண்டு பயப்படுகிறேன்.

உம்மைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக அநேக வருஷங்கள் தவஞ் செய்தேன். ஆதலால் யாகம் முதலிய சத்கர்மங்களுக்கு அதிபதியாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீர் விஷய சுகத்தில் ஆசையில்லாத வரானாலும், தீர்யக், மனுஷ்யர்கள், தேவர்கள் முதலிய வர்களின் சரீரத்தை உமது இஷ்டப்படி அங்கீகரித்து உம்மால் செய்யப்பட்ட தருமத்தின் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறீர். அப்பேர்ப்பட்ட புருஷோத்தமராகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். எவர் ஐந்து பர்வங்களுள்ள அவித்தைக்கு வசப்படாத வரானாலும், ஸகல லோகங்களையும் வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, பயங்கரமான அலைகளுள்ள சமுத்திர ஜலத்திற்குள் ஆதிசேஷனாகிய மெதுவான படுக்கையில் படுத்து, ஜனங்களுக்கு நித்திரா சுகம் இப்பேர்ப்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கிறாரோ, எவருடைய நாபியில் தோன்றிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து மூவுலகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் நான் எவருடைய அனுக்ரஹத்தால் உண்டானேனோ, எவருடைய வயிற்றில் ஸகல உலகங்களும் வஸிக்கின்றனவோ, எவர் யோக நித்திரையின் முடிவில் தாமரைமலர் போன்ற கண்களைத் திறக்கின்றாரோ, அந்தப் பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

அப்பேர்ப்பட்ட இந்தப் பகவான் ஸகல உலகத் திற்கும் அனுகூலத்தைச் செய்பவர். அந்தர்யாமியா யிருப்பவர். நமஸ்கரித்தவர்களிடத்தில் ப்ரியமுள்ளவர். அந்தப் ப்ரமபுருஷன் எந்த ஞானத்தாலும், ஐசுவரியத் தாலும் இந்த ஜகத்தைச் சுகப்படுத்துகிறாரோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஞானத்தை எனக்குக் கொடுக்கட்டும்.

அதனால் நான் இந்த ஜகத்தை முன் கல்பத்திலிருந்ததுபோல் ஸ்ருஷ்டிப்பேன். குணாவதார முள்ளவரும், முகமலர்ச்சியுள்ளவருமான இந்தப் பகவான் தம்முடைய சக்தியாகிய லக்ஷ்மீதேவியுடன் எந்த எந்த சரிதங்களைச் செய்யப்போகிறாரோ, அவைகளெல்லாம் எனக்குத் தோன்றட்டும். அந்தப் பகவானுடைய ஆக்ஞையால் ஜகத்தை (பகவானையே ப்ரபாவமாயுடையது) நான் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பொழுதும் என்னுடைய மனமானது அந்தப் பகவானிடத்திலேயே ரமிக்கட்டும். ஸ்ருஷ்டியின் வைஷம்யத்தால் ஏற்படும் பாபத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்வேன்.

அளவற்ற சக்தியுள்ள அந்தப் ப்ரம புருஷன் ப்ரளய ஜலத்தில் வஸிக்கும்பொழுது அவருடைய கொப்பூழிலிருந்து விஞ்ஞான சக்தியாகிய நான் உண்டானேன். அப்பேர்ப்பட்ட நான் விசித்திரமான இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தை விஸ்தாரப்படுத்தும்பொழுது வேதத்தினுடைய அவயமாகிய என்னுடைய வாக்கின் உச்சாரணங்கள் கெட்டுப் போகாமலிருக்கட்டும். மேலும், மிகுந்த கருணையுள்ளவராகிய அந்தப் புராண புருஷன், விசேஷ விசுவாசமுள்ள சிரிப்புடன் மலர்ந்த கண்களுள்ளவராகிய என்னிடம் வந்து ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காகத் தேன்போல இனிமையான வார்த்தையால் என்னுடைய மனக்கவலையைத் தீர்க்க வேண்டும். இப்படி ப்ரஹ்மதேவர் தம்முடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாயிருக்கும் பகவானைத் துபஸினாலும், உபாசனையாலும், சித்தத்தை யொரு வன்கப்படுத்துவதாகிய ஸமாதியாலும் தரிசித்து, மனத்திற்கும் வாக்குக்கும் எட்டியவரையில் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து ச்ரமப்பட்டவர்போல

மௌனமாக இருந்தார்.

27-44 மதுவென்னும் அசுரனைக் கொன்றவராகிய பகவான் ப்ரளய கால ஜலத்தால் வருத்தப்பட்ட மனமுள்ளவரும் லோகத்தைப் படைக்கும் விஞ்ஞானத் திற்காக முயற்சிப்பவரும், தம்முடைய அம்சமுமான ப்ரஹ்மதேவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, "ஓ வேதகர்ப்பரே! சோம்பலை அடையாதீர். ஸ்ருஷ்யில் முயற்சியும். எதற்காக என்னைப் ப்ரார்த்திக்கிறீரோ, அதனை முன்னமேயே அனுக்கிர கித்திருக்கிறேன். மறுபடியும் நீர் தவம் செய்யும். என் விஷயமாகிய உபாசனையையும் அனுஷ்டியும். அவை களால் நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸகல லோகங்களும் தோன்றும் (இதுவரையில் மறந்திருந்தவைகள்). மேலும் பக்தியுள்ளவராகிய நீர் உம்மிடத்திலும், லோகத்திலும், எங்கும் பரவியிருக்கும் ப்ரஹ்மமாகிய என்னையும் என்னிடத்திலுள்ள ஜீவர்களையும் பார்ப்பீர். கட்டை களில் அக்கினி யிருப்பதுபோல ஸகல பிராணிகள் இடத்திலும் நானிருப்பதாக ஜனங்கள் எப்பொழுது பார்க்கிறார்களோ, அப்பொழுது அஞ்ஞானம் விலகும். மேலும் எப்பொழுது ஜீவன், தன்னைப் பூதங்கள், இந்திரியங்கள், குணங்கள் ஆகிய இவைகளின் சம்பந்தமற்றவனாகவும், ஸ்வரூபமாகிய என்னுடன் வயித்தவனாகவும் பார்க்கிறானோ, அப்பொழுது மோட்சத்தை அடைகிறான். பலவகையான கர்மங்களைக் கொண்டு அநேக ப்ரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க விரும்பிய உம்முடைய மனம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமையை அடையாது. என்னுடைய அனுகூலம் மேலானது. ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போதும் உம்முடைய மனமானது என்னிடத் திலேயே அதிக ஆசக்தியுள்ளதாக இருக்குமாகையால்

பாபியான ரஜோகுணமானது முந்திய ரிஷியான உம்மிடத்தில் சம்பந்திக்கிறதில்லை. நான் ப்ராணி களால் அறிய முடியாதவனானாலும், பூதங்கள், இந்திரியங்கள், சத்வம் முதலிய குணங்கள், அகங்காரம் ஆகிய இவைகளுடைய சம்பந்தமற்றவனென்று உம்மால் அறியப்பட்டிருக்கிறேன். தாமரைப் புஷ்பத்தின் தண்டு வழியாக அதன் காரணத்தைத் தேடி நீர் சென்றபோது, உமக்கு என் விஷயமாக சந்தேகமிருந்த படியால், இதற்குக் காரணமொன்றிருக்க வேண்டும். அதுவோ தெரிய வில்லை. ஆனதால் இருக்கிறதா இல்லையாவென்ற சம்சயம்) என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளியில் காண்பிக்கவில்லை. ஓ ப்ரஹ்மதேவரே! ஆச்சரியமான என் கதையின் அடையாளமுள்ளதாக என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்ததும், தபஸ்ஸெய்ததும் ஆகிய இவைகள் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் உண்டான வையேயாகும். ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பிய நீர் குணங்களின் ஸம்பந்தமுள்ளவன் போலத் தோன்றும் என்னை அவைகளின் ஸம்பந்தமற்றவனாகவே வருணித்துக் கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்தபடியால் உம்மிடத்தில் ப்ரியமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இந்த ஸ்தோத்திரத் தால் எந்த மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறானோ, அவனிடத்தில் நான் மிக்க ப்ரியத்துடன் அவனுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்வேன். மேலும் குளம், கிணறு ஆகிய இவைகளை வெட்டுவிப்பது முதலிய பூர்த்த தர்மம், தபஸ், யக்ஞம், தானம், யோகம், ஸமாதி ஆகிய இவைகளால் கிடைக்கும் கேஷமமாகிய பலன் என்னுடைய ப்ரீதியென்றே ஞானிகள் நினைக்கிறார் கள். நான் ஜீவர்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவன். ப்ரியமானவர்களுக்குள் மிக்க ப்ரியமானவன். அதனால்

என்னிடத்தில் ஆசைப்பட வேண்டும். ஆதலால் ஸகல வேதஸ்வரூபமாயும் என்னிடத்திலிருந்து உண்டானதுமாகிய உம்முடைய ஸ்வரூபத்தாலேயே (வேறு ஸாதனத்தை அபேட்சியாமல்) ப்ரஜைகளைச் ஸ்ருஷ்டியும். என்னிடத்திலிருப்பவர்களை வெளிப்படுத்தும், என்று தாமரை மலர் போன்ற நாபியுள்ள வரும், ப்ரதானம் (மாயை) புருஷன் (ஜீவன்) இவர்களுக்கு அதிபதியுமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அனுக்ரஹித்து, ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டியதைப் ப்ரகாசப்படுத்தி அவருடைய கவலையைத் தீர்த்து மறைந்தார்.

அத்தியாயம்-10

பத்துவகையான ஸர்க்கங்கள்

1-2. அதனைக் கேட்டு விதூரர். மைத்ரேயரை நோக்கி, 'ஓ பகவன்! உலகங்களுக்குப் பிதாமகரும் ப்ரபுவுமாகிய ப்ரஹ்மதேவர் புருஷோத்தமன் மறைந்த பிறகு தேகத்திலுண்டானவைகளும் மனத்திலிருந்து உண்டானவைகளுமான ப்ரஜைகளை எவ்வளவு வகையாய்ப்படைத்தார்? தவிரவும், என்னால் கேட்கப்பட்ட மற்ற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் க்ரமமாக உத்தரஞ் சொல்லி என்னுடைய சம்சயங்களை நீக்க வேண்டும். நீர் ஸகலத்தையும் அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவர் ' என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

3-9. அதனைக் கேட்டு அந்த மைத்ரேய மகர்ஷி மிகவும் ப்ரியத்துடன் அவைகளை மறவாமலேயே தமது மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ப்ரஹ்மதேவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஆக்ஞையின்படி. அவரிடத்திலேயே தம்முடைய மனத்தைச் செலுத்தி தேவமானத்தில் நூறு வருஷகாலம் தவம் செய்தார். அப்பொழுது ப்ரஹ்மதேவர் எதிலிருந்து தவம் செய்தாரோ அந்தத் தாமரைப் புஷ்பத்தையும் ஜலத்தையும் ப்ரளய காலக் காற்றானது அசைத்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற ப்ரஹ்மதேவர் தம்முடைய வித்தையாலும், மிகவும் விருத்தியடைந்த தபஸினாலும் மிக்க விஞ்ஞான பலமுள்ளவராக அந்த வாயுவையும் ஜலத்தையும் பாணஞ் செய்தார். பிறகு அவர் தமக்கு இருப்பிடமும், ஆகாசத்தில் வியாபரித்ததுமான தாமரைப்

புஷ்பத்தைப் பார்த்து “பூர்வ கல்பத்தில் வயமடைந்த லோகங்களை இந்தப் புஷ்பத்தைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிப்பேன்” என்று யோசித்தார். பின்பு அவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் தூண்டப் பட்டு. பதினான்கு வகையாக ஆகக் கூடிய அந்தத் தாமரை புஷ்பத்தை மூன்று வகையாகப் பிரித்தார் (மூவுலகமாக வென்பது கருத்து). ப்ராணிகளுடைய போக ஸ்தானமாகிய மூவுலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது இம்மாதிரி சொல்லப்பட்டது. (மூவுலகமும் காம்ய கர்மத்தின் பலமாகையால், ப்ரஹ்மதேவரின் ஒவ்வொரு பகலிலும் அவை ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன என்பது கருத்து) பலனை உத்தேசியாமல் செய்த நல்ல கர்மங்களின் பலமே ப்ரஹ்ம பதம் என்றார். (மகர்லோகம் முதலிய சத்யலோகம் வரையிலுள்ள லோகங்கள் நிஷ்காம கர்மங்களின் பலன்களாகையால் இரண்டு பரார்த்தம் வரையில் அவைகளுக்கு நாசமில்லை.)

10. அதனைக் கேட்ட விதுரர் மைத்ரேயரை நோக்கி “ப்ரபுவாகிய ஓ ப்ராஹ்மணோத்தம! அனேக உருவமுள்ளவரும், ஆச்சரியகரமாக காரியங்களுள்ள வருமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணருக்குக் காலமென்ற ஸ்வரூபம் உண்டென்று சொன்னீரல்லவா? அதனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

11-31 1/2. பிறகு மைத்ரேயர் விதுரரை நோக்கி, காலமென்பது மகத் தத்துவம் முதலியவைகளுடைய பரிணாமத்தால் ஏற்படுகிறது. அதற்கு உற்பத்தியும் இல்லை. முடிவும் இல்லை. அந்தக் காலத்தை நிமித்த காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, பரம புருஷன் தம்மை விளையாட்டாகச் ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டார்.

விஷ்ணுவின் மாயையால் ப்ரஹ்மமானது இந்தப் ப்ரபஞ்ச உருவமாக ஆகி, அவ்யக்த ஸ்வரூபமுள்ளதும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதுமான காலத்தால் தனியாகப் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் ப்ரபஞ்சமானது இப்பொழுது ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதுபோலப் பூர்வ கற்பத்திலும் இருந்தது. அடுத்த கற்பத்திலும் இம்மாதிரியாகவே இருக்கும். அதனாலுண்டாகும் ப்ராகிருதம், வைகிருதம் என்ற பேதமுள்ள சர்க்கமானது ஒன்பது வகையுள்ளது. அந்த சர்க்கத்திற்குக் காலத்தாலும், திரவியத்தாலும், குணங்களாலும் மூன்று வகையான ப்ரளயம் ஏற்படுகிறது. பரமாத்மாவினிடமிருந்து குணங்களுடைய வித்தியாசத்தால் ஏற்படும் மகத் தத்துவத்தின் ஸ்ருஷ்டி. முதலாவது, திரவியம், ஞானம் இவைகளால் ஏற்படும் அகங்காரத்தின் ஸ்ருஷ்டி. இரண்டாவது, பூத ஸ்ருஷ்டி. மூன்றாவது, அது தன்மாத்திரையுள்ளது, த்ரவிய சக்தியுள்ளது. நான்காவது இந்திரிய ஸ்ருஷ்டி. அது ஞானம், கருமம் ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூபம். ஐந்தாவது மன ஸ்ருஷ்டி. அதவே வைகாரிக தேவ ஸ்ருஷ்டி எனப்படுகிறது. ஆறாவது அவித்தையின் ஸ்ருஷ்டி. அந்த அவித்தை ஜீவர்களுக்கு ஆவரணத்தையும, விசேஷபத்தையும உண்டுபண்ணுகிறது. இந்த ஆறு வகையான சர்க்கங்களும் ப்ராக்ருதமெனப்படுகின்றன. வைகிருதமான சர்க்கங்களையும் சொல்லுகிறேன், எவரைத் தியானஞ் செய்த மாத்திரத்தில் சம்சார துக்கம் நீங்குமோ, ரஜோ குணத்தை யடைந்த அந்தப் பரம புருஷனுக்கு இது லீலையேயாம். தாவரங்களுடைய ஸ்ருஷ்டியே வைகிருத ஸ்ருஷ்டியில் முக்கியமானது. அதுவே ஏழாவது ஸ்ருஷ்டியாகும். அந்தத் தாவர ஸ்ருஷ்டியானது ஆறுவகையானது. எப்படியெனில், புஷ்பிக்காமல் காய்க்கும் அரசு,

அத்தி; பலா முதலிய மரங்கள் ஒருவகையாம். புஷ்பித்துப் பழுக்கும் யவம், நெல், பயறு முதலியவைகள் மற்றொரு வகையாம். புஷ்பங்களையே ப்ரதானமாயுள்ள மல்லிகை முதலிய கொடிகள் மற்று ஒருவகையாம். மூங்கில் முதலியவைகள் பின்னொரு வகையாம். மற்ற கொடிகள் ஒரு வகையாம். மற்ற மரங்களும் ஒருவகையாம். இவைகள் யாவும் நடை அற்றவை. ஆகாரமற்றவை. வெளியில் ப்ரகாசிக்காத சைதன்யமுள்ளவை, உள்ளே ஸ்பரிசத்தை அறியக் கூடியவை. பலவகையான பருமன், உயரம் முதலியவை களுமுள்ளவை, எட்டாவது திர்யக் திருஷ்டி. அது பசு, ஆடு, எருமை கிருஷ்ணசாரம், பன்றி, கவயம், குரு, செம்மறியாடு, ஒட்டகம் ஆகிய இரண்டு குளம்புகளுள்ள ஒன்பது வகையான ப்ராணிகள். கழுதை, குதிரை, அச்வதரம் கௌரம், சரபம், சமர் என்ற ஒற்றைக் குளம்புள்ள ஆறு வகையான பிராணிகள். நாய், நரி, செந்நாய், புலி, பூனை, முயல் சல்யுகம், சிம்மம், குரங்கு, யானை, ஆமை, உடும்பு ஆகிய ஐந்து நகங்களுள்ள பன்னிரண்டு வகையான ப்ராணிகள் மகரம் முதலிய ஜலத்தில் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகள், கழுகு, பருந்து, கொக்கு, சேனம், பாஸம், பல்லூகம், மயில், ஹம்ஸம், சாரசம், சக்ரவாகம், காக்கை, கோட்டான் முதலிய பறவைகள் ஆகிய இருபத்தெட்டு வகையுள்ளது. இவைகள் யாவும் ஞானமில்லாதவை மிகவும் தமோ குணமுள்ளவை. கிராணேந்திரியத்தாலேயே தங்களுக்கு இஷ்டமானவை களை அறிந்துகொள்ள கூடியவை. தீர்க்கமாகிய ஆலோசனையற்றவை. (பசுக்களுக்கு, பசி தாகத்திலேயே அறிவு என்று கருத்து) ஒன்பதாவது மனிதர்களுடைய ஸ்ருஷ்டியோ ஒருவகையானது. அதற்கு ஆகாரம், சஞ்சரிப்பது ஆகிய இவைகள் பூமியிலேயே

ஏற்படுகின்றன. அம்மனிதர்களிடத்தில் ரஜோ குணமே அதிகம். கருமங்களைச் செய்வதிலேயே அவர்கள் ஆசையுள்ளவர்கள். துக்கத்தையே சுகமாக நினைத்தவர்கள் இம்முன்று ஸ்ருஷ்டிகளுமே வைகிருத ஸ்ருஷ்டிகளென சொல்லப்படுகின்றன. வைகாரிக மென்று சொல்லப்பட்ட தேவ ஸ்ருஷ்டியும், வைகிருத ஸ்ருஷ்டியாகும். கௌமார ஸ்ருஷ்டியானது, ப்ராக்ருதம் வைகிருதம் இரண்டும் சேர்ந்ததாக ஆகும். (அவர்களுக்கு தேவத்வம், மனுஷ்யத்வம் இரண்டும் உண்டென்பது கருத்து) இந்த வைகிருதமான தேவ ஸ்ருஷ்டியானது தேவர்கள், பிதிருக்கள், அசுரர்கள். கந்தர்வர்கள், அப்ஸரசுகள், யக்ஷரக்ஷஸ்ஸூக்கள், சித்தசாரண வித்யாதரர்கள், கின்னரர் முதலியவர்கள், பூதம் பிரேத பிசாசங்கள் ஆகிய எட்டு வகையுள்ளது, இப்படி ப்ரஹ்மாவினால் செய்யப்பட்ட சர்க்கங்கள் பத்துவகை யென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குமேல் மனுக்களையும், மன்வந்த்ரங்களையும் சொல்லுகிறேன், ஸ்ரீமத் நாராயணன் ரஜோ குணமுள்ளவராகப் ப்ரஹ்மதேவ ஸ்வரூபத்தை யடைந்து தம்மைத் தாமே தம்மைக்கொண்டு படைக்கிறார். அவர் வீணாகாத சங்கற்பமுள்ளவர். ஒவிதரரே எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனாகிய பரமாத்மா மாயாவி ஆகையால் குணங்களுடைய சம்பந்தமுள்ள இவரிடத்திலிருந்து ஒன்றன்பின் மற்றொன்று உண்டாயிற்று என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. நதியில் அநேகம் கழல்கள் ஒரே காலத்தில் உண்டாகவில்லையா? மேலும் தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலியவர்களில், இந்தக் கற்பத்தில் எவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அவர்களே வேறு பெயருடனும், வேறு உருவத்துடனும் பிந்திய கற்பங்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம்-11

காலத்தின் ஸ்வரூபம்

1-15 "காரியரூபமாகிய ப்ரபஞ்சத்தின் எந்த அம்சமானது கடைசியானதோ (பிரிக்க முடியாததோ) எது காரியமாயிருக்கும் தன்மையை அடையாததோ, மேலும் எது சமுதாயமாயிருக்கும் தன்மையை அடையாததோ அதே பரமாணுவென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அவயவங்கள் உண்டென்று மனிதர்கள் ப்ரமிக்கிறார்கள். (இது காலத்தின் சூட்சும ரூபம்) காரியம் மாத்திரமாயும், மாறுதலை அடையாத தாயுமுள்ள அந்த வஸ்துவின் சேர்க்கையே மிகவும் பெரியது. அது பேதமற்றது. விசேஷமற்றது. ஓ சாதுக்களுக்குள் மேலானவரே! இந்தப்ரபஞ்சமானது பரமாணுவாயிருக்கும்பொழுது இதை எந்தக் காலம் வ்யாபித்திருந்ததோ, அதுவே காலப் பரமாணு. காரியமாயிருக்கும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதையும் எந்தக் காலம் வ்யாபித்திருக்கிறதோ, அதுவே மகாகாலம். இரண்டு காலப் பரமாணுக்கள் சேர்ந்தால் அணுவாகிறது. மூன்று அணுக்களால் திருஸரேணு உண்டாகிறது. வீடுகளில் சன்னல் வழியாகப் ப்ரகாசிக்கும் வெயிலில் பறந்துகொண்டிருக்கும் தூளிகளே திருஸரேணு எனப்படும். மூன்று கால திருஸரேணுக்களால் த்ருடி யுண்டாகின்றது. நூறு த்ருடி கொண்டது வேதமெனப்படுகிறது. மூன்று வேதங்கொண்டது லவமெனப்படுகிறது. மூன்று லவங்கள் நிமிஷமாகின்றது, மூன்று நிமிஷங்களால் க்ஷணம் உண்டாகிறது. ஐந்து க்ஷணங்களால் காஷ்டை ஏற்படுகிறது. பதினைந்து காஷ்டைகளால்

லகு ஏற்படுகிறது. பதினைந்து லகுக்களால் நாடிகை (நாழிகை) உண்டாகிறது. இரண்டு நாடிகைகள் ஒரு முகூர்த்தமாகும். ஆறு அல்லது ஏழு நாழிகை கொண்டது ப்ரஹரமென்றும், யாமமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆறு பலம் தாமிரத்தால் செய்யப்பட்ட உயரமான வடிவமுள்ள பாத்திரத்தில், இருபது குன்றிமணி நிறையுள்ள தங்கத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும், நான்கு அங்குல விஸ்தாரமுள்ளவைகளுமான நான்கு ஊசிகளால் துவாரஞ் செய்து அந்தப் பாத்திரத்தை ஜலத்தில் மிதக்கச் செய்து அந்தப் பாத்திரம் ஜலத்தில் எவ்வளவு காலத்தில் மூழ்குமோ அந்தக் காலமே நாழிகையாகும். நாலு யாமம் கொண்டது மனிதர்களுக்கு ஒரு பகலாம், ராத்திரியும் அவ்வளவு காலமேயாம். இவ்விரண்டும் சேர்ந்தது ஒருநாள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பதினைந்து நாட்கள் கொண்டது ஒரு பக்ஷமாகும். அது சுக்லமென்றும், கிருஷ்ணமென்றும் இருவகையுள்ளது. அவ்விரண்டு பக்ஷங்கள் கொண்டது ஒரு மாதமாகும். அது பித்ரு தேவதைகளுக்கு ஒருநாள் ஆகும். அதிலும் சுக்லபக்ஷம் பகலாகும். கிருஷ்ணபக்ஷம் ராத்திரியாகும். இரண்டு மாதம் கொண்டது ஒரு ருது. ஆறு மாதம் கொண்டது ஒரு அயன மெனப்படுகிறது. அதிலும் தக்ஷிணாயணம், உத்தராயணம் என்று இருவகையுண்டு; தக்ஷிணாயணம் தேவர்களுக்கு ஒரு ராத்திரியாகும். உத்தராயணமோ அவர்களுக்கு ஒரு பகலாகும். ஆதலால் மனுஷ்ய மானத்தில் பன்னிரண்டு மாதம் கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகின்றது. மனுஷ்ய மானத்தில் நூறு வருஷங்கள் மனிதர்களுக்குப் பரமாயுஸ் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கால ஸ்வரூபியான் சூரிய பகவான், கிரகங்கள், அசுவனி

முதலிய இருபத்தேழு நக்சத்திரங்கள், மற்ற தாரைகள் ஆகிய இவைகளுள்ள காலச் சக்கரத்திலிருந்து கொண்டு பரமாணு முதல் வருஷம் வரையிலுள்ள காலமானத்தால் ஜகத்தில் சஞ்சரிக்கிறார். மேலும், மேற்சொல்லிய சம்வத்ஸர ஸ்வரூபமாகிய காலத்திற்கு சம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம், அனுவத்ஸரம், வத்ஸரமென்று ஐந்து பேதங்கள் (ஸௌரம், பார்ஹஸ்பத்யம், ஸாவனம், சாந்திரம், நக்சத்ரம் என்ற மான பேதத்தால்) ஏற்படுகின்றன. எந்தப் பரமபுருஷன் இம்மாதிரியான கால ஸ்வரூபியாயிருந்து பலவகையாகக் காரியங்களை உண்டுபண்ணி (விதைகளுக்கு முளைக்கும் சக்தியை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு) சம்சாரிகளுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலனை, யாகம் முதலிய சத்கர்மங்களால் கொடுத்துக் கொண்டும், புருஷர்களுடைய மோஹத்தை நீக்குவதற்காக ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்கிறாரோ; ஐந்து வகையான வத்ஸரங்களை எவர் உண்டு பண்ணுகிறாரோ, அப்பேர்ப்பட்ட தேஜோரூபியான சூரியனைப் பூஜிக்க வேண்டும்” என்றார்.

16-17 அதனைக் கேட்டு விதுரர், “ஓ பகவானாகிய மைத்ரேயரே! பிதிருக்கள், தேவர்கள், மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய மானத்தைச் சொன்னீர். மேலும், நீர் கால ரூபியான பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர். யோகத்தால் கிடைத்த ஞானக் கண்ணால் வித்வான்கள் எல்லாவற்றையும் அறிகிறார்கள். ஆகையால் மூவுலகத்திற்கு வெளியில் இருக்கும் ஞானிகளுடைய கதியையும் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டார்.

18-21 அதனைக் கேட்டு மைத்ரேயர், “தேவ மானத்தால் அளக்கப்பட்ட பன்னீராயிரம் வருஷங்களைக் கொண்டு க்ருதயுகம், த்ரேதா யுகம், துவாபர யுகம், கலியுகம் என்று நான்கு யுகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன; நாலாயிரத்தெண்ணூறு (4800) வருஷங்கள் கொண்டது க்ருதயுகம் மூவாயிரத்தறுநூறு வருஷங்கள் கொண்டது, (3600) த்ரேதாயுகம். இரண்டு ஆயிரத்து நானூறு வருஷங்கள் கொண்டது, (2400) த்வாபர யுகம். ஆயிரத்து இருநூறு வருஷங்கள் கொண்டது, (1200) கலியுகம். க்ருதயுகத்தில் முதல் நானூறு வருஷங்கள் யுகத்தின் சந்தி எனப்படுகின்றன. கடைசி நானூறு வருஷங்கள் சந்தியாம்ச மெனப்படுகின்றன. த்ரேதாயுகத்தில் முதல் முந்நூறு வருஷங்கள் சந்தி என்றும், கடைசி முந்நூறு வருஷங்கள் சந்தியாம்ச மென்றும், துவாபர யுகத்தில் முதல் இருநூறு வருஷங்கள் சந்தி என்று கடைசி இருநூறு வருஷங்கள் சந்தியாம்சமென்றும், கலியுகத்தில் முதல் நூறு வருஷங்கள் சந்தியென்றும், கடைசி நூறு வருஷங்கள் சந்தியாம்சமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. சந்தி, சந்தியாம்சம் என்னும் இவ்விரண்டிற்கும் நடுவிலிருக்கும் பாகமே யுகமெனப்படுகிறது. அந்தக் காலத்தில்தான் யுக தர்மங்கள் நன்றாகப் ப்ரகாசிக்கும். க்ருதயுகத்தில் தருமமானது நான்கு பாதுங்களுடன் மனிதர்களை அனுசரிக்கிறது. மற்ற யுகங்களில் அந்த தருமத்திற்கு ஒவ்வொரு பாதம் குறைகிறது. இந்த மூவுலகத்தைக் காட்டிலும் வெளியிலிருக்கும் மஹர் லோகம் முதல் ப்ரம்ஹ லோகம் வரையில் ஆயிரம் சதுர்யுகம் கொண்டது ஒரு பகலாகும். இரவும் அவ்வளவு காலமேயாகும். அதில் ப்ரஹ்ம தேவர் தூங்குகிறார். ராத்திரி முடிந்து

பகல் ஆரம்பிக்கும்பொழுது ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அந்தப் ப்ரஹ்மதேவருடைய பகலில் பதினான்கு மனுக்கள் உண்டு. எழுபத்தொரு யுகங்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான காலம் ஒவ்வொரு மனுக்களின் காலமாகும். ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலேயும் அந்தந்த மனுவின் வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களும், ரிஷிகளும், தேவர்களும் தேவர்களுக்கு அதிபதிகளும், அந்த மனுக்களை அனுசரிக்கிறார்கள். இது ப்ரஹ்ம தேவரால் ஒவ்வொரு நாளும் செய்யப்படும் ஸ்ருஷ்டி. இது இவ்வுலகத்தையும் வருத்தி செய்யக்கூடியது. திரியக்ஜாதிகளும், மனிதர்களும், பித்ருக்களும், தேவர்களும் இதில் ஸ்ருஷ்டிக்கப் படுகிறார்கள். மேலும் ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலும் பரம புருஷன் சத்வகுண முள்ளவராக மனு முதலியவர்களின் ஸ்வரூபமாக இருந்து இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறார். பின்னும் அவர் பகலின் முடிவில் தமோகுணத்தின் சொற்ப பாகத்தை அங்கீகரித்துக் காலகதியால் எல்லாவற்றையும் தமக்குள் அடக்கிக் கொண்டு வியாபார மற்றவராய் இருக்கிறார். அப்பொழுது பூமி முதலிய முன்று உலகங்களும், சந்திரன், சூரியன் ஆகிய இவர்களுடைய ப்ரகாசமில்லாமல் மறைந்து இருக்கின்றன. பிறகு பகவானுடைய சக்தியாகிய சங்கர்ஷண முகாக்கினியால் முவுலகமும் எரிக்கப்படும் பொழுது அந்தத் தாபத்தைப் பொறுக்காமல் பிருகு முதலிய மகர்ஷிகள் மகர்லோகத்திலிருந்து ஜனலோகம் செல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது சமுத்திரங்கள் ப்ரளய காலத்திய காற்றினால் அசைக்கப்பட்டுப் பெரியதாகிய அலைகளுடன் பயங்கரமான ஆடம்பர முள்ளவைகளாக உலகங்களை மூழ்கச் செய்யும். அந்தக் காலத்தில் அந்த ஜலத்திற்குள் ஆதிசேஷனாகிய

ஆசனத்தில் பகவான் யோக நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஜனலோகத்தில் வஸித்தவர்கள் அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இம்மாதிரியான ராத்திரி, பகல்களால் ப்ராணிகளின் வயதைவிட அதிகமான ப்ரஹ்மதேவருடைய வயதும் அபகரிக்கப் பெற்றுக் குறைந்துபோகிறது. அந்தப் ப்ரஹ்மதேவருடைய ஆயுளின் பாதிப்பாகம் பரார்த்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. முதல் பரார்த்தம் சென்று விட்டது. இப்பொழுது இரண்டாவது பரார்த்தம் நடக்கிறது. முந்திய பரார்த்தத்தின் முன்பாகத்தில் ப்ராஹ்மம் என்ற பெரியதாகிய கற்பம் நடந்தது. சப்தப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மதேவர் உண்டான காலமாகையால் அதற்குப் ப்ராஹ்மம் என்று பெயர் கிடைத்தது. அதற்கு அடுத்த கற்பத்தைப் பாத்ம கல்பம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கற்பத்தில் பகவானுடைய நாபியாகிய ஏரியிலிருந்து லோகமாகிய பத்மம் (தாமரைப் புஷ்பம்) உண்டாயிற்று. இதுவே முதலாவது கற்பம். இரண்டாவது வராஹ கற்பமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் பகவான் வராஹமாக (பன்றி) அவதரித்தார். உபாதியற்றவரும், நாசமற்றவரும், உற்பத்தியற்றவரும், ஜகத் காரணரும் ஆகிய பகவானுக்கு இரண்டு பரார்த்தங்களடங்கிய ப்ரஹ்மதேவருடைய ஆயுளானது நிமிஷமாம்! பரமானுமுதல் இரண்டு பரார்த்தம் வரையிலுள்ள மேற்சொல்லிய காலமானது வீடு முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ள சம்சாரிகளுக்கு யஜமானனே யொழியப் பரிபூரணரான புருஷோத்தமருக்கு அதிபதியல்ல. மஹத்தத்துவம் முதலிய ஆவரணங்கள் உள்ளதுமான அண்டகோசமானது வெளியில் ஐம்பது கோடி விஸ்தாரமுள்ளது. அளவில் ஒன்றுக்கொன்று

பத்து மடங்கு அதிகங்களான பூமி முதலிய ஆவரணங்களுள்ள மேற்சொல்லிய அண்டகோசமும், மற்ற கோடிக் கணக்கான அண்டங்களும் எதனிடத்தில் ப்ரவேசித்து பரமாணுக்கள் போலத் தோன்றுகின்றனவோ, அதுவே அக்ஷரம்; எல்லாக் காரணங்களுக்கும் காரணம்; மகாத்மாவாகிய புருஷனுடைய சரீரம்; அதுவே பரப்ரஹ்மம்.

அத்தியாயம்-12

ஸனகர் முதலியவர்களுடைய ஸ்ருஷ்டி

1-8. ஓ விதூரரே! பரமாத்மாவினுடைய காலமென்ற பெயருள்ள மஹிமையைச் சொன்னேன் வேதகர்ப்பராகிய ப்ரஹ்மதேவர் ஜகத்தை யுண்டு பண்ணியதைச் சொல்லுகிறேன் தெரிந்து கொள்ளும். முதலில் ப்ரஹ்மா அந்ததாமிஸ்ரம், தாமிஸ்ரம் மஹாமோஹம், மோஹம், தமஸ் ஆகிய ஐந்து அஞ்ஞான விருத்திகளை யுண்டுபண்ணினார். பின்பு, தம்மால் ஸிருஷ்டிக்கப் பட்டவைகள் பாபத்திற்கு ஏதுக்களாயிருப்பதைப் பார்த்து, அதில் சந்தோஷம் அடையவில்லை. பின்பு பகவானைத் தியானம் செய்து அதனால் சித்த சுத்தியுள்ளவராக ஸனகர், ஸநந்தனர், ஸனாதனர், ஸனத்குமாரர் ஆகிய நான்கு குமாரர்களை உண்டுபண்ணினார். அவர்கள் கர்மங்களற்றவர்கள். இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்கள். ப்ரஹ்மதேவர் அவர்களை நோக்கி, "ஓ குழந்தைகளே! நீங்கள் பிரஜைகளைச் ஸிருஷ்டியுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தார். அவர்கள் வாசுதேவரையே தியானஞ் செய்துகொண்டு மோக்ஷஸாதனமாகிய நிவிருத்தி தருமத்தையே அனுஷ்டிப்பவர்களாகையால் அதனை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது புத்திரர்களாகிய அவர்கள் பிதாவின் கட்டளையைக் கடந்ததால் ப்ரஹ்மதேவருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. ஆனாலும் அவர் அதை அடக்கிக் கொள்ள முயன்றார். அப்படியும் கோபம் அடங்காமல் ப்ரஹ்மதேவருடைய புருவங்களின் மத்ய பாகத்திலிருந்து ஒரு புத்திரன் உண்டானான். அந்தக் குமாரரே நீல லோஹிதர்.

அவர் ப்ரஹ்மதேவருடைய கோபத்தின் அம்சம். தேவர்களுக்கு முந்தி யுண்டானவரும், பரமசிவனென்று சொல்லப்படப் போகின்றவருமான அந்தக் குமாரர் ப்ரஹ்மதேவரை நோக்கி “ஓ ஜகத்தைப் போஷிப்பவரே! எனக்கு இருப்பிடங்களையும், பெயர்களையும் ஏற்படுத்தும்” என்று அழுது வேண்டிக்கொண்டார்.

9-14. பத்மத்திலிருந்து உண்டான ப்ரஹ்மதேவர் அதனைக் கேட்டு. “ஓ தேவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! நீர் அழ வேண்டாம். உமக்கு இருப்பிடங்களையும், பெயர்களையும் ஏற்படுத்துகிறேன். நீர் ப்ராகிருத சிசுவைப்போல் அழுதபடியால் உம்மை ருத்திரனென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். இருதயம், இந்திரியங்கள், பிராணன், ஆகாசம், வெளியிலிருக்கும் வாயு, அக்கினிஜலம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், தபஸ் ஆகிய இவைகள் உமக்கு வாசஸ்தலங்களாக முன்னமேயே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் உமக்கு மன்யு, மனு, மஹாகாலன், மஹான், சிவன், ரிதத்வஜன், உருரேதஸ், பவன், காலன், வாமதேவன், திருதவிருதன் என்ற பெயர்களுண்டாகும், தவிரவும் உமக்கு, தீ விருத்தி, ரசனா, உமா, நியுத், ஸர்ப்பி, இளா, அம்பிகா, இராவதீ, ஸூதா, தீக்ஷா, ருத்ராணீ என்ற பெயருள்ள ஸ்திரீகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆதலால் மேற்சொல்லிய நாமதேயங்களுடன் மேற்காட்டிய ஸ்தானங்களில் ஸ்திரீகளுடன் வசித்து அநேக பிரஜைகளை உண்டு பண்ணும். நீர் ப்ரஜாபதிகளுக்கும் மேலானவர்” என்று பிரியமாகச் சொன்னார்.

15-20. இம்மாதிரி பிதாவினால் ஆக்ரோபிக்கப்பட்ட அந்த நீலலோஹிதர் ஆகிருதி சுபாவம் ஆகிய இவைகளில் தமக்குச் சமானர்களாகிய ப்ரஜைகளை உண்டுபண்ணினார். அந்த ருத்திரரால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரஜைகள் கூட்டங் கூட்டமாக ஜகத்தை விழுங்குகிறவர்கள் போல எங்கும் பரவியிருந்தார்கள். அதனை கண்ட ப்ரஹ்மதேவர் ஸந்தேஹமடைந்து, ருத்திரரை நோக்கி, “ஓ தேவசிரேஷ்டரே! உம்மால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரஜைகள் என்னையும், திக்குகளையும் பார்வையால் எரிப்பவர்கள்போல் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் நீர் இனி ஸிருஷ்டிக்க வேண்டாம். ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஸூகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தவத்தைச் செய்யும். உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ஸகல பிராணிகளுடைய இருதய குகையில் வஸிப்பவரும், தேஜோரூபியும், பகவானாயுமுள்ள பரமாத்மாவைத் தபஸினாலேயே புருஷன் அடைகிறான். ஆதலால் நீரும் தபஸ் செய்தால் அதன் பலத்தால் • ஜகத்தை முன் கற்பத்திலிருந்தது போல் ஸிருஷ்டிப்பீர்” என்றார். அதனைக் கேட்ட ருத்திரரும் வாக்குகளுக்கு அதிபதியான ப்ரஹ்மதேவருடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து, அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தபஸ் செய்வதற்காக வனம் சென்றார்.

21-27. பிறகு ப்ரஹ்மதேவர் ஸிருஷ்டி விஷயமாகத் தியானம் செய்தார். அவருக்கு அப்பொழுது பகவான் உடைய சக்திவிசேஷத்துடன் கூடிய மரீசி, அத்திரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, பிருகு, வசிஷ்டர், தக்ஷர், நாரதர் ஆகிய பத்துப் புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்கள் லோகத்தின் சந்தானத்திற்குப்

காரணமாயிருப்பவர்கள். அதெப்படியெனில் அவருடைய மடியிலிருந்து நாரதரும், கட்டை விரலிலிருந்து தக்ஷரும், ப்ராணனிடமிருந்து வசிஷ்டரும், துவக்கித் திரியத்திலிருந்து ப்ருசுவம், கையிலிருந்து க்ரதுவும் நாபியிலிருந்து புலஹரும், காதுகளிலிருந்து புலஸ்தியரும், முகத்திலிருந்து அங்கிரசும், மனத்தில் இருந்து மரீசியும் உண்டானார்கள். மேலும் அவர் உடைய வலப்பக்க ஸ்தனத்திலிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு வாசஸ்தானமாகிய தருமம் உண்டாயிற்று. அவருடைய பின் பக்கத்திலிருந்து அதர்மம் உண்டாயிற்று. உலகத்திற்குப் பயங்கரனாகிய ம்ருத்யுவே அதற்கு அதிதேவதை. மேலும் அவருடைய வலிருதயத்திலிருந்து காமமும், புருவங்களிலிருந்து கோபமும், உதட்டிலிருந்து லோபமும், முகத்திலிருந்து வாக்குக்கு அதிதேவதையும், ஆண்குறியிலிருந்து சமுத்திரங்களும், பாயுவினிலிருந்து பாபத்திற்கு இருப்பிடமாகிய நிருதியும் உண்டானார்கள். பின்னும் அவருடைய நிழலிலிருந்து தேவஹுதிக்குப் பர்த்தாவாக ஆகப்போகிற கர்த்தமப் பிரஜாபதி உண்டானார். இப்படி ப்ரஹ்மதேவருடைய தேகத்திலிருந்தும் மனத்திலிருந்தும் இந்த ஜகத் உண்டாயிற்று.

28-32. ஓ விதூரே! ப்ரஹ்மதேவர் தம்மிடமிருந்து உண்டானவளும், மனோகரமாகிய உருவமுள்ளவளுமான வாக்குக்கு அதிதேவதையை அவள் இஷ்டப்படாமலிருக்கும் போதும் தாம் ஆசைப்பட்டார், என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்பொழுது மரீசி முதலியவர்கள் அதர்மத்தைச் செய்ய முயன்ற தங்கள் உடைய பிதாவை நோக்கி, "மன்மதனை ஜயிக்காமல் உம்முடைய பெண்ணிடத்தில் நீர் ஆசைப்படுவது

உசிதமல்ல. இது நம்முடைய முன்னோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமில்லை. உமக்குப் பிந்தியவர்களாலும் செய்யக்கூடியதில்லை. ஓ ஜகத்குருவே! மிக்க தேஜசுள்ளவர்களானாலும் இம்மாதிரியான காரியத்தில் முயற்சிப்பது நியாயமல்ல. மகான்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் காரியங்களைச் செய்து லோகங்கள் கேஷமத்தை அடைகின்றன. (நீர் இம்மாதிரியான கெட்ட காரியத்தைச் செய்தால் மற்றவர்களும் இதைச் செய்து நரகத்தை அடைவார்களென்று கருத்து.) நீர் காரணத்தில் சூட்சுமரூபமாக இருந்த ஜகத்தை உம்முடைய ப்ரகாசத்தால் ப்ரகாசிக்கச் செய்தவர். இப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். தர்மத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

33-35. அதனைக் கேட்ட ப்ரஹ்மதேவர் வெட்கம் அடைந்து அவளை விட்டுவிட்டார். (அந்த ஆசையை யொழித்தாரென்பது கருத்து.) அவளை திக்குகள் கிரஹித்துக் கொண்டன. அது பனியால் ஏற்படும் தமஸ்ஸாகும். பின்பு ஒருகால் ஜனங்களை எப்படி ஸிருஷ்டிக்கிறதென்று அவர் தியானம் செய்யும்போது அவருடைய நான்கு முகங்களிலிருந்தும் வேதங்கள் வெளிப்பட்டன. சாதூர்ஹோத்ரம் (ஹோதா முதலிய நான்கு ரித்விக்குகள் செய்யவேண்டிய கர்மம்) அவைகளின் தந்திரம், உபவேதங்கள், நீதிசாஸ்திரம், தருமத்தின் நான்கு பாதங்கள், ஆசிரம தர்மங்கள் ஆகிய இவைகளும் உண்டாயின.

36. அதனைக் கேட்டு விதூரர் மைத்ரேயரை நோக்கி "ஓ தபஸ்ஸையே தனமாகக் கொண்டவரே!

ப்ரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதியாகிய அந்தப் ப்ரஹ்மதேவர் எந்த எந்த வேதங்களை, எந்த எந்த முகத்தால் ஸ்ருஷ்டித்தார்? அவற்றைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

37-48. அதனைக் கேட்டு மைத்ரேயர் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லலானார். ப்ரஹ்மதேவர், ரிக், யஜுஸ், சாமம், அதர்வம் என்ற நான்கு வேதங்களைக் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு ஆகிய திக்குகளை நோக்கியிருக்கும் தம்முடைய முகங்களால் உண்டுபண்ணினார். சாஸ்திரம் (ஹோதாவினால் செய்யப்பட வேண்டியது), இஜ்யை (அத்வார்யு செய்யவேண்டியது) ஸ்துதி, ஸ்தோமம் (உத்காதாவினால் செய்யப்பட வேண்டியது), ப்ராயசீத்தம் (ப்ரஹ்மாவினால் செய்யப்பட வேண்டியது) ஆகிய இவைகளையும் உண்டுபண்ணினார். மேலும் அவர் ஆயுர்வேதம், தனூர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், ஸ்தாபத்யம் (விசுவகர்மாவினால் செய்யக்கூடியது) ஆகிய இவைகளையும் படைத்தார். பின்னும் எல்லாவற்றையும் அறிந்த அவர் இதிகாசம், புராணம் ஆகிய ஐந்தாவது வேதத்தை எல்லா முகங்களாலும் உண்டுபண்ணினார். அவருடைய முந்திய முகத்தில் இருந்து ஷோடசி, உக்தியம், சயனம், அக்னிஷ்டோமம், அப்தோர்யாமம், அதிராத்ரம், வர்ஜ்பேயம், கோஸவம் ஆகிய இவைகளும் வித்யை, தானம், தபஸ் சத்தியம் என்ற தருமத்தின் நான்கு பாதங்களும் ஆசிரமங்களும், அவைகளின் தருமங்களும் உண்டாயின. மேலும் ஆசிரமங்களில் ப்ரம்மசரிய ஆசிரமத்தில் ஸாவித்ரம், ப்ரஜாபத்யம், ப்ரஹ்மம், ப்ரஹத் என்று நான்கு வகையுண்டு. கிரஹஸ்தாசிரமத்தில் வார்த்தை, சஞ்சயம், சாலீனம் சிலோஞ்சம் என்று நான்கு

வகையுண்டு. வானப்பிரஸ்தர்களுக்குள் வைகானஸர்கள், வாலகில்யர்கள், ஓாதும்பரர்கள், பேனபர்கள் என்ற நான்கு வகையுண்டு. சன்யாச ஆசிரமத்திலும் குடசகர்கள், பஹுதர்கள், ஹம்ஸர்கள். நிஷ்கிரியர்கள் என்று நால்வகை யுண்டு. ஆத்மா அனாத்மா இவைகளை தெரிவிக்கும் ஆன்வீக்ஷிகி, கர்ம வித்தையாகிய த்ரயீ, க்ருஷி முதலிய வார்த்தை தண்டநீதி ஆகிய நான்கு வித்யைகளும் நான்கு வ்யாஹ்ருதிகளும். நான்கு முகங்களிலிருந்து உண்டாயின. அவருடைய ஹ்ருதயாகாசத்திலிருந்து ப்ரணவமும், ரோமங்களில் இருந்து உஷ்ணிக் சந்தசும், எலும்புகளிலிருந்து ஜகதீச் சந்தசும் மஜ்ஜையிலிருந்து பங்தி சந்தசும் ப்ராணனிடமிருந்து ப்ரஹதீச் சந்தசும் உண்டாயின. ஸ்பர்சமென்ற எழுத்துக்களே அவருடைய ஜீவன். ஸ்வரமென்ற அக்ஷரங்களே அவருக்கு தேஹம். ஊஷ்மாவென்ற அக்ஷரங்களே அவருக்கு இந்திரியங்கள் அந்தஸ்தமென்ற எழுத்துக்களே அவருக்குப் பலமாய் இருக்கின்றன. அவருடைய விளையாட்டினால் ஏழு ஸ்வரங்களும் உண்டாகின்றன. ஓ விதுரரே! இப்படி சப்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபியான அவருடைய உருவமானது வ்யக்தமாகும் பொழுது பலவகை சக்தியுள்ளதாகவும், (இந்திரன் முதலியவர்களின் உருவமாக) அவ்யக்தமாய் இருக்கும் போது ப்ரஹ்மமாகவும் ப்ரகாசிக்கிறது.

அத்தியாயம்- 13

வராஹாவதாரம்

1-4 மைத்ரேயரால் சொல்லப்பட்டதும் மிகவும் புண்யகரமுமான வார்த்தையைக் கேட்ட விதுரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கதையில் திருந்த ஆதரவுடன், "ஓ மஹா முனியே! ப்ரஹ்மதேவருக்குப் ப்ரியமுள்ள புத்திரராகிய அந்த ஸ்வாயம்புவ மனுவானார் ப்ரியமுள்ள பத்தினியை அடைந்து எதனைச் செய்தார்? அரசர்களுக்குள் முந்தியவாக்கிய அவருடையச் சரிதத்தைக் கேட்க ச்ரத்தையுள்ளவனாக இருக்கிறேன். அவர் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவை ஆசிரயித்தவர், பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பது, முகுந்தருடைய பாதாரவிந்தத்தை ஹிருதயத்தில் தியானிப்பது ஆகிய இவைகளே வெகு காலமாகச் ச்ரமப்பட்டு வித்தியாப்யாஸம் செய்ததின் பலனாகும். ஆதலால் அவருடைய சரிதத்தைச் சொல்ல வேண்டுமி என்று கேட்டார்.

5-13 அதனைக் கேட்ட மைத்ரேயர் பகவத் கதையைச் சொல்லும்படி தாம் தூண்டப்பட்டபடியால் மயிர்க் கூச்சலுள்ளவராகி வணக்கமுள்ளவரும், ஆயிரந்தலையுள்ள பகவானுடைய பாதபீடருமாகிய (பகவான் விதுரருடைய மடியில் ப்ரியத்தால் கால் நீட்டிச் சயுனம் செய்கிற வழக்கம்) விதுரரை நோக்கிச் சொல்லலானார். ஸ்வாயம்புவ மனு தம்முடைய பத்தினியுடன் எப்பொழுது உண்டானாரோ அப்பொழுது அவர் இரு கைகளைக் கூப்பி வணங்கி, ப்ரஹ்மதேவரை நோக்கி, "நீர் ஒருவரே இந்த ஸகல ஜகத்தையும் உண்டுபண்ணினவர். அதற்கு விருத்தியை

ஏற்படுத்தியவர். போஷிப்பவர். நீர் பிறரை அபேட்சியாத வரானாலும் உம்முடைய ப்ரஜைகளாகிய நாங்கள் எதனைச் செய்தால் உமக்குச் சுகருஷை செய்ததாக ஆகும்? ஒ ஸ்தோத்திரம் செய்யக் கூடியவரே! எதனைச் செய்தால் இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் எங்கும் கீர்த்தி உண்டாகும்? எங்களால் செய்யக்கூடிய அந்தத் தர்மங்கள் இவைகளென்று சொல்லவேண்டும். உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்" என்று கேட்டார். அப்பொழுது ப்ரஹ்ம தேவர் புத்திரனை நோக்கி, "குழந்தாய், உம்மிடத்தில் மிகவும் பிரிய மடைந்தேன். உங்களிருவர்களுக்கும் கேமம் உண்டாகட்டும். என்னால் உபதேசிக்கப்படும் காரியத்தைக் கபடமற்றவராய்ச் செய்யும். புத்திரர்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி மாட்சர்யமில்லாத வர்களாக (ஸனகர் முதலியவர்களே செய்யவில்லையே. அப்படியிருக்க நாம் பிதாவின் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டுமா வென்று நினைக்காமல்) ப்ரீதியுடன் பிதாவின் கட்டளையின்படி நடந்தார்களானால் பிதாவைப் பூஜித்ததாகும். இதுதான் புத்திரர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம். ஆனதால் நீர் இவளிடத்தில் உமக்குச் சமமான குணசாலிகளான குழந்தைகளை உண்டு பண்ணிக்கொண்டு பூமியை தருமமாகப் பரிபாலியும். மஹாவிஷ்ணுவை யாகத்தால் பூஜியும். ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றினால் எனக்கு மேலான சுகருஷை செய்ததாகும். மேலும் யக்ஞ ஸ்வரூபியாகிய பகவான் எவர்களிடம் சந்தோஷப் படவில்லையோ அவர்கள் செய்யும் காரியம் யாவும் ப்ரயோசன மற்றவை. அவர்கள் தமது ஆத்மாவினாலேயே ஆதரிக்கப் படுகிறதில்லை. அந்தப் பகவானும் ப்ரஜாபாலனம் செய்யும் உம்மிடத்தில் சந்தோஷப்படுவார்" என்றார்.

14-19 அதனைக் கேட்ட ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் ப்ரஹ்மதேவரை நோக்கி, "ஓ பாபங்களைப் போக்குகிறவரே உம்முடைய ஆக்ஞையின்படி நடக்கிறேன்; எனக்கும் ப்ரஜைகளுக்கும் வாசஸ்தலம் இன்னதென்று சொல்ல வேண்டும். ஸகல ப்ராணி களுக்கும் இருப்பிடமாகிய பூமியானது ஜலத்தில் மூழ்கியிருக்கிறது. ஓ தேவ! இந்தப் பூமிதேவியை உயரக் கொண்டு வருவதற்காக முயற்சிக்க வேண்டும்" என்றார். அதனைக் கேட்டு ப்ரஹ்மதேவர் ஜலத்தில் மூழ்கியிருக்கும் பூமியை உயரக் கொண்டுவருவதைப் பற்றித் தமக்குள் யோசிக்கலானார். ப்ரளய கால ஜலத்தை எல்லாவற்றையும் குடித்தேன். பூமியில் ப்ரஜைகள் வஸிக்கும்படி செய்தேன். தேவர்கள், அஸுரர்கள், பித்ருக்கள், மனிதர்கள், பசுக்கள், பறவைகள், மலைப்பாம்புகள், மலைகள், யானைகள், இன்னும் பலவகையான ப்ராணிகளைச் ஸிருஷ்டித்து வரும்போது பூமி ஜலத்தில் மூழ்கிப் பாதாளம் சென்றது. ஸிருஷ்டிப்பதில் பகவானால் தூண்டப்பட்ட நாம் இந்தச் சமயத்தில் என்ன செய்யலாம், எப்படிப் பூமியை வெளியில் கொண்டுவருவேன்? ஆனாலும் எந்தப் பகவானுடைய ஹிருதயத்திலிருந்து நான் உண்டானேனோ அந்தப் பகவானே இவ்விஷயத்தில் தகுந்த உபாயத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்று பகவானைத் தியானம் செய்தார்.

20-27 அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் ப்ரஹ்மதேவர் உடைய மூக்குத் துவாரத்திலிருந்து ஒரு பன்றிக்குட்டி வெளிப்பட்டது. அது கட்டைவிரல் அளவுள்ளதாக இருந்தது. மேலும் அது அவர் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும்போதே ஆகாசத்திலிருந்துபடி யானை போலப்

பெரிய சரீரமுள்ளதாக விருத்தி அடைந்தது அது ஆச்சரியப்படக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைக் கண்ட மரீசி முதலியவர்களும் ஸனகர் முதலியவர்களும், ஸ்வவாயம்புவ மனுவும் "இதென்ன ஆச்சரியம்! பன்றி உருவத்துடன் பெரிய ப்ராணியொன்று திவ்ய சரீரமுள்ளதாக இருக்கிறது. இது ப்ரஹ்மதேவருடைய மூக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டது. கட்டைவிரல் அளவு உள்ளதான இதன் தலை ஒரு க்ஷணத்தில் மலை போன்றதாகி விட்டதே. ஒருகால் பகவானே இந்தச் சரீரத்துடன் அவதரித்திருக்கிறாரோ? மனத்திற்குக் கவலையாய் இருக்கிறதே" என்று யோசித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். அப்பொழுது மலைபோன்ற சரீரமுள்ளவரும், வராஹ ரூபம் தரித்தவருமான பகவான் கர்ஜித்தார். அந்தச் சப்தத்தால் திக்குகளில் எதிரொலி உண்டாயிற்று. அதனைக் கேட்டு ப்ரஹ்மதேவர் முதலியவர்கள் சந்தோஷமடைந்தார்கள். தபோலோகம், ஸத்யலோகம் இவைகளில் வஸிப்பவர்கள் நம்முடைய துக்கத்தைப் போக்கக்கூடிய மாயா வராஹத்தின் அந்தச் காக்கர சப்தத்தைக் கேட்டுப் பரிசுத்தங்களான மூன்று வேதங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.

28-35 வேதங்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படும் சரீரமுள்ள அந்தப் பகவான் அந்தப் ப்ராஹ்மணோத் தமர்களால் உச்சரிக்கப்பட்டவைகளும், தம்முடைய குணங்களை அனுமதித்தவைகளுமாகிய வேதங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு ஜலத்திற்குள் ப்ரவேசித்தார். பூமியை வெளியில் கொண்டுவருகிற முயற்சியுடன் வராஹமாக (பன்றி) அவதரித்த பகவான் ஆகாசத்தில் வாலை உயரத் தூக்கிக் கொண்டும் கடினமான

சரீரமுள்ளவரும் அதிகக் கடினமாகிய மயிருள்ளவரும், குளம்புகளால் மேகங்களை அடித்தவரும், தம்முடைய சிங்கப் பற்களுடைய தேஜஸினாலும், நேத்திர காந்தியாலும், மற்ற ப்ரகாசத்தை அபேட்சியாமல் ப்ரகாசித்திருந்தார். பிடரி மயிர்களை உதறிக் கொண்டு மிருந்தார். மேலும் அவர் யக்ஞ ஸ்வரூபி. வராஹமாக அவதரித்தவர், பயங்கரமாகிய பார்வை உள்ளவரானாலும் ப்ராஹ்மணர்களைச் சந்தோஷமாகப் பார்த்தார். அப்பொழுது அவர் பூமி சென்ற வழியை வாக்கினாலேயே தெரிந்துகொண்டு ஜலத்திற்குள் சென்றார். வஜ்ஜிரத்தால் செய்யப்பட்ட மலைபோலக் கெட்டியான சரீரமுள்ள அந்த வராஹம் வேகமாகக் குதித்ததால் சமுத்திரமானது மிகவும் உபத்திரவப்பட்டு அலைகளாகிய நீண்ட கைகளை நீட்டிக் கொண்டு, "ஓ யக்ஞ வராஹ ரூபியான பகவன்! என்னைக் காப்பாற்றும்" என்று உரக்கக் கதறினது போலிருந்தது. அப்பொழுது முன்று கணுக்களுள்ள (பிராதஸ்ஸவநம், மத்யந்தினஸவநம், ஸாயம்ஸவநமென்ற) யக்ஞ ரூபியான பகவான் கரையற்ற சமுத்திர ஜலத்தைத் தம்முடைய நீண்ட குளம்புகளால் பிளந்து கொண்டு பாதாளம் சென்று பூமியைக் கண்டார். ப்ரளய காலத்தில் இவர் ஜலத்தில் சயனம் செய்துகொண்டு பூமியை வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றினார். அவர் ஸகல ஜீவராசி களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவர். அப்பொழுது அவர் தம்முடைய சிங்கப் பல்லால் பூமியைத் தூக்கிக் கொண்டு மிகவும் ப்ரகாசித்தார். அந்த ஜலத்தில் அசுரர்களுக்குள் முந்தியவனான இரண்யாக்ஷன் என்பவன் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அவருக்கெதிரில் ஓடிவந்தான். அவன் விசேஷ கோபமுள்ளவன். ஸகிக்க முடியாத பராக்கிரமுள்ளவன்.

யானையைச் சிங்கம் கொன்றார் போல அவர் பிரயாசம் இன்றி அந்த அசுரனைக் கொன்றார். மேலும் அவர் மலையின் தாழ்வரையில் விளையாடி, அதன் தாதுக்களால் சிவந்த கன்னங்களுள்ள யானைபோல விரண்யனுடைய ரத்தத்தால் சிவந்த கன்னமுள்ளவரும், பச்சிலைபோல நீல வர்ணமுள்ளவராகவும் வெண்மை நிறமுள்ள பல்லின் நுனியில் பூமியை வைத்துக் கொண்டவராகவும் இருந்தார். அவரை ஈசுவர னென்று தெரிந்து கொண்டு மஹர்ஷிகள் ப்ரஹ்மதேவரை முன்னிட்டு வேத மந்திரங்களால் பின்வருமாறு துதித்தார்கள்.

36-48 ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! யாகத்தை விருத்தி செய்பவரே! சத்துருவை ஜயித்தீர். வேதுமாகிய உம்முடைய சரீரத்தை உதறிக் கொள்ளும். உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம். உம்முடைய உரோம கூபங்களில் (மயிர்க் கால்களில்) சமுத்திரங்கள் வளிக்கின்றன. நீர் பூமியைப் பாதாளத்திலிருந்து கொண்டுவருவதற்காக வராஹமாக அவதரித்தவர். அப்பேர்ப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ தேவ! யக்ஞ ஸ்வரூபியாகிய உம்முடைய தோளில் காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுகளும், மயிர்க்களில் தர்ப்பங்களும், நேத்திரங்களில் ஆஜ்யமும் (நெய்), கால்களில் சாதூர்ஹோத்ரமும் (ஹோதா முதலியவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியம்), முகத்தின் முன்பாகத்தில் இருக்கும் முக்குகளில் ஸ்ரவமும், வயிற்றில் இடையும் (பக்ஷண பாத்திரம்), காதுகளில் சமஸமும்; வாயில் ப்ராசித்திரமும், க்ரஸனமென்ற முகத்திற்குள்ளிருக்கும் பாகத்தில் க்ரஹங்களும் இருக்கின்றன. பக்ஷிப்பது அக்கினிஹோத்ரமாகும். நீர் அடிக்கடி அவதாரத்தால்

ப்ரகாசிப்பதே தீக்ஷ (தீக்ஷணியேஷ்டி). உம்முடைய கழுத்தே உபஸ்தங்கள். உம்முடைய இரு சிங்கப் பற்களே பிராயணீய உதயநீய இஷ்டிகள். நாக்கானது ப்ரவர்க்கியமாகிறது. யக்ஞ ரூபியாகிய உம்முடைய தலையானது ஸப்யம், ஆஸத்யம் என்ற அக்கினிகளாகும். உம்முடைய ஐந்து ப்ராணன்களும் இஷ்ட காசயனங்களாகும். உம்முடைய ரேதஸ்ஸே சோமரசமாகும். பால்யம் முதலிய அவஸ்தையானது வனங்களாகும். உம்முடைய சரீரத்திலிருக்கும் மாம்சம் முதலிய தாதுக்கள் அக்கினிஷ்டோமம் முதலிய ஸமஸ்தைகளாகும். சரீரத்தின் சந்திகள் துவாதசாஹம் முதலிய சத்திரங்களாகின்றன. நீர் யக்ஞ ஸ்வரூபி (ஸோமம் இல்லாதவை யக்ஞங்கள்) க்ரதுஸ்வரூபி (ஸோமம் உள்ளவைகள் கிரதுக்களாம்) மேலும் அனுஷ்டானமே சந்திபந்தங்கள். ஸகல மந்திர ஸ்வரூபி, ஸகல தேவதா ஸ்வரூபி, ஸகல திரவிய ஸ்வரூபி, ஸகல யாக ஸ்வரூபி, ஸகல கிரியா ஸ்வரூபி, வைராக்கியத் துடன் கூடிய பக்தியால் சித்தம் ஸ்திரப்பட்டு அதனாலுண்டாகும் அப்ரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரமாகிய ஞானத்தைக் கொடுப்பவர். ஸகல வித்தைகளையும் உபதேசிக்கும் குரு. அப்படிப்பட்ட பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ பூமியைத் தரிக்கும் பகவன்! மலைகளுடன் கூடிய பூமியானவள் சிங்கப்பல்லின் நுனியைக் கொண்டு உம்மால் தூக்கப்பட்டவளாகப் ப்ரகாசிக்கிறாள். இந்த உம்முடைய உருவமானது சேற்றுடன் தாமரைக் கொடியைத் தந்துங்களில் தரித்து ஜலத்திலிருந்து வெளியில் வரும் சிறந்த யானையின் உருவம்போல் விளங்குகிறது. மேலும் சிங்கப்பல்லில் பூமியைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் வேதரூபமாகிய உம்முடைய ஸ்வரூபமானது,

சிகரத்தில் மேகத்தைத் தரிக்கும் குலபர்வதம் போலிருக்கிறது. அரணியில் அக்னியிருப்பதுபோல எந்தப் பூமியினிடத்தில் உம்முடைய தேஜஸ்ஸை (தாரணம் முதலிய சக்தியை) வைத்திருக்கிறீரோ, எந்தப் பூமியானது உமக்குப் பத்தினியாக இருக்கிறாளோ, அந்தப் பூமிதேவியைத் தாவரங்கள் அடங்கிய ஜகத்திற்கு வாசஸ்தலமாகச் செய்யும். நீர் லோகத்திற்குப் பிதாவல்லவா? உமக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஓ ப்ரபுவே! பாதாளஞ்சென்று பூமியைக் கொண்டு வரலாமென்று உம்மைத் தவிர வேறு யாரால் நினைக்க முடியும்? ஆனாலும் ஸகல ஆச்சரியங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய நீர் மிகவும் அற்புதமான இந்தக் காரியத்தைச் செய்தது ஒரு ஆச்சரியமல்ல. மிகவும் அற்புதமான இந்த ஜகத்தானது உம்மால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்லவா ஓ ஈச! தேவ மயமாகிய உம்முடைய சரீரத்தை உதறிக் கொள்ளும் போது பிடரி மயிர்களால் இறைக்கப்பட்ட மங்களரமான ஜலத்துளிகளால் தமோலோகம், சத்யலோகம் இவைகளில் வஸிக்கும் நாங்கள் பரிசுத்தர்களாகச் செய்யப்பட்டுக் காப்பாற்றப்பட்டோம். ஓ பகவான்! கரையற்ற கர்மங்களுடைய உம்முடைய சரிதங்கள் எல்லாவற்றையும் எவன் அறிய விரும்புகிறானோ, அவனுடைய எண்ணம் நிறைவேறுகிறது இல்லை. (பகவானுடைய சரீதங்கள் அறிய முடியாதவையென்பது கருத்து) மேலும் உம்முடைய யோக மாயையின் குண சம்பந்தத்தால் இந்த ஜகத்யாவும் மோகித்திருக்கிறது, அப்படிப்பட்ட மஹிமை பொருந்திய ஓ ஈச; எல்லா ஜகத்திற்கும் கேஷமத்தை உண்டு பண்ணும்.

அத்தியாயம்-14

திதிதேவி கர்ப்பத்தை அடைந்தது

48-52 ப்ரஹ்மிஷ்டர்களான அந்த மகர்ஷிகளால் இம்மாதிரி துதிக்கப்பட்ட பகவான் தம்முடைய குளம்புகளால் கலக்கப்பட்ட ஜலத்தில் (முன்பேரல ஜலத்தில் முழுகாமலிருக்கும் வண்ணம் ஜலத்திற்குத் தரிக்கும் சக்தியைக் கொடுத்து) பூமியை ஸ்தாபித்துச் சென்றார். கானம் பண்ணத் தகுந்த மாயா விலாசங்களுள்ள ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடைய இந்தக் கதையானது மிகவும் அழகானது. விரும்பத்தக்கது. இதைப் பக்தியுடன் கேட்பவர்கள், கேட்கச் செய்பவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் சீக்கிரமாக ஜனார்த்தனார் ப்ரசன்னராக வஸிக்கிறார். ஸகல மங்களத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய ப்ரபுவாகிய அவர் எவனிடத்தில் சந்தோஷமடைகிறாரோ. அவனுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? மற்ற அற்ப பலன்களால் என்ன பிரயோசனம்? பரமபுருஷன் தம்மையே பூஜிப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் வஸிப்பதுமல்லாமல் மேலான தம்முடைய பதத்தையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார். ஆதலால் உலகத்தில் முன்காலத்தில் நடந்த பகவானுடைய சரிதங்களாகிய அமிருதத்தைக் காதுகளாகிய அஞ்சலி (சேர்ந்த கைகள்) யால் பானஞ் செய்த எந்தப் புருஷன்தான் போதுமென்று திருப்தியடைவான்? அந்த பகவத் கதை சம்சார பந்தத்தைப் போக்கக் கூடியது. விவேகமற்ற பசுக்கள் தவிர மற்றவர்களுக்கு அந்த பகவத் கதையில் ஆசையொழியாது.

1-4. மைத்ரேயர் முகமாக வராஹாவதாரஞ் செய்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையைக் கேட்ட விதூரர் திருப்தியடையாமல் கை கூப்பிக்கொண்டு பகவத் கதையைக் கேட்பதாகிய விரதமுள்ளவராய் மைத்ரேயரை நோக்கி, "ஓ முனிகளுக்குள் சிறந்தவரே! யக்ஞ ஸ்வரூபியான அந்த ஹரியினால் தைத்யர் களுக்குள் முந்தியவனாகிய, ஹிரண்யாக்ஷன் கொல்லப் பட்டான்" என்று நீர் சொல்லக்கேட்டேன். பகவான் பூமியைத் தம்முடைய ஸ்ருங்கத்தின் நுனியால் ப்ரயாசமின்றிக் கொண்டு வந்தாரல்லவா? அப்பொழுது அவருக்கும் அந்த அகரனுக்கும் யுத்தம் நேர்ந்த காரணமென்ன? ஓ ரிஷியே! அதனைச் சுருக்கமாகக் கேட்டும் என்னுடைய மனம் திருப்தியடையவில்லை. ஆதலால் அவனுடைய பிறப்பு முதலியவைகளைச் ச்ரத்தையுடன் கேட்க விரும்புகிறேன். அவைகளை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும் என்று மறுபடியும் கேட்டார்.

5-15. "ஓ வீரராகிய விதூரரே! நன்றாகக் கேட்டீர். அந்தப் பகவானுடைய அவதார கதையானது மனிதர்களுக்கு மிருத்யு பாசத்தைப் போக்கக்கூடியது, உத்தானபாதருடைய புத்திரனாகிய துருவனென்ற குழந்தையானவன் நாதரிடமிருந்து இந்த அவதாரக் கதையைக் கேட்டு ம்ருத்யுவின் தலையில் காலை வைத்து விஷ்ணுபதத்தை அடைந்தான். துருவன் பார்ஷதர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட விமானத்தில்

ஏறும்போது சமீபத்தில் வந்த ம்ருத்யுவின் தலையில் காலை வைத்து விமானத்தில் ஏறினான்), முன்னொரு காலத்தில் தேவர்களுக்குப் ப்ரஹ்மதேவரால் சொல்லப்பட்ட ஒரு சிறு இதிகாசகத்தை நான் கேட்டிருக்கிறேன்” என்று மைத்ரேயர் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “ஓ விதூரரே! தக்ஷருடைய பெண்ணாகிய திதிதேவியானவள் மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டு, சந்தியா காலத்தில் தன்னுடைய பர்த்தாவாகிய மாரீசரை இச்சித்தாள். எப்படியெனில், அவர் சூரியன் அஸ்தமனத்தை அடையும்போது அக்கினியை நாவாகவுடையவரும், யக்ஞங்களுக்கு, அதிபதியுமான பரமபுருஷனை ஹவிஸ்ஸினால் பூஜித்து அக்னி ஹோத்திரசாலையில் உட்கார்ந்து த்யானம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது திதியானவள் அவர் சமீபம் சென்று, “ஓ வித்வான் ஆகிய மஹரிஷியே! மன்மதன் வில்லை கையில் எடுத்து, ரஸ்தாளி வாழையை யானை உபத்திரவித்தாற் போல உம்மை உத்தேசித்து என்னை பீடிக்கிறான். நான் தீனையாகவிருக்கிறேன், ஸபத்தினிகளுடைய (சக்களத்திகள்) ஸமிருத்திகளைப் பார்த்து எரிக்கப்படும் என்னிடத்தில் அனுக்கிரஹஞ் செய்யவேண்டும். எந்த ஸ்திரீகள் உம்மைப் போன்ற பர்த்தாவை அடைந்தார்களோ, எவர்கள் பர்த்தாவின் இடத்தில் அதிக பஹுமமானத்தை வைத்தவர்களோ, அவர்களுடைய கீர்த்தியானது உலகங்களிலும் பரவும். பர்த்தாவே, பார்யையிடத்தில் நல்ல புத்திரனாகப் பிறக்கிறானென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. முன்னொரு காலத்தில் எங்களுடைய பிதாவும், பெண்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவருமான தக்ஷர் பெண்களை நோக்கி. “ஓ குழந்தைகளே!

யாரை நீங்கள் விவாகஞ் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்” என்று தனித்தனியே கேட்டுப் பெண்களுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிந்துகொண்டு உம்முடைய ஸ்வபாவத்தை அனுசரித்தவர்களான பதின்மூன்று பெண்களையும் உமக்குக் கொடுத்தார். (ஆனதால் எங்களுக்குள் பேதபுத்தி வைக்கக்கூடா தென்பது,) ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! உபத்திரவப்பட்டவர்கள் பெரியோர்களைச் சரணம் அடைந்தால் வீண்போகாதல்லவா? ஆதலால் எனக்குக் கேஷமத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

16-29. இப்படி தீனையாயும், வெகுவாகப் பேசுகிறவளும், மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான அந்தத் திதியை நோக்கி மாரீசரானவர், “ஓ பயந்தவளே! உன்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறேன். தருமம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இந்தத் திரிவர்க்கமும் ஸ்திரீயினால் சித்திப்பதால், அவளுக்குப் பிரியமானதை எவன்தான் செய்யமாட்டான்? நல்ல களத்திரமுள்ள புருஷன் மற்ற ஆசிரமிகளுக்கும் உபகாரஞ் செய்து (அன்னம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதால்) தன்னுடைய ஆசிரம தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதால், கப்பலால் சமுத்திரத்தை தாண்டுவது போலத் துக்க சமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறான்’ கேஷமத்தை விரும்பிய புருஷனுக்கு எவளைப் பாதி சரீரமென்று சொல்லுகிறார்களோ, புருஷன் எவளிடத்தில் ஸகல பாரத்தையும் ஒப்பித்துக் கவலையற்றவனாகச் சஞ்சரிக்கிறானோ. தூர்க்கத்திற்கு அதிபதி (அரசன்) திருடர்களை ஜயிப்பது போல், எந்த ஸ்திரீயின் பலத்தால் க்ருஹஸ்தன் மற்ற ஆசிரமிகளால் ஜயிக்க

முடியாதவையான இந்திரியங்களைச் சிரமமின்றி அடக்குகிறானோ. (ஸ்திரீயுள்ளவனுடைய இந்திரியங்கள் பெரும்பாலும் பர ஸ்திரீகளிடம் செல்லுகிறது இல்லை யென்று கருத்து) ஓ வீட்டிற்கு அதிபதியாய் இருப்பவளே! அப்படிப்பட்ட பலவகையிலும் உபகாரஞ் செய்கிற உனக்கு என் ஆயுள் முழுவதும் பதிலுபகாரஞ் செய்தாலும் ஜன்மாந்திரங்களில் செய்தாலும் அது பதிலாகாது. மேலும் குணத்தைக் க்ரஹிக்கும் எவர்கள் பதில் செய்வோம் என்று நினைக்கிறார்களோ, அவர்கள் பதில் செய்ய முடியாதவர்களே யாவார்கள். ஆனாலும் உனக்குப் புத்திரன் பிறக்கும் உபாயத்தைச் செய்கிறேன். என்னை நிந்திக்காமல் ஒரு முகூர்த்தக் காலம் பொறுத்துக்கொள்: ஏனென்றால் இந்தக் காலமானது மிகவும் பயங்கரமானது. பயங்கரங்கள் ஆகிய ப்ராணிகள் சஞ்சரிக்ககூடியது. இந்தச் சமயத்தில் ருத்ரருடைய பூதகணங்கள் சஞ்சரிப்பார்கள். ஓ பதி விரதையே, இந்த சந்தியா காலத்தில் பரமசிவன் வ்ருஷபத்தின் மீதேறித் தம்முடைய பார்ஷத கணங்களுடன் எங்கும் சஞ்சரிக்கிறார். அந்தப் பரமசிவனுடைய ஜடைகளில், சுடலையில் வீசும் காற்றினால் கிளம்பிய தூளிகள் படிந்திருக்கின்றன, நான்கு புறத்திலும் பறந்து மிருக்கின்றன. காந்தி யுள்ளவைகளுமாகவுமிருக்கின்றன, மேலும் அவர் பொன்னிறமான தம்முடைய சரீரத்தில் விபூதியைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர், அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய தேவரன் (பர்த்தாவின் சகோதரன்) மூன்று கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். லோகத்தில் அவருக்கு பந்துவாவது, மற்றவனாவது (உதரீனன்), மித்திரனாவது, சத்ருவாவது இல்லை, (எல்லாரிடத்திலும் சமமாயிருப்பவரென்று கருத்து),

அவருடைய சரணங்களால், நிர்மால்யம் போல் தள்ளப்பட்டதும், தோஷமுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப் பெற்றதுமான மாயையை (அவருடைய விபூதியை) சம்சாரிகளான நாங்கள் மிகுந்த ப்ரசாதமென்று விரும்புகிறோம். அவித்யையைத் தாண்ட விரும்பிய வித்வான்கள் அவருடைய தோஷமற்ற சரிதத்தைக் கானஞ் செய்கிறார்கள். அவருக்குச் சமமானவனும், மேலானவனும் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. அப்படிப் பட்ட சாதுக்களுக்கதிபதியான அவர் பிசாசத்தின் நடை போன்ற ஆசாரத்தை அனுஷ்டிக்கிறார். பின்னும் அவர் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ரமிப்பவர். அவருடைய அபிப்ராயத்தை (உலகத்திற்குப் புத்தியைச் சொல்கிறார் என்பதை) அறியாதவர்களும், நாய்க்கு ஆகாரமாக இருக்கும் சரீரத்தையே ஆத்மா என்று நினைத்து, அதை நல்ல வஸ்திரங்களாலும், மாலைகளாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனம் பூசுவது முதலியவைகளாலும் அலங்கரிப்பவர்களுமான அக்ஞர்கள் அவருடைய சரிதத்தைப் பரிகசிப்பார்கள். அவரால் ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள் ஸ்ருஷ்டி முதலிய வேலைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டு, தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். இந்த ஜகத்திற்கு அவரே காரணம், மாயையானது அவருக்குச் ஸ்வாதீனப்பட்டிருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய விபூதிகள் பொருந்திய பரமேசுவரன், பிசாசத்தின் செய்கையை அனுஷ்டிப்பது என்ன காரணத்தால் என்று ஊகிக்க முடியாததாக இருக்கிறது" என்றார்.

30-36. அதனைக்கேட்ட திதியானவள் மன்மதனால் கலங்கின இந்திரியங்களுள்ளவாய்த் தாசிபோல் வெட்கத்தை விட்டு அவருடைய

வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அந்த மாரீசர் செய்யக்கூடாத அந்தக் காரியத்தில் தம்முடைய பார்வையே நிர்ப்பந்தம் செய்வதை அறிந்து அதிர்ஷ்ட ஸ்வரூபியான பரமேசுவரனுக்கு நமஸ்காரம் செய்து ரகஸ்யத்தில் அவளுடன் சேர்ந்தார். பிறகு ஸ்நானஞ் செய்து ப்ராணாயாமஞ் செய்து மௌனமாகத் தோஷ மற்றதும், சாஸ்வதமானதும், தேஜோ ரூபமாயுமுள்ள பரமாத்மாவைத் தியானஞ் செய்தார்.

ஒ பரத வம்சத்தில் பிறந்தவரே! திதி தேவியானவள் அந்தக் கர்மதோஷத்தால் வெட்கமடைந்து அந்த மஹர்ஷியிடம் வந்து தலை குனிந்தவளாக, “ஓ பிராமணோத்தம! ஸ்கல பூதங்களுக்கும் அதிபதியுமான பரமசிவனுக்கு நான் அபராதஞ் செய்தேனெல்லவா? அதனால் அவர் கோபங்கொண்டு என்னுடைய வயிற்றில் உண்டாகும் கர்ப்பத்தை கெடுத்து விடாமல் இருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். மஹாதேவரும் உக்கிரரும், எல்லாவற்றையும் உண்டுபண்ணுகிறவரும், மங்களத்தைச் செய்பவரும், பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவவரும் சத்துருக்களைச் சிசுபிப்பவரும். அஸத்துக்கள் இடத்தில் கோபமுள்ளவரும் ஆகிய ருத்ரருக்கு நமஸ்காரம். வேடர்களாலும் (தரையயில்லாதவர்கள்) தயவுசெய்யக் கூடிய ஸ்திரீகளாகிய நம்மிடத்தில் அனுக்கிரக ஸ்வபாவமுள்ளவரும், ஸதீதேவிக்குப் பர்த்தாவுமான அந்த பகவான் தயவு செய்யட்டும் (ஸ்திரீகளுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிந்தவர்) என்று கேட்டுக்கொண்டாள்.

37-51. இப்படித் தன்னுடைய கர்ப்பத்திற்குக் கேடிமத்தை விரும்புகிறவளும், நடுங்குகிறவளும்,

மூவுலகத்திற்கும் தகுந்தவளும். தமது பார்வையுமான திதிதேவியை அந்த மாரீசர் நோக்கி, சந்தியா கால நியமங்களை முடித்துக் கொண்டு, “ஓ கோப ஸ்வபாவம் உள்ளவளே! உன்னுடைய சித்தம் அசுத்தமாக விருந்தாலும், முஹூர்த்த தோஷத்தாலும் (ஸந்தியா காலமாயிருந்தபடியால்), என்னுடைய கட்டளையை மீறினதாலும், தேவர்களை அவமதித்ததாலும் உனக்குத் துஷ்டர்களான இரண்டு பிள்ளைகள் பிறப்பார்கள். அவர்கள் மூன்று உலகங்களையும் அந்தந்த லோக பாலகர்களையும் அடிக்கடி கதறச் செய்வார்கள். யாதொரு அபராதமும் செய்யாத ப்ராணிகள் அவர்களால் அடிக்கப்பட்டு மிகவும் தைன்யத்தை அடைவார்கள், உலகத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் நிக்கிரகிக்கப் படுவார்கள். பெரியோர்களுக்கு அவர்கள் கோபத்தை யுண்டுபண்ணுவார்கள். அப்பொழுது லோகத்திற்கு அதிபதியும், அவைகளைப் பரிபாலிப்பவருமாகிய பகவான் கோபங்கொண்டு பூமியில் அவதரித்து வஜ்ராயுதத்தைத் தகித்த இந்திரன் பர்வதங்களை யுடைப்பதுபோல அவ்விருவர்களையும் கொல்லப் போகிறார்”, என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட திதியானவள் பர்த்தாவை நோக்கி, “ஓ பிரபுவே! என்னுடைய புத்திரர்களைச் சக்ரபாணியாகிய பகவான் கொல்லட்டும், ப்ராஹ்மணர்களிடமிருந்து அவர்களுக்கு வதம் நேரிடவேண்டாம்” ப்ராஹ்மணர்களிடையே பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் எந்தெந்த ஜன்மத்தை அடைந்தாலும், அவ்விடத்திலிருக்கும் நரகிகளும் (பாபிகளும்) அவர்களிடத்தில், தயவு செய்யமாட்டார்கள் என்றாள், அதைக் கேட்ட மாரீசர் திதியை நோக்கி, செய்த குற்றத்தைப் பற்றி உனக்குப் பச்சாதாபம் நேர்ந்தபடியாலும் உடனே

யுக்தம், அயுக்தம் இவைகளை விசாரித்ததாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திலும், பரமசிவனிடத்திலும் கௌரவ புத்தி உண்டானதாலும், என்னிடத்தில் பிரியமுண்டானதாலும் உன்னுடைய பிள்ளையாகிய ஹீரண்யகசிபுவின் புத்திரர்களுக்குள் ஒருவன் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவனாக இருப்பான். பகவானுடைய குணங்களுடன் சுத்தமாகிய அவனுடைய கீர்த்தியையும் சேர்ந்து ஜனங்கள் கானம் செய்வார்கள்.

தாழ்ந்த மாற்றுள்ள தங்கத்தை அக்கினியில் புடம்போடுவது முதலிய உபாயங்களால் ஸூத்த ஸ்வர்ணமாகச் செய்வது போலப் பெரியோர்கள் அந்தக் குழந்தையின் ஸ்வபாவத்தை அனுசரிப்பதற்காக (தாங்களும் அவனைப்போல ஆகிறதற்காக) ஓரிடத்திலும் துவேஷம் செய்யாமலிருப்பது முதலிய உபாயங்களால் தங்களுடைய ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்வார்கள். எவருடைய ப்ரசாதத்தால் இந்த ஜகத் ப்ரகாசிக்கிறதோ எவருடைய ஸ்வரூபமாக இருக்கிறதோ அப்பேர்ப்பட்ட ஆத்மசாட்சியாக பகவான் அந்தக் குழந்தையினுடைய உண்மையான ஞானத்தால் சந்தோஷத்தை அடைவார். மேலும் அவன் பகவத் பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவன்; அளவற்ற ஞானமுள்ளவன்; மிகுந்த ப்ரபாவமுள்ளவன்; பெரியோர்களுக்கும் பெரியவன்; மேலும் அவன் விசேஷ பக்தியால் சுத்தமான தன்னுடைய மனத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானித்துக் கொண்டு, தேகம் முதலியவைகளின் அபிமானத்தை விட்டு விடுவான்.

பின்னும் அந்தப் புத்திரன் நல்ல ஸ்வபாவ

முள்ளவன். நல்ல குணங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானம்; பிறருடைய சம்பத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுகிறவன்; பிறருடைய துக்கத்தால் தானும் துக்கிப்பவன்; ஸத்ருவற்றவன்; வெயிலால், ஜகத்திற்கு உண்டாகும் தாபத்தைச் சந்திரன் போக்கடிப்பது போல லோகத்தின் துக்கத்தைப் போக்கடிப்பான். மேலும் உன்னுடைய பௌத்திரனாகிய அவன், தாமரை, மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும், பக்தர்களுடைய இஷ்டத்திற்குக் தக்கபடி உருவத்தைத் தரிப்பவரும், லக்ஷ்மிதேவியாகிய ஸ்திரீயை அலங்காரமாக உடையவரும், ப்ரகாசிக்கும் குண்டலங்களால் அழகான முகத்தை யுடைய வருமாகிய பகவானை உள்ளிலும், வெளியிலும், நேரிலும் தரிசிப்பான், என்று அனுக்கிரகித்தார். அதனைக் கேட்டு திதியானவள் தன்னுடைய புத்திரர்களுக்குப் பகவானால் வதம் நேரிடப்போகிறதாகத் தெரிந்து கொண்டு விசேஷ உற்சாகத்தை யடைந்தது மன்றி, பௌத்திரன் (பிள்ளையின் பிள்ளை) பகவத் பக்தனாக ஆகப்போகிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதனால் மிகவும் சந்தோஷத்தையும் அடைந்தாள்.

அத்தியாயம்-15

ஜய விஜயர்களுடைய சாபம்

1-10 திதியானவள் சத்துருக்களுடைய தேஜஸ்ஸைப் போக்கடிக்கக்கடிய அந்த காச்யபர் வீரியத்தை ஆயிர வருஷங்கள் தேவர்களுக்கு இதனால் உபத்திரவம் நேரிடுமோவென்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டு தரித்திருந்தாள். அந்தக் கர்ப்பத்தினுடைய தேஜஸினால் சூரியன் முதலியவைகள் காந்தியற்றவைகளாயின. லோகபாலர்களுக்கும் தேஜஸ் குறைந்தது; திக்குகளை இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. அப்பொழுது தேவர்கள் ப்ரஹ்மதேவரிடம் சென்று, ஓ ப்ரபுவே, எதனால் நாங்கள் மிகவும் பயப்படுகிறோமோ, அந்த இருள் உண்டான காரணம் உமக்குத் தெரியுமா? உம்முடைய ஞானமானது காலத்தாலும் குறைவுபடுகிறதில்லை; ஆதலால் உமக்குத் தெரியாத தொன்றும் இல்லை; ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே! ஜகத்திற்கு அதிபதியே! லோகபாலர்களுக்கும் அதிபதியே; எல்லாருடைய அபிப்ராயத்தையும் அறிந்தவரே! விஞானமாகிய பலமுள்ளவரும், மாயையால் ப்ரஹ்ம சரீரத்தை அடைந்தவரும், ரஜோ குணத்தை அங்கீகரித்தவரும் ப்ரபஞ்சத்திற்குக் காரணரும், ப்ரமாணங்களால் அறிய முடியாதவருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்.

மேலும் நீர் ஜீவர்களைப் பரிபாலிப்பவர்; ஸகல லோகங்களும் உம்மிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர். காரிய காரண ஸ்வரூபியாயிருப்பவர்; அப்படிப்பட்ட உம்மை யார்

பலனை யுத்தேசியாமல் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் இந்திரியங்கள்; மனம், ஸ்வாசம், ஆகிய இவைகளை ஜயித்து பக்குவமான யோகமுள்ளவர்களாக உம்முடைய ப்ரசாதத்தை அடைகிறார்கள்.

அவர்களுக்கு ஓரிடத்திலும் அவமானம் நேரிடுகிறது இல்லை. பசுக்கள் கயிறுகளால் கட்டப்படுவது போல் ஸகல ப்ரஜைகளும், உம்முடைய வாக்காகிய வேதங்களால் கட்டப்பட்டு, உம்மைப் பூஜிக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். திதியினால் தரிக்கப்பட்டதும், காசியபர் உடைய வீரியத்தாலுண்டானதுமான கர்ப்பமானது அக்கினி கட்சையில் விருத்தியடைவது போல் வளர்கிறது. அதனால் திக்குகள் இருளால் மூடப்பட்டு இருக்கின்றன (நல்ல காரியங்கள் நடக்கவில்லை! ராத்திரி பகல் என்ற பிரிவு இல்லாததால்;) ஆதலால் நீர் உலகத்திற்கு கேடமத்தைச் செய்யும்; கருணை நிறைந்த பார்வையால் ஆபத்தை யடைந்த எங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்றார்கள்.

11-30 சிறந்த கைகளுள்ள ஓ விதுரரே! பகவான் ஆகிய ப்ரஹ்மதேவர் சிரித்து, (திதியின் கெட்ட செய்கையை நினைத்து) அழகான வார்த்தையால் தேவர்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்து கொண்டு பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார். எப்படியெனில், "ஓ தேவர்களே! என்னுடைய மானச புத்திரர்களும் உங்களுக்கு முந்தியவர்களுமான சனகர் முதலியவர்கள். விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவர்களாய் ஆகாசத்தின் வழியாக லோகங்களில் சஞ்சரித்தார்கள். ஒருகால் அவர்கள் நிர்மல ஸ்வபாவமுள்ள பகவானாகிய மஹாவிஷ்ணுவின்

லோகமாகிய வைகுண்ட லோகம் சென்றார்கள். அந்த லோகம் எல்லோராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டது! அவ்விடத்தில் வஸிப்பவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரீரம் போன்ற தேகமுள்ளவர்கள்! அவர்கள் ஒரு பயனையும் உத்தேசியாமலேயே பகவானை ஆராதிப்பவர்கள்; மேலும் அவ்விடத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவரும், வேதங்களாலேயே அறியக் கூடியவரும், தர்ம ஸ்வரூபியுமான பகவான் சத்ய மூர்த்தியாகத் தம்முடைய பக்தர்களான நமக்குக் கேட்கத்தக்க செய்து கொண்டு வஸிக்கிறார்.

அந்த லோகத்தில் கைவல்யமே சரீரத்துடன் வஸிக்கிறதென்று நினைக்கக் கூடியதும், நைச்ரேயஸம் என்ற பெயருள்ளதுமான ஒரு வனமிருக்கிறது; அதிலுள்ள மரங்கள் இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுக்கக்கூடியவை; எல்லா ருதுக்களிலும் ஏற்படக் கூடிய அழகுள்ளது; அவ்விடத்தில் தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளுடன் பகவானுடைய திவ்ய சரிதங்களைக் காணஞ் செய்கிறார்கள். அவைகள் ஜனங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கக் கூடியவை; மேலும் அவர்கள் ஜலத்தின் மத்தியில் மலர்ந்திருக்கும் மாதவீ புஷ்பங்களுடைய வாசனையுள்ள காற்றையுங் கூட கவனியாமலிருக்கிறார்கள். (போகத்திற்கு சாதனங்களிருந்தாலும், அவைகளில் ஆசைப்படாமல் பகவத் குணங்களைக் காணம் செய்கிறார்கள்.)

பின்னும் அவ்விடத்திலிருக்கும் சிறந்த வண்டானது உரக்கக் கத்தும்போது, அதனைக் கேட்ட பாராவதங்கள் (புறாக்கள்), குயில்கள், சாரஸங்கள், சக்கரவாகங்கள், நச்சுக்குருவிகள், ஹம்சங்கள்,

கிளிகள், தித்திரிகள் (நெருப்புக்கோழிகள்), மயில்கள் ஆகிய பறவைகள் தங்களுடைய கோலாஹல சப்தத்தை நிறுத்தி விட்டு, 'இந்த வண்டானது பகவத் குணங்களைக் காணம் செய்கிறதோ? என்று ஒரு க்ஷண காலம் மௌனங்களாக இருக்கின்றன. மேலும், துளசிமாலையுள்ள பகவான் துளசியின் வாசனையில் பிரீதியுள்ளவராக இருப்பதைப் பார்த்து, மந்தாரம், குந்தம், மருதாணி, நீலோத்பலம், சம்பகம், அர்ண மென்ற புஷ்பம், புன்னை, நாகை மகிழும், தாமரசம், பாரிஜாதம் ஆகிய புஷ்பங்கள் துளசியினால் செய்யப்பட்ட துபசைப் பற்றிப் புகழ்கின்றன. (அவ்விடத்தில் இருப்பவர்கள் மாத்திரியம் இல்லாத வர்களென்பது கருத்து.) மேலும், அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்காரஞ் செய்த மாத்திரத்தால் கிடைத்தவைகளும் (கர்மத்தால் கிடைத்தவர்களில்லையென்பது கருத்து).

வைடூர்யம், மரகதம், ஸ்வர்ணம் ஆகிய இவைகளால் செய்யப்பட்டவைகளுமான பக்தர்கள் உடைய விமானங்கள் வெகுவாக இருக்கின்றன. அந்த விமானத்திலிருப்பவர்களும் பகவானிடத்திலேயே மனமுள்ளவர்களுமான பக்தர்களுக்கு அவ்விடத்தில் இருக்கும் அழகான இருப்பு, சிரிப்பு முதலியவைகளால் ப்ரகாசிக்கும் முகமுள்ள ஸ்திரீகளால் காமத்தை உண்டுபண்ண முடியவில்லை. பின்னும் அவ்விடத்தில் பகவானுடைய க்ருஹமானது தங்க வேலைகளால் அழகான ஸ்படிகச் சுவருள்ளதாக இருக்கிறது, அதில் லக்ஷ்மீ தேவியானவள்; தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துடன், பாதங்களில் அணிந்த பாதசரங்களால் இனிமையான சப்தமுள்ளவளாகி, தோஷமற்றவளாய், (சஞ்சலையென்ற

தோஷமற்றவளாக) தன்னுடைய கையிலிருக்கும் தாமரைப் புஷ்பத்தால் அவ்விடத்திலுள்ள தங்கத் தூள்களைப் பெருக்குகிறவள் போலக் காணப்படுகிறாள். அவளுடைய அனுக்கிரகத்திற்காகவே ப்ரஹ்மதேவர் முதலியவர்கள் முயலுகிறார்கள்.

மேலும் ஓ தேவர்களே! அந்த லக்ஷ்மீதேவியானவள் தன்னுடைய உத்யானத்தில் பவழக்கரையுள்ளவைகளும் நிர்மலமாகிய ஜலமுள்ளவைகளுமான ஓடைகளில் தன்னுடைய தோழிகளுடன் துளஸியினால் பகவானைப் பூஜிக்கிறாள். அப்பொழுது ஜலத்தில் ப்ரதிபிம்பித்தும், அழகான தலைமயிருள்ளதும், மேலான முக்குள்ளதுமான தன்னுடைய முகத்தைப் பார்த்து, பகவானால் கம்பனஞ் செய்யப்பட்டதென்று நினைத்தாள். (லக்ஷ்மியின் அழகும் பகவத்தீனம்) எந்தக் கதைகளைக் கேட்ட மனிதர்களுக்குப் புண்யமும், அதிருஷ்டமும் குறைகின்றதோ, நரகத்தை அடைகிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்டவைகளும், விவேகத்தைப் போக்கக் கூடியவைகளும். அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளைப் பற்றியவைகளுமான கெட்ட கதைகளைக் கேட்பவர்களும், பாபத்தைப் போக்கடிப்பவராகிய பகவானுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளைச் சொல்வதில் பிரியமற்றவர்களுமான ப்ராணிகள் அந்த வைகுண்டம் செல்கிறதில்லை.

தேவர்களான நம்மாலும் விரும்பப்பட்டதும், தர்மம், ஞானம் ஆகிய இவைகளுக்கு சாதனமுமான மனுஷ்ய ஜன்மத்தையடைந்தும் எவர்கள் பகவான் உடைய மாயையால் மோஹித்து அவரை ஆராதிக்க வில்லையோ, அவர்களும் அவ்விடம் செல்லுகிறது

இல்லை. எவர்கள் தேவர்களுக்கு தேவராகிய பகவானை அனுசரிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நம்மாலும் ஆசைப்படக் கூடிய சுபாவமுள்ளவர்களேயாம். அவர்களுக்கு யமனுடைய உபத்திரவம் இல்லை. எவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுடைய யஜமானனாகிய பகவானுடைய குணங்களைக் கானம் செய்து, அதனால் தேகம் பரவசமாகி மயிர்க்கூச்சல் உண்டானவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் மேற்சொல்லிய வைகுண்டஞ் செல்வார்கள்.

ஜகத்திற்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய வாசஸ்தலமும், ஸகல ஜகத்தினால் கொண்டாடக் கூடியதும்; தேவார்ஹமாயும், விசித்திரங்களான சிறந்த விமானங்களுடைய காந்தியுள்ளதுமான அந்த வைகுண்டத்திற்கு அம்முனிகள் தங்களுடைய யோகமாயா பலத்தால் சென்று, பரமானந்தத்தை அடைந்தார்கள். அவ்விடத்தில் அந்த மஹரிஷிகள் அற்புதமான விஷயங்களைப் பார்த்தும் அவைகளில் ஆசைப்படாமல் (பகவத் தரிசனத்தில் ஆசையால்) ஆறு ப்ராகாரங்களைத் தாண்டி ஏழாவது ப்ராகாரம் சென்று அவ்விடத்தில் இரண்டு துவாரபாலகர்களைக் கண்டார்கள். அவர்கள் ஒரே வயதுள்ளவர்கள்! விலையுயர்ந்த தோள் வளைகள், குண்டலங்கள், கிரீடம் ஆகிய இவைகளால் அழகாயிருப்பவர்கள். கையில் கதாயுதத்தைத் தரித்தவர்கள்; வனமாலை யினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகள். கருமையான நிறமுள்ள நான்கு கைகளுள்ளவர்கள்.

மேலும், அவர்களுடைய முகத்தில் வக்கிரமான புருவங்களும், சிவந்த கண்களும்; பெரிய முக்குகளும்

இருக்கின்றன. அப்பொழுது அந்த முனிசுகள் ஸ்வர்ணத்தாலும், வஜ்ரத்தாலும் செய்யப்பட்ட கதவுகளுள்ள ஆறு ப்ராகாரங்களுக்குள் ப்ரவேசித்தது போல, ஏழாவது ப்ராகாரத்திலும் த்வார பாலகர்களான அவ்விருவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களைக் கேட்காமலேயே உள்ளே சென்றார்கள். அவர்கள் சமதிருஷ்டி உள்ளவர்களாகையால் எங்கும் பயமில்லாமல் சஞ்சரிப்பவர்கள். அவர்களை ஒருவரும் தடுக்கிறதில்லை. இப்படிப் பகவானைத் தரிசிப்பதற்காக உள்ளே செல்லுகிறவர்களும், வஸ்திரமில்லாதவர்களும், மிகவும் வயது சென்றவர்களானாலும், ஐந்து வயதுள்ளவர்கள் போல் தோன்றுகிறவர்களும், ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்களும், தடுக்கக் கூடாதவர்களுமாகிய அந்தச் ஸனகர் முதலிய முனிவர்களைப் பார்த்து, அந்தத் த்வாரபாலகர்கள் இருவர்களும் அவர்களுடைய தேஜசை (தேவியத்தைப்) பற்றி பரிசாசஞ் செய்து பகவானுக்குப் ப்ரதிகூல ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாகிப் பிரம்பினால் அவர்களைத் தடுத்தார்கள்.

31-34 இப்படி ஸகல தேவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஸ்ரீ பகவானுடைய த்வார பாலகர்களால் தடுக்கப்பட்ட பூஜ்யர்களான அந்த மஹரிஷிகள், ஸகல லோகத்திற்கும் மிகுந்த ஸுகிருத்தாகிய பகவானுடைய தரிசனத்திற்கு விக்கினம் நேர்ந்ததால் கோபம் கொண்டு, கலங்கிய கண்களுடன் பகவானுக்கு மிகுந்த சிச்ருஷையைச் செய்து, அதனால் வைகுண்டவாசத்தை அடைந்து எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்க்கும் ஸ்வபாவமுள்ள இந்த லோக ஜனங்களுக்குள் இவர்களுடைய

ஸ்வபாவம் வேறாகக் காணப்படுகிறதே, இதென்ன? ஒ த்வாரபாலகர்களே! மிகவும் சாந்தரும், துவேஷமற்ற வருமாகிய அந்த மஹாபுருஷனிருக்குமிடத்தில் யார் தான் போகக்கூடாது? (எல்லோரும் போகலாமென்று கருத்து) நீங்களிருவர்களும் கபட ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் ஆகையால் உங்களைப் போல் மற்றவர்களும் கபடமாக இருப்பார்களென்று பிறரைப் பற்றிச் சந்தேகிக்கிறீர்கள். (பகவத் பக்தி இல்லாதவர்கள் இவ்விடம் வரமாட்டார்கள். பகவான் மிகவும் சாந்தராகையால் அவரிடத்தில் பயப்படவேண்டியது இல்லை. ஆகையால் நீங்கள் மிகவும் துஷ்டர்கள் என்று கருத்து) ஸகல ஜகத்தையும் தம்முடைய வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றும் பகவானுக்கு பேதுபுத்தி இல்லை.

குடத்திற்குள் இருக்கும் ஆகாசமானது எப்படி மஹாகாசத்தில் அடங்கியதோ, அப்படியே பரமாத்மாவினிடத்தில் தாங்கள் அடங்கியவர்கள் என்று வித்வான்கள் பார்க்கிறார்கள். அப்பேற்பட்ட பகவானிடத்தில் மற்றவர்களிடத்தில் போல் பேதுபுத்தியாலுண்டாகும் பயமானது தேவர்கள் போல வேஷந் தரித்த உங்களால் உண்டு பண்ணப்பட்டது. ஆனதால் மந்தபுத்தியுள்ளவரும் ஸ்ரீ பகவானுடைய வேலைக்காரர்களுமாகிய உங்களுடைய கேஷமத் திற்காகவே யோசித்துச் சொல்லுகிறோம். நீங்கள் பேதுபுத்தி உள்ளவர்களாகையால், காமம், குரோதம், உலோபம் ஆகிய மிக்க பாபிகளாகிய மூன்று சத்ருக்கள் வஸிக்கும் பூலோகத்திற்குச் செல்லுங்கள், என்றார்கள்.

35-36 அதனைக் கேட்ட அவ்விருவர்களும், ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் வேலைக்காரர்களானாலும், ப்ராஹ்மண சாபம் அநேக அஸ்திரங்களாலும் நிவர்த்திக்க முடியாதது, என்ற நிச்சயமுள்ளவர்களாகி மிகவும் பயந்து அம்முனிவர்களுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்களை நோக்கி, ஓ மஹரிஷிகளே! குற்றஞ் செய்தவர்களான எங்களுக்குத் தக்கபடி சிஷை விதித்தீர்கள். (துங்களிடத்தில் கொஞ்சமேனும் குற்றமில்லை யென்பது கருத்து.) ஆனாலும் நீங்கள் எங்களிடத்தில் கிருபை செய்து, பச்சாதாபமடைந்து, எங்களை அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும். எங்களுடைய புத்திக் குறைவினால் நாங்கள் கீழுலகஞ் சென்றாலும், அவ்விடத்தில் எங்களுக்கு மோஹம் உண்டாகாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படி மோஹம் உண்டானாலும் பகவானுடைய ஞாபகமிருக்க வேண்டும். அஃதிருந்தால் ஈசுவரனுடைய ஆக்ஷேபை அதிக்ரமித்ததாலுண்டான தோஷமும் நீங்கிவிடும், என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

37-45 அப்பொழுது பெரியோர்களுக்கு மனோகரராகிய பகவான் தம்மைச் சார்ந்த த்வார பாலகர்கள் சாதுக்களுக்கு குற்றஞ் செய்தார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, பரமஹம்சர்களான மஹர்ஷிகளாலும் தேக்கடிய தம்முடைய பாதங்களை அசைத்துக் கொண்டு (கால்நடையாக) லக்ஷ்மீதேவியுடன் அவ்விடம் வந்தார். (என்னுடைய பாததரிசனத்திற்காக வந்தவர்களைத் தடுத்ததால் அவர்கள் கோபங் கொண்டார்கள். அந்தத் தரிசனத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தோமர்னால் கோபம் தணிந்துவிடுமென்பது கருத்து) அந்த முனிவர்கள் அப்பொழுது அவ்விடம்

வந்த பகவானைத் தரிசித்தார்கள். அவர் அந்த முனிகளுடைய சமாதியால் அடையக் கூடிய பாக்கியமேயாவார். மேலும் அவரை அந்த லோகத்துப் புருஷர்கள் குடை முதலியவைகளால் உபசரிக்கிறார்கள். அவருடைய பக்கங்களில் ஹம்சம் போன்ற சாமரங்கள் வீசப்படுகின்றன. அவைகளிலிருந்து வீசும் காற்றானாது மிகவும் சுகரமாகவிருக்கிறது. அதனால் சந்திரன் போலப் ப்ரகாசிக்கும் வெண்குடையில் தொங்குகிற முத்து மாலைகள் அசைகின்றன. அவைகளிலிருந்து ஜலத்துளிகள் விழுகின்றன.

பின்னும் அந்தப் பகவான் எல்லாரிடத்திலும் தயைசெய்யும் நல்ல முகமுள்ளவர். ஆசைப்பாக்கடிய சத்தூணங்களுக்கு வாசஸ்தலமாக இருப்பவர். ப்ரீதியுடன் பார்ப்பதால் மனத்திற்கு சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறவர். மேலும், அவர் சுவர்கத்திற்குச் சிரோரத்னமாக இருக்கும் தம்முடைய வைகுண்ட லோகத்தைத் தம்முடைய கருத்த மார்பிலிருக்கும் லக்ஷ்மீயால் ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர். மேலும் பீதாம்பரம் தரித்த பெரியதாக பகவானுடைய நிதம்பத்தில் ப்ரகாசிக்கிற கடிசூத்ரத்தாலும், வண்டுகளால் சப்திக்கும் வனமாலையாலும் அந்த உலகம் விளங்குகிறது. மேலும், அந்தப் பகவான் அழகான கங்கணத்தைத் தரித்தவர். கருடனுடைய தோளில் ஒரு கையை வைத்தும், மற்றொரு கையால் தாமரைப் புஷ்பத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டு மிருந்தார். அவருடைய கன்னங்கள் மின்னலை அவமதிக்கக் கூடிய மகர குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை, முகமானது அழகான மூக்குள்ளது. பின்னும் அவர் ரத்னங்களிழைத்த கிரீடமுள்ளவர். கைகளுடைய

மத்தியில் ப்ரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துப ஹாரமுள்ளவர். அவருடைய சரீரமானது மிகுந்த அழகுள்ளதாகையால், பக்தர்கள் அவருடைய திவ்ய தேகத்தைத் தரிசித்தவுடன், நானே மிகுந்த செளந்திரியமுள்ளவன் என்ற லக்ஷமீதேவியுடைய அகங்காரம். இதனால் அடக்கப்பட்டதென்று நினைக்கிறார்கள்.

அப்பேர்ப்பட்ட பகவானுடைய சரீரத்தைத் தரிசித்து அம்முனிகள் திருப்தி அடையாதவர்களாகி, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவருடைய பாதத்தில் தங்களுடைய சிரசு படும்படியாக நமஸ்கரித்தார்கள். அவர் ப்ரஹ்மாவாகிய என்னாலும், பரமசிவனாலும் உங்களாலும் (தேவர்களாலும், சேவிக்கத்தக்க திவ்ய சரீரத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிறவர்) அப்பொழுது அந்தப் புண்டரீகாக்ஷருடைய (தாமரைக் கண்ணன்) பாதங்களிலிருந்து துளஸியின் மதுவுடன் கூடிய காற்றானாது மூக்கு வழியாக அவர்களுக்குச் சென்றது. அவர்கள் ப்ரம்மானந்தத்தை அனுபவிக்கிறவர்களானாலும், அவர்களுடைய மனம் கலங்கினது. சரீரத்தில் மயிர்க் கூச்சலுண்டாயிற்று. பின்பு அவர்கள் பகவானுடைய கருத்த தாமரை மலர் போன்ற முகத்தையும், அதில் சிவந்த அழகாய் உள்ள உதடுகளையும் குருக்கத்தி மலர் போல் வெண்மையான சிரிப்பையும் பார்த்து பூர்ண மனோரதமுள்ளவர்களாகத் திரும்பவும் இரத்தினங்கள் போன்ற நகங்களுக்கு ஆசிரயங்களான அவருடைய பாதங்களைத் தரிசித்துத் தியானஞ் செய்தார்கள். (எல்லா அவயவங்களுடைய லாவண்யத்தை ஒரே தடவையில் பார்த்து க்ரஹிக்க முடியாதவர்களாக அடிக்கடி பார்த்தார்களென்பது கருத்து.) அந்தப்

பகவான் யோக மார்க்கத்தைக் கொண்டு தேடுபவர்களால் தியானஞ் செய்யக்கூடியவர். அநேக ஞானிகளால் உபாசிக்கப்பட்டவர். புருஷரூபத்தைக் காண்பித்தவர். மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காதவைகளும், இயற்கையாகவே கிடைத்தவைகளுமான எட்டுவித ஐசுவர்யங்களுள்ளவர், அப்பேர்ப்பட்ட பகவானை அந்த ஸனகர் முதலிய மஹர்ஷிகள் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள்.

46 50 "ஓ பகவன்! நீர் ஸகல பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலிருப்பவரானாலும், துஷ்டர்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட நீர் எங்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்பட்டீர். உம்மிடத்திலிருந்து உண்டானவரும், எங்களுக்குப் பிதாவுமான ப்ரஹ்மதேவர். உம்முடைய ரகசியத்தை உபதேசித்தபொழுதே, நீர் காதின வழியாக எங்களுடைய ஹிருதயத்தை அடைந்திருக்கிறீர். ஓ பகவான்! உம்மைப் பரமாத்மா வென்றும், சுத்த சத்வ மூர்த்தியாகையால் பக்தர்களுக்கு ரதியை (ஆசையை) உண்டு பண்ணுகிறவராகவும், தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். உம்முடைய கிருபையால் (அனுதாபம்) பக்தியோகத்தை அடைந்து அதனால் மனத்திலிருக்கும் அகங்காரத்தை ஒழித்து, வைராக்யமடைந்த மஹரிஷிகள் உம்மை அறிவார்கள். மேலும், ஸ்தோத்திரம், பண்ணக்கூடியதும், பரிசுத்தியை உண்டு பண்ணக்கூடியதுமான உம்முடைய கதையின் ரசத்தை எவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களோ, எவர்கள் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைந்து இருக்கிறார்களோ, அந்தப் பக்தர்கள் உம்முடைய அனுக்கிரகபரமான மோக்ஷத்தையும் விரும்புகிறதில்லை.

அப்படியிருக்க, பயமுள்ளதாகிய இந்திரபதம் முதலியவைகளை விரும்புவார்களா? ஓ பகவன்! உம்முடைய பக்தர்களைச் சபித்ததால் நாங்கள் தங்களுக்கு அபராதஞ் செய்தவர்களானோம். அதனால் எங்களுக்கு ஜன்மம் ஏற்படுமோ? வண்டானது முட்களால் வருத்தப்பட்டும் புஷ்பங்களில் ரமிப்பது போல அந்த ஜன்மாவிலும் எங்களுடைய மனமானது உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தையே நினைத்திருக்கும் ஆனால் அந்த ஜன்மமும் எங்களுக்குக் கிடைப்பது சம்மதமேயாகும். ஆனால் துளசியானது உம்முடைய பாதத்தின் சம்பந்தத்தால் விளங்குவதுபோல் எங்களுடைய வாக்கும் தங்களுடைய குணங்களைச் சொல்வதாலேயே ப்ரகாசிக்க வேண்டும். எங்களுடைய காதுகளும் உம்முடைய கல்யாண குணங்களைக் கேட்பதாலேயே நிறைந்திருக்க வேண்டும்.

ஓ மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவரே! நீர் இந்த திவ்ய ஸ்வரூபத்தை நாங்கள் பார்க்கும்படி செய்ததால் எங்களுடைய கண்கள் சபலங்களாயின. இந்த ஸ்வரூபம் துஷ்டர்களுக்குப் புலப்படாது அந்தப் பகவானாகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்' என்று சொன்னார்கள்.

அத்தியாயம்-16

ஐய விஜயர்களுக்கு அனுக்கிரகம்

1-2. அந்த ஸனகர் முதலிய யோகிகளுடைய வார்த்தையைச் சிலாகித்து வைகுண்டத்திலிருக்கும் சாக்ஷாத் பகவான், இந்த ஐயன் விஜயன் என்கிற இருவர்களும் என்னுடைய பார்ஷதர்களானாலும் இவர்கள் தர்மத்தை அதிக்ரமித்தவர்கள். ஆதலால் இவர்கள் விஷயத்தில் என்னுடைய பக்தர்களான உங்களால் செய்யப்பட்ட சிக்ஷையானது எனக்கும் அபிமதமேயாம், எனக்குப் ப்ராஹ்மணர்களே முக்கியமான தெய்வம். என்னுடைய வேலைக்காரர்களால் செய்யப்படும் குற்றமானது என்னால் செய்யப்பட்டதாகவே நினைக்கிறேன். நீங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். எவனுடைய வேலைக்காரன் கெட்ட காரியத்தைச் செய்கிறானோ அவனைப்பற்றி ஜனங்கள் பேசிக் கொள்வார்கள் அல்லவா? அது குஷ்ட ரோகமானது தோலைக் கெடுப்பது போல யஜமானுடைய கீர்த்தியைக் கெடுத்துவிடுகிறது. என்னுடைய சுத்தமும் அமிருதமயமுமாகிய கீர்த்தியைக் கேட்பதால் அதில் ஸ்நானம் செய்யும் சண்டாளன் வரையிலுள்ள ஜகத்தானது பரிசுத்தமாகி விடுகிறது. உங்களிடமாக நல்ல கீர்த்தியை அடைந்து விளங்கும் நான் என்னுடைய கையானாலும் உங்களுக்கு விரோதம் செய்யுமானால் அதை வெட்டிவிடுவேன். ப்ராஹ்மணர்களைச் சேவித்ததால், பரிசுத்தமாகிய பாததுளி உள்ளவனாகவும், ஸகல பாபங்களையும் போக்கக் கூடியவனாகவும் நல்ல ஸ்வபாவத்தை அடைந்தவனுமாகவும் நான் இருக்கிறேன். அப்பேர்ப்பட்ட என்னை

(வைராக்கிய முள்ளவனானாலும்) லக்ஷ்மி ஒருபொழுதும் விடுகிறதில்லை. அவளுடைய கடாட்சத்தை ப்ரஹ்ம தேவர் முதலியவர்களும் அடைய விரும்பித் தபஸ் செய்கிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அன்னங் கொடுத்து அவர்கள் நெய் ஒழுகும்படி புசிக்க அவர்கள் முகமாய் நான் புசித்து எவ்வளவு திருப்தி அடைகிறேனோ அவ்வளவு சந்தோஷமானது யாகத்தில் யஜமானனால் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ்ஸை அக்கினி முகமாகப் புசிப்பதால் எனக்கு உண்டாகிறது இல்லை. ப்ராஹ்மணர்கள் குற்றஞ் செய்தாலும் அதைப் பொறுப்பதே உசிதம்.

எவர்களுடைய பாதத்தை அலம்பிய ஜலமானது பரமசிவனையும் மற்ற ஜகத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்து கிறதோ, தடையற்றதும் பூர்ணமுமான யோக மாயையின் விபூதிகளை உடையவனாகிய நான் அந்தப் ப்ராஹ்மணர்களுடைய பாததூளியைச் சிரசால் தரிக்கிறேன். மேலும் என்னுடைய சரீரமாகிய ப்ராஹ்மணர்களையும், பசுக்களையும் காப்பாற்று கிறவர்களில்லாமல் கஷ்டப்படும் மற்றப் ப்ராணிகளையும் பாப ஸ்வபாவமுள்ள எந்தப் புருஷர்கள் சர்ப்பம் போல் கோபமுள்ளவர்களாகி என்னை காட்டிலும் வேறென்று நினைக்கிறார்களோ, அவர்களை என்னுடைய வேலைக்காரனாகிய யமனிடத்திலிருக்கும் கழுகுபோன்ற தூதர்கள் உபத்திரவிக்கிறார்கள். எவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களை என்னுடைய ஸ்வரூபமென்று நினைத்து சித்தத்தில் சந்தோஷத்துடனும், சிரித்த முகத்துடனும் பூஜிக்கிறார்களோ, பிரியமுள்ள வார்த்தையால் பேசிக்கொண்டு புத்திரனைப்போல் அழைக்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னைப் பூஜித்தவர்களாக

ஆகிறார்கள். ஆதலால் இவ்விருவரும் யஜமானனாகிய என்னுடைய எண்ணத்தை (ப்ராஹ்மணர்களே தெய்வமென்பதை) அறியாமல், உங்களிடத்தில் குற்றஞ் செய்ததால், அதன் பலனை உடனே அனுபவித்து மறுபடியும் என்னுடைய சமீபம் சேரட்டும். இவர் களுக்குச் சீக்கிரமாக சாயத்தின் முடிவுக்காலத்தை ஏற்படுத்துவதே என்னைப்பற்றிச் செய்யும் அனுக்கிரமமும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

13-25. அந்த யோகிகள் கோபமுள்ளவர்களானாலும் பின்பு பிரியமானதும். மந்திர ஸ்வரூபமான அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அவர்களுடைய ஆத்மாவானது போதுமென்று திருப்தி அடையவில்லை. மேலும் அவர்கள் சொற்ப, அக்ஷரங்களுள்ளதும் மிகுந்த அர்த்தமுள்ளதும், சிறந்ததுமான பகவானுடைய வார்த்தையைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டு அர்த்தத்தாலும் அபிப்பிராயத்தாலும் கம்பீரமாகிய அதனை நன்றாக யோசித்தும் பகவானுடைய எண்ணம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களாக மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மயிர்க்கூச்சலை யடைந்து யோக மாயையால் தம்முடைய மேலான ஐசுவர்யத்தின் மேன்மையைக் காண்பிக்கும் பரமபுருஷனை நோக்கி, "ஓ பகவான், நீர் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியாயிருந்து நான் அபராதஞ் செய்தேனென்றும் எனக்கு அனுக்கிரஹஞ் செய்யுங்களென்றும் சொல்லுகிற உங்களுடைய எண்ணம் இன்னதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் பக்தியுள்ள வராகிய உமக்குப் ப்ராஹ்மணர்கள் முக்கிய தெய்வம் என்பது ப்ரசித்தமே. தேவர்களுக்கும் தேவர்களான ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் நீர் ஆத்மாவாகவும்

தெய்வமாகவும் இருக்கிறீர். உம்முடைய அவதாரங்களால் புராதனமான தர்மமானது காப்பாற்றப்படுகிறது. விகாரமற்றவராகிய நீர் தர்மத்திற்கு முக்கிய பலமாக ஆகிறீர். யோகிகள் உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தால் நிவிர்த்தி மார்க்கத்தை யடைந்து ஸம்சாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட உமக்குப் பிறர் அனுக்கிரஹஞ் செய்வதென்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. மேலும் பக்தர்களால் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தில் அர்ச்சிக்கப்பட்ட துளசி மாலையை வண்டானது விரும்புவதுபோல், லக்ஷ்மீதேவியானவள் பக்தர்களால் உம்முடைய பாதத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும் துளசி மாலையில் வஸிக்கும் சிறந்த வண்டுக்கும் ஸ்தானமாகிய பாதத்தை விரும்பியவள்போல உம்மை ஒவ்வொரு சமயத்திலும் சேவிக்கிறாள். பணத்தை விரும்பியவர்கள் அவளுடைய பாததுளியைச் சிரசால் தரிக்கிறார்கள். சிறந்த பக்தர்களிடத்திலேயே தொடர்புடைய நீர், பலவித ஸூஸ்ருஷைகளால் ஸேவிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியையும் ஆதரிப்பதில்லை. உம்மிடத்தில் சேவிக்கக்கூடிய குணங்கள் யாவும் இருக்கின்றன.

அப்படியிருக்க, ப்ராஹ்மணர்களுடைய பாத துளியும் ஸ்ரீ வத்ஸமென்ற அடையாளமும் உம்மைப் பரிசுத்தப் படுத்துகிறதென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? பாதத்திலிருக்கும் துளசி மாலையிலிருக்கும் வண்டைப் பார்த்து லக்ஷ்மீதேவியானவள் 'இந்த வண்டு சாரத்தைக் கிரஹிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளது, சபல ஸ்வபாவமுள்ளது. இதுவும் பகவானுடைய பாதத்திலிருக்கும் துளசியில் ரமிக்கிறது, ஆகையால் பாதத்தின் லாவண்யம் அதிகம் ஆனதுபற்றி நான்

மார்பிலிருந்தாலும் ஸபத்னியாகிய துளசியுடன் பாதத்தைச் சேவிப்பேன், என்று அனுசரிக்கிறாள். (அவளை நீர் ஆதரிக்கிறதில்லை) தர்ம மூர்த்தியாகிய உமக்கு மூன்று யுகங்களில் மூன்று பாதங்கள் இருக்கின்றன. (துபஸ், செளசம், தயை) ப்ராஹ்மணர்களுக்காகவும். தேவர்களுக்காகவும், இந்த ஸ்தாவர ஜங்கமங்களடங்கிய ஜகத்தை சத்வ குணம் பொருந்தியதும், வரத்தைக் கொடுக்கிறதுமான உம்முடைய சரீரத்தால் அதற்கு விகாரமான ரஜஸ் தமஸ் ஆகிய இவைகளை அடக்கிக் காப்பாற்றுகிறீர். உம்மால் காப்பாற்ற வேண்டிய ப்ராமணோத்தமர்கள் உடைய கூட்டத்தைப் பிரியமான வார்த்தையாலும் பூஜையாலும் நீர் காப்பாற்றாமற்போனால், வேத மார்க்கமானது கெட்டுப் போய்விடும். லோகத்தில் சிறந்தவனால் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மத்தையே மற்றவர்கள் பிரமாணமாகக் கொள்கிறார்கள். சத்வ குண நிதியும் ஜனங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்ய விரும்பியவரும், தமது சக்தியால் தர்ம விரோதிகளை நாசஞ் செய்வருமாகிய உமக்கு வேத மார்க்கம் கெட்டுப் போவது அபிதமல்ல. ப்ராஹ்மணர்களை வணங்குவதால் ஜகத்பதியாகிய உம்முடைய தேஜஸ் குறைகிறதில்லை. அது உமக்கு விளையாட்டேயாம். ஓ ஈச! இவர்களுக்கு நீர் எந்தச் சிகைஷையை விதித்தாலும் ஜீவனத்தை ஏற்படுத்தினாலும் அதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் அபராதுஞ் செய்யாதவர்களான இவ்விருவர்களையும் நாங்கள் ச்பித்தபடியால் எங்களுக்கு தகுதியான சிகைஷையை விதியும்" என்றார்கள்.

26. அதனைக் கேட்ட பகவான் "ஓ ப்ராஹ்மணர்களே!

இந்தப் பார்ஷதர்களிருவரும் அசுரஜன்மத்தை அடைந்து அந்த ஜன்மத்தில் கோபத்தால் மனத்தை என்னிடத்திலேயே செலுத்துவதாகிய யோகத்தைச் செய்து மறுபடியும் என்னுடைய சமீபத்தை அடைவார்கள். உங்களால் செய்யப்பட்ட சாபமானது என்னால் கொடுக்கப்பட்டதென்றே நினையுங்கள் என்றார்.

27-28. பின்பு அந்த மஹரிஷிகள் நேத்ரானந்தத் திற்கு பாத்திரமாயும், வேறு பிரகாசத்தை அபேக்ஷியாமல் சுயமாய்ப் ப்ரகாசிப்பவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவையும் அவருக்கு இருப்பிடமான வைகுண்டத்தையும் பார்த்து, பகவானை பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றி நமஸ்காரஞ் செய்து அவரிடம் விடைபெற்று விசேஷ ஆனந்தத்துடன் மஹாவிஷ்ணுவின் விபூதியைப்பற்றிக் கொண்டாடிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

29-37. பகவான் தம்முடைய பார்ஷதர்கள் இருவரையும் நோக்கி "நீங்கள் பயப்படவேண்டாம் உங்களுக்குக் கேஷமமுண்டாகும். உங்களுடைய சாபத்தைப் போக்கடிக்க நான் ஸமர்த்தனானாலும் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸை அடக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. மேலும் முன்னொருகாலத்தில் நான் பிரளய கலகத்தால் தனித்திருக்கும்போது (அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் போன லக்ஷ்மீதேவியை) அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிக்கும் லக்ஷ்மீதேவியைத் தடுத்தபடியால் உங்களுக்கு இந்த விஷயம் லக்ஷ்மீயினாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ப்ராஹ்மண அவமானத்தின் பலனை அனுபவித்து அந்த ஜன்மத்தில் விரோதத்தால் என்னை எப்பொழுதும் தியானம் செய்து சொற்ப

காலத்தில் என்னுடைய சமீபம் வருவீர்கள் என்று பகவான் த்வாரபாலகர்களுக்கு ஆக்ஞாபனம் செய்து அநேக விமானங்களுக்கு அவங்காரமாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான காந்தி பொருந்தியதுமான தமது ஸ்தானஞ் சென்றார். பிறகு அந்தத் தேவ சிரேஷ்டர்கள் இருவரும் தடுக்க முடியாத ப்ரஹ்ம சாபத்தால் கர்வமற்றவர்களாக ஆனார்கள்.

ஓ குழந்தைகாள்! வைகுண்டத்திலிருந்து அவர்கள் விழும்போது விமானங்களிலிருப்பவர்கள் ஹா!ஹா! என்று கதறினார்கள். அந்தப் பார்ஷதர்களே காசியபருடைய வீரியத்திற்குத் திதியின் கர்ப்பத்தில் உண்டானவர்கள். இரட்டைப் பிள்ளைகளான அந்த அசுரர்களுடைய தேஜஸ்ஸால் அப்பொழுது உங்கள் உடைய தேஜஸ் குறைந்தவிட்டது. ஆனாலும் பகவான் கேஷமத்தைச் செய்வார். அவர் ஸகல ஜகத்தையும் படைத்தவர். காப்பாற்றுகிறவர் சம்கரிப்பவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர். அவருடைய யோக மாயை யோகேசர்களாலும் அறியமுடியாதது. அவரைச் சார்ந்தவர்களான நமக்கு அவரே கேஷமத்தைச் செய்வார். இந்த விஷயத்தில் நம்முடைய யோசனை பயன்படாதது என்று சொன்னார்.

அத்தியாயம் 17

திதிக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்தது

1-15 இப்படி ப்ரஹ்மதேவரால் சொல்லப்பட்ட காரணத்தைக் கேட்டு தேவர்கள் எல்லோரும் சம்சயம் அற்றவர்களாக ஸ்வர்க்கம் சென்றார்கள். திதியானவள் தனது பர்த்தாவினுடைய கட்டளையினால் புத்திரன் உடைய சரிதத்தில் சந்தேகமுள்ளவளாக ஆயிரம் வருஷங்களைக் கழித்தாள். பிறகு இரண்டு குமாரர்களைப் பெற்றாள். அவ்விருகுழந்தைகள் பிறக்கும் போது பூமியிலும் அந்தரிஷுத்திலும், த்யுலோகத்திலும் வரப்போகின்ற பயத்தைக் காட்டும் அநேக உத்பாதங்கள் உண்டாயின. மலைகளுடன் பூமி அசைந்தது. ஆகாசம் முழுவதும் ஜ்வலித்தது. குறைக் கொள்ளிகளும் இடிகளும் விழுந்தன. தூமகேதுக்கள் காணப்பட்டன. அடிக்கடி பூதாகார சப்தத்துடன் காற்றானாது மரங்களை வேரோடு பிடுங்கிற்று. அந்தக் காற்றுக்கு தூளியே த்வஜமாகவும், காற்றின் ஸமுகம் ஸைன்யமாகவும் இருந்தன. சிரிப்பது போன்ற மின்னல்களுள்ள மேகங்களால் தேஜஸ் மறைக்கப்பட்டது. மேலும் ஆகாசமானது இருளால் சூழப்பட்டது. சமுத்திரத்தின் மத்தியிலிருக்கும் மகரம் முதலிய ஜந்துக்கள் கலங்கின. அவைகள் உயரக்கிளம்பின. கிணறு, குளம் முதலியவை கலங்கின. அவைகளிலுள்ள தாமரைகள் உலர்ந்து போயின. சந்திரன், சூரியர் இவர்களுக்கு ராஹுகக்ராஸம் நேர்ந்தது. (கிரஹணம்.)

மேலும் அவர்களைச் சுற்றிக் கோட்டை கட்டப் பட்டது, மேகமில்லாதபோது கர்ஜிதம் உண்டாயிற்று.

அதனால் குகை முதலிய இடங்களில் எதிரொலியும் உண்டாயிற்று. கிராமங்களில் பெண் நரிகள் அக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டு பயங்கரமாக ஊளையிட்டன. கோட்டான்களும், நரிகளும் சப்தித்தன, நாய்கள் பாடுகின்றவை போலும், அழுகின்றவை போலும் தலையைத் தூக்கிப் பலவகையாக்கக் குரைக்க ஆரம்பித்தன. ஓ விதுர! கழுதைகளும் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூர்மையான குளம்புகளால் பூமியைப் பிளந்தும் தங்களுடைய ஜாதிக்குரியபடி சப்தித்தும், மதமுள்ளவைகளாக ஓடின. கழுதைகளின் சப்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்து பறவைகள் தங்களுடைய கூடுகளிலிருந்து பூமியில் விழுந்தன. இடைச்சேரியிலும், காடுகளிலுள்ள பசுக்கள் (மிருகங்கள்) மேற்சொல்லிய சப்தத்தால் நடுங்கி முத்திரத்தை விட்டதும் அன்றிச் சாணத்தையும் போட்டன. மேலும் பசுக்கள் பயந்தன; இரத்தங்களைக் கறந்தன. வருஷித்தன. தேவதா பிரதிமைகள் அழுதன. காற்றில்லாத போது மரங்கள் கீழே விழுந்தன. பாப கிரஹங்கள் சுபக் கிரஹ நக்ஷத்திரங்களையும் அதிகிரமித்துச் சென்றன (அதிசாரம்) வக்ராதியால் உபத்திரவித்தன; ஒன்றுக் கொன்று மேற்காட்டியவைகளும், மற்றவைகளுமாகிய அபசகுனங்களை கண்டு அவைகளின் உண்மையை அறியாதவர்களான எல்லாரும் பிரளயம் நேர்ந்துவிட்டதென்று நினைத்தார்கள். ப்ரஹ்மதேவருடைய புத்திரர்களான சனகர் முதலியவர்கள் மாத்திரம் பயப்படவில்லை.

19-31 அந்த ஆதிதைத்யர்கள் இருவரும் (திதியின் புத்திரர்கள் தைத்யர்கள்) தங்களுடைய பெளருஷத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு கருங்கல் போல்

வளர்ந்தார்கள்; இவர்களுடைய சுவர்ண கிரீடங்கள் உடைய நுணிகள் ஆகாயத்தை ஸ்பர்சித்திருந்தன. தோள்வளைகளுள்ள கைகள் திக்குகளின் எல்லை வரையிற் சென்றன. அரைநாண் முதலியவையுள்ள இடுப்பானது சூரியமண்டலத்திற்கு மேலாக இருந்தன. அவர்களுடைய அடி வைப்பினால் பூமி அசைந்தது. அப்பொழுது மாரீசர் அவ்விருவர்களுக்குள் எவனைத் திதியானவள் முதலில் பெற்றாளோ, அவனுக்கு ஹிரண்யாக்ஷனென்றும், தம்முடைய தேகத்திலிருந்து முதலில் திதியிடம் பிரவேசித்த வீரியத்தால் உண்டானவனுக்கு ஹிரண்யகசிபு என்றும் பெயர் வைத்தார். அந்த ஹிரண்யகசிபுவானவன் ப்ரஹ்ம தேவரிடம் வரம் பெற்று மிருத்யு பயமில்லாதவனாகி, கர்வமடைந்து உலகபாலர்களை ஜயித்து, ஸகல உலகங்களையும் ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்டான். அவனுடைய தம்பியாகிய ஹிரண்யாக்ஷன் என்பவன் தமயனிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதியுள்ளவன். மேலும் அவன் ஒவ்வொரு நாளும் கதாயுதத்தைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு யுத்தஞ் செய்ய விரும்பினவனாகத் தகுந்த எதிரியைத் தேடி ஸ்வர்க்கத்தில் அலைந்தான். அவன் ஸகிக்க முடியாத வேகமுள்ளவன்! அவன் அணிந்திருக்கும் ஆபரணமாகிய தங்கச் சலங்கைகள் இனிமையாகச் சப்திக்கின்றன. அவன் வைஜயந்தி என்னும் மாலையைத் தரித்தவன்; பெரிதாகிய கதாயுதத்தை தோளில் வைத்துக் கொண்டவன்; மனோ பலத்தாலும், தேகபலத்தாலும் கர்வமுள்ளவன்; ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவன்; எவரிடத்திலும் பயமற்றவன்; அப்படிப்பட்ட அந்த அசுரனைக் கண்டு கருடனைக் கண்ட சர்ப்பங்கள் போல் தேவர்கள் எல்லாரும் ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

அந்த அசுர சிரேஷ்டன் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் பயந்து இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஒளிந்து கொண்டார்களென்று தெரிந்து கொண்டு மதத்துடன் கர்ஜித்தான். மிக்க பலமுள்ள அந்த அசுரன் அவ்விடத்திலிருந்து திரும்பி மிக்க ஆழமுள்ளதும், பயங்கரமான சப்தமுள்ள துமான சமுத்திரத்தில் மதங்கொண்ட யானைபோல் விளையாடுவதற்காகப் பிரவேசித்தான். அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் வருணனுடைய சைனியங்களாகிய ஜலஜந்துக்கள் பயத்துடன் மனங்கலங்கி அவனால் அடிக்கப்படாமல் இருந்தாலும் அவனுடைய தேஜஸ்ஸினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவைகளாக வெகுதூரம் ஓடிற்று.

அப்பொழுது அவன் தன்னுடைய தச்சுகளால் மிகுந்த அலைகளை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு எஃகினால் செய்யப்பட்ட கதாயுதத்தால் அடித்துக் கொண்டு அநேக வருஷங்கள் சமுத்திரத்திலேயே சஞ்சரித்துப் பின்பு வருணனுடைய பட்டணம் சென்றான். அது விபாவரி என்ற பெயருள்ளது. அவ்விடத்தில் அவன் ஜலஜந்துக்களுக்கு அதிபதியும் பாதாள உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவருமான வருணனைக் கண்டு சிரித்துக் கொண்டு பரிகாசத் திற்காக அவரை நமஸ்கரித்து, தாழ்ந்தவன் போல் அவரை நோக்கி, "ஓ மேலான அரசரே! நீர் உலக பாலர்களுக்கு அதிபதி; மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர்; கர்வமுள்ளவர்களும் தங்களை வீரர்களென்று நினைத்தவர்களுமான துஷ்டர்களுடைய கர்வத்தை அடக்கக் கூடியவர், நீர் முன்காலத்தில் தைத்தியர் களையும், தானவர்களையும் ஜயித்து ராஜக்யமென்ற யாகத்தைச் செய்தீரல்லவா? ஆனது பற்றி

இப்பொழுது என்னுடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும்” என்றான். இப்படி மிகுந்த கர்வத்துடன் பரிகாசம் செய்யும் அந்த ஹிரண்யாக்ஷனை நோக்கிச் சமுத்திர ராஜன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, ஓ அசுர சிரேஷ்ட! நான் யுத்தஞ் செய்வது முதலியவகைளில் உற்சாகத்தை விட்டுவிட்டேன். (சாந்தியை அடைந்து இருக்கிறேன்.) ஆனால் உன்னுடன் யுத்தம்செய்யத் தகுந்த புருஷன் பகவான் ஒருவரே, வேறு யாராலும் முடியாது. அவர் புராண புருஷர். உன்னைப் போன்ற வீரர்கள் அவரைத் துதிக்கிறார்கள், அவர் உன்னைப் போல் அசத்தாயிருப்பவர்களைக் கொல்வதற்காகவும், சாதுக்களை அனுகூலிப்பதற்காகவும் பலவகையாக அவதரிக்கிறார். அவரிடஞ் சென்றால் கர்வமற்றவனாகி யுத்தகளத்தில் படுப்பாய், நாய்கள் உன்னைச் சுற்றிக் கொள்ளும், என்று சொன்னார்.

அத்தியாயம்-18

யக்ஞவராஹருக்கும் ஹிரண்யாக்ஷனுக்கும் யுத்தம்

1-5. மிகுந்த மதமுள்ளவனும் கம்பீர மனமுள்ளவனுமான அந்த ஹிரண்யாக்ஷன் சமுத்திர ராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நாரதரிடமாகப் பகவானிருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து கொண்டு வெகு வேகமாகப் பாதாளலோகம் சென்றான். அவ்விடத்தில் சிங்கப் பல்லால் பூமியை உயரத்துாக்கி கொண்டு இருக்கும் வாரஹருபியான பகவானைக் கண்டான். அவர் எல்லோரையும் ஜயிப்பவர். அவருடைய கண்கள் சிவந்தவைகளாக இருந்தன. அவைகளால் அசுரனுடைய காந்தியானது குறைந்தது, அவரைக் கண்ட அவன், “ஆச்சரியம். காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் மிருகமாகிய பன்றிக்கு இவ்வளவு தேஜஸ் இருக்கிறதே, என்று சிரித்தான். பின்னும் அவன் அவரை நோக்கி, “ஓ தேவர்களுக்குள் அதமனே! பன்றி யுருவங்கொண்டவரே! ஒன்றையும் அறியாதவனே! பாதாள வாசிகளாகிய எங்களுக்கு ப்ரஹ்மதேவரால் இந்தப் பூமி கொடுக்கப்பட்டது, ஆனதால் இவளை விட்டுவிடு, நான் பார்த்திருக்கும் போது இந்தப்பூமியுடன் நீக்ஷேமமாகத் திரும்பிப் போகமுடியாது. நமக்குச் சத்துருக்களாகிய தேவர்கள் உன்னை யுத்தத்தில் பலி கொடுப்பதற்காகவே வளர்ந்திருத்திருக்கிறார்களே? நீ அசுரர்களை மறைத்திருந்து மாயையால் ஜயித்தவன். யோகமாயா பலமுள்ளவன் சொற்ப பராக்கிரம முள்ளவன். அப்படிப்பட்ட உன்னைக் கொன்று என் மித்திரர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறேன். என்னுடைய கையிலிருக்கும் கதாயுதத்தால்

உன்னுடைய தலையை உடைக்கிறேன், அதனால் இப்பொழுது உன்னை பூஜிப்பவர்களும், முந்திய பக்தர்களாகிய தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் ஒத்தாசை இல்லாதவர்களாக ஆகிவிடுவார்களென்று சொன்னான்.

6-28. அப்பொழுது பகவான் சத்துருவினுடைய கெட்ட வார்த்தையாகிய தோமராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்டும் தம்முடைய சிங்கப்பல்லின் நுனியிலிருக்கும் பூதேவி பயப்படுவதைப் பார்த்து அவனுடைய வார்த்தைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஜலத்தின் நடுவிலிருந்து வெளிவந்தார் அது யானையானது பெண் யானையுடன் முதலையால் பீடிக்கப்பட்டு ஜலத்திலிருந்து கிளம்பியது போலிருந்தது. அப்பொழுது அந்த அஸுரன் யானையினடின் மகரம் போவதுபோல் அவர் பின் சென்றான். பின்னும் பயங்கரமான சிங்கப் பற்களுள்ள அந்த அஸுரன், “வெட்கமில்லாத அசத்துக்களுக்கு எதுதான் கெட்ட காரியம்” என்று இடிபோல் உரக்கச் சொன்னான். அப்பொழுது ப்ரஹ்ம தேவராலும், தேவர்களாலும் புஷ்பங்களைக் கொண்டு பூஜிக்கப்பட்டவரான அந்தப் பகவான் ஜலத்திற்கு வெளியில் வியவகார யோக்கியமாகிய இடத்தில் பூமியை வைத்து, அதில் தம்முடைய ஆதார சக்தியை ஸ்தாபித்தார்.

பின்பு, அவர் மிகுந்த கோபத்துடன், தம்மைப் பின் தொடர்ந்து வருகிறவனும் ஸ்வர்ண ஆபரணங்கள் உள்ளவனும் பெரிதான கதாயுதத்தைத் தரித்தவனும், ஸ்வர்ண மயமும் ஆச்சரயகரமுமான கவசமுள்ளவனும், கெட்ட வார்த்தைகளால் மர்மஸ்தானங்களைப்

பிளப்பவனுமாகிய அந்த அஸுரனை நோக்கி. “அட! நாங்கள் வனத்திலிருக்கும் மிருகங்களேயாம். இது உண்மையே. உன்னைப்போன்ற கிராம சிம்ஹத்தை (நாயை) தேடுகிறோம். தைரியமுள்ளவர்கள் யமனுடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்ட உன்னுடைய ஆத்ம சிலாகையால் (குண்ணைத்தானை புகழ்ந்து கொள்வது) லட்சியஞ் செய்யமாட்டார்கள். நாங்கள் பாதாளவாசிகளுடைய அடைக்கலமான சொத்தை அபகரிப்பவர்கள். வெட்கமில்லாதவர்கள் உன்னுடைய கதாயுதத்தால் வெட்டப்பட்டவர்கள். ஆனாலும் நிற்கிறோம். பலிஷ்டனாகிய உன்னுடன் விரோதத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டு எவ்விடம் போவோம்? யுத்தத்திற்கு சன்னத்தர்களாக இருக்கிறோம். நீ காலாட் படைகளுக்கு அதுபதி, நம்மை ஜயிப்பதற்குச் சீக்கிரம் முயற்சி செய். நீ யோசனையில்லாதவன். பிரதிக்கூலையை நிறைவேற்றாதவன். சபைக்குரியவனல்ல, ஆதலால் நம்மைக் கொன்று பந்துக்களுடைய துக்கத்தை நிவர்த்திசெய்” என்றார்.

இப்படிப்பரம புருஷனால் பரிஹசிக்கப்பட்ட அஸுரன் மஹாசர்ப்பம் போல் மிகவும் கோபத்தால் கலங்கிய இந்திரியங்களுள்ளவனாகி பகவானுடைய சமீபம் வந்து கதாயுதத்தால் அவரை அடித்தான். சத்ருவாகிய அசுரன் மார்பில் கதாயுதத்தால் அடிக்கும்போது பகவான் அந்த அடி தம்முடைய சரீரத்தில் படாமலிருக்கும்படி குறுக்காக ஒதுக்கங் கொடுத்து ஏமாற்றினார். அது மிருத்யுவை யோகா ரூடன் வஞ்சித்தது போலிருந்தது கோபமுள்ளவனும், பரபரப்பினால் உதுடைக் கடித்துக்கொள்ளுகிறவனும், கதாயுதத்தை அடிக்கடி சுழற்றிக்கொண்டு

இருப்பவனுமான அசுரனைப் பகவான் எதிர்த்தார். அசுரன் கதாயுதத்தால் பிரபுவாகிய பகவானுடைய வலத்தோளை உத்தேசித்து அடித்தான்.

ஓ விதூர! அதன் அடி தம்மீது படுவதற்கு முன்னமேயே பகவான் யுத்தத்தை நன்றாக அறிந்த வராகையால் தம்முடைய கதாயுதத்தால் சத்துருவின் கதாயுதத்தை அடித்தார், இப்படி ஹிரண்யாக்ஷனும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவும் ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் மிகுந்த முயற்சியுள்ளவர்களாகப் பெரியவையான கதாயுதங்களைக் கொண்டு அடித்துக்கொண்டார்கள். இப்படி அவ்விருவர்களும் பூமிக்காக யுத்தம் செய்தார்கள். கூர்மையான கதைகளால் அவர்களுடைய சரீரம் அடிக்கப்பட்டு இரத்தம் பெருகியது. அதனால் இருவர்களுக்கும் அதிகக் கோபமுண்டாயிற்று. பலவகையான நடையைக் காண்பித்தார்கள். அந்த யுத்தமானது மதித்த இரண்டு விருஷபங்கள் பசுவின் நிமித்தம் சண்டை செய்வது போலிருந்தது. ஓ குரு வம்சத்தில் பிறந்தவரே! யக்ஞவராஹ ரூபியான பகவானுக்கும், அசுரனுக்கும் பூமியின் நிமித்தமாக நேர்ந்த யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்குப் ப்ரஹ்மதேவர் அவ்விடம் அனேக மஹரிஷிகளுடன் வந்தார். மேலும் ஆயிரம் மஹரிஷிகளுக்கும் அதிபதிகளாகிய அவர் பராக்கிரம கர்வமுள்ளவனும், பயமற்றவனும் செய்வதற்குப் பதில் செய்பவனும், பதில் செய்யமுடியாத பராக்கிரமமுள்ளவனுமாயிருக்கும் அஸுரனைப் பார்த்து, ஆதிவராஹ ஸ்வரூபியும். புராண புருஷனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நோக்கி, 'ஓ தேவ! உம்முடைய பாதுகளைச் சரணமடைந்த

தேவர்களுக்கும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், அபராதஞ் செய்யாத பிராணிகளுக்கும் இந்த அஸுரன் கெடுதியைச் செய்தவன். பயத்தைச் செய்தவன் கெட்ட காரியத்தைச் செய்தவன், நம்மிடமிருந்தும் வரத்தை அடைந்தவன். தன்னுடன் யுத்தஞ் செய்யத் தகுந்த வீரனைத் தேடிக்கொண்டு உலகம் முழுவதும் அலைந்தவன். இவனை எதிர்த்துயுத்தம் செய்பவன் உலகத்திலொருவனுமில்லை. மிக்க உபத்திரவத்தைச் செய்தவன் மிக்க மாயாவி. கர்வமுள்ளவன். பயம் இல்லாதவன். மிக்க அசத்து, ஆதலால் ஓ தேவ! கோபங்கொண்ட ஸர்ப்பத்தினிடம் சிறுவன் விளையாடுவதுபோல் அவனுடன் விளையாடுவது உசிதமல்ல ஓ நாசமற்றவரே! பயங்கர உருவமுள்ள இந்த அஸுரன் தனக்குப் பலம் விருத்தியடையக்கூடிய காலத்தை அடைந்து விருத்தியடைவதற்கு முந்தியே பாபியாகிய இவனை நீர் உம்முடைய மாயா பலத்தால் நாசஞ் செய்யும். இந்த சந்தியா காலமானது மிகவும் கோரமானது. உலகங்களுக்கு நாசத்தைச் செய்யக்கூடியது. ஓ ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியாயிருப்பவரே! அபிஜித் என்னும் சுபமாகிய காலம் வந்துவிட்டது. தேவர்களுக்கு ஜயத்தை உண்டுபண்ணும். உமக்கு மித்திரர்களான எங்களுடைய கேஷமத்திற்காக இவனைக் கொல்லுக. தெய்வச் செயலால் இந்த அஸுரன் தனக்கு மிருத்யுவாக முன்னமே ஏற்பட்டிருந்த உம்மிடம் சேர்ந்தான். ஆதலால் இவனைக் கொன்று உலகத்திற்கு கேஷமத்தை உண்டு பண்ணும், என்று பிரார்த்தித்தார்.

அத்தியாயம்-19

ஹிரண்யாக்ஷ வதம்

1-29 அதனைக் கேட்ட பகவான் ப்ரஹ்மதேவர் கபடமற்றவராகச் சொல்லுகிறாரென்று நினைத்துச் சிரித்து (கால ஸ்வரூபியான என்னாலும் நல்ல முகூர்த்தம் எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டுமாவென்று) ப்ரீதியுள்ள பார்வையால் அந்த வார்த்தையை அங்கீகரித்தார். பின்பு தமக்கெதிரில் பயமில்லாமல் சஞ்சரிக்கும் சத்ருவினுடைய கன்னத்திற்குக் கீழாகக் கதாயுதத்தால் அடித்தார். பிறகு அந்த அசுரன் தன்னுடைய கதையால் பகவானுடைய கதாயுதத்தை அடித்தான். அதனால் கதையானது அடிக்கப்பட்டுப் பகவானுடைய கையிலிருந்து சிதறிக் கீழே விழுந்தது. அது மிகவும் ஆச்சரியமாக விருந்தது. அப்பொழுது அஸூரன் ஆயுதமில்லாமலிருக்கும் பகவானைப் பார்த்து அது சத்ருவை ஜயிக்க தகுந்த சமயமானாலும் தர்மத்தை நினைத்துக் கொண்டு அடிக்க வில்லை, இப்படிப் பகவானுடைய கதை உடைந்தபின் தேவர்கள் ஹா ஹா என்று கதறும்போது பகவான் அந்தத் தர்மத்தைப் பெரிதாக நினைத்ததுமின்றிச் சக்கரத்தை நினைத்தார்.

அப்பொழுது அவருடைய மாஹாத்மியத்தை நன்றாக அறியாதவர்களான தேவர்கள் யுத்தத்தில் தைத்தியர்களுக்குள் தாழ்ந்தவனும் தம்முடைய பார்ஷதர்களுக்குள் முக்கியனுமான ஹிரண்யாக்ஷனுடன் யுத்தஞ் செய்வரும் யுத்தத்தில் பரப்பரப்புள்ள சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவருமாகிய பகவானைப்

பார்த்து, 'உமக்குக் கேஷமமுண்டாகும்; இந்த அசுரனைக் கொல்லும், என்று சொன்னதுமல்லாமல் நான்கு புறத்திலும் பலவகையாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். இம்மாதிரியான தேவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டும் தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரும், சக்ராயுதத்துடன் யுத்தத்திற்கு ஸன்னத்தராயிருப்பவருமான பகவானைப் பார்த்தும், அந்த அஸூரன் மிக்க கோபத்துடன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான். மேலும் பயங்கரங்களாகிய சிங்கப் பற்களுள்ள அவன் கண்களால் எரிப்பவன்போலப் பகவானிடம் ஓடி வந்து, 'நீ கொல்லப்பட்டாய்' என்று சொல்லிக் கதாயுதத்தால் அடித்தான். யக்ளுவராஹ ரூபியான பகவான் சத்துருவாகிய அஸூரன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே வாயுவிற்குச் சமமான வேகமுள்ள அந்தக் கதாயுதத்தை வலக்காலால் சிரமமின்றி உதைத்தார்.

மேலும், "ஓ அஸூரனே! ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொள். ஜயிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனாக இருப்பதால் அதற்குத் தகுந்த முயற்சியைச் செய்" என்றும் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அஸூரன் அந்தக் கதையை வராஹரூபியான பகவானை உத்தேசித்துப் ப்ரயோகித்தான். தம்மைப் பார்த்து வேகமாக வரும் அந்தக் கதையைக் கண்ட பகவான் தம்மீது விழுவதற்கு முன்னமேயே அதைப் பிடித்துக் கொண்டார். அது கருடன் பெண் சர்ப்பத்தைப் பிடித்தது போலிருந்தது. பிறகு பகவான் அந்தக் கதையை அந்த அஸூரனுக்குக் கொடுக்க விரும்பியும் அவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவன்

தன்னுடைய பராக்கிரமம் தடைப்பட்டபடியால்
மானங் குறைந்து காந்தியற்றவனாயிருந்தான்.

மேலும், ப்ராஹ்மணனை உத்தேசித்து ஆபிசார
கர்மத்தைச் செய்பவர் போல் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை
உத்தேசித்து ஜ்வலிக்கும் அக்கினி போன்ற மூன்று
முனையுள்ள சூலத்தைப் ப்ரயோகித்தான். அந்த
அஸூரனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதும் ஆகாசத்தின்
மத்தியில் காந்தியுடன் ப்ரகாசிப்பதுமான அந்தச்
சூலத்தைப் பகவான் கூர்மையான முனையுள்ள
சக்ராயுதத்தைக் கொண்டு இந்திரன் கருடனுடைய
சிறகுகளை வெட்டியது போல வெட்டினார். பின்பு
பகவானுடைய சக்ராயுதத்தால் தன் சூலம் வெட்டப்
பட்டதைப் பார்த்த அஸூரன் மிக்க கோபத்துடன்
கையை முஷ்டி பண்ணிக் கொண்டு மிகுந்த
விஸ்தாரமுள்ளதும், விபூதிகளுள்ள துமான அவருடைய
மார்பில் குத்திக் கர்ஜித்துக் கொண்டு கண்ணுக்குப்
புலப்படாமல் மறைந்தான்.

ஓ விதூரரே! அந்த ஆதிவராஹமூர்த்தியாகிய
பகவான் இம்மாதிரி அவனால் அடிக்கப்பட்டும்
புஷ்ப மாலையால் அடிக்கப்பட்ட யானைபோல
அசையவே இல்லை. பின்பு அந்த அஸூரன்
யோகமாயைக்கு அதிபதியாகிய பகவானிடத்தில்
பலவகையான மாயையைச் செய்தான். அவைகளைக்
கண்டு ஜனங்கள் ப்ரளய காலம் வந்துவிட்டதென்று
நினைத்தார்கள். காற்று மிகவும் கடுமையாக வீசிற்று.
தூளிகளாலுண்டான இருள் பரவிற்று. யந்திரங்களால்
எறியப்பட்டது போல எல்லாத் திக்குகளிலும் கற்கள்
விழுந்தன. ஆகாயத்திலிருக்கும் நட்சத்திரங்களின்

தேஜஸ் குறைந்தது. மேகங்கள், மின்னல், கர்ஜனம்
ஆகிய இவைகளுடன் அமேத்யம், மூத்திரம் ஆகிய
தூர்நாற்றமுள்ளவைகளையும், மயிர்களையும்,
எலும்புகளையும் வர்ஷித்தன. மலைகள் பலவகையான
ஆயுதங்களை விட்டன. மேலும் திக்கையே வஸ்திர
மாய் உடையவர்களும், அவிழ்ந்த தலை மயிர்கள்
உள்ளவரும் சூலாயுதத்தை தரித்தவர்களுமான
ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் காணப்பட்டார்கள். யக்ஷர்கள்,
ராக்ஷஸர்கள், காலாட்படை, குதிரைபடை, இரதங்கள்,
யானைகள் முதலிய ஸைனியங்களால் கடுமையான
வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டன. இம்மாதிரியான
மாயையைப் பார்த்து மூன்று ஸவனங்களாகிய
பாதங்களுள்ள அந்த மாயைகளை நாசம் பண்ணக்
கூடிய தம்முடைய சக்ரத்தைப் பிரயோகிக்கார்.

அப்பொழுது திதி தேவியானவள் தன்னுடைய
பர்த்தாவாகிய மாரீசருடைய கட்டளையை நினைத்துக்
கொண்டாள். அப்பொழுது அவளுடைய ஹிருதயம்
ஆனது நடுங்கிற்று. அவளுடைய ஸ்தனத்திலிருந்து
இரத்தம் பெருகிற்று. பின்பு அந்த அஸூரன் தான்
செய்த மாயைகள் வீணாகிவிட்டதைப் பார்த்துப்
பகவானுக்கு எதிரில் வந்து கோபத்துடன்
இருகைகளால் அவரைக் கட்டி வஜ்ரம் போன்ற
முஷ்டிகளால் அடித்தான். அப்பொழுது; பகவான்
அந்த அஸூரனுடைய கன்னத்தில் தமது கையால்
அடித்தார். அது மஹேந்திரன் விருத்திராக்ஷரை
அடித்தது போலிருந்தது. ஸகல உலகங்களையும்
ஜயிப்பவரான பரமபுருஷன் விளையாட்டாகச்
சத்துருவை அடித்தபொழுது அவனுடைய சரீரம்
நடுங்கிற்று. கண்களிரண்டும் வெளியில் வந்தன.

கைகளும், கால்களும், கழுத்தும் சிதறின. இப்படி அவனுடைய சரீரமானது பெருங்காற்றினால் பெரிய மரம் வீழ்வது போலக் கீழே விழுந்தது. இப்படிப் பகவானால் அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் படுத்தவனும், விசேஷ தேஜுகள்ளவனும், பயங்கரமாகிய சிங்கப் பற்கள் உள்ளவனும், உதுடைக் கடித்தவனுமாகிய அஸூரனைப் ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள் பார்த்து “ஆச்சரியம், இம்மாதிரியான மரணம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? யோகிகள் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பி எவரை ரஹஸ்யத்தில் சித்தத்தை ஒருவகைப் படுத்தித் தியானஞ் செய்கிறார்களோ, அந்தப் பரம புருஷனுடைய முகத்தை தரிசித்துக் கொண்டே அவரால் அடிக்கப்பட்டு அஸூரன் சரீரத்தை விட்டான். இவர்கள் பகவானுடைய பார்வுதர்கள், பாபத்தால் இம்மாதிரியான ஜன்மத்தை அடைந்தவர்கள். இன்னும் சில ஜன்மத்திற்குப் பிறகு தங்களுடைய பதத்தை அடைவார்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

30 அப்பொழுது தேவர்கள் பகவானை நோக்கி, “ஓ ஈச! ஸகல யாகங்களை விஸ்தரிப்பவரும், பரிபாலன சமயத்தில் சத்வர்த்தியாக அவதரிப்பவருமாகிய உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஜகத்திற்கு உபத்திரவத்தைச் செய்வனாகிய இந்த அஸூரன் எங்களுடைய பாக்கியத்தால் சொல்லப் பட்டான். நாங்கள் கவலையற்றவர்களாக ஆனோம்” என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

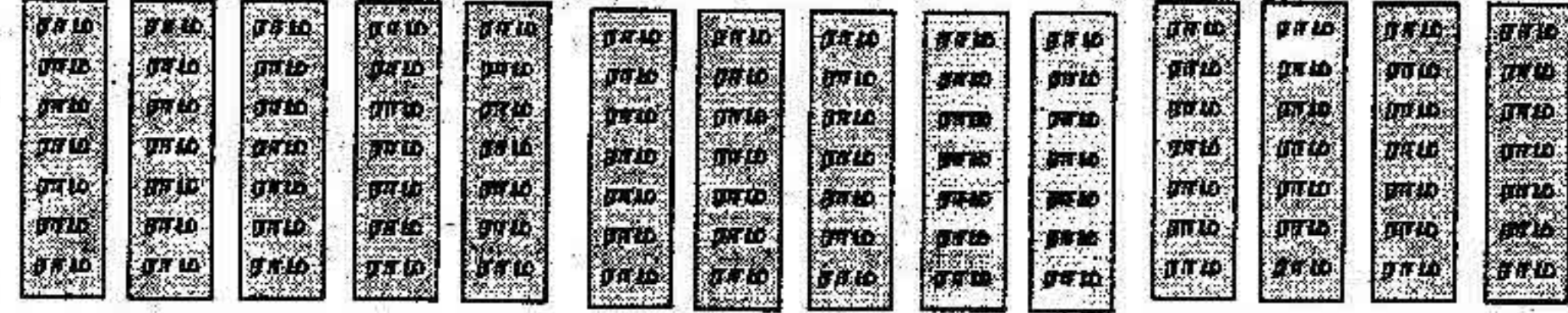
31-38 ஸஹிக்க முடியாத பராக்கிரமமுள்ள ஹிரண்யாக்ஷனை ஆதிவராஹ ரூபியான பிதவான்

கொண்டு ப்ரஹ்மதேவர் முதலியவர்களால் கொண்டாடப்படும் குறைவற்ற உத்ஸவமுள்ள தம்முடைய லோகம் சென்றார். “ஓ விதூர! நான் என்னுடைய குருவினிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டபடி பகவான் வராஹாவதாரஞ் செய்து ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்ற கதையைச் சொன்னேன்” என்று மைத்ரேயர் விதூரருக்கு உபதேசித்தார். ஓ பரிக்ஷித்து மஹாராஜனே! அதனைக் கேட்ட விதூரர் பாகவதோத்தமராகையால் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தார். உலகத்தில் புண்ய ச்லோகர்களும் (நல்வினையைக் கொடுக்கும் பெயருள்ளவர்கள்) மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர்களுமாகிய அரசர்களுடைய கதையைக் கேட்பதினாலேயே சந்தோஷமுண்டாகிறது. ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அஸ்யாளம் உள்ள ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் சரிதத்தைக் கேட்பதால் ஆனந்தம் உண்டாவதற்கு என்ன ஆட்சேபம்? கஜேந்திரமானது முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு பகவான் உடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்யும் போது பெண் யானைகள் கதறின. அப்பொழுது அவர் யானையை அந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்றினார். கபடமற்ற மனமுள்ளவர்களும், அவரையே சரணமாக அடைபவர்களுமான மனிதர்களால் எளிதில் ஆராதிக்கக் கூடியவரும், அசத்துக்களால் ஆராதிக்க முடியாதவருமான பகவானை க்ருதக்ருனான (செய்த உபகாரங்களை நினைப்பவன்) எவன்தான் உபாசிக்க மாட்டான்? ஆதிவராஹ மூர்த்தியின் க்ரீடாருபமானதும், மிக்க அற்புதமானதுமான ஹிரண்யாக்ஷ வதத்தை எவன் கேட்கிறானோ, கானம் செய்கிறானோ, அனுமோதிக்கிறானோ அவன் ப்ரஹ்மஹத்யை செய்தவனானாலும், ஒரு க்ஷணத்திற்குள் சுத்தனாகி விடுகிறான். இந்த ஹிரண்யாக்ஷ வதம் என்கிற கதையானது மிகுந்த

புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; மிகவும்
பரிசுத்தியை உண்டு பண்ணக்கூடியது; தனத்தை
உண்டு பண்ணக் கூடியது; கீர்த்தியை விருத்தி
செய்யக்கூடியது; தீர்க்கமான ஆயுளையும் அவரவர்கள்
உடைய இஷ்டத்தையும் கொடுக்க வல்லது.
யுத்தத்தில் பிராணனையும், இந்திரியங்களையும்
காப்பாற்றக் கூடியது. மிகுந்த பராக்கிரமத்தைக்
கொடுக்கக் கூடியது. ஓ மஹாராஜ! இக்கதையைப்
பக்தியாய்க் கேட்பவர்கள் மரணமடையும் காலத்தில்
ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடைவார்கள்.

Sri Rama Nama Bank

நாம பெட்டகம்

Help Preserve Namas
from
Air, Water, Fire & Pests

Each pettagam
preserves
13 crores of
Nama

Sponsor
Steel cubboards
(Pettagam)
Rs. 3500/-

ஸ்ரீ ராம் ஜெய ராம் ஜெய ஜெய ராம் என்ற
மஹா மந்திரம்

13 எழுத்துக்கள் கொண்டது.

அக்ஷரத்திற்கு 1 கோடியாக 13 கோடி கொள்ளளவு கொண்ட
பெட்டகங்களில் நாமம் ப்ரதிஷ்டை
செய்யப்படுகிறது. இப்பெட்டகங்கள் நாமத்தை ஈரம், காற்று,
மழை, தீ, பூச்சி இவைகளிலிருந்து சுமார் 60 வருடத்திற்கு
குறையாமல் நாமத்தைப் பாதுகாத்து பல கோடி நபர்கள் தர்சன
மாத்திரத்தினால் நாம ஸ்மரணம் பெற ஏதுவாகும்.